

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A breathtaking debut novel." —Stephanie Garber

DAUGHTER OF THE MOON GODDESS

SUE LYNN TAN

DAUGHTER
OF THE
MOON
GODDESS

A NOVEL

SUE LYNN TAN

HARPER Voyager

An Imprint of HarperCollins Publishers

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Adanmışlık

Kocam Toby'ye - ilk okuyucum ve hayat arkadaşım.
Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı.

Ve çocuklarım Lukas ve Philip'e, çalışmama izin verdikleri
için
bazı zamanlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası İthaf

Harita

Bölüm I

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13

Bölüm II

Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19

Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Bölüm III

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40

Teşekkür Yazar
Hakkında Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Harita

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Bölüm I

OceanofPDF.com

1

Annem hakkında birçok efsane var. Bazıları onun büyük bir ölümlü savaşçı olan kocasına ihanet ettiğini ve bir tanrıça olmak için Ölümsüzlük İksiri'ni çaldığını söyler. Diğerleri ise onu iksiri yutmuş masum bir kurban olarak tasvir eder.

hırsızlardan kurtarmaya çalışıyordu. Hangi hikayeye inanırsanız inanın, annem Chang'e ölümsüz oldu. Ben de öyle.

Evimin sessizliğini hatırlıyorum. Sadece ben, Ping'er adında sadık bir hizmetçi ve annem oturuyorduk.

Ay. Parlak beyaz taştan inşa edilmiş, sedeften sütunları ve saf gümüşten geniş çatısı olan bir sarayda yaşıyorduk. Geniş odaları tarçınla doluydu.

ahşap mobilyalar, baharatlı kokuları havada uçuşuyordu.

Beyaz osmanthus ağaçlarından oluşan bir orman bizi çevreliyordu ve ortasında tek bir defne vardı.

ruhani bir ışıltı. Ne rüzgar ne de kuş, ellerim bile onları koparamazdı, dallara

gökyüzündeki yıldızlar gibi kararlılıkla.

Annem nazik ve sevecendi, ama biraz mesafeliydi, sanki kalbini uyuşturan büyük bir acı çekiyormuş gibi. Her gece, ayı aydınlatmak için fenerleri yaktıktan sonra balkonumuzda durur ve aşağıdaki ölümlü dünyaya bakardı. Bazen şafak sökmeden hemen önce uyandığımda onu hâlâ orada, gözleri

Anı. Yüzündeki hüzne dayanamayarak kollarımı ona doladım, başım sadece beline kadar geliyordu. Saçlarımı okşayıp beni odama geri götürmeden önce, sanki bir rüyadan uyanmış gibi dokunuşumla irkildi. Sessizliği içimi burktu; nadiren öfkelenmesine rağmen onu üzdüğümünden endişelendim. Ping'er'di Sonunda annemin o zamanlarda rahatsız edilmekten hoşlanmadığını açıkladı.

"Neden?" Ben sordum.

"Anneniz büyük bir kayıp yaşadı." Bir sonraki sorumu geçiştirmek için elini kaldırdı. "Daha fazlasını söylemek bana düşmez."

Onun üzüntüsünü düşünmek beni delip geçti. "Yıllar oldu. Annem iyileşebilecek mi?"

Ping'er bir an sessiz kaldı. "Bazı yaralar kemiklerimize kazınmıştır; kim olduğumuzun bir parçasıdır, bizi şekillendirir.

olmak." Yüzümdeki kederli ifadeyi görünce beni yumuşak kollarına aldı. "Ama o senin düşündüğünden daha güçlü, Küçük Yıldız. Tıpkı senin olduğun gibi."

Bu geçici gölgelere rağmen, hayatlarımızda bir şeylerin eksik olduğuna dair içimi kemiren sızı olmasa, burada mutluydum. Yalnız mıydım? Belki, her ne kadar çok az zamanım olsa da

Yalnızlığım için üzülürdüm. Annem her sabah bana okuma ve yazma dersleri verirdi. Mürekkebi öğütürdüm parlak siyah bir macun oluşana kadar taşa vururken, bana fırçasının akıcı darbeleriyle her bir karakteri oluşturmayı öğretti.

Annemle geçirdiğim bu zamanlara değer versem de, en çok Ping'er'le olan derslerden keyif alıyordum. Resmim fena sayılmazdı, nakışım ise iç karartıcıydı ama aşık olduğum şey müzik olunca bunun bir önemi kalmıyordu. Bir şey

Melodilerin oluşma şekli, içimde henüz anlamadığım duygular uyandırdı - ister parmaklarımın kopardığı tellerden, ister dudaklarımın şekillendirdiği notalardan olsun.

Zamanımı çalacak yoldaşlarım olmadan, kısa sürede flüt ve

yedi telli kanun olan qin'de ustalaştım ve birkaç yıl içinde
Ping'er'in becerilerini açtım. On beşinci doğum günümde,

Annem bana küçük, beyaz yeşim taşından bir flüt hediye etti ve onu belime astığım ipek bir kesenin içinde her yere taşıdım. En sevdiğim enstrümandı, sesi o kadar saftı ki kuşlar bile

dinlemek için aya uçarlardı - gerçi bir yanımda onların da annemi seyretmeye geldiklerine inanıyordu.

Bazen kendimi ona bakarken yakalıyor, yüz hatlarının mükemmelliği karşısında büyüleniyordum. Yüzü bir kavun çekirdeği şeklindeydi ve teni bir inci parlaklığıyla parlıyordu.

Narin kaşlar, ince, simsiyah gözlerin üzerinde yükseliyordu. Gülümsediğinde saçları hilal şeklinde kıvrılıyordu. Saçlarının koyu renk kıvrımlarında altın tokalar parlıyordu ve bir kenarına kırmızı bir şakayık sıkıştırılmıştı. İç giysisi öğlen mavisiydi

Gökyüzü, ayak bileklerine kadar uzanan beyaz ve gümüş bir cübbeyle eşleştirilmişti. Beline kırmızı bir kuşak sarılmıştı,

İpek ve yeşim taşından püsküllerle süslenmişti. Bazı geceler, yatağında uzanırken, onların nazik şingirtilerini dinlerdim ve

Onun yakınımda olduğunu bildiğimde uyumak daha kolay geliyordu.

Ping'er bana anneme benzediğimi söyledi ama bu bir erik çiçeğini nilüferle kıyaslamak gibiydi. Tenim daha koyu, gözlerim daha yuvarlak ve çenem daha köşeliydi. Ortasında bir yarık vardı. Belki de babama benziyordum? Bilmiyordum; onunla hiç tanışmamıştım.

Düştüğümde gözyaşlarımı silen, yazdığım fırçamı düzelten annemin Ay Tanrıçası olduğunu anlamam yıllar aldı. Ölümlüler ona tapar, her Sonbahar Ortası Festivali'nde -sekizinci ayın on beşinci günü- ayın en parlak olduğu zamanda ona adaklar adarlardı. O gün dua etmek için tütsü çubukları yakarlar ve yumuşak kabukları tatlı nilüfer tohumundan oluşan zengin bir dolgunun etrafına sarılmış ay kekleri hazırlarlardı

ve tuzlanmış ördek yumurtası. Çocuklar ayın ışığını simgeleyen tavşan, kuş ya da balık şeklinde parlayan fenerler taşırlardı. Yılın bu tek gününde

balkonda, aşağıdaki dünyaya bakıyor, güneşi içine
çekiyordu.

Annemin şerefine gökyüzüne yükselen güzel kokulu tütünler.

Ölümlüler ilgimi çekiyordu, çünkü annem onların dünyasına büyük bir özlemle bakıyordu. Onların hikayeleri aşk, güç ve hayatta kalma mücadeleleriyle beni büyülüyordu.

korunaklı sınırlarımda bu tür entrikaları çok az anlıyordum. Elime geçen her şeyi okudum, ama en sevdiklerim savaşan yiğit savaşçıların hikayeleriydi.

sevdiklerini korumak için korkutucu düşmanlar.

Bir gün kütüphanemizde bir yığın parşömeni karıştırırken parlak bir şey gözüme çarptı. Daha önce okumadığım bir kitapla karşılaşınca nabzım hızla atmaya başladı.

Kaba dikişli ciltlerine bakılırsa, bir ölümlü bir metin. Kapağı o kadar solmuştu ki, gökyüzündeki on güneşe gümüş bir yay doğrultan bir okçunun resmini zar zor seçebiliyordum. Kürelerin içindeki bir tüyün belli belirsiz ayrıntılarını takip ettim. Hayır, güneşler değil, alev toplarına dönüşmüş kuşlar. I Kitabı odama getirdiğimde, kırılğan kâğıdı göğsüme bastırırken parmaklarım karıncalanıyordu. Bir sandalyeye çökerek hevesle sayfaları çevirdim ve kelimeleri yuttum.

Birçok kahramanlık öyküsü gibi, ölümlü dünyanın korkunç bir talihsizlik tarafından yutulmasıyla başladı. On güneş kuşu yükseldi gökyüzünde, toprağı kavuruyor ve büyük acılara neden oluyordu. Kömürleşmiş toprakta hiçbir ürün yetişemiyor ve kurumuş nehirlerden su içilemiyordu. Cennetin tanrıalarının güneş kuşlarını kayırdığı söyleniyordu ve kimse böylesine güçlü yaratıklara meydan okumaya cesaret edemiyordu.

Tam da tüm umutlar

Kaybolmuş gibi görünen Houyi adındaki korkusuz savaşçı, büyülü buzdan yayını eline aldı. Oklarını gökyüzüne fırlattı, Güneş kuşlarından dokuzunu öldürüp birini dünyayı aydınlatması için bırakarak-

Kitap elimden kapıldı. Annem orada duruyordu, kızarmıştı, nefesleri kısa ve hızlı geliyordu. Kolumu kavrarken tırnakları etime batıyordu.

"Bunu okudun mu?" diye bağırdı.

Annem nadiren sesini yükseltirdi. Ona boş boş baktım, sonunda başımı sallayabildim.

Beni bıraktı, parmaklarını şakağına bastırırken bir sandalyenin üzerine düştü. Öfkeyle geri çekilmesinden korkarak ona dokunmak için uzandım ama ellerini kavuşturdu

Teni buz gibi soğuktu.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Bunu neden okuyamıyorum?" I duraksayarak sordu. Hikâyede sıra dışı bir şey görünmüyordu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sorumu duymadığını sandım. Sonunda bana döndüğünde gözleri ıslık ıslık, yıldızlardan daha parlaktı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Okçu, Houyi . . . o senin baban."

Zihnimde bir ışık çaktı, kulaklarım onun sözleriyle çınladı. Küçükken ona sık sık babam hakkında sorular sormuştum. Ama her seferinde sessizliğe gömülür, yüzü bulutlanırdı, ta ki sonunda sorularım kesilene kadar. Annem Kalbinde benimle paylaşmadığı birçok sır vardı. Şimdiye kadar.

"Babam mı?" Kelimeleri söylerken göğsüm sıkıştı. Kitabı kapattı, bakışları kitabın kapağında kaldı. Gitmesinden korkarak porselen çaydanlığı kaldırdım. ve ona bir fincan doldurdu. Soğuktu ama şikâyet etmeden yudumladım.

"Ölümlüler Âlemi'nde birbirimizi sevdik," diye başladı, sesi alçak ve yumuşaktı. "O da seni sevdi - sen doğmadan önce bile. Ve şimdi ..." Sözleri son bulurken öfkeyle göz kırptı.

Onu rahatlatmak ve hâlâ burada olduğumu nazikçe hatırlatmak için elini tuttum.

"Ve şimdi, sonsuza dek ayrılıyoruz."

Kafamın içine doluşan düşünceleri, içimde kabağan duyguları zar zor düşünebiliyordum. Ben olduğum sürece hatırlayabildiğim kadarıyla, babam bir zihnindeki gölgeli varlığı. Ne kadar çok rüyamda onu karşımda otururken, yemeklerimizi yerken, gezinirken görmüştüm.

çiçekli ağaçların altında yanımda. Her uyandığımda,

göğsümdeki sıcaklık, içi boş bir sızıya dönüştü. Bugün nihayet babamın adını ve beni sevdiğini öğrenmişim.

Annemin bunca zaman anılarının içinde hapsolmuş gibi görünmesi pek de şaşırtıcı değildi. Babama ne olmuştu? Hâlâ Ölümlüler Âlemi'nde miydi? Biz nasıl buraya mı geldim? Annem gözyaşlarını silerken ben de sorularımı yutkunarak geri çekiyordum. Ah, nasıl da bilmek istiyordum, ama bencilce merakımı gidermek için ona zarar vermezdim.

Bir ölümsüz için zaman, sınırsız okyanus için yağmur gibiydi.

Bizimki huzurlu, keyifli bir hayattı ve yıllar sanki haftalar gibi geçip gidiyordu. Kim bilir kaç on yıl bu şekilde geçip giderdi eğer benim

Hayat, rüzgârın dalından kopardığı bir yaprak gibi kargaşaya savrulmamış mıydı?

Açık bir gündü, güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Lake qinimi bir kenara bıraktım ve dinlenmek için gözlerimi kapattım. Daha önce de olduğu gibi, gümüş ışık parçacıkları zihnime süzülüyor, beni çekiştiriyor ve alay ediyordu - tıpkı her sabah osmanthus kokusunun beni ormana çekmesi gibi. I

Onlara ulaşmak istedim ama annemin sert uyarısını hatırladım.

"Onlara yaklaşma Xingyin," diye yalvarmıştı, teni kül rengi olmuştu. "Bu çok tehlikeli. Güven bana, yok olacaklar."

O zaman ona kekeleyerek söz vermişim. Ve yıllar boyunca da sözümü özenle tuttum. Ne zaman bir gümüş parıltısı beni çağırırsa, öfkeyle başka şeyler düşündüm -Bir şarkı ya da son kitabım... Ta ki zihnim berraklaşana ve onlar kaybolana kadar. Yine de her seferinde daha zordu, ışıklar daha parlak yanıyor, çağrıları daha kışkırtıcı oluyordu. Uzanma dürtüsü, neredeyse ezici.

Bugün nasıl da ıslıl ıslıldılar, sanki kararsız kararlılığımı, kanımdaki huzursuz çalkantıyı hisseder gibiydiler. Son zamanlarda bunu daha sık hissediyordum, bir parçam ... özlem duyuyordu.

Adı olmayan bir şey. Belki de bir değişim. Ama burada hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey değişmedi.

Işıklar tehlikeli görünmüyordu. Annem yanılıyor muydu? Bir ağaca tırmanmak ya da koridorlarda koşmak gibi zararsız sayısız şeye karşı beni uyarmıştı, belki de ölümlü çocukluğundaki bu tür tehlikeleri hatırlıyordu. Zihnimdeki ışıltıya yaklaştım. Daha önce hiç olmadığım kadar. Bir şey beni kavradı,

Beni sürükleyen korku muydu yoksa suçluluk mu? Ama şimdi pervasızca, sanki örümcek ağlarıymış gibi yırtıp geçtim. Eşikteydim, uçurumun kenarında sallanıyordum. Damarlarımda bir akım dolaşıyor, kulaklarımın arasında fısıltılar dolaşıyordu. Öne doğru eğilerek uzandım ve parıldayan gümüşün şafak vakti yıldız ışığı gibi dağıldığını gördüm.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, duyularım karıncalandı. Orada ne kadar oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, şaşkınlık içinde kaybolmuştum. Pencerenin ötesinde Akşam güneşi gökyüzünü gül ve altın iplikleriyle donattı. Heyecan gitmişti; pişmanlık göğsümde bir taş gibi oturuyordu. Anneme verdiğim sözü tutmamıştım. Ve daha da kötüsü, bunu tekrar yapmak istiyordum. O ışıklar tehlikeli değildi, onlar benim bir parçamdı; bunu artık şaşırtıcı bir kesinlikle biliyordum. Neden beni onlardan uzak durmam için uyarmıştı? Ona sormaya karar verdim, Ayağa kalkıyorum. Bunu bilecek kadar yaşıyım.

Tam girişe ulaştığımda, garip bir enerji Havada uğulduyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Bana tanıdık gelmeyen ölümsüz auralar gökyüzündeki bulutlar gibi değişiyor ve birbirine karışıyordu. Kaç tane olduğunu söyleyemiyordum ama bir tanesi diğerlerinden daha parlak, anneminkinden ya da Ping'er'inkinden çok daha güçlü görünüyordu.

Buraya kim gelmişti?

Kapıları açtığımda annem odama uçarak girdi. Tökezleyerek geri çekildim ve bir sandalyeye çarptım. Fark etti mi

Ne yaptığımı? Beni azarlamak için mi buradaydı?

Başımı öne eğdim. "Özür dilerim anne. Işıklar-"

Omuzlarımı kavradı. "Boş ver onu, Xingyin. Bir ziyaretçi geldi. Senin burada olduğunu bilmemeli. Bu

Sen benim kızımsın."

Yeni biriyle tanışma düşüncesi nabzımı hızlandırdı. Sonra, ses tonu gibi anlamı da battı ve benim Heyecan bir kâğıt gibi buruştu. "Arkadaşınla tanışmamı istemiyor musun?"

Elleri benden uzaklaştı, yüzünün düzlemleri Mermerden oyulmuş gibi görünene kadar sertleşiyorlardı. "Arkadaşım değil. O Göksel Krallık'ın imparatoriçesi. Seni tanımıyor, kimse tanımıyor. Ve biz buna izin veremeyiz. seni bulsunlar!"

Telaşla ağzından dökülen sözler, içimde kıvılcımlanan heyecana rağmen beni ürküttü. Okumuştum Göksel Krallık, sekiz ölümsüz diyarın en kudretlisiydi ve diyarın kalbinde değerli bir gözyaşı damlası gibi yuvalanmıştı. İmparatoru ve imparatoriçesi öyle bir sarayda yaşıyordu ki

Gökselleri ve ölümlüleri yönettikleri ve güneşi, ayı ve yıldızları izledikleri bir bulut kümesinin üzerinde süzülüyorlardı. Burada geçirdiğimiz onca zaman boyunca uzak evimizi ziyaret etmeye tenezzül etti, peki neden şimdi?

Peki neden saklanmak zorundaydım?

Midemin çukurunda garip bir kıpırtı, içime doğru buzdan dallar yaydı. "Bir sorun mu var?" İnkâr edeceğini umarak sordum.

Nazikçe yanağıma dokundu. "Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Şimdilik odanızda kalın ve sesinizi çıkarmayın."

Başımı salladım ve kapıları arkasından kapatarak gitti. Annemin soruma cevap vermediğini ancak o zaman fark ettim. Bir kitap açtım, sonra tekrar yere bıraktım. Aynı satırı üç kez okudum. Parmaklarım bir qin telini kopardı, ama sonra notayı kesmek için sıkıştırdı. Kapalı kapılara bakarken içimi yakıcı bir merak kapladı, korkumu tüketiyordu. Yavaşça ona doğru yürüdüm. bir çatlak açtım. Göksel İmparatoriçe'ye bir kez baktıktan sonra odama dönecektim. Alemdeki en güçlü ölümsüzlerden biri olan onu bir daha ne zaman görme şansım olacaktı? Üstelik Anka Tacı'nı bile takıyor olabilirdi,

Saf altından tüylerden yapıldığı ve yüzlerce parlak inci ile süslendiği söylenir.

Bir gölge kadar sessiz, odamdan G m   Armoni Salonu'na -Saf I  ık Sarayımızın en görkemli odası- giden uzun koridorda parmak u larımda ilerledim. zemin, yeşim lambalar ve ipek asmalar. Süslü gümüş kaidelerin içine yerleştirilmiş ahşap sütunlar, bozulmamış zarafetine bir sıcaklık dokunu u katıyordu. Burası her zaman misafirlerimizi ağırlayacağımızı hayal ettiğim yerd , ancak şimdiye kadar hiç misafirimiz olmamıştı.

K  eden yumuşak bir ses geldi. Dinlemek için kulaklarımı zorladım.

"Chang'e, iyi misin?" Göksel İmparatoriçe'nin samimi hitabı beni  a ırttı. Sesi o kadar da korkutucu gelmiyordu.

"Evet, Göksel Majesteleri. Yardımlarınız için teşekkür ederim.

endişe." Annemin sesi doğal olmayan bir şekilde parlaktı. Bu nezaket alı veri ini kısa bir sessizlik izledi.

Duvarın dibine   emeli  boynumu bükerek odaya baktım. Annem yerde diz    m  , ba ı  ne eğikti.

Onun karşısında, annemin sandalyesinde oturan kişi ise Göksel İmparatoriçe olmalıydı.

Başında bir ta  değil, mücevherli yapraklar ve çiçeklerle işlenmiş,  ıngırdayan özenli bir başlık vardı.

hareket etti. Ben b y lenmi  bir halde ona bakarken, bir tomurcuk açılarak ametist bir orkideye dönüştü. Parmak uçlarında sivri altın kılıflar parlıyordu, bir orkidenin pençeleri gibi kıvrılmı lardı.

 ahin. Menek e rengi cübbesinin üzerindeki gümüş i lemeler pencerelerden s z len soluk ışığı yakalıyordu. Annemin narin ve sakin aurasının aksine, onunki güçlüydü ve sıcaklıkla titre iyordu. G z kama tırıcıydı ama beyaz tenine karşı parlak dudakları bana kar üzerine yeni d   lm   kanı düşündürdü.

İmparatoriçe, yüce konumuna yakı ır bir şekilde yalnız gelmişti. Arkasında altı görevli duruyordu; uzun boylu, ten rengi diğerlerinden daha koyu olan ölümsüz bir adamla birlikte. Siyah sapkasını yassı kehribar parçaları

süslüyordu, mürekkep rengi cübbesi bronz bir kuşakla
bağlanmıştı ve beyaz eldivenleri

Ellerini. Göksel Saray hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kendini taşıma şekli diğerlerinden daha yüksek bir rütbeye sahip olduğunu gösteriyordu. Yine de onda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı ve soluk kahverengi gözleri odanın içinde gezinirken, sırtımı duvara yaslayarak geri çekildim.

Kısa bir aradan sonra imparatoriçe tekrar konuştu, sesi artık yıpranmamış bir yeşim taşından daha soğuktu. "Chang'e, buradaki enerjide tuhaf bir değişim tespit edildi. Sen

gizli bir güç geliştirerek veya yasak bir misafiri barındırarak, hapis cezanızın şartlarını ihlal mi ediyorsunuz?"

Konuşma şekli karşısında kasıldım, kürek kemiklerim sıkıştı. Sanki annemin yanlış yaptığı fikrinden zevk alıyormuş gibi her kelimeyi bir heves kaplıyordu. İmparatoriçe olsun ya da olmasın, bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? Annem sayısız ölümlü tarafından tapılan ve sevilen Ay Tanrıçasıydı! Nasıl bir tutsak olabilir? Burası bizim evimizden daha fazlasıydı; onun bölgesiydi. Fenerleri kim yaktı?

her gece? Ağaçlar kimin için sallanır ve iç çekerdi? Geçip gitti mi? Burada hakkı olmayan bir şeyi nasıl yapabilirdi?

"Göksel Majesteleri, bir yanlış anlaşılma olmalı. Sizin de bildiğiniz gibi benim güçlerim zayıf. Ve burada başka kimse yok. Kim gelmeye cesaret edebilir ki?" diye yanıtladı annem kararlı bir şekilde.

"Bakan Wu. Keşfinizi paylaşın," diye buyurdu İmparatoriçe.

Ayak sesleri ilerledi. "Bugün erken saatlerde önemli bir Ay'ın aurasında bir değişim tespit edildi. Bunca yıllık çalışmamda eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bu bir tesadüf olamaz."

Yumuşak sesinde, alttan alta bir heyecan seziyordum. İmparatoriçe gibi o da annemin sıkıntılarından zevk mi alıyordu? Bu düşünce beni öfkeliendirdi, karıncalanan tedirginliğime rağmen. Daha önce ışıklara dokunduğumda damarlarımda hissettiğim o heyecan,

havadaki fısıltı... onları bir şekilde buraya mı çekmişti?

"Umarım hoşgörümüz seni cesur yapmamıştır," diye tısladı imparatoriçe. "Daha önce şanslıydın, çünkü Kocanızın Ölümsüzlük İksiri'ni çaldığınız için burada rahatça hapsedildiniz. O zaman yıldırım kırbacından ve alevli sopadan kurtuldun. Ama daha fazla hilekârlık yaptığını keşfedersek bu durum değişecek. Şimdi itiraf edersen sana merhamet edebiliriz," diye çıkıştı ve evimizin huzuru.

Yumruğum ağzıma doğru uçtu ve soluğumu bastırdı. Anneme ölümsüzlüğe nasıl yükseldiğini hiç sormamıştım, bunun ona acı verdiğini hissediyordum. Yine de güneş kuşlarının hikâyesini okuduğumdan beri aklımda tek bir soru dönüp duruyordu: Babam neredeydi? Ona iksirin bahşedildiğini ve annemin onu çalmakla suçlandığını duymak

içimde bir şeyler kıpırdadı. İmparatoriçe yanıliyordu, ben kendime şiddetle söyledim, hain bir şüphe çekirdeğini gömdüm.

Annem bu aşağılık suçlamalardan ne ürkütü ne de reddetti. İmparatoriçe'den böyle bir muamele görmeye alışık mıydı? Odaya tekrar göz attığımda, alnını ve avuç içlerini yere bastırmak için eğildi. "Göksel Majesteleri. Bakan Wu. Belki de bu fenomen yıldızların son hizalanmasından kaynaklandı. Azure Dragon'un takımyıldızı ayın yoluna girdi, Bu da auralarımızı bozmuş olabilir. Geçtiğinde her şey normale dönecektir." Bir bilgin gibi konuşuyordu gökyüzünü inceledi, ancak onun bu tür konularla ilgilenmediğini biliyordum.

Bunu uzun bir sessizlik izledi ve ritmik bir tıkırtı ile kesildi.

-İmparatoriçenin sivri altın kılıfları kolçağın yumuşak ahşabını kazıyordu. Sonunda ayağa kalktı, yardımcıları onun arkasında toplanıyor.

"Öyle olabilir, ama biz yine geleceğiz. Çok uzun zamandır yalnız bırakıldınız."

Tehdide rağmen gitmelerine sevindim. İmparatoriçe'nin sesinin altında ipek bir kordon gibi sıkıca çekilmişti. Daha fazlasını dinlemeye

dayanamayarak, kendi odama geri döndüm.

odaya girdi ve yatağa uzanıp pencereden dışarı baktı. Gökyüzü, son gün yerini geceye bıraktığında, alacakaranlığın o ele avuca sığmaz menekşe grisi rengine bürünmüştü. Zihnim uyuşmuştu, yine de o yabancı auraların ne zaman kayboldu. Birkaç dakika sonra annem kapıları açtı, yüzü taş duvarlardan daha beyazdı.

Şüphelerim yok oldu. Göksel İmparatoriçe'ye inanmamıştım. Annem babama asla ihanet etmezdi. Ölümsüzlük için bile.

Yataktan kalkıp onun yanına geldim. Artık neredeyse onun kadar uzamıştım. "Anne, İmparatoriçe'nin sana ne dediğini duydum."

Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı. Omzuna yaslandığımda, vücudu gergin olmasına rağmen kızgın olmamasının verdiği rahatlamayla sarktım.

"Fazla zamanımız yok. İmparatoriçe askerleriyle birlikte her an geri dönebilir," diye fısıldadı.

"Ne yapabilirler ki? Biz yanlış bir şey yapmadık." Karnım guruldadı, hoş olmayan bir his. "Biz mahkûm muyuz? İmparatoriçe iksir hakkında ne demek istedi?"

Yüzüme bakmak için arkasına yaslandı. "Xingyin, burada tutsak değilsin. Ama ben tutsağım. Göksel İmparator, güneş kuşlarını öldürüp dünyayı kurtardığı için Ölümsüzlük İksiri'ni babana verdi. Houyi onu almadı. Sadece bir kişiye yetecek kadar vardı ve bensiz gökyüzüne yükselmek istemedi. Ben hamileydim, mutluluğumuz tamamlanmış gibiydi. Ve böylece iksiri sakladı, sadece ben yerini biliyordum."

Sonra sesi kesildi. "Ama bedenim seni taşıyamayacak kadar zayıftı. Doktorlar bize senin . . . doğumdan sağ çıkamayacağımızı söylediler. Houyi onlara inanmak istemedi.

vazgeçmek istemediler - beni birbiri ardına farklı bir teşhis arayışına soktular. Yine de içten içe doğru söylediklerini biliyordum." Durakladı, gözlerinin etrafında sanki anılarına, acı veren anılarına ulaşıyormuş gibi bir gerginlik vardı. "O savaşa çağrıldığında, ben yalnız kaldım. "O savaşa çağrıldığında

Sancılar o zaman başladı, çok erken, gecenin derinliğinde.
Böyle

Acı bedenimi parçaladı, zar zor ağlayabildim. Ölmekten, seni kaybetmekten çok korkuyordum."

O sustuğunda içimden "Ne oldu?" sorusu yükseldi.

"İksiri saklandığı yerden çıkardım, tıpasını açtım ve içtim."

Odanın sessizliğinde tek duyabildiğim kendi kalbimin atışıydı. Ellerim artık

Anneminkini ısıtıyordu ama onunki kadar soğuktu.

"Benden nefret mi ediyorsun, Xingyin?" diye sordu titreyen bir sesle. "Babana ihanet ettiğim için mi?"

İmparatoriçe'nin sözleri doğruydı. Bir an için kıpırdayamadım, içim içime sığmıyordu. Eğer annem iksiri almamış olsaydık, belki de hayatta kalabilirdik. Ailem parçalanmamıştı. Yine de babamı ne kadar çok sevdiğini, onun yasını ne kadar çok tuttuğunu biliyordum. Ve ne olursa olsun, hayatta olduğum için minnettardım.

Son tereddütümü de yuttum. "Hayır, anne. Sen bizi kurtardın."

Bakışları uzaktı, anılarla örtülüydü. "Babandan ayrılmak ... ah, ne kadar acı vericiydi. Yine de ölmek istemediğimi itiraf etmeliyim. Senin ölmene de izin veremezdim. Ancak daha sonra Göksel İmparator'dan gelen hediyelerin görünmeyen bağları olduğunu öğrendim. Bu tür kararlar ölümlüler için değildi.

İmparator, ben olduğum için çok öfkelen-di. şanlı babanızın yerine ölümsüz. İmparatoriçe beni hak etmediğim ölümsüzlüğü elde etmek için hile yapmakla suçladı."

"Açıkladın mı?" Ben sordum. "Elbette bunun bizi kurtarmak için olduğunu bilselerdi-"

"Cesaret edemedim. İmparatoriçe düşmanca görünüyordu, sanki babanıza karşı bir kin besliyormuş gibi. Hatta suçladı

İmparatorun hediyesini geri çevirdiği için nankörlükle suçladı. O zaman anladım ki, güneş kuşlarını öldürdüğü için onu ödüllendirmek yerine cezalandırmak istemişti. Sana zarar vermekte tereddüt etmezdi.

Onlara senin varlığından nasıl bahsedebilirdim? Seni onların gazabından korumak için doğumunu bir sır olarak sakladım. Hırsızlığımı itiraf ettim. Ceza olarak Ay'a sürgün edildim; üzerimde beni sonsuza dek buraya bağlayan bir büyü vardı. Ben yapamam

Ne kadar istesem de burayı terk edemem." Alçak bir sesle ekledi: "Kaçamayacağın bir saray yine de bir hapishanedir."

Nefes almakta zorlanıyordum, göğsüm bir balık gibi kabarıyordu.

sudan dışarı fırladı. Hayatımızın çok huzurlu, kitaplarımdaki tüm tehlikelerden çok uzak olduğunu düşünmüştüm.

Öğrendiğime göre

Diyarın en güçlü ölümsüzlerinin gazabına uğramak beni derinden sarstı.

"Peki ama bunca zaman sonra İmparatoriçe neden bugün geldi?"

"Auralarımız yaşam gücümüzden, büyüümüzün özünden - zihninizde gördüğünüz ışıklardan- yayılır. Doğduğundan beri gücünü gizlemek için elimizden geleni yaptık. Tüm çabalarımıza rağmen İmparatoriçe bugün seni hissetti."

Boğazım sıkıca kapandı. "Bilmiyordum. Bunların hepsi benim

hata." Ne kadar aptalca ve pervasızca davranmıştım! Canım sıkıldığı için annemin uyarısını dikkate almamış, verdiğim sözü tutmamış ve bizi büyük bir tehlikenin içine atmıştım.

"Ben de suçluyum. Sana büyüne uzanmamamı söyledim ama nedenini açıklamalıydım - bunun Göksel Krallık'ı varlığından haberdar edebileceğini söylemeliydim." İç çekti. "Bu

Eninde sonunda olacaktı; her yıl daha da güçleniyorsun. Seni bulurlarsa, cezamızın ağır olacağından hiç şüphem yok. Kendim için değil ama sana, asla olmaması gereken ölümsüz bir çocuğa yapacaklarından korkuyorum."

"Ne yapabiliriz?"

"Yapabileceğimiz tek şey. Burayı terk etmelisiniz."

Korku, bir gölün üzerinde oluşan buz gibi tenimi sırladı. Annemi bir daha asla görememek. Birden onu bırakmaya korktum. "Seninle kalamaz mıyım? Saklanırım. Eğit beni,

böylece
yardım et."

"Yapamayız. İmparatoriçe'nin sözlerini duydun. Artık bizi daha da yakından izliyor olacaklar. Artık çok geç."

"Belki onları ikna ettin, belki geri gelmezler." Umutsuz bir yalvarış, çocukça bir umut.

"Bize biraz zaman kazandırmış olabilirim. Ama İmparatoriçe bir hevesle gelmezdi. Geri dönecekler. Ve

yakında." Sesi kalınlaştı, duygularla tılandı. "Seni koruyamayız. Yeterince güçlü değiliz."

"Ama nereye gideceğim? Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Her bir kelime, oluşmakta olan kâbusa şekil veren bir darbe gibiydi.

"Ping'er sizi Güney Denizi'ndeki ailesinin yanına götürecektir." Sanki ikimizi de ikna etmeye çalışıyormuş gibi parlak bir sesle konuşuyordu. "Okyanusun çok güzel olduğunu duydum. İyi vakit geçireceksiniz.

Orada, üzerimizde dolaşan bulutlardan arınmış bir hayat."

Ping'er, maceraya aç olan hayal gücümü harekete geçirerek, ötesindeki topraklar hakkında bildiği her şeyi benimle paylaşmıştı. Büyük deniz, doğu kıyısından güney okyanusuna kadar uzanan dört bölgeye ayrılmıştı, Batıdaki kayalıklardan kuzeydeki sulara kadar. Batıdaki kayalıklardan kuzeydeki sulara kadar

Suyun altındaki ya da altın kıyılardaki ışıltılı şehirleri.

Onları keşfetmeyi nasıl da hayal etmiştim.

Yine de bunu yapmak için evimden kaçmayı hiç hayal etmemiştim. Paylaşacak kimse olmadıktan sonra maceralar ne işe yarardı?

Annemin eli elime dolandı ve beni şimdiki zamana geri sürükledi. "Kim olduğunu asla kimseye söylememelisin.

Göksel İmparator'un her yerde muhbirleri var. O varlığını affedilmez bir hakaret olarak kabul edecektir."

Aceleyle konuştu, ben ona verdiğim sözü boşuk bir şekilde söyleyene kadar gözleri gözlerimin içine baktı.

Sonra bana doğru eğilerek boynuma bir şey taktı.

Üzerinde küçük bir yeşim taşı olan altın bir kolye. Bahar yapraklarının rengindeydi ve yüzeyinde bir ejderha oyması vardı. Parmaklarım serin taşı ovuşturdu, kenarında ince bir çatlak hissettim.

"Bu babana aitti." Gözleri aysız bir gece kadar karanlıktı. "Kim olduğunu kimseye söyleme. Ama asla unutma."

Beni kendine yakın tuttu, saçlarımı okşadı. Başımı eğdim. -Onun gittiğini görmek istemiyor, bunu diliyor. an sonsuza dek sürebilirdi. Parmak eklemleri yanağıma bir kez dokundu ve sonra ağrıyan bir boşluktan başka bir şey kalmadı.

Yere çökerek kollarımı dizlerime doladım. Ah, nasıl da çığlık atmak, ulumak ve yumruklarımı yere vurmak istiyordum. Elim ağzıma gitti, boğuk hıçkırıklarımı bastırıyor, ama sessiz gözyaşlarım ... Yüzümden aşağı akmalarına izin verdim. Tek bir gece içinde Ay çiçeğinin açıp solması, hayatımın alt üst olması. Düz bir yol gibi görünen yolum vahşi doğaya sapmıştı ve ben kaybolmuştum.

Oda karanlıktı, gece çökmüştü. Fenerler henüz yakılmadığı için ay hâlâ gölgeler içindeydi. Ayın doğuşu bu gece geç olacaktı.

Aciliyet beni harekete geçirdi. Ben olmak istemedim Annem ve Ping'er'in cezalandırılıp cezalandırılmayacağını keşfettim. Ölümsüzlere ölüm nadiren uygulanırken, İmparatoriçe'nin yıldırım ve ateş tehditleri vücudumun dehşet içinde sıkışmasına neden oldu.

Ping'er eşyalarımı geniş bir bez parçasına sarmamda bana yardım etti. "Çok fazla olmasın ve çok ince olmasın ki şüphe uyandırmak istemem." Gözleri kıpkırmızıydı ama yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce ekledi: "Burada güvende olacaksın.

Güney Denizi, göklerdeki bir yıldız kadar iyi saklanmış. Ailem sana bakacak ve bilmen gereken her şeyi sana öğretecek."

Kumaşın uçlarını birbirine düğümleyerek omzuma astığı bir çanta oluşturdu. "Gidelim mi?"

İstemiyordum. Yine de her şeye karşı hissizleşerek başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki? Bunu başımıza ben getirmişken kaderin cilvelerini suçlayamazdım bile.

Ping'er ve ben aceleyle girişten geçip doğuya, osmanthus ormanına doğru ilerlerken son bir kez geriye baktım. Evim hiçbir zaman, her bir kıvrımı, her bir taşı zihnime bastırdığım şu andan daha güzel görünmemiştir. Binlerce fener toprağı aydınlatıyor, gümüş kiremitler yıldızları yansıtıyordu. Ve aşağıdaki dünyaya baktığım balkonda, beyazlar içinde ince bir figür duruyordu.

Annemin bakışları Ölümlü Diyar'a değil, bana sabitlenmişti ve parmakları veda edercesine havaya kalkmıştı. Ping'er'in sözlerine aldırmadan

Kolumdan acil bir çekistirmeyle dizlerimin üzerine çöktüm ve alnımı yumuşak toprağı bastırmak için kendimi katladım. Dudaklarım sessiz bir yeminle kıpırdadı: geri dönecektim, annemi özgür bırakacaktım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama deneyecektim.

İçimde olan her şeyi. Bu bizim sonumuz olmayacaktı. Ping'er'i bizi taşıyacak olan buluta doğru takip ederken uzakta, acı kalbime çok keskin ve net bir şekilde çarptı - kırıldı

-Sadece ince bir umut ipliğı tarafından bir bütün olarak tutuldu.

OceanofPDF.com

2

Canlandırıcı havayı içime çektim, o kadar taze ama baharatsızdı ki. Bulut gökyüzünde hızla ilerlerken Ping'er'in kolunu tutarak tökezledi. Fenerlerin ısıltısı olmadan gece ne kadar ürkütücüydü. Daha bu sabah, korku bana yabancı bir duyguydu ve şimdi bu duyguyla boğuluyordum. Neyse ki, bulutun nemli kıvrımları yol vermedi

Ayaklarımın altında, ama yer kadar sağlamdı - eğer etrafta dalgalanan rüzgâr olmasaydı.

Göksel Krallık'ın ötesinde, Anka Krallığı'nın yemyeşil ormanlarını geçerek Güney Denizi'ne gitmek uzun bir yolculuk olacaktı. Altın Çöl'den bile daha uzakta, uçsuz bucaksız

Korkulan İblis Diyarı'nı çevreleyen çorak kum hilali. Eve dönüş yolunu nasıl bulacaktım? O zaman aklıma geldi, belki de hiç bulamayacağımı düşünüyorlardı.

Uzakta parıldayan bir ışık denizi beni kasvetli düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Göksel Krallık," diye fısıldadı Ping'er.

Ani bir rüzgâr çıktığında omzunun üzerinden baktı, yüzündeki renk solmuştu. Döndüm, benim bakışları geceyi araştırıyordu. Büyük bir bulut bize doğru yükseliyordu, üzerinde altı ölümsüzün gölgeli formları vardı. Zırhları

Yüz hatları karanlıktan gizlenmiş olsa da beyaz ve altın rengi parıldıyordu.

"Askerler!" Ping'er'in nefesi kesildi.

Kalbim küt küt atıyordu. "Bizi mi arıyorlar?"

Beni arkasına çekti. "Göksel zırh giyiyorlar.

İmparatoriçe'nin emriyle burada olmalılar. Yerde kalın!

Saklanın! Ben onlardan kaçmaya çalışacağım."

Kendimi olabildiğince düz bir yere bastırdım ve bulutun serin dallarına gömdüm. Bir parçam, bir daha Askerleri görüyordum ama yine de bilinmeyenin korkusuyla tüylerim diken diken oluyordu. Ping'er'in gözleri kapalıydı. Avucundan ışık fışkırdı. Bu geceye kadar büyü kullandığını hiç görmemiştim - belki de daha önce buna gerek yoktu. Bulutumuz hızla ilerledi, ama çok geçmeden tekrar yavaşladı.

Teni boncuk boncuk terlemişti. "Daha hızlı gidemem; yeterince güçlü değilim. Bizi yakalarlarsa ... kim olduğumuzu öğrenirler."

"Yakındalar mı?" Arkama bakmak için döndüm, keşke dönmeseydim.

Askerlerin ellerinde çelik parlıyordu ve giderek yaklaşıyorlardı. Yakında bizi geçeceklerdi. Birileri Ping'er'i tanıyabilir, sorular sorulabilirdi. Ben bir beceriksiz bir yalancıydı, ihtiyaçtan kaynaklanan bir pratiği yoktu- annemin sert bir bakışı her şeyi ortaya dökmeye yeterdi.

Dilimden gerçekler döküldü. Korkunç görüntüler zihnimi doldurdu: askerler evime saldırıyor, annemi zincire vurup sürüklüyorlardı. Çatırdayan bir şimşek kırbacı sırtına çarptı, derisini parçaladı ve kan yere sıçradı. elbisesinin beyaz ipeği. Öğürdüm, boğazımda sıcak safra yükseldi.

Tırnaklarım avuç içimin etine battı. Bizi yakalamalarına izin veremezdim. Annemin ve Ping'er'in incinmişim. Ama ne kadar zayıf olursam olayım, aklıma gelen tek bir şey vardı ve bu belki de yaptığım son şey olacaktı.

Dişlerimi ağrıyana kadar sıkarak kelimeleri zorla çıkardım. "Ping'er, beni buraya bırak."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Hayır, burası Göksel Krallık! Güney Denizi'ne ulaşmalıyız.

Yapmalıyız-"

Sakinliğim bozuldu. Çılgınca bir güçle kolunu çekiştirdim ve onu aşağı çektim. "Onlardan kaçamayız. Bir kez bizi yakalarlarsa, hepimizi cezalandırırlar. I . . . Bence ayrılmalıyız. Sen bulutun üzerinde kalmalısın; onu kontrol edemem.

Ping'er, en azından bu şekilde bir şansımız var!" Başka ne seçeneğimiz vardı ki? İkimize de kaçma umudu verebilecek hiçbir seçenek yoktu. Yine de elimden geldiğince titremekten kendimi alamadım.

Başını salladı ama ben devam ettim. "Kim olduğumu fark etmedikleri sürece Göksel Krallık'ta güvende olacağım. Anneme kimseye söylemeyeceğime söz verdim ve söylemeyeceğim. Söyleyeceğim.

Saklanacak bir yer bul. Belki bensiz askerlerden kaçabilirsin?" Kelimelerim aceleyle döküldü. Bir an sonra çok geç olacaktı, karar bizden koparılmıştı.

Ateş gecenin içinden parlayarak bize doğru geliyordu. Çarptı, keskin bir şekilde yön değiştirirken bulutumuz titredi. Ping'er alevleri söndüren ışıkla parıldayan elini kaldırdığında tenimde ısı parladı. Bir çılgılla yanıma düştü.

"Saldırıyorlar," dedi inanamayarak, parlayan avuçlarını buluta bastırıp onu hızlandırırken bile.

Dehşet beni sardı ama boyun eğmezdim. Şimdi olmaz, Her saniye önemliyken. "Ping'er, tek yol bu. Bizi yakalamalarına izin veremeyiz." Artık sesini duyurmak için yalvaran bir çocuk gibi değil, kararlı ve ısrarcı bir şekilde konuştum. "Bu benim de seçimim."

Sonra yüzünde bir şey sertleşti, acımasız bir kararlılık. Uzaktaki kalın bir bulut kümesini işaret etti. "Şurada, inebildiğim kadar aşağı ineceğim. Seni düşmekten koruyacağım."

Güven verici sözlerine rağmen, bir şey beni tedirgin etti. Nefes alışları sert ve güçlüydü. Tenine dokunduğumda nemliydi. Hasta mıydı? İmkânsızdı. Ölümsüzler bu tür rahatsızlıklardan muzdarip. "Ping'er, yaralandın mı?

Yangın mı-" "Sadece biraz yorgunum. Endişelenecek bir şey yok."

Yan döndüm, bulutun kenarından bakarken hızla ilerliyordu. Zihnim ilerideki tehlikelere, alttaki boşluğun ötesine, karanlığın üzerinde parıldayan ışıklara sıçradı. Çok güzeldi. Dehşet verici. Çırpınarak ayağa kalktım, kollarımı Ping'er'e doladım, ona sıkıca sarıldım. Bırakmak zorunda kalmamayı diledim. Hiçbiri gerçekleşmeyecek olan pek çok şey diledim.

Bulut kümesinin içine daldığımızda beni çiğ bir çaresizlikle kavradı. Buz gibi su damlacıkları tenime değiyor, nem kıyafetlerime yapışıyor. Aşağı doğru daldıkça, soğuk iliklerime kadar işledi. Bacaklarım titriyordu.

Ayağa kalkmak için onları çözdüm. Ping'er kolunu omzuma doladığında teni soğumuş kül gibiydi. Tüy gibi bir ürperti üzerimden süzülürken hava parıldıyordu.

"Kalkan düşüşünüzü hafifletecektir. Ama yine de acı hissedebilirsiniz ve her zaman dikkatli olmalısınız." Küçük çantamı koluma geçirirken elleri titriyordu.

"Geri dönmeyi deneyecek misin? Tehlike geçtikten sonra?" Cesaretimin kırıntılarını toplamaya çalışarak bu zayıf umuda sarıldım. Dağılmamaya çalıştım.

Gözlerinde yaşlar birikti. "Tabii ki. Ama eğer yapmazsam-"

"Geri dönüş yolunu bulacağım. Bir gün, güvenli olduğunda," dedim çabucak, ikimizi de temin etmek için.

"Yapacaksın. Annen için yapmalısın." Keskin bir nefes aldı. "Hazır mısınız?"

O kadar gergindim ki kopacağımı sandım. Hayır, bu bilinmeze atlamaya, evimle aramdaki bu son bağı koparmaya asla hazır olamayacaktım. Ama şimdi gitmezsem, pençeleyen paniğime boyun eğersen, kendimi şüphenin gölgesine bırakırsam, kalan azıcık kararlılık da yok olacaktı. Yüzümü ona dönerek, kaskatı kesilmiş bacaklarımı kenara doğru bir adım atmaya zorladım. Aşağıdaki boşluğu görmektense onu yüzlerce kez görmeyi tercih ederdim.

"Şimdi!" Ani bir güç patlamasıyla haykırdı, gözleri parlıyordu.

Ping'er'in başı yana yuvarlanıp bulutun üzerine buruşuk bir yığın halinde yığıldığı sırada bacaklarım sendeleyerek geri çekildi. Ama ben de gökyüzünün siyah boşluğuna doğru düşüyordum. Rüzgâr tüm düşünceleri benden uzaklaştırdı, boğazımdan kopan çığlığı yuttu, yüzümü ve uzuvlarımı çiğ olana kadar kırbaçladı. Giysilerim bir ipek bulutu içinde öne doğru çekildi. Bana çarpan havadan nefes alamıyordum, ciğerlerim yanıyordu. Kulaklarımda bir uğultu

çarpan kalbim dışında her şeyi dışarıda bıraktı.

Ama önümde, bir zerreye kadar küçülen Ping'er'in bulutu hareketsizdi. Bedeni düştüğü yere yığılmıştı. Bayılmış mıydı? Çekil! Askerler ona doğru koşarken, sessiz bir çığlık attım. Dehşet içimi büzüştürdü.

Ellerimi uzattım - nafile bir hareket - içimdeki bir şeyi cılgınca kavradım. Işıltılı bir hava dalgası boşlukta Ping'er'in bulutuna doğru ilerlerken tenim karıncalandı, önce sıcak sonra soğuktu. Uzaklaşmadan önce parlak bir şekilde parıldadı ve uzak ufukta kayboldu.

Yere çakıldım, vücudumda acı patladı.

Göğsümdeki hava boşaldı, gözlerimden yaşlar akarken ve tenimi kayganlaştıran terle karışırken sadece orada yatabiliyordum. İçimi bir yorgunluk kapladı. Parmaklarım Altımdaki yumuşak çimenleri kavradım, titreyen bir nefes aldım, çiçeklerin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Tatlı, yine de

hissizleştim. Avuçlarımı yere bastırarak kendimi yukarı ittim -ağrım ve sızım vardı ama başka bir zarar görmemiştim.

Ping'er'in büyüü beni düşüşün en kötüsünden korumuştı.

Onu kurtardığımı sanıyordum ama o bana yardım etmişti. Kendi güvenliğini umursamadan uzaklaştı. Kaçmış mıydı? Annem güvende miydi? Ben güvende miydim? Nefeslerim kısa ve hızlı geliyordu, boğuluyordum, hava almak için mücadele ediyordum. Ölümsüzler hastalıklardan ya da yaşlılıktan muzdarip değildi ama yine de diyarımızın silahları, yaratıkları ve büyüü tarafından incitilebilirdik. Aptal olduğum için bu tür tehlikelerin bize dokunabileceğini hiç düşünmemiştim. Ve şimdi . . . Sıkı bir

topun içine kıvrıldım, kollarımı

Dizlerimin üzerine çöktüm, yaralı bir hayvanınki gibi ince bir feryat koptu içimden. Aptalca, bunu başımıza getirdiğim için kendime tekrar tekrar lanet ettim, sonunda dudaklarımı kenetledim sesleri kesmek için kapatın.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyordum, boğazım yutkunduğum kederden çatlamıştı. Ve evet, kendim için de korkuyordum, zalim askerlerin ve vahşi canavarların düşünceleri zihnimi dolduruyordu. Karanlıkta neyin gizlendiğini kim bilebilirdi? Çözülüyordum, karmakarışık bir enkazdım, ama sonra bir ışık huzmesi üzerime düştü. Başımı kaldırarak aya baktım; onu ilk kez uzaktan görüyordum. Güzel ve aydınlıktı, ayrıca rahatlatıcıydı da. Daha rahat nefes aldım, ay her gece doğduğu sürece annemin fenerleri yaktığını ve iyi olduğunu bileceğimi düşünerek teselli buldum. Aklıma bir anı geldi, ormanda yürüyordu, beyaz cübbesi karanlıkta parlıyordu. Zedelenmiş kalbim özlemle kasıldı, ama yine kendime acıma uçurumuna düşmemek için kendimi çelikledim.

Aşağıdan gelen parlak titreşimler gözüme çarptı, parıldayan ışıklar mürekkepli derinliklerinde dans ediyordu. Bunlar yukarıdan gördüğüm ışıklar mıydı? Ancak o zaman yerin bir ayna gibi olduğunu fark ettim; yıldızların gece boyunca dokunan bir yansıması. Alışkın olmadığım güzellikleri içimi yaktı, artık evde olmadığımı hatırlattı. Kollarımı vücudumda kavuşturarak tekrar yere yığıldım. Yıldızlara bakarken Acım azalana ve sonunda soğuk, sert zeminde rüyasız bir uykuya dalana kadar ay.

Biri kolumu okşuyordu. Annem miydi o? Tüm bunlar korkunç bir rüya mıydı? Umut alevlendi ve uykunun sisi. Gözlerim günün aydınlığında kırpışarak açıldı. Dönen ışıklar kaybolmuş ve yerlerine şafağın pembe bulutları yansımıştı.

Bir kadın yanıma çömeldi, yanında bir sepet vardı. Dirseğimin üzerinde duran eli, elim kadar sıcak ve kuruydu.

kağıt bir fenerin yüzeyinde.

"Neden burada uyuyorsun?" Kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

Sırtımdaki ağrıdan kaynaklanan bir nefesi bastırarak ayağa fırladım. Üzerime çöken anılar yüzünden uyuşmuş bir halde, sorusuna ancak başımı sallayarak cevap verebildim.

"Burada dikkatli ol. Eve gitmelisin. Dün gece bazı karışıklıklar olduğunu ve askerlerin bölgede devriye gezdiğini duydum." Sepetini aldı ve ayağa kalktı.

İçim düğümlendi. Rahatsızlık mı? Askerler mi? "Bekle!" Ne söyleyeceğimi bilemeden ama yalnız kalmak da istemeyerek bağırdım. "Ne oldu?"

"Bir yaratık koğuşları aştı. Muhafızlar peşine düştü." Ürperdi. "İçimizde tilki ruhları vardı. son yıllarda. Yine de bunun, şeytani sanatları için Göksel çocukları kaçırmaya çalışan bir İblis olabileceğini duydum."

İblis Diyarı'ndan gelen o canavarlardan biri mi? O zaman muhafızların aradığı kişinin ben olduğumu anladım. Sözde İblis bendim. Korkuya kapılmamış olsaydım yüksek sesle gülerdim. Ping'er korumaların farkında olmamalıydı. "Birini yakaladılar mı?" Sesim çıktı zayıf ve çelimsiz.

"Henüz değil, ama endişelenmeyin. Askerlerimiz bu diyarın en iyileridir. Davetsiz misafiri kısa sürede yakalayacaklardır." O

"Bu saatte burada ne yapıyorsun?" diye sormadan önce bana güven verici bir gülümseme verdi.

Rahatlamıştım. Ping'er kaçmıştı! Saatlerdir burada yatıyor olmalıydım ve o geri dönmemişti. Gökyüzünde patlayan o fırtına, onu

uçup gitmek onu çok mu uzağa götürdü?

Bir düşünce beni dürttü. Bu güç, bir şekilde Benden mi? Böyle bir şeyi tekrar yapabilir miyim? Hayır, böyle düşünmek ne kadar saçma. Ayrıca, şimdiye kadar büyülerimden iyi bir şey çıkmamıştı ve dikkatleri üzerime çekme riskini göze alamazdım. Başladım, kadının bana baktığını fark ettim.

soru cevapsız kaldı. Korkunç bir canavar ya da şeytan beklediği için benden şüphelenmemiştii ama şimdi benden şüphelenmesi için ona herhangi bir sebep vermeye cesaret edemezdii.

"Gidecek hiçbir yerim yok. I . . . İşten çıkarıldım çalıştığım ev. Düştüm ve bayıldım." Sözlerim beceriksiz, ses tonum durgun. Dilim böyle küstah yalanlar söylemeye alışık değil.

Yüzü yumuşadı. Belki de yağmurla kabaran bir nehir gibi içimden taşan ıstırabımı hissetmişti. "Dört Deniz'in yanında, Bu soyluların bazıları çok kötü huylu ve bencil. İşte şimdi, o kadar da kötü değil. Yakında başka bir yer bulacaksınız." O başını iki yana eğdi. "Altın Lotus Konağı'nda çalışıyorum. Eğer bir pozisyona ihtiyacınız varsa, Genç Hanımefendi'nin başka bir görevli aradığını duydum."

Onun nezaketi, mutsuzluğumun kışında bir sıcaklıktı. Zihnim acele ediyordu. Tek başıma dolaşmak kesinlikle şüphe uyandıracaktı. Bu kadar sıradan şeyleri nasıl düşünebildiğimden emin değildim ama içimde bir şeyler sertleşti. Keder, bütün gün içinde debelendikten sonra kaldıramayacağım bir lükstü. Gece. Eğer şimdi dağılırsam, her şey boşa gitmiş olacaktı. Burada bir yer bulacaktım ve bir şekilde eve dönecektim; bu ister bir yılımı, ister on yılımı, isterse bir yüzyıl.

"Teşekkür ederim. Nezaketiniz için minnettarım." Hiç böyle bir yerde durmadığımız için belimden eğilerek zarif bir selam verdim. evde tören. Gülümseyerek onu takip etmemi işaret etmesi hoşuna gitmiş gibiydi.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük, bambu ağaçlarından oluşan bir korunun yanından geçtik ve büyük bir malikânenin kapısına varmadan önce bir nehrin üzerinde kemerli gri bir taş köprüden geçtik. Girişin çatısının hemen altında, üzerinde harflerle yaldızlanmış siyah lake bir plaket duruyordu:

Geniş bir araziydi, birbirine bağı salonlar ve geniş avlulardan oluşan bir kümeydi. Kırmızı sütunlar gece mavisi kiremitlerden oluşan kavisli çatıları taşıyordu. Havuzların üzerinde lotus çiçekleri yüzüyordu, kokuları baş döndürücü ve tatlıydı. Kadını takip ettim

Gül ağacından fenerlerle aydınlatılmış uzun koridorlardan geçerek büyük bir binaya ulaştık. Beni kapının girişinde bırakarak kırmızı yüzlü bir adama yaklaştı ve onunla konuştu. Adam

Bana doğru gelmeden önce bir kez başını salladı. Daha dik durdum ve içgüdüsel olarak cüppemin kırıxıklıklarını düzelttim.

"Ah, tam zamanında!" diye haykırdı. "Genç Hanımımız Leydi Meiling, daha dün gece yerine birini bulamadığım için beni azarladı. Gerçi insan neden üç hizmetçiyle yetinemediğini merak ediyor," diye mırıldandı, beni değerlendiren bakışlarla süzerken. "Sizde Daha önce büyük bir evde görev yaptınız mı? Becerileriniz nelerdir?"

Evimi düşünerek sertçe yutkundum. Boş durmamış, elimden geldiğince yardım etmiştim. "Bunun kadar büyük değil," diye söze girdim sonunda. "Herhangi bir yardım için minnettar olurum.

teklif edebileceğiniz bir pozisyon. Yemek pişirebilir, temizlik yapabilir, müzik çalabilir ve okuyabilirim." Becerilerim etkileyici olmaktan uzaktı ama cevabım onu tatmin etmiş görünüyordu.

Sonraki birkaç gün, Leydi Meiling'in çayını onun beğenisine göre demlemekten, en sevdiği bademli kekleri hazırlamaya ve giysilerinin bakımına kadar görevlerimi öğrenmekle geçti - bazıları öyle zarif işlemlerle süslenmişti ki

Dokunduğumda titriyor gibiydi. Diğer görevlerim arasında mobilyaları cilalamak, yatak takımlarını yıkamak ve bahçeyle ilgilenmek vardı. Sabahtan akşama kadar ayaktaydım, belki de işlerimi kolaylaştıracak hiçbir gücüm olmadığı için.

Burada emekten çok kurallar canımı sıkıyordu: yaylarımın derinliğini dikte etmek, konuşulana kadar dilimi tutmamı,

hanımının huzurunda asla oturmamamı, her emrine tereddütsüz itaat etmemi gerektiriyordu.

Her kural gururumu biraz daha yerin dibine batırıyor, metres ile hizmetçi arasındaki uçurumu genişletiyordu. Konumumun aşağılığını ve artık evde olmadığım gerçeğini sürekli hatırlatıyordu.

Bunlar daha fazla acıtabilirdi, ancak kalbim zaten kederden kurşuna dönmüştü, zihnim ağrıyan ayaklardan veya çiğnenen avuçlardan çok daha büyük endişelerle batmıştı. Ve bir bakıma, günlerim böyle angarya işlerle dolu olduğu için bile mutluydum, bana mutsuzluğum üzerinde duracak çok az zaman bıraktı.

Baş kamarot nihayet performansımı tatmin edici bulduğunda, aynı odayı paylaşacağım diğer hizmetlilerle birlikte Leydi Meiling'in yanına atandım.

Zorlu bir metresi olduğu söyleniyordu, ama umarım Dördümüz arasında yeterli olabilirdik. Ben çantamla geldiğimde diğer görevliler giyiniyor, beyaz iç giysilerinin üzerine söğüt yeşili cübbelerini geçiriyorlardı. Kızlardan biri diğerinin beline sarı bir kuşak bağlamasına yardım etti. Gamzeleri olan güzel bir kız pirinçten lotus şeklindeki Hepimizin takması gereken saç tokasını saçına taktı. Canlı bir üçlüydüler, kendi aralarında rahat bir samimiyetle sohbet ediyorlardı. Üzerimdeki mutsuzluğa rağmen göğsümde bir kıvılcım çaktı. Belki de sonunda Uzun zamandır arzuladığım arkadaşları edinme fırsatı.

Gamzeli kız bana doğru döndü. "Yeni kız sen misin? Nerelisin?"

"I . . . I . . ." Ping'er'in uydurumama yardım ettiği hikâye aklımdan uçup gitti. Bakışlarının ağırlığı altında, ısı yanaklarıma hücum etti.

Diğerleri kıkırdadı, gözleri yağmurla yıkanmış çakıl taşları gibi parlıyordu. "Jiayi," diye seslendi içlerinden biri lotus iğneli kıza. "Sesini kaybetmiş gibi görünüyor."

Jiayi'nin bakışları beni taradı, ağzı sanki

onu rahatsız eden bir şey görüyordu. Benim sade Saç modelim ya da belimden, bileklerimden ve boynumdan sarkan süslerin eksikliği mi? Ya da onun duruşundan yoksun olduğum için miydi?

Bu dünyadaki yerinin güvencesi mi? Bunların hepsi

Bir yabancı olduğum, buraya ait olmadığım basit bir gerçektir.

"Ailen ne iş yapıyor? Babam buranın baş muhafızı," dedi belirgin bir üstünlük havasıyla.

Babam güneşleri öldürdü. Annem ayı aydınlatır.

Bu onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silecekti ama yine de bu pervasız dürtüyü bastırdım. Bir anlık tatmin yalancı damgası yemeye ya da hücreye atılmaya değmez. Annem ve Ping'er için tehlikeden bahsetmiyorum bile. bana inandı.

Onun yerine "Burada ailem yok," dedim. Güvenli bir cevap,

Gerçi bu onların beni daha fazla aşağılamasına neden olacaktı - bunu bakışlarından anlayabiliyordum, artık beni koruyacak kimsenin olmadığını biliyorlardı.

"Ne kadar sıkıcı. Kâhya seni nerede buldu? Dışarıda sokak?" Jiayi burnunu çekerek arkasını döndü. Geri kalanlar teker teker

Bir kuş sürüsü kadar neşeli bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Karnım buz kesti. Ne olduğundan emin değildim. Benden bekledikleri tek şey, bir şekilde eksik bulunmamdı. Değersiz. Ağır adımlarla uzak köşeye yürüdüm ve çantamı boş yatağın üzerine kaldırdım. Kızlar güldü, Kendi aralarında şakalaşıyorlardı, neşeleri yalnızlığımın acısını daha da derinleştiriyordu. Boğazımda bir yumru oluşunca kendimi toparlamak için aceleyle dışarı çıktım. Kaçmaktan nefret ediyordum ama onların önünde ağlamaktan daha çok nefret ederdim.

Gözyaşlarını önemli bir şey için sakla, dedim. odaya dönmeden önce kendime şiddetle baktım. Bir anda bana döndüler, ani sessizlik sarsıcıydı. Ancak o zaman Bez çantamın düğümlerinin çözüldüğünü ve içindekilerin yere saçıldığını fark ettim.

Eşyalarımı almak için etrafta sürünürken hava düşmanlıkla doluydu. Biri kıs kıs güldü, kulaklarım sesle yanıyor. Çocukça. Küçüklük, diye sızlandım. Ama ah, aşağılanma nasıl da yakıyordu! Ne kadar ayrıcalıklıydım

Şimdiye kadar sadece sevgi ve şefkat gördüm.
Çocukluğumda, korkunç canavarlardan çok korkardım.
kitaplarımda okudum. Yine de tırpan gibi bir gülümseme ve
derin kesen sözlerden korkulması gerektiğini
öğreniyordum. Böyle insanların var olduğunu hiç hayal
etmemiştim -başkalarının onurunu çiğnemekten gurur
duyanlar, başkalarının sefaletinden beslenenler.

İçimden küçük bir ses gerçekten de
Sokaktan toplanmış, hiçbir yeteneği ya da bağlantısı
olmayan biri. Belki de dilimi tutup başımı eğseydim,
Sonunda beni kendilerinden biri olarak kabul edebilirlerdi.
Çok yorgundum, sadece her şeyi olurlarına bırakmak
istiyordum. Kazansalar ne fark ederdi ki? Haysiyet ya da
onur kimin umurundaydı? Kaybettiklerimin yanında bu
hiçbir şeydi. Ama içimden bir ses protesto için
haykırıyordu. Hayır, beni utandıramazlardı.
Utanmayacaktım.

Onların dostluğunu kazanmak için yağcılık ya da
dalkavukluk yapmam. Böyle arkadaşlarım olacağına yalnız
kalmayı tercih ederim. Ve daha az hissetmeme rağmen
O anda bir böcekten çok, bakışlarını karşılamak için
çenemi kaldırdım.

Jiayi'nin güzel yüz hatlarına küçümseme damgasını
vurmuştu.

Gözlerini kaçırışında da bir tedirginlik vardı. Benden kenara
çekilmemi ve gölgeler arasında kaybolmamı mı bekliyordu?
Onu hayal kırıklığına uğrattığım için mutluydum. Beni
yaralamışlardı ama bunu bilmenin tatminini
yaşayamayacaklardı.

Onların kabalıkları ancak benim onlara verdiğim kadar
güçlüydü ve parçalanmış gururumu ayaklarının altından
çekip alacaktım çünkü ... elimde kalan tek şey buydu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

Köşk, salkım salkım leylak çiçekleriyle örtülü ağaçlardan oluşan bir avluya bakıyordu. Pembe brokar bir elbise giymiş olan hanımım Leydi Meiling'in arkasında durdum.

kollarında ve eteklerinde parıldayan çiçekler vardı. Enfesti, işlemeli yapraklar bir kez daha gümüş rengine dönmeden önce koyu kırmızı bir renkte kızarıyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Leydi Meiling'in sayısız kıyafeti vardı ama bu nadir bir kıyafetti.

Bir. Sadece en yetenekli terziler kreasyonlarını giyenin güçlerine yanıt verecek şekilde büyüleyebilirdi.

Leydi Meiling'e hizmet etmenin, odalarını ve avlusunu tertemiz tutmanın yanı sıra, giysilerinin - cübbelerinin, pelerinlerinin ve ipek, saten ve brokar kuşaklarının - bakımı da bana verildi. İlk başta, biraz sıkıcı olsa da keyifli bir görev gibi görünüyordu. Ama çok geçmeden onun en ağır yükünü taşıdığımı öğrendim.

Ne zaman bir şey yanlış yere konsa, en ufak bir çizik ya da toz zerresi için büyük bir hoşnutsuzluk duyuyordu. Daha da kötüsü, Jiayi her gün hanımımızın kıyafetlerini seçiyor, bitmek bilmeyen şikayet ve talepleriyle iş yükümü artırıyordu.

Belki de dikkatimin dağıldığını hisseden Leydi Meiling'in dudakları büzülerek bana doğru baktı. "Çay," dedi sertçe.

Fincanını doldurmak için acele ettim, kokulu buhar havada kıvrılıyordu.

Avluda güçlü bir rüzgâr esti,
Çimenlerin üzerine yapraklar yağıyordu. Leydi Meiling dalgalanan kollarını düzeltti, rüzgârın sabahını mahvetmesine sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı.

"Xingyin, pelerinimi getir," diye rica etti. "Altın kenarlı şeftali ipeği. Doğru olanı aldığından emin ol."

Dişlerimi gıcırdatma dürtüsüyle savaşıyorak eğildim. Leydi Meiling gençti ama bin yıllık bir aile reisinin buyurgan mizacına sahipti.

Buraya gelmemin üzerinden sadece birkaç ay geçmişti ama sevdiklerimin arasında olmanın sıcaklığı çoktan solmuştu.

bir anının yankısı. Söz verdiğim gibi, kimliğimi bir sır olarak sakladım - yine de düşüncelerimden asla uzak değildi.

Geceleri, babamın derin ve sabit nefes alışını dinlerdim.

Zihnimin evimin ışıltılı koridorlarına sürüklenmesine izin vermeden önce oda arkadaşlarım. İşte o zaman kabuslar başladı, annemin ve Ping'er'in askerler tarafından yakalandığı kabuslar. Annem ve

Eve döndüğümde orayı terk edilmiş ve harabeye dönmüş buluyordum. Sık sık ter içinde, göğsüme giren krampla nefes nefese uyanmam hiç de şaşırtıcı değildi.

Diğer görevliler benden hoşlanmıyor, durumumun onlarınkinden aşağı olduğunu düşünüyorlardı. Onların küçümsemesi sadece omurgamı güçlendirdi,

Her ne kadar hayatı benim için sayısız küçük yolla zorlaştırsalar da: bakımımıdaki eşyaları mahvetmek, her sözümle alay etmek, hanımımıza benim hakkımda gerçek dışı hikayeler taşımak. Beni avluya diz çökmem için o kadar çok gönderdi ki, kendimi girişi koruyan oyma taş aslanlardan biri gibi hissettim. I

şikayet etmemeliydi; bu hapse atılmaktan ya da alevli kırbaçlarla kırbaçlanmaktan daha iyiydi. Yine de rahatsızlıktan çok, onur kırıcıydı. Her seferinde Gözyaşlarımı geri emdim, hepsini yuttum, ta ki gözyaşlarımın acı tadı ile aşağılanma ve kederin tuzu.

Aceleyle Leydi Meiling'in odasına gittim ve çılgınca pelerinini aradım. Sabrı tükenmişti ve çok sinirliydi.

ölümlülerin patlattığı havai fişekler kadar yangın çıkarıcıdır.

Festivaller. Sonunda bir sandalyenin üzerine atılmış olduğunu gördüm. Elime aldığımda, sandalyenin üzerine sızan kara lekeyi görünce rahatlardım.

mürekkep hala parlıyordu. Düşünmeden, tenimi lekelemeden önce onu geri bıraktım.

"Sorun nedir?" Jiayi içeri girdi, harap olmuş giysiye bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Genç Hanımımızın kıyafetlerine düzgün bir şekilde bakmazsanız, sadece

kendinizi suçlayın."

Elini küçümseyen bir ifadeyle salladığında, parmaklarından birinin koyu lekeli olduğunu görünce kaskatı kesildim.

"O sendin," dedim açıkça. Buna hiç şaşırmamalıyım.

Başını savururken yanakları kızardı. "Sana kim inanır ki zaten?"

Aylardır uğradığım hakaretler yüzünden kaynaklanıyorsa öfkem taşı. "Bu tür numaralar seni kimseden daha iyi yapmaz, seni daha az yapar," diye tısladım.

Jiayi bir adım geri çekildi. Ona saldıracağımdan mı korkuyordu?

Tek istediğim bir özürdü, alaycı gülümsemelerinin ve suç ortaklarının arkasına saklanmak yerine suçunu kabul etmesiydi.

Ancak Leydi Meiling odaya hışım ile girdiğinde buna bile izin verilmedi. "Neden bu kadar uzun sürdü? Neredeyse donuyordum.

rüzgârdan!" Bakışları yerdeki pelerine kayınca ağzı bir karış açık kaldı.

Jiayi önce soğukkanlılığını topladı, giysiyi alıp izi daha iyi göstermek için sallarken gözleri geniş ve kurnazdı. "Genç Hanımefendi, Xingyin üzerine mürekkep döktü. Sana söylemememi istedi çünkü korkuyorum."

Derin nefes aldım, sakinleşmek için savaştım. Leydi Meiling en sevdiği hizmetkârına karşı asla benim yanımda yer almazdı. Hayır.

Kanıt olmadan -ki bu sefer kanıtım vardı. "Jiayi yanılıyor; ben öyle bir şey yapmadım. Ben buraya gelmeden önce

lekelenmişti. Genç Hanımefendi bizi lekeler için
denetleyebilir."

Jiayi ellerini pelerinin ipeksi kıvrımlarına gömerken solgunlaştı. Leydi Meiling'in gözleri okşanan bir kedi gibi sımsıkı kısıtıldığı için rahatsız olmasına gerek yoktu. Yanlış yol. Benden hoşlanmıyordu, belki de diğerlerinin ona anlattığı hikayelerden etkilenmişti.

"Jiayi bu evde senin büyüğün. Hemen ondan özür dile. Sonra da burayı temizle ve tertemiz olduğundan emin ol." O giysiyi kaptı ve bana doğru fırlattı. Yanağıma çarptı ve kayarak ayaklarımın dibine düştü.

Konuşamıyordum, içim adaletsizlikten geri tepiyordu. Kollarım, emirlerine karşı gelerek yanlarımda tahta gibi duruyordu. Vahşi bir dürtü beni yakaladı, giysiyi geri fırlatmak için

ona. Jiayi'nin cübbesinin üzerine taze öğütülmüş mürekkep dökmek. Dışarı fırlamak ... ama fantezi burada sona erdi. Nereye gidebilirdim ki?

Leydi Meiling'in dudakları ince çizgiler halinde kenetlenirken, ben

Başımı öne eğip özür dilemeye zorladım. Pelerini kaptığım gibi odadan çıktım, kendimi daha ne kadar tutabileceğimden emin değildim.

Diğer görevlilerin konuşmalarından uzakta, yalnız kalmak istiyordum. Annemin, kalbine yük olan zamanlarda neden yalnızlığı tercih ettiğini anlamaya başlıyordum. Bir kova ve bir kalıp sabunla yakındaki nehre doğru ilerledim. Etrafta bambu kümeleri büyümüştü, yemyeşil zümrüt yeşili gökyüzüne doğru gururla uzanıyorlardı. I

Nehir kıyısında oturmuş, pelerinimi fırçalıyordum, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Evimi nasıl da özlemiştim! Annemi kurtarmak için ettiğim yemin beni ezip geçmişti.

beyhudelik. Bu kadar güçsüzken ona nasıl yardım edebilirdim ki? Geleceğim önümde uzanıyordu, yalnız ve kasvetli; iyileştirme umudu olmadan ömür boyu sürecektir bir kölelik. İstenmeyen bir gözyaşı

gözümün kenarında birikti. Onları yutmayı, sertçe içime çekmeyi ya da göz kırparak uzaklaştırmayı öğrenmiştim. Ama yalnız olduğum için yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim.

"Neden ağlıyorsun?" Berrak bir ses beni irkiltti.

Etrafımda döndüm, kısa bir mesafe ötede bir kayanın üzerinde oturan genç adamı ancak şimdi fark ettim, dirseğini kaldırdığı dizine dayamıştı. Onun aurasını nasıl gözden kaçırabilirdim ki?

Havada titreşen? Güçlü ve sıcak, bulutsuz bir öğle vakti kadar parlak. Koyu renk gözleri parıltıyordu

Kaşlarını süpürüyordu ve cildinde güneş tarafından sırlanmış gibi bir parlaklık vardı. Uzun siyah saçları Kuyruk şeklinde toplanmış, ipek bir kemerle beline bağlanmış mavi brokar cübbesinin üzerine dökülüyordu. Kuşağından sarı yeşim taşından bir süs sallanıyordu, püskülü

dizlerine kadar uzanarak aşağı atladı ve

Bana doğru. Bakışlarıma kayıtsız şartsız karşılık verdiğinde, boynuma bir sıcaklık yayıldı.

Elimdeki bohçaya bakarak, "Kirli giysileri temizlemek o kadar da zor olamaz," dedi.

"Sen nereden bileceksin ki? Göründüğünden çok daha zor," diye karşılık verdim. "Ve bunun için asla ağlamam. Sadece Ailemi özleyorum." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda dilimi ısırdım. Gerçek buydu ama beni bir yabancıya böyle şeyler söylemeye iten neydi?

"Eğer ailenizi özleyorsanız, onlara geri dönün. Neden ayrılarsın ki? Özellikle de böyle bir iş için." Dudaklarının kenarları titreyen giysiyi eliyle işaret etti. yukarı kıvrılıyor.

Benimle alay mı ediyordu? Böyle bir muameleden bıkmıştım.

Bugün. Kibri, umursamaz konuşma tarzı, yıpranmış sinirlerimi bozdu. Benim sorunlarım hakkında ne biliyordu ki? O kim oluyordu da beni yargılıyordu?

Kıyafetine sivri bir bakış attım. "Her şey bu kadar basit değil. Herkes istediği gibi davranma şansına sahip değil. Ve hayatında bir gün bile çalışmamış birinden tavsiye almayacağım."

Gülümsemesi kayboldu. "Tavrınız bir hizmetli için oldukça küstahça." Sesi kırıngınlıktan çok meraklıydı.

"Görevli olmak, gururumun olmadığı anlamına gelmiyor. Yaptığım iş kim olduğumun bir yansıması değil." Dönüyorum

Ona geri döndüğümde, pelerini öncekinden daha büyük bir gayretle ovaladım. Şimdiden çok fazla zaman kaybetmiştim; çok uzun sürerse Leydi Meiling çok kızacaktı - bu da soğuk, sert zeminde diz çökerek bir gece daha geçirmem anlamına gelecekti.

Cevap vermedi ve ben de benimle dalga geçmekten yorulup gittiğini düşündüm. Yine de arkamı döndüğümde onu hâlâ orada buldum.

"Beni mi arıyordunuz?" diye güldü. Boğazımda hararetle bir inkâr yükselirken hızla ekledi: "Altın Lotus Konağı'ndan mısın?"

"Nereden biliyorsun?" Leydi Meiling'in bir tanıdığı olup olmadığını merak ederek ayağa kalktım.

Sonra öne doğru eğildi, uzanmış eli başımın yan tarafını sıyırdı. Geri çekildim ve onu uzaklaştırdım, saçımdaki pirinç nilüfer iğnesini söküp attı. Önce ben eğildi ve onu çimlerin üzerinden aldı. Tek kelime etmeden iğneyi koluna sildi ve saçıma geri taktı. Kir cübbesine bulaşmıştı ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim sesimi bularak. Hayır, o benim hanımımın arkadaşı olamazdı. Hiçbiri bir görevliye yardım etmezdi.

"Rozetiniz," diye açıkladı. "Oradaki tüm görevliler aynı rozeti takmıyor mu?"

Otururken başımı salladım, pelerinimi gömleğimin içine soktum.

İnatçı mürekkebe içimden küfrederek tekrar akıntıya kapıldım. Beklediğim gibi gitmek yerine yanıma yerleşti, bacakları kıyının kenarından sarkıyordu.

"Neden bu kadar mutsuzsun?"

Konuşabileceğim, beni dinlemeye istekli biri olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Benim dikkatim-çok dikkatli onun sıcaklığının kıvılcımında eriyip gitti. "Her sabah uyandığımda gözlerimi açmak istemiyorum," diye başladım duraksayarak, içimi dökmeye alışık değildim.

"Madem bu kadar yorgunsun, belki de daha fazla uyumalısın."

O sıırttı ama ben kaşlarımı çatarak ona baktım. Umursayacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Ben

kaptım

Ayağa kalkmaya çalışırken pelerinini ve kovaşını çıkarıp attı.

"Özür dilerim," dedi sertçe, özür dilemeye alışık değilmiş gibi. "Bana önemli bir şey anlatmaya çalışırken seninle dalga geçmemeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın." Yine de sesimde kin yoktu; özü kızgınlığımı köreltmmişti. Bu içten ve nazikti, evimden ayrıldığımdan beri her ikisiyle de çok az karşılaşmıştım.

"Hâlâ bana anlatmak istiyorsan, dinlemekten onur duyarım." Beklenmedik bir resmiyetle başını eğdi.

Homurdandım. "Bunu bir onur olarak tanımlamam pek mümkün değil ama beceriksizce iltifat etme çabanı takdir ediyorum."

"Beceriksiz mi?" Kaşlarını çatma sırası ondaydı. "İşe yaradı mı?" diye sordu pişmanlık duymadan.

Gülümsememi bastıramadım. "Maalesef."

Üzerimize garip bir sessizlik çöktüğünde, uzun bir ot kopardım ve parmaklarımın arasına sardım.

"Peki, neden her günden korkuyorsun?" diye sordu.

Çimlere bir düğüm attım, sonra bir tane daha. Ona bakmaktansa ona bakmak daha kolaydı. "Çünkü bakacak bir şeyim yok.

ileri. Ben bir başarısızım ve ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şey değişmeyecek. Siz hiç böyle hissettiniz mi? Çaresiz?" Bir anda aptal olduğum için kendimi azarladım.

Onun gibi biri asla anlayamazdı. "Evet," dedi basitçe.

"Öyle mi?" Ondan şüphe duyduğumdan değil, ama o, nimetlerden payına düşenden fazlasına sahip olan altın yaratıklardan biri gibi görünüyordu. Görünüşü ve güzel giysileri dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kendinden emin tavırları ayrıcalığını soyundan ya da unvanlarından daha yüksek sesle müjdeliyordu.

Avuçlarını çimlerin üzerine koyarak arkasına yaslandı. "Herkesin kendine göre dertleri vardır; bazıları onları açığa vurur

Diğerleri ise onları daha iyi saklıyor. Kendi adıma, her seferinde birazcık da olsa, beni rahatsız eden sınırları

esnetmek için elimden geleni yapıyorum. En ufak bir değişimin ne zaman bir fark yaratacağını kim bilebilir?"

Söyledikleri beni derinden etkiledi. Zayıf olduğum için kendimi azarlamıştım ama bu hiçbir şey yapmamak için bir bahane miydi? Geçtiğimiz aylarda kendimin bir gölgesi olmuşum, keder ve kendine acıma duygusuyla içim boşalmıştı. Konuşacak hiçbir gücüm, bana yardım edecek hiçbir arkadaşım ya da ailem olmadığı doğrudu. Ama çaresiz değildim, o askerler Ping'er'le beni kovaladıklarında bile çaresiz değildim. O zaman yakalanmayı beklemektense çılgınca bir risk almıştım. Peki neden burada değil? Nerede sığınak

saygınlığım ve hayallerim pahasına mı geldi? Ben olmayabilirim

şimdi bir çıkış yolu bulmak, ancak küçük dürtmelerle, küçük adımlarla

-Her şeye rağmen yolumu bulabilirim, beni eve götürecek bir yol.

İçimi beklenmedik ama hoş bir rahatlama kapladı. Ona minnettardım, bu tuhaf huylu adama -zaman zaman saldırgan ama nazik ve kibar-. Durumum hâlâ kötüydü ama ruhum yara bere içinde olsa da kırılmamıştı. Belki de tek gereken sonunda yeniden bir insan olarak görülmekti.

Çünkü

kendim için. İleriye giden tek yolum olduğuna inanarak kendimi bir şekilde kapana kısırdığım bu sefalet döngüsünü kırdıktan sonra Altın Lotus Köşkü'nün ötesinde de bir hayat olduğunu hatırlamak.

"Yarın giderdim ama gidecek hiçbir yerim yok," diye mırıldandım hararetle.

"Peki ya aileniz? Arkadaşların? Onlar yardım edemez mi?"

Yüzüm kapandı. Annem ve Ping'er benim için kaybolmuştu. "Kimsem yok."

"Annenle baban vefat etti mi?" diye sordu tereddütle.

Bu düşünceyle ürperdim ve keşke annemden bahsetmeseydim dedim. Ölümlüler bunun kötü şans getireceğine inanırlardı.

böyle şeyleri yüksek sesle konuşmak bile. Çok fazla korku hala

Yanlış gidebilecek pek çok şey kalbimi örttü.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim," dedi nazikçe,

sessizliğimi bir cevap olarak kabul ederek.

Suçluluk duygusu dilimde ağırlaşıyordu. Ona yalan söylemek istemiyordum ama yine de gerçeği söyleyemiyordum. Ama daha da kötüsü

Hakkım olmayan sempatisini talep ediyordum. Onu düzeltmek, merhametini yok edecek ve onu bir kez daha ilgisiz bir yabancı olarak bırakacak sözleri söylemek için ağzımı açtım ama ayak sesleri beni susturdu.

Bu Leydi Meiling'di, bir brokar hışırtısı içinde bana doğru geliyordu. Tanıdık korkuyla savaşılarak ayağa fırladım. içime yayılıyordu. Hava, aurasının sıcaklığıyla değişti, öfkesi dalgalar halinde yayıldı. Bu konuda çok tecrübeliydim.

Öfkesinin aşamalarından ve yanaklarına bulaşan kırmızı lekelerden anlaşıldığı kadarıyla gerçekten öfkeliydi.

"Xingyin! Küçük bir lekeyi temizlemek ne kadar sürer?"

Omurgamda bir şeyler sertleşirken bile ses tonundaki keskinlikten irkildim. Ne dilimden bir özür döküldü ne de bakışlarımı kaçırdım.

Sessizliğim onu daha da kızdırmışa benziyordu. "Ne cüretle burada oturup yabancılarla sohbet ediyorsun?" Yeni tanıdığıma küçümseyen bir bakış attı, ama sonra garip bir ve harika bir şey oldu. Yüzünün rengi soldu, dudaklarından bir nefes çekildi. Dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini birleştirdi ve resmi bir selam vererek önünde tuttu. yanımda durmak için yükseldi.

"Leydi Meiling, Ekselansları Veliaht Prens Liwei'yi selamlıyor." Sesi bal gibi tatlıydı. "Varlığınızla bizi onurlandırdığınızı bilseydik uygun bir karşılama hazırladı."

Ben de onu takip edip dizlerimin üzerine çökebilirdim ama tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmaktı. Neden bana kim olduğunu söylememişti? Yalan da söylememişti, diye kendime hatırlattım. Güven duyduğum o nazik genç adam gitmişti;

Onun yerinde kudretinden emin bir lord vardı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, soğuk bir ifadeyle duruyordu. Onun bu yönünü daha önce görmüş olsaydım, kaçabilirdim.

Soğuk bir resmiyetle başını salladı. "Leydi Meiling, Bu görevli bu kadar sert bir azarlamayı hak edecek ne yaptı?"

Omuzları çökerken yumuşak bir iç geçirdi. Nasıl Şu anda dikenlerinden sıyrılmış bir gül gibi çelimsiz ve sevimli görünüyordu.

"Majesteleri, bana hizmet edenlere her zaman kendi ailemmiş gibi davrandım. Siz ne Tanık olduğum şey, bu görevlinin tekrarlanan suçlarından kaynaklanan bir öfke patlamasıydı."

Boğazımdan boğuk sesler çıktı ve geri bastırdım. Prens Liwei'nin ifadesi anlaşılabilir. Ona inanıyor muydu? Ve bu düşünce neden moralimi bozdu?

"Sizi nasıl rahatsız etti?" Ses tonu hoştu ama yine de Leydi Meiling'e ayağa kalkması için izin vermedi.

"En sevdiğim giysimi mahvetti ve bundan kurtulmak için yalan söylemeye çalıştı."

"Ben yalan söylemedim!" Tüm edep kurallarını unutarak haykırdım.

Prens Liwei'nin sırtı biraz sertleşti. Bu önemsiz tartışmanın içine çekildiği için pişman mıydı? Altın Lotus Konağı'ndaki günlerim böyleydi; bitmek bilmeyen bir küçüklük akışı

Bu da beni yıprattı ve içimi kemirdi. Ama daha fazla değil, karar verdim. Prensle karşılaşmam -açıklanamaz bu bana bir şey yapmama gerek olmadığını hatırlattı. Önüme çıkan yolda uysalca yürüyecektim. Bulabildiğim tüm avantajları arayacak ve kullanacaktım, hatta onun şu anki konumunu bile.

"Giysinizi mahvettiğini gördünüz mü?" diye sordu Leydi Meiling'e.

Tereddüt etti. "Hayır, ben duydum-"

Eli havaya kalkarak onun sözünü kesti. "Leydi Meiling, doğru düzgün bir araştırma yapmadan suçlama yapmakta aceleci davranıyorsunuz." Pelerini benden aldı ve şu ana kadar tüm çabalarımın azaltamadığı lekeye baktı. Hava ısınırken

Altın ışık avucundan ipeğe doğru yayıldı. Leke kayboldu, pelerin sanki hiç ıslanmamış gibi kurudu.

Büyüsü çok güçlüydü! Tıpkı büyüünün ondan kolayca akması gibi. Bunu yapabilmeyi ne kadar isterdim. Fırtına Ping'er'i güvenli bir yere götürmek için ortaya çıkan şey uzak bir hayal gibi görünüyordu. Eğer benden geldiyse, bunu tekrar nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi kapattığımda, içimdeki ışıkların hala kışkırtıcı bakışlarını yakalıyordum, ama onlar O an elimi uzattım. Denemelerim en iyi ihtimalle gönülsüzdü. -Onları görünce korku ve pişmanlık hissettim. İmparatoriçe'nin dikkatini çekmemiş olsaydım, hâlâ evde olurum. Belki Ping'er sonunda bana güçlerimi nasıl kullanacağımı öğretirdi. Acı bir şekilde düşündüm, eğitimsizken büyü ne işe yarardı? Ve çok az şey olurdu Burada kaldığım sürece yeteneklerimi geliştirme umudum vardı.

Altın Lotus Konağı'nda sadece en gözde hizmetkârlara, işlerine yardımcı olması için temel görevleri yerine getirmek üzere büyülerini yönlendirmeleri öğretilirdi. Muhafızlara saldırı ve savunma büyüleri öğretilirdi. Ateş ya da buzdan oklar fırlatmak için koruma kalkanlarını yükseltmek. Geri kalanımızın ise ölümlüler gibi çalışması bekleniyordu. Kuşkusuz, diğer görevlilerin çoğu zayıf bir yaşam gücüne sahipti ve ölümsüzler hiyerarşisine yükselecek kadar güçlenmeleri pek olası değildi.

Belki bu benim için de doğruydı ama içten içe öyle düşünmüyordum. Benim güçlerimdi Göksel Krallık'ın dikkatini. Bu benim felaketim olmuştu, ama belki de bunu bir avantaja dönüştürebilirdim. Beni eğitmek isteyen biri.

Prens Liwei artık tertemiz olan pelerini Leydi Meiling'e uzattı. "Kimseyi daha fazla azarlamanıza gerek kalmayacağına inanıyorum." Ses tonu sertleşti. "Evinizdeki herhangi bir kıdemli görevli, hatta siz bile bunu tamir edebilirdiniz.

Bu önlemlere başvurmadan. Ayrıcalıklı bir konumdayken böyle bir davranış sergilemeniz sizi iyi yansıtmıyor."

Leydi Meiling'in yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi. Küçük bir parçam onun azarlanmasını izlemekten zevk alıyordu, ama

Prens gittiğinde ne olacaktı? Yeni bir ses olarak

Leydi Meiling'in babasının sesi duyuldu ve endişem üç kat arttı.

"Ekselansları." Muhtemelen uyanık bir görevli tarafından Veliaht Prens'in varlığından haberdar edilmiş olan adam aceleyle durduğumuz yere geldi. Dizlerinin üzerine çökerek resmi bir hürmet gösterdi ve alnını yere değdirdi. "Eğer benim

Kızım ya da bu hizmetkâr sizi gücendirdi, affetmenizi rica ediyorum."

Prens, "Leydi Meiling'in ev halkına nasıl davrandığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi. "Bu tür davranışların benim sarayımda yeri yoktur. Döndüğümde, Leydi Meiling'in

arkadaşımı seçmek için evinize davet ediyorum." Nefesimi tuttum. Leydi Meiling bundan başka pek bir şey konuşmamıştı,

aday olarak seçildiğinden beri. Veliaht Prens bu yarışmayı bir çalışma grubu seçmek için düzenlemişti.

Onunla birlikte öğrenecek bir arkadaş. Onu rahatsız eden kısıtlamaları esnetmekle kastettiği şey bu muydu?

Saraydaki arkadaşlarından bıkmış mıydı? Prens'in bu fırsatı tüm halka açmak istediği söyleniyordu.

ama reddedildi. Artık her adayın soylu bir hane tarafından desteklenmesi gerekiyordu.

sadece kendi akrabalarını ortaya koydular.

Leydi Meiling'in babasının yüzü kızardı. Listedenden çıkarılmak korkunç bir aşağılanma olacaktı ve kızının neden bulunduğu dair bitmek bilmeyen dedikodular çıkacaktı istiyordu. "Lütfen onu affedin, Majesteleri," diye yalvardı. "Kızım, sarayınıza katılacak kadar şanslı olursa, sarayınızı şereflendirecek gerçek bir çiçek olacaktır."

Aklımda cesur bir fikir oluştu. Hatta cüretkâr, ama böyle bir şansa bir daha asla sahip olamayabilirdim. Artık kaprisli bir hanımın merhametine kalmamak, Prens Liwei ile çalışmak, güçlerimi kullanmayı öğrenmek... Düşüncesi bile ağzımı kuruttu. Belki o zaman anneme yardım edebilirdim.

Beceriksizce eğilerek dizlerimin üzerine çöktüm.

"Majesteleri, lütfen Leydi Meiling'in davetini geri çekmeyin.

Ama-" Sözcükler boğazıma sıkıca yerleşmiş bir balık kılçığı gibi takıldı.

Bekledi, sabrı dağınık sinirlerimi yatıştırdı. Dilim dudaklarımın üzerinde gezinirken cesaretimi toplayıp "Ben de katılmak istiyorum" deyin.

Leydi Meiling ve babası bana doğru döndüler, gözleri şişmişti. Onlara göre ben bir hiçtim, böyle bir onuru hak etmiyordum. Yerin dibine batmak istedim. Kendimi bu şekilde öne sürüyordum ama önemli olan tek şey Prens Liwei'nin fikriydi.

Gözlerini kırptırdı, onunla tanıştığımdan beri ilk kez şaşırmış gibiydi. "Neden?" diye sorduğumda kelimeyi uzattı.

Leydi Meiling'in babası kraliyet ailesiyle daha yakın bağlar kurmayı umuyordu. Prensın sevgisini kazanacağı bile konuşuluyordu. Tüm bunlar pek umurumda değildi. Aklımdan onu pohpohlamak geçti ama içimden geldiği gibi konuşmaya karar verdim. Onun kim olduğunu bilmeden önce de böyle yapmıştım. "Majesteleri, sizinle birlikte olmak bir onurdur ama bunu istememin nedeni bu değil-"

Çenesine vurdu, dudakları seğiriyordu. "Benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Hayır, Majesteleri. Yani, evet! Evet, sizinle birlikte olmak istiyorum," diye kekeledim. "Ama her şeyden çok, sizinle birlikte en büyük ustalardan bir şeyler öğrenmek istiyorum. krallık." Sessizce, beceriksizce söylediğim sözlerle lanet ettim. Reddedecekti, diye düşündüm çaresizlik içinde. Ama denememek daha kötü olurdu.

Cevabımı tartıyormuş gibi sustu. Sonunda Leydi Meiling'in babasına şöyle dedi: "Kızınızın yerini korumasına izin vereceğim, ancak bir şartla: bu görevlinin katılımına da sponsor olacaksınız."

Umut, rüzgârın savurduğu bir uçurtma gibi içimde yükseldi. "Majesteleri, o sadece bir görevli," dedi Leydi Meiling.

Babam itiraz etti.

"Yaptıklarımız kim olduğumuzun bir yansıması değildir." Prens Liwei daha önceki sözlerimi yineledi, bakışları onun ötesinde çelik gibiydi.

Yıllardır. "Ya ikisine de sponsor olun ya da hiçbirine."

"Emredersiniz, Majesteleri." Prens Liwei uzaklaşıp bambu ormanında kaybolurken Leydi Meiling'in babası başıyla selam verdi.

Ayrılışını gergin bir sessizlik izledi. Eşyalarımı topladım, Leydi Meiling'in babası bana el salladığında ortalıkta görünmemeye niyetliydim.

"Veliaht Prens'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Onunla daha bugün tanıştım," diye dürüstçe cevap verdim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve sakalını sıvazladı. "Neden senin iyiliğinle bu kadar ilgileniyor?" diye yüksek sesle merak etti,

Görünüşümde Veliaht Prens'in savunmasına neden olabilecek hiçbir şey gözlemlemedim.

Göz ucuyla Leydi Meiling'in öfkeden ve aşağılanmışlıktan hâlâ kıpkırmızı olan yüzünü gördüm.

Yarasına tuz basmak istemediğim için kelimelerimi özenle seçtim. "Beni ağlarken gördü ve sanırım benim için üzüldü." O zaman bunun muhtemelen gerçek olduğunu anladım.

Başını salladı ve bir el hareketiyle beni başından savdı. Benim gibi birine acımak onun anlayabileceği bir şeydi.

Selam verip çıktım, adımlarım süzülen bir tüyden daha hafifti. Kandırılmış bir aptal değildim.

Kazanmak benim için bir mucizeydi. Ama bu fırsatı yakalamak için uzanmanın verdiği derin bir tatmin vardı. Kaybetsem bile. Altın Lotus Konağı'ndan kovulsam bile. Bu umut kırıntısı, durgun varlığımda taze bir nefes oldu.

Yeni bir kararlılıkla, başımı biraz daha dik tutarak geri yürüdüm. Artık akıntıyla sürüklenmeye razı bir çocuk değildim, gerekirse akıntıya karşı kürek çekecektim. Ve eğer mucizevi bir şans eseri kazanırsam, bir daha asla çaresiz kalmayacaktım.

4

Uykuda huzur bulamadım, zihnim başarısızlık hayalleriyle doluydu. Yorganı üzerimden atarak hazırlanmak için ayağa kalktım. Tüm adaylara bir takım giysi ve İsimlerimizin kazılı olduğu sandal ağacı tablet. Üzerine kaydım

kayısı ipeğinden cübbeyi giydim, sarı brokar kuşağı belime bağladım. Sonra şafağın değişen tonlarında saydam bir palto. Akan kolları bileklerimi sıyrıyor, eteği ayak bileklerime kadar iniyordu. Parmaklarım kumaşın üzerinde gezindi, hafif ve yumuşaktı, ipliklerinde ince bir ısıltı vardı. Daha önce

Evimden beri böyle ince ipek giymemiştim. Saçlarımla daha ayrıntılı bir şey deneyecek beceriden yoksun olduğum için, onları sırtımda sallanan bir kuyruk haline getirdim.

Ahşap tableti elime alıp belime bağladım ve üzerine kazınmış ismimin karakterlerini takip ettim:

Gümüş yıldız, ayın daimi yoldaşı. Anne, diye düşündüm, bugün benimle gurur duymanı sağlayacağım.

Yataklarından yeni kalkmış olan diğer kızların sert bakışlarından kaçmak için kapıya doğru ilerledim.

"Yeşim Sarayı'na fazla alışma. Yakında buraya geri döneceksin," diye alaycı bir şekilde seslendi Jiayi.

Girişte durdum, arkamı dönmedim. "İyi dileklerin için teşekkür ederim Jiayi," dedim elimden geldiğince hoş bir ses tonuyla. "Döndüğümde eşyalarımı toplamak için döneceğim. Bu arada Leydi Meiling'in giysilerine daha iyi bak. Kendi iyiliğiniz için onları mürekkep taşından uzak tuttuğunuzdan emin olun."

Sırtımı dikleştirerek uzaklaştım. yüzümü göremiyordu. Cesur sözlerime rağmen, bir yanım onun kötü niyetli tahmininin doğru çıkacağından emindi. Ancak, nehir kıyısındaki günden beri artık Ne kayıtsızmış gibi davranmaktan ne de hakarete karşı dilimi tutmaktan memnunum.

Konağın dışında, Yeşim Sarayı'na giden yolu bilmediğimi fark ettim. Leydi Meiling'e sormaya cesaret edebilsem bile, bana asla yardım etmezdi. Gökyüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Yeşim Sarayı, krallığın üzerindeki bir bulut kümesinin üzerinde süzülüyordu. Bulmak zor olmazdı.

Daha önce ne zaman dışarı çıksam, hiç oyalanacak zamanım olmamıştı. Her tarafta muhteşem malikaneler vardı.

krallığın en güçlü ölümsüzleri. Bazıları sırlı kiremitten katmanlı çatıları olan nadir ağaçlardan inşa edilirken, diğerleri zarif bir şekilde cilalanmış taştan yapılmıştır. devrilmiş çatılar. Ağaçlar ve çalılar kıpkırmızı, ametist, zümrüt ve vermilyon renklerinin mücevher tonlarıyla doluydu. Göksel Krallık sonsuz bahardaki bir bahçe gibiydi; çiçekler solmuyor ve yapraklar kahverengileşmiyordu. Bugün, yeryüzü parlak bir maviyle parıldıyor, sanki yeryüzü ve gökyüzü birmiş gibi yukarıdaki berrak cenneti yansıtıyordu.

Saraya çıkan saf beyaz mermer merdivenler bulutların arasında kayboldu. Basamakları tırabzanlara tutunarak çıkarken, gözlerim sarayın girift duvarlarına takıldı. korkuluklarında anka kuşu oymaları vardı. Tepeye ulaştığımda gördüğüm manzara karşısında duraksadım. Kehribar sütunlar muhteşem, üç Çimen yeşili yeşim taşından katmanlı çatı. Altın ejderhalar tünemiş Her köşede görkemli bir şekilde, çenelerinde tuttukları

parlak inciler - o kadar gerçekçi ki, neredeyse rüzgârın
dalgalandığını hissedebiliyordum

Yelelerinin arasından. Beyaz taş duvarlar kristallerle kaplıydı ve bu kristaller yıldızlar gibi parlıyordu. bulutlar. Girişin iki yanında değerli taşlarla süslenmiş bronz tütsü ocakları vardı. duman kıvrıldı.

Girişin üzerinde lapis lazuli taşından devasa bir plaket asılıydı ve üzerinde altın harflerle kazınmıştı:

ÖLÜMSÜZ CENNETİN YEŞİM SARAYI

Bekleyen bir görevli bana işaret edince onu takip ettim. Kırmızı lake kapılardan geçerken, kobalt, kırmızı ve hurma rengi çiçeklerle boyanmış tavanlara aval aval bakmamaya çalışıyorduk. Dolambaçlı koridorlardan geçtik ve büyük Ölümsüzlerle dolu bir avluya çıkmadan önce zevk bahçeleri, altın köşkler ve lotus dolu havuzlar. Boynumu bükerek üzerinde şu yazıların bulunduğu ahşap levhayı okudum
Bu yerin adı:

EBEDİ HUZURUN AVLUSU

Her ne kadar bugün Veliaht Prens'in konutu huzurdan başka bir şey değildi. Güneş henüz yükselmemişken, hava ölümsüz auralarla dolup taşıyordu. Diğer tüm adaylar çoktan toplanmıştı - yetiştirilmiş ve Krallığın en ünlü aileleri. Hepsi de benim gibi Veliaht Prens'in bahçesine dikilmek için can atıyordu. kendime itiraf ettim. Her ne kadar burada kendimi orkideler arasındaki bir ot kadar yersiz hissetsem de, tıpkı kendimi anneme.

Soylarının ötesinde, diğer adaylar şunlardı
Şüphesiz zeki, kültürlü, başarılı. Güçlü.
Hepimiz benzer şekilde giyinmişken, onların saçlarında yeşim ve altın parıltıyor, bellerinden mücevherli süsler sarkıyordu. Terlikleri ipekle kalınca işlenmişti.

Bazıları parlak incilerle kaplanmıştı. Birçoğu merakla bana baktı ve gözlerim Leydi Meiling'inkilerle buluştuğunda dudakları ekşi bir eriği ısırması gibi büzüldü.

Zoraki bir kahkaha atarak arkasını döndü, sesini alçaltmak için hiçbir girişimde bulunmazken sözleri bana doğru sürükleniyordu.

"Şuradaki kız, ölümlü bir köylüye benzeyen. Eskiden benim hizmetçimdi." Leydi Meiling durakladı ve devam etmeden önce solukların kesilmesine izin verdi. "Şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü, hem aptal hem de sıkıcıydı."

Zayıf bir adam bana bakarak, "Nasıl seçildi?" diye sordu.

Burnu kırmıştı. "Prens Liwei'ye bir şans vermesi için yalvardı ve o da ona acıdı. Muhtemelen kazanamayacağını bildiği için buna izin verdi."

Parmaklarım cübbemin eteğine gömüldü ve narin ipeği buruşturdu. Beni yaralamak istiyordu, beni sarsmak istiyordu.

Belki de güven. Alaylarının ne kadar derine indiğini bilmiyordu. Ama onu tatmin etmeyecektim, bunun yerine kazanma arzum sertleşecekti. Yaptıklarım için pişmanlık duymayacaktım.

ödül için mevkimi aşma cüretini gösterdiğimi düşündüm. Zaten bu tür kurallar neden umurumda olsun ki? Onların unvanlarına ya da rütbelerine saygı duyacak şekilde yetiştirilmedim.

Kesinlikle şimdi başlamamalıydım - kazanmanın hayatımı değiştireceği, zaten parlak olan geleceğimi yaldızlayacağı bir zamanda değil.

Bir gong çalındı, tiz sesi yüksek sesle yankılandı ve ardından sessizlik geldi. Görevliler aceleyle avluya girdiler ve on üç masanın dizili olduğu köşkün önündeki yükseltilmiş kürsüye giden yolu açtılar. Tek bir sayıydı ve sanırım son eklenen bendim. Fısıltılar

Ölümsüzler dizlerinin üzerine çöküp alınlarını yere değdirirken kalabalığın içinde bir hışırtı koptu. Veliaht Prens, annesi ve refakatçileri eşliğinde içeri girerken ben de aceleyle onu takip ettim.

"Herkes ayağa kalkabilir."

Onun tanıdık sesi sinirlerimi yatıştırdı. Ayağa kalkarken

kürsüye hevesle baktım. Bu aynı genç miydi?

Saç tokamdaki kiri temizleyen ve dertlerimi dinleyen adam mı? Boynunda altın bir yaka parlıyordu,
Sarı ejderhalarla işlenmiş mavi brokar bir cübbenin altında.
Çenelerinden gümüşü bir parıltı yayılıyordu.
Sanki sis ve bulut soluyorlardı. Beyaz yeşim taşından yassı halkalar cübbesini beline dolamıştı. Saçları kusursuz bir topuz haline getirilmiş, büyük, dikdörtgen bir safirle süslenmiş altın bir taçla kaplanmıştı. Ne kadar da görkemli görünüyordu.
Hatta görkemli. Yine de düşünceli ifadesi ve karanlık, zeki gözleriyle hatırladığım gibiydi.

Bakışlarım yanındaki annesinin parlak kırmızı cübbesine kaydı. Giysilerindeki kırmızı anka kuşları zarif başlarını uzatmış, tepeleri neredeyse Boğazındaki yeşim boncuklardan oluşan uzun kolyeye dolanmıştı. Bakışlarım yüzüne doğru kayarken, kanım donarak buza dönüştü.

Göksel İmparatoriçe.

Annemi tehdit eden ve korkutan, beni evden kaçmaya zorlayan kişi. Öfke alevlendi, korkumu eritti, duygularım içimde savaştı. Ağzımı yumuşak bir gülümsemeye zorlarken parmaklarım sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Bağlantıyı kaçırmam ne kadar da anlamsızdı! Zihnim kederden ve uykusuz geçen o aylardan dolayı körelmiş miydi?

Geceleri mi? İçgüdülerim gitmemi söylüyordu ama şimdi kendimi açığa vuramazdım. Ayrıca, İmparatoriçe'nin Kimliğime dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Daha da önemlisi, gereklilik korkumdan daha ağır basıyordu - kendim için bir şeyler yapma umuduna sahip olmak için bu fırsata ihtiyacım vardı. Beni korktuklarıma yaklaştırsa bile. Hor gördüklerime. Yavaşça Ellerimi çözdüm ve yanlarımda gevşekçe sallanmalarına izin verdim.

Prens Liwei'nin başıyla onaylaması üzerine baş görevli şöyle seslendi: "İlk iki yarışmaya tüm adaylar katılacak. Sadece kazananlar üçüncü ve son tura geçecek. Majesteleri büyüye izin verilmemesine karar verdi; Bunlar beceri, öğrenme ve yetenek testleridir.

en çok ödüllendirir." Durakladı. "İlk meydan okuma çay demleme sanatı olacak."

Nefes verdim ve gerginliğimin azaldığını hissettim. Bir yanım, başarısız olacağım imkânsız bir görevin bana verilmesinden korkuyordu.

başlamadan önce. Ancak adaylar ipek ve brokar girdabı içinde pavyona koşarken rahatlamam kısa sürdü. Hızla bana ayrılan masaya koştum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Çay demleyebilirdim, bunu daha önce sayısız kez yapmıştım; kendim için, annem için. Hatta Leydi Meiling için bile.

Ancak, önümdeki masada duran tüm bunlar neydi? Şaşırtıcı eşya çeşitliliği karşısında başım zonklamaya başladı. Farklı boyutlarda, kilden yapılmış bir düzineden fazla çaydanlık, porselen ve yeşim taşı. Büyük bir tepsi çay yaprakları kavanozlarıyla doluydu: siyah oolong bukleleri, yasemin incileri ve altın-kahverengi ve yeşil yapraklar. Bir köşede bir yığın tuğla ve preslenmiş pu'er kekleri vardı. Küçük porselen kaseler

Yanlarında kurutulmuş çiçekler sıralanmıştı. Birkaç tanesini elime aldım ve burnuma götürdüm -topraksı ve baş döndürücü, çiçekli ve tatlı- aromaları beni daha da şaşırttı. Birkaçını zar zor teşhis edebildim; Longjing çayı, yasemin ve yabani krizantem bunların arasındaydı.

Etrafıma bakınırken moralim bozuldu. Diğer adaylar seçimlerini yapmadan önce çayları ustalıkla kokluyorlardı. Birkaçı birden fazla çeşit seçti, belki de Tek bir harmanı çok mütevazı diye küçümsemek mi? En hızlı olanlar çoktan çaylarını dökmeye başlamıştı, ben ise daha

seçimimi yaptım. Güzel kokulu bir pu'er keki yakaladım, gümüş bir iğneyle bir dilimi kopardım ve porselen çaydanlık. Demleme konusunda çok az deneyimim vardı ama en iyi yaprakların bu formlarda preslendiğini ve yıllarca, hatta on yıllarca bekletildiğini duymuştum. Suyun kaynamasını beklerken etrafıma tekrar bakındım, ancak pu'er'i seçenlerin hepsinin toprak çaydanlık kullandığını, bazılarının ilk demliği attığını fark ettim. Ani bir şüpheyeye

kapılarak ilk tercihim bir kenara bıraktım ve en iyi bildiğim şeyi, yani annemin

En sevdiğim Longjing, Ejderha Kuyusu çayı. Bronz çaydanlıktan buhar tısladı ve yapraklardaki lezzeti daha iyi uyandırmak için kaynayan sıvıyı ısıtmak üzere hızla başka bir çay setinin üzerine döktüm. Hiç duraksamadan, bir avuç dolusu

parlak yeşil yaprakları çaydanlığa koydum ve sıcak suyla doldurdum. Kapağını yerine koyarak sabırsızlıkla demlenmesini bekledim. Yirmi saniye. Daha fazla değil, çünkü zamanım tükenmek üzereydi.

Çayı porselen bir fincana döktüm, bulanık kahverengi bir çorbaydı. Tortuları incelemek için kapağı kaldırdığımda içim burkuldu. Dikkatsizdim, kendime lanet ettim. Acelem yüzünden

Longjing'i pu'er ile aynı kaba koyun. Çayları karıştırırken, Suyu dikkat etmem konusunda uyarılmışım. hassas veya güçlü olsun, tatlarını dengelemek için sıcaklık ve oranlar. Buradan yayılan ağır ve donuk aromaya bakılırsa, her şeyi yanlış anlamışım.

Biri boğazını temizledi; baş görevli sabırsızlıkla beni işaret etti. Çayımı servis etmeyen tek kişi bendim ve şimdi bir tane daha demleyecek zaman yoktu. Tepsiyi Prens Liwei'ye taşıırken ellerim kaskatı kesilmişti. Her adımda, burada kendimi farklılaştırma hayalim daha da unutulmaya yüz tuttu. Daha da kötüsü, ya Ekselansları çayımı tükürürse? İmparatoriçe çok öfkelenirdi, yarışmadan hemen atılabilirdim - buradaki herkesin bana inandığı gibi değersiz ve uygunsuz biri olarak görülebilirdim.

Tepsiyi Prens Liwei'nin önüne koyduğumda, gözleri tanıyarak ısındı ve belimdeki sandal ağacı isim tabletine doğru kaydı. Hiç tereddüt etmeden fincanı eline aldı. ve uzun bir yudum aldı. Karşısında durduğum için alnındaki hafif kırıışıklığı ve dudaklarının bükülüşünü sadece ben görebiliyordum. Bir anda kayboldu ama moralim bozuldu. Bunun bir zevk ifadesi olduğunu düşünmeme imkân yoktu. Ancak, şaşkınlığıma rağmen, Prens Liwei fincanımı havaya kaldırdım.

"Bu. Daha önce hiç bu kadar eşsiz bir karışım tatmamıştım." Adımı kaydeden bir görevliye başıyla işaret

etti.

Göksel İmparatoriçe öne doğru eğildi. "Liwei, emin misin? Bu çok tuhaf bir renk. Bir de ben deneyeyim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sesini ne kadar iyi hatırlıyordum, melodik ama keskin.

Prens Liwei fincanı ona uzatırken, fincan parmaklarının arasından kayarak yere çarptı. Porselen paramparça oldu, koyu renkli sıvı taş zeminde birikti, benim talihsiz karışımımın kalıntıları. Kalabalık bir görevli grubu ortalığı temizlemek için öne atıldı ama İmparatoriçe onları görmezden geldi ve sanki bardağı düşüren benmişim gibi bana baktı.

Baş görevli beni ilk yarışmanın galibi olarak ilan ettiğinde rahatlayarak yere yığıldım ve şaşkın fısıltılara aldırış etmedim. Çünkü Prens Liwei'nin sözlerine rağmen, Çayımın bu onuru hak ettiğinden şüpheliydim. Yine de bir şekilde yarışmada öndeydim ve önemli olan da buydu.

Pavyonun önünde, ikinci yarışma için çiçek açan osmanthus ağaçlarından oluşan bir tablo açıldı. Olarak İzleyiciler hayranlıkla iç çekti, sahneden esinlenerek bir beyit bestelememiz istendi. Bir iniltiyi bastırdım. Bu fırça tutmayalı uzun zaman olmuştu. herhangi bir şey besteledim. Zarif sözcükler ve süslü ifadeler bulmaya çalıştım, ama zihnim bir duvar kadar boş kaldı.

dokunulmamış kağıt önümdeydi. Gözlerimi kapattım, mürekkep kokusu karanlıkta daha da keskinleşti - ağır, hafif bir tıbbi alt tonla. Kendimi neredeyse evimde hayal edebiliyordum, pencereden esen serin hava ahşap masamın üzerindeki ince kâğıtları hışırdatıyordu.

Yıllar önceydi, annem öğretmenliğe başladığında Yazmam için. İç çekişlerinin kulaklarımda nasıl yankılandığını hatırlıyorum. O sabırlı olsa da ben zor bir öğrenciydim, özellikle de ilgimi çekmeyen konularda.

"Xingyin, fırçayı daha sıkı tut," diye onuncu kez beni uyardı. "Başparmağın bir tarafta, işaret parmağın ve

orta parmaklar diğesinde. Düz, aşğı eğilmesine izin verme."

Ancak o tatmin olduktan sonra sert, fildişi fırça kıllarını parlak mürekkebe batırmama izin verdi. Mürekkep taşının üzerinde daha sert bir şekilde döndürdüğümde, "Çok fazla değil. Çizgilerin beceriksiz olacak, mürekkep akacak."

Oluşturacağım zarif karakterleri hayal etmişim, ancak aynı şeyi yaptıktan sonra hevesim kısa sürede azaldı tekrar ve tekrar yalpalayan vuruş. "Ne anlamı var ki bunu öğreniyor musun?" Sabırsızlıkla sordum. "Kâtip ya da âlim olacak değilim ya."

O sırada fırçayı benden almış, sabit ve hassas hareketlerle karakteri çiziyordu: "Sonsuza dek", tüm karakterlerin oluştuğı sekiz fırça darbesinden oluşan kelime. "Sadece iyi olduğun şeyleri yaparsan asla büyüyemezsin," demişti. "En zor şeyler genellikle en değerli olanlardır."

Hafızamın sığınağından ayrılmak istemeyerek gözlerimi yavaşça açtım. Diğer yarışmacılar çılgınca bir sakinlikle, konsantrasyon içinde eğilerek yazıyorlardı. Resme baktım, artık jüriyi neyin memnun edeceğini değil, annemi ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Fırçamı kaldırarak aşağıdaki satırları yazdım:

Çiçekler dökülür, tatlı kokuları kaybolur, Bir
zamanlar güneşle ısınırdı, şimdi dona
gömülür.

Beytim yüksek sesle okunduğunda, birkaç baş sallama oldu ve minnettar mırıltılar. Benimki en iyisi olmaktan çok uzaktı ama kendimi rezil etmediğim için minnettardım. İmparatoriçe Leydi Lianbao'nunkini kazanan olarak seçtikten sonra alkışladım. seyircilerle birlikte.

Tablo götürülürken, birkaç görevli içeri girdi ve ellerinde yiyecek dolu büyük tepsiler taşıyorlardı. öğleden sonra yemeğı. Şaşırtıcı sayıdaki

masalar karides tabaklarının altında sallanırken Altın tereyağında pişmiş domuz eti, otlarla kızartılmış tavuk, narin çorbalar ve ustalıkla çiçek şekline getirilmiş sebzeler. Nefis kokuyordu ama midem protesto için çalkalanmadan önce sadece birkaç ısırık alabildim. Yemek çubuklarımı yere bıraktım ve başımı kaldırıp Leydi Lianbao'nun tabağındaki yiyecekleri aynı hevesle ittiğini gördüm. Etrafımızda durmak bilmeyen bir sohbet akışı vardı ama benim tek düşünebildiğim bundan sonra ne olacağıydı; son meydan okuma sadece bizim katılacağımız. Gözlerimiz buluştuğunda ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdim, o da bir anlık tereddütten sonra bana karşılık verdi.

Tabaklar ve kalan yiyecekler çırpıldıktan sonra uzaklaşırken, gong sesi bir kez daha duyuldu. Baş görevli yüksek sesle anons etti: "Son müsabaka için Leydi Lianbao ve Görevli Xingyin birer kişi seçecek.

kendi seçtikleri bir şarkıyı çalmak için. Kazanan Göksel Majesteleri ve Ekselansları tarafından seçilecektir."

Kalbim yerinden fırladı. Sonunda, biraz becerim olan bir şey! Masalar boşaltılmış ve çok çeşitli enstrümanlar yerleştirilmişti. Leydi Lianbao kürsüye doğru eğildi, qin'i seçip yerine oturmadan önce. Güzel bir melodi çaldı - ölümlü dünyadaki yaprakların yeşimden kızıla renk değiştirmesiyle ilgili bir klasik - parmakları telleri ustalıkla koparıyordu. Ben ona hayranlıkla bakarken her mükemmel notada kendime olan güvenim azaldı.

Sıra bendeydi. Herkes bana doğru dönerken avuçlarım ter içinde kaldı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak onları eteğime sildim. Şimdiye kadar sadece annem ve Ping'er'in önünde sahneye çıkmıştım. Çok sevimli bir seyirci, çok bağışlayıcı olan. Tahta adımlarla pavyonun ortasına doğru ilerledim. Gözlerim zitherlerin ve lavtaların üzerinde gezindi, çanlara ve davullara takıldı ... ama flüt yoktu. Burada bana tanıdık gelen tek çalgı olan qin'in önünde durakladım. Ancak, bu benim en iyi Leydi Lianbao enstrümanı benden çok daha iyi çalmıştı.

asla yapamazdım. Bunu seçmek yenilgiyi seçmek olurdu ve Altın Lotus Konağı'nda geçireceğim bir ömür beni hayallerime bir adım bile yaklaştırmazdı.

Uzun eteğim titreyen bacaklarımı sakladığı için şükrederek kürsüye doğru eğildim. "Göksel Majesteleri, Ekselansları. Burada flüt yok. Kendi enstrümanımı çalabilir miyim?"

İmparatoriçe dudaklarını büzdü. "Kurallar çiğnenemez." Sesinde keskin bir onaylamama vardı.

Bastırılmış korkumu ve kızgınlığımı görmemesi için yüzümü eğdim. "Göksel Majesteleri, kurallar sadece çalmak için bir enstrüman seçmem gerektiğini belirtiyordu. Nerede çalacağım belirtilmemiştir."

Birinin nefesi kesildi. Baş görevlinin aceleyle bir adım attığını görmek için başımı kaldırıp baktım.

İmparatoriçe başını arkaya atarken ters ters baktı. Boynundaki yeşim boncuklar öfkeyle şingirdiyor. "Seni küstah kız, benimle tartışmaya nasıl cüret edersin?"

Prens Liwei, "Saygıdeğer Anne, flüt verilmemiş olması bizim hatamız," diye araya girdi. "Kendi flütünü çalmasının ne önemi var anlamıyorum. Enstrümanlarımız diğerleriyle eşit standartta değil mi?"

İmparatoriçe öne doğru eğilerek tüyler ürpertici bir ses tonuyla bana hitap etti: "Flütünüz incelenecek. Üzerinde herhangi bir büyü tespit edersek, hile yapmaya çalıştığın için yürüyemeyecek hale gelene kadar kırbaçlanacaksın."

Prens Liwei sıkıca, "Bugün kırbaçlama olmayacak," dedi. Ellerinden biri kucağında kenetlenmişti.

Cevap vermedi, arkasındaki birine eliyle işaret etti. "Bakan Wu, teftişi gerçekleştirin."

Soluk kahverengi gözlü bir ölümsüz kalabalığın arasından sıyrıldı, şapkasındaki kehribar altın damlaları gibi parlıyordu. Bu oydu; ayın enerjisindeki değişimi keşfeden, imparatoriçeyi uyaran ve onu evime getiren bakan. Belki de sadece uyanık bir saray mensubuydu ama onu görünce içim sıkıştı. Yaşadığım şokla

İmparatoriçeyi görmek, günün karmaşası içinde onun da burada olduğunu fark etmemiştim.

İmparatoriçe'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, herkes

Çantamın bağlarını kurcalarken bana bakıyorlardı. Gergin olduğuma inandılarsa, buna sevindim - patlamak üzere olan öfkeden daha iyiydi bu. Ne cüretle

Beni aldatmakla mı suçluyor? Belki de ona göre benim gibi birinin vicdanı yoktur. Belki de, diye düşündüm acımasızca, Sadece kendisinin yapabileceklerinden şüpheleniyordu.

Eğildim ve flütümü sunmak için kollarımı kaldırdım. Bir Görevli koşarak aldı ve Bakan Wu'ya uzattı. Yüzünde sıkılmış bir ilgisizlik ifadesi vardı; annemin sorunları karşısında gösterdiği hevesten çok farklıydı. Bugünkü işlemleri yorucu mu bulmuştu? İmparatoriçe tarafından emirler yağdırılmasına içerlemiş miydi? Yine de, o Flütümü titiz bir dikkatle inceleyerek rolünü takdire şayan bir şekilde yerine getirdi. Değerli flütümü görmekten nasıl da nefret ederdim.

Enstrüman -annemin hediyesi- eldivenli parmaklarının arasında.

Sonunda imparatoriçeye döndü. "Büyü falan yok."

Hoşnutsuzluğu başını sertçe sallamasından belliydi.

"Devam edin," diye emretti.

İmparatoriçe'nin görevlisi flütümü geri verirken, parmaklarım flütün etrafında sıkıca kapandı. Derin nefes aldım, gevşetmeye çalıştım.

Göğsümdeki gerginlik, hala onun suçlamasının aşağılamasıyla yanıyordu. Gözlerimi kapatarak, o an hissettiklerimi

Etrafımdaki kayıtsız yabancılar, istediğim melodiyi arıyorlardı - kış geldiğinde donarak ölene kadar bir kuşun çalınan çocuklarını umutsuzca arayışı. İçimde dönen duyguları yönlendirmek için keder, keder ve kayıptan biri. Üzerime bir durgunluk çöktüğünde, flütü kaldırdım ve serin yeşim taşının dudaklarıma yaptığı o tanıdık baskıya sevindim. Bunu nasıl da özlemişim. Şarkı şakacı bir şekilde başladı, neşeli notalar havada dalgalanıyor, berrak ve saf bir şekilde yükseliyordu.

Melodi, umutsuzluğun uçurumuna dalmadan önce yavaşça pürüzlü belirsizlik ve dehşete dönüştü.

Son nota soldu. Titreyen ellerimle flütü indirdim. Ping'er çalışımı övmüştü, ama bu Burada eksik olarak mı görülüyor? Başımı kaldırdığımda İmparatoriçe'nin bembeyaz suratlı ve öfkeli olduğunu gördüm - bu iyiye işaretti, Yine de Bakan Wu'nun yüz ifadesini okuyamadım. Bir alkış koptu, diğerlerine katıldı, sesler gök gürültüsü gibi birbirine karıştı. Sonuç ne olursa olsun elimden gelenin en iyisini yaptığım için içimde şiddetli bir sevinç vardı.

Prens Liwei ve İmparatoriçe uzun süre sohbet ettiler. Günün son sanatçısı olarak onların önündeki yerimde kalmış ve konuşmalarından kesitler yakalamıştım.

İmparatoriçe oğlunu etkilemek için elinden geleni yaptı. "Leydi Lianbao'nun mirası kusursuzdur. İyi eğitilmiş, zeki, zarif ve müzisyen. Nasıl bir kadını tercih edebilirsin ki?

sadece bir hizmetçi mi? Çok sıradan görünüyor ve çenesindeki o iz de kötü huylu olduğunun kesin bir işareti."

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Saygıdeğer Anne, eğer birini sadece soyuna göre seçseydik, bugün bu etkinliği düzenlemeye gerek kalmazdı." Ses tonu saygılı ama kararlıydı.

Birbirlerine bakarlarken havada bir sessizlik vardı. Yüz hatlarında çok az benzerlik görüyordum, bu da beni memnun ediyordu; İmparatoriçe'nin soğuk, keskin düzlemleri yerine Prens Liwei'nin yüzünde bir sıcaklık vardı.

Sonunda bıkkın bir sesle içini çekti. "Böyle önemsiz bir mesele benim zamanımı hak etmiyor. Sizden bize itaat etmenizi bekliyorum.

daha önemli meseleler var." İmparatoriçe başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve avludan ayrıldı. peşinden koşuyordu.

Adım anons edildiğinde, tezahüratları ve iyi dilekleri duymadım. Kalbim rahatlamıştı ama yine de bunun sadece bir rüya olmasından korktum. Kalabalığın arasından huzursuz bakışlarım Prens Liwei'yi aradı. Ancak cevap veren gülümsemesini gördükten sonra, uzun bir kışın ardından açan ilk çiçek gibi umut etmeye cesaret

edebildim.

5

Altın Lotus Konağı'nda eşyalarımı topladığımda güneş gökyüzünde alçalmıştı. Ertesi gün yola çıkabilirdim ama gecikmek için bir nedenim yoktu; burada ne vedalaşacağım ne de özleyeceğim kimse vardı. Yarışmadan sonraki günlerde, Leydi Meiling ve diğer görevlileri beni bitmek bilmeyen bir dizi işle meşgul etmişlerdi. tatsız ve aşağılayıcı görevler. Bu kötü niyetin üzerimden yağın üzerindeki su gibi kaydığını, kalbimdeki sevincin acıya yer bırakmadığını söylemek isterdim. Ama ne o kadar yüce gönüllü ne de bağışlayıcıydım. Öğrenmiştim Şimdiye kadar hiçbir şeyin işkencecilerimi kayıtsızlık kadar rahatsız etmediğini anlamıştım. Bu yüzden emirlerine gülümsedim,

Bir daha dönmemek üzere saraya gittiğimde duyacakları dehşeti hayal ederek eğildiler ve itaat ettiler.

Yeşim Sarayı'na çıkan beyaz mermer merdivenleri çıkarken ayaklarım bulutlardan daha hafifti. yukarıda sürükleniyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, baş görevliyi girişte beklerken buldum. Beni görünce dudakları onaylamaz bir ifadeyle inceldi, ya da belki de saatin geçliğini takdir etmemişi.

"Göksel Majesteleri size görevlerinizi öğretmemi istedi." Benim cevabımı beklemeden

Kırmızı lake kapıdan geçip beni peşinden koşturmak zorunda bıraktı.

Daha önce endişeye kapıldığımda hatırlayabildiğim tek şey canlı renkler ve enfes güzelliklerden oluşan bulanık bir sis bulutuydu. Bugün daha sakin bir şekilde etrafımı inceledim ve Yeşim Sarayı'nın küçük bir şehir büyüklüğünde olduğunu ve metodik bir hassasiyetle düzenlendiğini keşfettim.

Askerler saray duvarları boyunca en dışta yer alırken, biraz daha içeride

hizmetlilerin ve saray çalışanlarının odalarıydı. Çiçekli bahçeler ve sazan dolu havuzlarla çevrili Dış Avlu, onur konuklarının ve kendilerine ait bir mülkleri olmayan seçkin saray mensuplarının ikamet ettiği yerdı. İç Avlu kraliyet ailesinin ikamet ettiği yerdı, geniş avluları Sarayın kalbi etrafında kümelenmiştir: İmparatorluk Hazinesi, Yansıma Odası ve Doğu Işığı Salonu.

Her salon ve odanın kendi adı ve belirlenmiş amacı olan bu dolambaçlı yollar labirentinde kayboldum.

Evimin sadeliğini içim acıyarak hatırladım. Saf Işık Sarayı'nın arazisi uçsuz bucaksız olsa da, ağırlayacak saray mensuplarının olmaması, kendi hazırladığımız basit yemekler ve arka bahçemizde vahşi bir orman olması nedeniyle ihtiyaçlarımız inkar edilemeyecek kadar mütevazıydı.

Yürürken, baş görevli görgü kurallarından bahsedip durdu. "Ekselanslarınızı selamladığınızda ve size bir emir verdiğinde diz çökmelisiniz. Diğer tüm zamanlarda, sizinle konuştuğunda belinizden eğilin. Ekselanslarına her zaman unvanını kullanarak hitap edin, asla adını kullanmayın. Eğer Göksel Majesteleriyle tanışma şansına sahip olursanız, diz çökün ve alnınızı yere koyun onlar kalkmanıza izin verene kadar. Eğer geçip gidersen yüksek rütbeli biriyle karşılaştığınızda durun ve selam verin. Yumuşak bir tonda konuşun, makamınıza yakışır şekilde düzgün giyinin-"

Başta dikkatle dinledim ama kısa süre sonra dikkatim koridor boyunca uzanan süslü oymalı tavanlara ve sütunlara göz gezdirdi. Yaldızlı anka kuşları

Kıpkırmızı şakayıklar ve zümrüt yeşili yapraklar. Yürüyüş yolu, manolya ve yenidünya ağaçlarıyla gölgelenmiş, keşfetmeyi arzuladığım bir bahçeden geçiyordu.

Şef görevliyi gözden kaybettiğimi fark ederek durdum. Arkamı döndüğümde onu kısa bir mesafe geride, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde dururken buldum.

yoğun bir hoşnutsuzlukla bana baktı.

Eğildim. Saray hiyerarşisinin nüanslarına aşina olmasam da, baş görevli açıkça şuna inanıyordu kendisi benim amirim. "Rehberliğiniz için teşekkür ederim." Elimden geldiğince saygılı bir şekilde mırıldandım, bir yandan da kaç kuralı kaçırdığımı ve bunların herhangi bir önemi olup olmadığını merak ediyordum.

Beni rahatlatmak için kollarını açtı ve yürümeye devam etti. "Bir soylu bu pozisyonu üstlenmiş olsaydı, sarayda ikamet etmez, bunun yerine her sabah Ekselanslarına eşlik etmek için gelir ve her akşam eve dönerdi. Ancak sizin durumunuz göz önüne alındığında bazı düzenlemeler yapmamız gerekti." Burada baş görevli iç çekerek Sanki zahmetli bir taviz vermiş gibi. "Bu ek avantajları göz önünde bulundurarak, görevlerinize ek olarak Prens Liwei'nin öğrenim arkadaşı, Göksel Majesteleri sizin de ona hizmet etmenizi emretti."

Şaşkınlığımı gizlemek için başka tarafa baktım, bana olan dikkatli bakışlarının farkındaydım. Ben yüceltilmiş bir hizmetçi miydim, yoksa gözden düşmüş bir refakatçi mi? Kazandığım ödül bu değildi ve bir başkasına böyle davranılacağını düşünmemiştim; özellikle de Leydi Lianbao'ya. İmparatoriçe alınacağımı ve reddedeceğimi mi umuyordu? Ben o kadar zayıf iradeli biri değildim. Başarımlarım üzerine düşürdüğü gölgeye rağmen, bir öfke nöbetine kapılıp çekip gitmeyecektim. Leydi Meiling'e hizmet ettikten sonra, bu hiç de zor değildi. Dahası, Göksel Majestelerine borçlu hissetmek yerine geçimimi sağlamayı tercih ettim. Belki de ben

Azaltılmış statüme daha çok içerlemeliydim ama bu fırsat için gerekirse her gün burada yerleri süpürebilirdim.

"Ekselanslarına hizmet etmekten onur duyarım," dedim.

Baş görevli dudaklarını büzdü. "Gerçekten de onurlandırıldınız. Bunu sakın unutma. Her sabah Ekselansları kalkmadan önce uyanacak ve giyinmesine yardım edeceksiniz. Sen de çayını hazırlayın ve yemeklerini düzenleyin. Yemek zamanlarında Ekselansları ile birlikte yemek yiyebilirken, ona kendinizden önce servis yapın. O ilk lokmayı alana kadar yemeyin. Derslerinde ve eğitiminde ona eşlik edeceksiniz.

Tabii ki onun öğrenme ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızdan üstün tutarak."

"Elbette," diye tekrarladım sıkıca, dilime dolanan seçme sözcükleri ısırarak.

Neyse ki çok geçmeden Ebedi Huzur Avlusu'na girdik. Seyirci kalabalığı ve içimi düğümleyen endişe olmadan ne kadar da dingindi. Bahçede yasemin, morsalkım ve şeftali çiçeği ağaçları çiçek açmış, kokuları narin ve tatlıydı. Bir şelale, sarı ve turuncu sazanlarla dolu bir gölete gürlüyordu.

Karşısında seçimin yapıldığı pavyon vardı, ancak şimdi içinde yuvarlak bir mermer masa ve birkaç tabure düzenlenmişti.

"Burası sizin odanız." Baş görevli küçük bir binanın kapalı kapılarının önünde durdu. "Bir şey daha var, ben Ekselansları için uyumlu bir ortam yaratarak her zaman özenli ve saygılı bir tutum sergilemenizi tavsiye ederim. Banyo sırasında-"

Keskin bir nefes aldım, nefesim dudaklarımın arasında tısladı. "Ekselanslarına banyosunda yardım etmem mi gerekiyor?"

Kendini toparladı ve bana kınayan bir bakış fırlattı. "Ekselansları banyo yaparken, o zamanı ertesi gün için kitaplarını ve malzemelerini hazırlasın." Her kelimeyi özenli bir netlikle telaffuz etti, hiç şüphesiz Beni aptal yerine koyuyorsun.

Teşekkürümü mırıldandım, gittiğinde minnettar oldum. Kapıları kaydırarak açtım ve içeri girdim. Oda geniş ve iyiydi-

açık mavi örtülü büyük bir ahşap yatakla döşenmiştir.

Perdeler. Duvarlarda menekşe grisi dağlar, selvi ağaçları, sülünler ve şakayıkların resmedildiği ipek parşömen tablolar asılıydı. Büyük bir pencere pencereye açılıyordu. Avluda ve yanında kâğıt, yazı fırçaları ve porselen bir mürekkep taşıyla dolu bir masa vardı. Bir ipek Fener çoktan yanmış, azalan ışığa karşı ışıltısını saçıyordu. İnançsızlık içinde yatağa tünedim ve kolumun etini çimdikledim. Acıyordu; bu gerçektir. İstedim ki Yumuşak yatağa geri düşerken yüksek sesle güldüm. Birden Sadece suyun ritmik akışı ve ağaçların arasından hışırdayan rüzgârla bozulan bu yerin dinginliği bana evimi hatırlattı. Ve her sözümü ve hareketimi eksik bulanlarla birlikte yaşadıktan sonra, bir kez daha yalnız olmak rahatlatıcıydı.

Geçmişteki kâbuslardan rahatsız olmadan, güneş ışığı pencereden içeri girene kadar gece boyunca uyudum. Perdeler, çiçek kokularıyla yüklü sabah esintisinde dalgalanıyordu. Ruhumda alışılmadık bir hafiflik vardı; korkunun eksikliğini fark ettim. O güne kadar bu durumun farkında değildim.

İçimdeki gerginlik kaybolana kadar devam etti. İpek yığınları ve brokarlar dolaba yığılmıştı ve ben de belime bağladığım beyaz bir bornoz çıkardım. yeşil saten. Akan eteği kelebeklerle işlenmişti ve bir parmağımı eteğin üzerinde gezdirdiğimde Bir kanadın pürüzsüz dikişleri, çırpındı. Büyülü bir elbise. Bu yaşam gücümün güçlü olduğu anlamına mı geliyordu? Yakında onu kullanmayı öğrenecek miydim? Bu düşünce tenimi karıncalandırdı.

Odamdan çıkıp avluyu geçerek Prens Liwei'nin odasına gittim - benimkinin karşısındaki büyük bina. Ahşap kapılar zengin bir kırmızıya boyanmış, yaldızlı kamelyaların arasına serpiştirilmiş dairelerden oluşan bir desenle kafeslenmişti. Elimi kaldırıp hafifçe vurdum. Yanıt gelmeyince daha sert vurdum. Kısa bir süre bekledikten sonra, geç kalmamak için endişeyle kapıyı kaydırarak açtım. İçerisi loştu, kalın

Pencereler boyunca çekilmiş brokar ve gül ağacından bir yatak var. Prens Liwei hâlâ uyuyor olmalı. Odaya adım attığımda kalbim daha hızlı atıyordu, ayaklarımın altında bir döşeme tahtası gıcırdıyordu.

"Ekselansları, sizi bu saatte uyandırmam emredildi." Sesim ince ve belirsiz çıktı, unvanı sertti dilime karşı. Başgardıyanın verdiği dersi hatırlayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve alnım sert zemine beceriksizce çarptı.

Karşılığında beni sessizlik karşıladı. Nasıl olduğunu merak ederek yer değiştirdim.

bir prensi "saygıyla" uyandırabilirdi. Yatağın perdeleri hışırdadı, çekilmelerinden bir an önce. Başımı kaldırdığımda gözlerim onunkilere kilitlendi. Sıcaklık yüzüme hücum etti. Sadece beyaz iç çamaşırını giydiğini fark ettiğimde.

"Çay," diye geveledim. "Çay ister misiniz, Majesteleri?"

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup esnedi ve saçları gevşekçe omuzlarına döküldü. "Ne yapıyorsun Yerde mi? Ayağa kalk, diz çökmene gerek yok. İlk tanıştığımızda bu kadar saygılı değildin."

"Sadece kim olduğunu bilmediğim için. İnsanları uyarmadan ya da bir tören alayı ya da her zaman yaptığınız gibi gizlice yaklaşmamalısınız. Bu çok düşüncesiz ve adaletsiz bir davranış-" Çok geç, ağzımı kapattım. O bir püf noktası vardı beni igneliyor.

Beklenmedik bir şekilde memnun görünerek sırttı. "Nehir kenarında tanıştığım kişinin hâlâ burada olmasına sevindim. Az önce farklı görünüyordun. Çok ... saygılıydın."

Sıkılmış dişlerimi gülümsemekten çok yüzümü buruşturarak açtım. "Çay, Ekselansları?"

"Ah. Evet lütfen." Ama sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Mutfaktan birinden bunu hazırlamasını isteyebilir misiniz? Sizin 'eşsiz' demlemenizi ikinci kez içebileceğimden emin değilim."

Kahkaha ve mahcubiyet arasında sıkışmış bir halde, çünkü adımlarımı takip ederek aceleyle mutfağa gittim. Kaynayan yulaf lapası tencerelerinden zengin ve lezzetli

bir aroma yayılıyordu,

tavalar hilal şeklindeki köftelerle cızırdıyordu. Dikkatim dağılmıştı, neredeyse dumanı tüten bir kase çorba taşıyan bir görevliye çarpıyordum. Bana korkunç bir bakış fırlattı, ağzı beni azarlamak için açıldı ama biri kolumdan tutup beni uzaklaştırdı.

Mutfak görevlisinin mor cübbesini giymiş bir kızdı. Yanakları bir elmanın yuvarlak kıvrımlarına sahipti ve siyah saçları topuz yapılmıştı.

"Onun yolundan uzak durmak en iyisi. İmparatoriçeye hizmet ettiği için hepimizden daha iyi olduğunu düşünüyor." Onun

Kestane rengi kahverengi gözlerini bana dikti. "Ben Minyi. Yeni misin? Ne iş yapıyorsun? Kime hizmet ediyorsun?"

Duraksadım, merakı beni şaşırttı. Ama ben içinde hiçbir kötülük sezmedim, sadece merak ve bana Ping'er'i hatırlatan bir açıklık vardı. "Prens Liwei," diye cevap verdim.

"Ah, demek Göksel Majestelerini hoşnutsuz eden kişi sensin."

Ağzım kurudu, yemek kokusu artık midemi bulandırıyordu. Haberler ne kadar da çabuk yayılmıştı.

Elimi okşadı. "Merak etme. Göksel Majesteleri neredeyse herkesi onaylamaz. Şimdi, sizin ya da Ekselanslarının ihtiyacı olan bir şey var mıydı?"

"Sadece kahvaltı. Bir de Majesteleri için çay," dedim kendimi toparlayarak.

"İstediğin bir şey var mıydı?" diye sordu.

Bakışlarım köftelere kaydığında göz kırptı. "Bu porsiyonun özellikle büyük olmasını sağlayacağım. Sabah."

"Teşekkür ederim." Önünde eğildim ama o beni yukarı çekti.

"Buna gerek yok. Siz Prens Liwei'nin yoldaşısınız." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Belki de senin önünde eğilmeliyim."

"Lütfen yapma," dedim içimden, bir kez daha teşekkür edip ayrılmadan önce.

Prens Liwei'nin odasında giyinmesine yardım ettim, gök

mavisi brokar bir cübbe uzatarak içine girmesini sağladım.
Etrafinda

Belime siyah bir kuşak bağladım, o da buna sarı yeşim taşından ve ipekten bir süs taktı.

Otururken siyah saçları gevşekçe sırtından aşağı dökülüyordu.

bir aynanın önünde, gümüş bir tarak tutuyordu. "Bana yardım eder misiniz?"

Elimi uzatıp almadan önce tereddüt ettim. Şimdiye kadar sadece kendi saçımı yapmıştım.

hiçbir becerisi yoktu. Altın Lotus Konağı'nda, Leydi Meiling'i giydirmek gibi mahrem bir görevi olan kişi Jiayi'ydi. Tarağı Prens Liwei'nin saç tellerinde ritmik darbelerle gezdirirken zihnim öfkeyle çalışıyor, Altın Lotus Köşkü'ndeki erkek stillerini hatırlamaya çalışıyordum.

Saçları benimkinden daha ağırdı, ipeksi ve parlaktı, cilalı abanoz gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Bir düğüm bulup tarağı daha derine soktum ve kazara birkaç tel kopardım.

Keskin bir nefes aldı ve acı dolu bir ifadeyle bana döndü. "Xingyin, seni bir şekilde kırdım mı?"

Tarak bir şangırtıyla elimden düştü. Belki de saçlarına amaçladığımdan daha büyük bir şiddetle saldırmıştım. "Özür dilerim, Majesteleri."

Becerikli parmaklarıyla saçlarını düzgün bir topuz haline getirdi ve gümüş bir başlığın içine soktu.

Yeşim taşından oyulmuş bir iğneyle sabitlenmişti. Aynada gözümü yakalayınca bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Yeterince üzgün

doğru yapana kadar her sabah saçımı yapmama yardım eder misin?"

Bu bir emir miydi? Görgü kurallarını hatırlayarak onaylamak için diz çöktüm ama o uzandı ve ellerini dirseklerimin altına koyarak beni kaldırdı.

"Xingyin, her gün birlikte olacağız. Sadece ikimiz olduğumuzda, böyle bir resmiyete gerek yok. Sen her söylediğimde diz çökmek ya da eğilmek zorundasın, yoksa günün çoğunu kafan yerde geçirirsin. Ve bana sadece Liwei de. Tanıştığımızda aramızda duvarlar olmadığını hissettim. Özgürce konuşabileceğim biriydin. Arkadaş olmamızı istiyorum, eğer sen de istiyorsan?" nazikçe sordu.

Gözlerim onunkilerle çarpıştı. Gülümsemesi ne kadar sıcaktı, ruhumun yalnızlığına bir güneş ışığı gibi süzölmüştü. O

Bir prensten beklediğimden çok daha fazlasıydı. Baş hizmetlinin buna ne diyeceğini merak ediyordum. Önemli olduğundan değil.

"Evet, isterim," diye cevap verdim.

Sabah yemeğimizin ardından ilk dersimize gitmek üzere yola çıktık. I

Liwei'yi sonsuz gibi görünen koridorlardan geçerek büyük bir bahçeye kadar takip etti. Zarif söğütler bir gölü çevreliyor, kırmızı ahşap bir köprü suyun üzerinden küçük bir adaya doğru uzanıyordu. Adanın üzerine, yemyeşil çevreye kusursuz bir şekilde uyum sağlayan, sırlı yeşil kiremitlerden oluşan ters çevrilmiş çatısıyla tek bir köşk inşa edilmişti. Temiz havayı derin derin içime çektim, oyalanmak istiyordum ama Liwei, üzerinde cilalı bir plaket bulunan beyaz taştan yapılmış dairesel bir kapıdan geçerek ilerledi:

YANSIMA ODASI

Bir öğrenim yeri için uygun bir isimdi, buna uygun yaşamayı umuyordum. Uzun bir masaya oturup kitaplarımızı çıkarırken odaya göz gezdirdim. Gri mermer zemin, sade ahşap kirişler ve seyrek mobilyalar sade bir zengin sarayın geri kalanıyla tezat oluşturuyordu. Raflar Parşömenler tıka basa doluydu ve kitaplar duvarlara yaslanmış masaların üzerine yığılmıştı. Uzun, kafesli pencereler bahçeye açılıyor, serin hava odanın içine süzölüyordu.

Yaşlı bir ölümsüz içeri girdi. Liwei bana onun bize diyarların tarihini öğretecek olan Ölümlü Kaderlerin Bekçisi olduğunu fısıldadı. Beyaz sakalı beline kadar sarkıyordu ve buruşuk eli yeşim taşından bir asayı kavrıyordu.

Ping'er'in yüzündeki o kırıksıklıkları daha önce de görmüştüm, annemin çok oyalandığı gecelerde beni yatağa yatırırken

balkonda uzun süre. Parmağım gözlerinin kenarındaki çizgilere değmişti. "Ping'er, bunlar ne?"

"Yılların bir izi," diye yanıtlamıştı.

"Sen annemden daha mı büyüksün?" Şaşırmıştım, çünkü annem çok ciddi ve vakur görünüyordu.

"En azından yüz yıl kadar. Yetişkinliğe kadar hayatlarımız ölümlülerinkine benzer bir seyir izler. Ondan sonra yaşamızın bir önemi kalmaz. Ölümsüz olan bir kişi bin yaşında olan biriyle aynı görünebilir. otuz. Yaşam gücümüz gençliğimizi belirler." Merakla bir dirseğimin üzerinde doğruldum.

"Yaşam gücü mü?"

"Yetkilerimizin özü, bu yetkilerin ne kadarını Sahip olduğumuz enerjiyi büyüye kanalize etmek için. Ben o kadar güçlü olmadığım için bu çizgilere sahibim" dedi.

"Annem bu satırları alacak mı? Ben mi?" Ben sormuştum.

"Bunu sadece zaman gösterecek." Ben daha fazlasını sormadan Ping'er aceleyle odadan çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Bu anı kalbimi sızlattı. İmparatoriçe'nin gelişine kadar, Ping'er benimle ilk ve son kez büyü hakkında konuşmuştu. Artık o gece sakladığı sırları, mühürlü güçlerimi biliyordum. Bu keşif İmparatoriçe'nin ziyaretinden önce öğrenmiş olsaydım daha çok üzülürdüm. Ama fırtına kopup beni alıp götürdükten sonra bunun artık bir önemi olmadığını anladım. Yine de keşke varlığından haberim olsaydı da bunu önlemek için bir şeyler yapabilseydim demekten kendimi alamadım.

Ölümlü Kaderlerin Bekçisi eline bir kitap aldı ve sayfaları arasında. "Kaç yaşında?" Bembeyaz saçlarına bakarken Liwei'ye ağızından kaçırdım.

Bekçi acı dolu bir ifadeyle başını kaldırdı. "Başkasının yaşı hakkında yorum yapmayın. Bu hiçbir yerde iyi bir davranış olarak görülmez, özellikle de Faniler Âlemi'nde." Tavrı sertti ama kaba değildi, sanki beni daha kolay alınabilecek diğerlerine karşı uyarır gibiydi.

Aceleyle bir özür mırıldandım. Ancak Bekçi arkasını döner dönmez Liwei daha da yaklaşarak fısıldadı: "Bazı ölümsüzler artık gençliklerini korumamayı tercih ediyor."

"Çünkü bilgeliğimizi korumayı tercih ediyoruz," diye tersledi Bekçi. "Majesteleri, sizi daha iyi bir çalışma arkadaşınız için bir örnek."

Liwei'nin azarlamasında payım olduğunu kabul etmeme rağmen, onun bakışlarını görmezden gelerek başımı salladım. Benden başka birinin davranışlarından dolayı azarlandığını duymak rahatlatıcıydı.

Ölümlü Kaderlerin Bekçisi gittiğinde, bize takımyıldızları öğretmek için bir öğretmen geldi, sonra bir başkası Herboloji. Sivri çenesi ve bilgiç havasıyla gülümsemeyen bir ölümsüz tarafından verilen uzun ders boyunca yerimde durmakta zorlanıyordum. Gözlerim hepsi birbirine benzemeye başlayan çiçek resimlerine takılıp kaldığında, esnememi bastırmak için elim ağzıma gitti.

Belki de dikkatimin dağıldığını hissedenden öğretmen arkasını döndü. "Xingyin, bunun özellikleri nelerdir? bitki?" İnce bambu bastonuyla önümdeki sayfaya vururken sesi ısırgandı.

Birden ayağa fırladım ve boş gözlerle bir adamın resmine baktım.

Sivri yapraklı, soluk mavi, dikkat çekici olmayan bir çiçek. Başlığında "Yıldız zambakları" yazıyordu. Ne yazık ki başka hiçbir bilgi yoktu.

"Hımm," diye çılgınca Liwei'ye baktım. Gözlerini bana dikti, sonra kapattı ve başını yana eğdi.

"Uyu!" Ne demek istediğini anlayarak haykırdım.

Öğretmenin ağzı büzüldü. "Doğru. Acı olsa da, bu kır çiçeği şarapla birlikte tüketildiğinde güçlü bir uyku ilacı olabilir."

Liwei'ye "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bir şey değil." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Son dersten kalan kitapları henüz kaldırmıştım ki, asık suratlı bir ölümsüz botlarını tıkırdatarak bize doğru yürüdü.

mermer zemine karşı. Alnındaki derin bir kırışıklık dışında zayıf yüzü çizgisizdi ve koyu renk saçları tepeden topuz yapılmıştı. Zırhı, omuzları ve göğsü üzerinde pullar gibi birbirine sıkıca bağlanmış, dizlerine kadar inen, altınla çevrelenmiş parlak beyaz metalden düz parçalardan yapılmıştı. Kollarını kaplayan kırmızı kumaş, bileklerinin etrafında kalın altın kelepçeler halinde toplanmıştı. Geniş bir siyah deri şerit

Belini sarı yeşim taşından bir disk çevreliyordu. Yan tarafında büyük gümüş bir kın vardı.

abanoz bir kabza çıkıntı yapıyordu. Ondan yayılan aura, uzun yıllara dayanan sağlam bir meşe gibi sabit ve güçlüydü.

Bir Göksel asker, tıpkı Ping'er ve benim kaçtığımız gibi O gece. İçime bir ürperti çöktü, parmaklarım masanın üzerinde kıvrıldı. "O neden burada? Bir sorun mu var?"

"General Jianyun, Göksel Ordu'daki en yüksek rütbeli komutandır. Bize savaş eğitimi vermek için burada."

"Ekselansları." Liwei'yi başıyla selamladı. Bakışları bana kayınca kaşlarındaki çizgiler derinleşti.

Liwei bana işaret ederek, "General Jianyun, bu Xingyin," dedi.

Generalin önünde eğildim ama cevap vermedi. Delici bakışlarının altında kıpırdandım, varlığının çağrıştırdığı anılar beni tedirgin etti.

"Savaşla ilgileniyor musun?"

Cevap vermek için bocalarken bile keskin ses tonu karşısında kaskatı kesildim. Egemenlik, şan, güç ve gurur için savaşan krallıkların büyük planlarını pek düşünmemiştim. Benim arzularım daha mütevazı, daha küçüktü. Tek istediğim

Kendimi nasıl savunacağımı ve sevdiklerimi nasıl

koruyacağımı öğrendim. "Henüz bilmiyorum. Bu benim ilk dersim," diye cevap verdim. Onun gibi yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeyle karardı, içimde bir meydan okuma kıvılcımı alevlendi. "Öğrenmeye hevesliyim. Ama bir öğrencinin ilgisi de öğretmenin becerisine bağlıdır."

Gözleri şişti. Nefesimi tuttum. Beni sınıftan atacak

mıydı? Küstahlığım yüzünden ben de bunu hak ederdim.

General Jianyun beni şaşırtmak yerine sırttı. "Göksel Majesteleri arkadaşınızı onaylıyor mu?" Liwei alaycı bir kuşkuyla sordu.

Liwei kitabını açarken tek söylediği "Annem bu tür konulara karışmaz" oldu.

Generalin yüz ifadesi inanmaz bir ifade olsa da, konuyla ilgili başka bir şey söylemedi.

Öğleye doğru, öğrenmekten başım zonkluyordu ve Yazmaktan ellerim ağrıyordu. Öğleden sonraki yemek için dağıldığımızda, mutfağa kaçtığım için mutluydum. Yemek dolu tepsiyi taşıyarak Yansıma Odası'nın dışındaki pavyona doğru yöneldim. Üzerinde küçük bir tabela asılıydı ve üzerinde geniş siyah konturlarla yazılmış yazılar vardı:

SÖĞÜT ŞARKISI PAVYONU

"Güzel **bir** isim." Buharda pişmiş balıkları, yumuşak bezelye yapraklarını ve sekiz parçalı tavuğu mermer masanın üzerine koydum.

Liwei parmağını dudaklarına götürerek, "Uygun bir tane de," diye cevap verdi.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama sessiz kalmak için ona uydum. Bir rüzgâr estiğinde söğütler sallanırdı, dallarını berrak suya daldırıyorlardı. Onların Narin yapraklar birbirine çarparak hışırdıyor, hava iç geçiren fısıltılarla doluyordu - melankolik olsa da enfes bir melodi. Bana osmanthus ağaçlarının arasından esen rüzgârı, annemin yeşim taşından süs eşyalarının şingirtisini hatırlattı.

"Derslerimiz hoşuna gitti mi?" Liwei hayallerimi yıkarak sordu. Her yemekten biraz tabağıma servis etti, gelenekleri açıkça hiçe sayarak.

"Bazıları diğerlerinden daha fazla," diye cevap verdim, bitkiler ve otlar hakkındaki sıkıcı dersi hatırlayarak. "Özellikle General Jianyun'unkiler."

"O derste uyuyakalacağını düşünmüştüm."

"Neden? Kızlar sadece resim yapmalı, şarkı söylemeli ve dikiş dikmeli mi?" Leydi Meiling'in ve Ping'er'le benim derslerimizi düşünerek sordum.

"Tabii ki hayır." Sanki büyük bir bilgelik vermek üzereymiş gibi öne doğru eğilirken sesi ciddiydi. "Ne çocuk sahibi olmak hakkında?" Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

Çiğnediğim bir tavuk parçası boğazıma kaçtı. Liwei'nin sırtıma vurarak onu yerinden çıkarması da cabası. Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Ben resim yapamam ve siz de şarkı söylememi istemezsiniz," dedim.

"Elbiselerimi diker misin?"

"Olmaması gereken yerlerde delikler olan giysiler istemiyorsanız, hayır."

Parmakları düşünceli bir şekilde masaya vurdu. "Demek resim yapamıyor, şarkı söyleyemiyor ya da dikiş dikemiyorsun. Peki ya-"

"Hayır!" İstediğimden daha yüksek bir sesle patladım, tenimdeki sıcaklık parıltısıyla savaştım.

Gözlerini kırptırdı ve bana masum bir bakış fırlattı. "Tek sormak istediğim benim için flütünü çalıp çalmayacağındı."

Flüt mü? İçimden lanet okudum, zihnim dağılmıştı.

"Ne demek istediğimi sandın?" Başını alaycı bir onaylamazlıkla salladı.

"Sadece bu. Başka bir şey değil." Yalana sarıldım.

"Eksikliklerinizi başka nasıl telafi edebilirsiniz? Görünüşe göre gerçekten de çok eksisiniz var." Liwei'nin dudakları kıpırdandığında, bundan fazlasıyla keyif aldığından şüphelendim.

"Aynı şekilde sen de kendininkini telafi edebilirsin," diye karşılık verdim.

"Benim mi?" Sesi incinmiş gibiydi. İçimden bir ses daha önce onunla bu şekilde konuşan biri olup olmadığını merak ediyordu. "Birini söyle."

"Görgü kuralların mı?" Ben teklif ettim. "Üstünlük hissin? Öğretmenlerinizin sözünü kesme alışkanlığınız? Kendini

eğlendirmek için nasıl böyle çirkin şeyler söylüyorsun?
Senin-"

Liwei bir elini kaldırdı, acı çekmiş görünüyordu. "Bir tanesi yeterliydi."

İçimde kabaran neşeye rağmen yüzümdeki ifadeyi korumaya çalıştım. Kendimi ne kadar rahat hissediyordum, kalbim aylardır olmadığı kadar hafiflemişti. "Ayrıca, müzik çalmanın görev listemde yer aldığını sanmıyorum," diye ekledim.

Parlayan beyaz bir balık parçasını aldı ve tabağıma koymadan önce kılçık olup olmadığını kontrol etti. "Pek misafirperver değilsin."

Ona en tatlı gülümsememi attım. "Nasıl sorduğuna bağlı."

Güldü ama sonra boğazını temizledi. "Annemin emri üzerine benimle de ilgilenmenizi istediğim için özür dilerim. Bunu yapmak zorunda değilsiniz. İstediğim zaman kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Gerçekten umurumda değil," dedim. "Ekmeğimi kazandığım için mutluyum. Ve eğer yapmazsam, birisi Göksel Majesteleri'ne rapor verebilir." Beni kovmak için en ufak bir bahane bulmaya hevesli olacaktı, bundan emindim. İmparatoriçe'nin bana cömertlik göstermemesi bir yanıma rahatlattı, çünkü bu ona hiçbir şey borçlu olmadığım anlamına geliyordu. Ve Liwei bana onunla ilgilendiğimi değil, ona yardımcı olduğumu hissettirdi. A Küçük bir ayrımdı ama gururumda dünyalar kadar fark yarattı.

"Teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarak. "Şimdi acele etmeliyiz. Önümüzde uzun bir öğleden sonra eğitimi var."

Merakım uyanmıştı. "Ne eğitimi?"

"Kılıç dövüşü, okçuluk, dövüş sanatları. Eğer ilgilenmiyorsanız, sizi mazur görebilirim," diye teklif etti, elini cömertçe sallayarak.

Kendimi derin nefes almaya zorladım, yağmurdan sonra dağdan aşağı akan su gibi içime dolan heyecanı durdurmak için. İştahım kabarmıştı.

General Jianyun'un dersi ve daha güçlü olmama yardımcı olabilecek beceriler hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesliydim. Değişim rüzgârlarına dayanacak ya da en

ufak bir sarsıntıda boyun eğmek yerine rotasını
değiştirecek kadar güçlü

Esinti. Hayal gücüm sınırsızca yükseliyor, eve uçmayı ve beni büyüleyen büyüü bozmayı düşünüyordum. annemi aya bağladı. . .

Sesim heyecandan titriyordu. "Liwei, ne zaman istersen senin için flüt çalabilirim - yeter ki beni derslerden muaf tutma."

OceanofPDF.com

6

Kafur ağaçları devasa bir çimenlik alanı çevreliyor, gölgelerini üzerimize düşürüyorlardı. Etrafta askerler vardı. beyaz ve altından parlayan zırhlar. Komutanlar askerlerine bağırarak talimatlar veriyordu; bazıları kılıçlarla, bazıları kırmızı püsküllü mızraklarla savaşıyordu. Yükseltilmiş ahşap bir platform üzerinde sıra sıra askerler bir eğitmenin adımlarını takip ediyordu. Hareketleri de bir o kadar zarif ve iyiydi.

Bir dans gibi senkronize, ama çok daha ölümcül - diye düşündüm - bir kadın iri bir askeri sırtına fırlatırken.

Birkaç

Askerlerin okçuluk talimi yaptığı alanın kenarına hedef tahtaları yerleştirildi.

Ben onları izlerken, bir asker havayı yararak tahtanın ortasına saplanan bir ok fırlattı.

Hayranlık içinde avuçlarım zonklayana kadar alkışladım.

Liwei bana "Kolay etkileniyorsun," dedi.

"Daha iyisini yapabilir misin?" Ben talep ettim. "Elbette."

Ses tonundaki kesinlik beni şaşırtmıştı. Ama sonra General Jianyun ortaya çıktı ve bize doğru yürümeye başladı.

"Ekselansları, ilk olarak ne çalışmak istersiniz?"

"Okçuluk," diye cevap verdi Liwei hemen.

Generalin emriyle askerler, her biri dört halkayla boyanmış yuvarlak hedef tahtalarını temizlediler.

kırmızı bir merkezde doruğa ulaştı. Liwei silah rafından uzun, kavisli bir yay seçti. Görünüşe göre neredeyse hiç çaba harcamadan bir ok çekti ve hedefe doğru fırlattı. Önce ben bir diğeri yanımdan vızıldayarak geçti. İkisi de yüksek sesle ortayı deldi.

Tahtaya baktım, doğruluğu ve çabukluğu karşısında şaşkına dönmüştüm. "Abartmamışsın."

"Ben hiç yapmam," dedi. "Denemek ister misin?"

Ellerimi uzattım ama etrafımızı saran askerlere kaçamak bir bakış atarak onları geri çektim. Daha önce hiç silah tutmamıştım.

böyle bir hassasiyet gerektirir.

Liwei, diğerleriyle birlikte ayrılan General Jianyun'la sessizce konuştu. Sadece biz kaldığımızda daha rahat nefes aldım. Bana kendi kullandığından daha küçük bir yay uzattı.

"Dut ağacı. Daha hafif olduğu için bununla başlamak iyi olur," diye açıkladı.

Parmaklarım cilalı ahşaba dokunduğunda karıncalandı ve ipekle sarılmış kabzanın etrafına dolandı. Yay Bana yabancı gelmiyordu, sanki daha önce yüzlerce kez kullanmışım gibi geliyordu. Babamla da böyle olsaydı gelmiş geçmiş en büyük okçu mu? Annem iksiri almasaydı, aşağıdaki dünyada kalsaydık, bana da onun gibi ok atmayı öğretebilirdi - ama bırakın dokuzu, bir güneşi bile devirebileceğimden şüpheliydim. Kalbim acıyordu. Çaresi olmayan nafile bir acı. Dünyadaki tüm dilekler ailemi tekrar bir araya getiremeyecekti.

"Xingyin, hazır mısınız?" Liwei seslendi.

Başımı salladım ve onun yaptığı gibi hedefin karşısına, biraz uzağa geçtim. Liwei hemen arkamda durdu ve yayı kaldırırken ellerime rehberlik etti. "Özünden derin nefes al. İpi çekerken gücünü sadece kollarından değil, tüm vücudundan al." Omuzlarıma vurdu ve sağ dirseğimi yukarı kaldırdı. "Bunları düz bir çizgi halinde tut."

Kollarım pozisyonu korumak için gerildi, ip başparmağımı ve parmaklarımı ısırdı.

Sonunda tatmin olarak geri çekildi. "Okunu ayarla ucu hedefle aynı hizaya gelene kadar. Bıraktığınızda, sadece o eliniz hareket etmeli, diğer elinizi kabzada sabit tutmalısınız. Iskalarsanız da cesaretiniz kırılmasın. Bu sizin ilk denemeniz."

Midemde bir şeyler yanıyordu. Başarılı olmak, babamın adını yaşatmak için bir arzu. Bunu benden başka kimse bilme bile. Gözlerim uzaktaki hedefe dikildi. Diğer her şey bir bulanıklığa dönüştü, tahta karanlıkta bir fener gibi parlıyor. Elimde Nefes alıp olabildiğince sabit durarak oku fırlattım. Havayı yırtarak hedefin en dış halkasına bir gümbürtüyle çarptı.

"Vurdum!" Damarlarımda çiğ bir heyecan dolaştı.

Liwei alkışladı, ağzı yukarı kıvrıldı. "İyi bir öğretmeniniz var."

"Hah! Yakında senden daha iyi olacağım," diye övündüm, coşkımdan utanmadan.

"Bu konuda bahse girmek ister misiniz? Bundan üç ay sonra

bir yarışma yapalım. Kaybeden bir gün boyunca kazananın emirlerini yerine getirmek zorunda kalacak."

"Her gün senin emirlerini yerine getirmek zorunda değil miyim?" Her nasılsa, bunu düzgün bir yüzle söylemeyi başardım.

"Şikayetsiz, tartışmasız ve

"Bir an düşündükten sonra ekledi.

"Ama mantık çerçevesinde," diye karşı çıktım, elimdeki yay bana yeni bir güven veriyordu. Ve şimdi geri adım atamazdım; beni acımasızca kızdıracaktı.

"Anlaştık." Sırtışı genişledi. "Sana ne yapmanı emredeceğimden mi korkuyorsun?"

"Hiç de değil," dedim ona aynı derecede geniş bir gülümsemeyle. "Ekselanslarına emir vermekten keyif alacağım."

"Henüz kazanmadın," diye hatırlattı bana, kılıç talimi yapan askerlere doğru ilerlemeden önce.

"Sen de öyle," diye mırıldandım kendi kendime.

Okçuluk tahtalarının yanında kalmaya karar verdim.

Parmaklarım

yayı tekrar tutmak için can atıyordu - ham heyecanı
hissetmek için

Ok serbest kaldığında, tam isabet ettiğinde duyduğum tatmin. Liwei'nin talimatlarını hatırlamaya çalışarak bir tane daha çekip yaya yerleştirdim.

"O bahse girmemeliydin. Ekselansları mükemmel bir nişancıdır," dedi arkamdan biri.

Konsantrasyonum bozuldu, bedenim sarsıldı. Ok hedefin dışına çıktı.

Arkamı döndüğümde beni izleyen bir Göksel askerle karşılaştım. Açık kahverengi teni ve burnunun üzerindeki çilleri ile dikkat çekiciydi, gözlerinin köşeleri hafifçe yukarı kalkıktı. Dolgun dudakları yüzünü buruştururken Okumu inceledi, belirsiz bir şekilde toprağa gömülmüştü. "Evet, o bahsi kesinlikle kabul etmemeliydin," diye tekrarladı.

Bu da başka bir Jiayi miydi, kibarlık maskesi altında kötü niyetini gizleyen? Başımı soğukkanlılıkla salladım, hatta umursamazca. "İlginiz için teşekkür ederim. İyi olacağım."

Gideceğini düşünmüştüm ama kollarını vücudunda kavuşturdu. İzlemeye niyetli miydi? Belki de izlememi umuyordu.

kendimi küçük düşürmek mi?

Gitmesini dileyerek ona sırtımı döndüm. Bir ok daha çekerek serbest bıraktım. Tahtaya çarptı, merkeze en yakın halkadan titriyordu. Daha çok eğitimsiz yeteneklerimden daha şanslı bir tesadüf, ama ben "Belki de kabul etmemesi gereken kişi Ekselanslarıdır." demekten kendini alamadı.

"Üçüncü denemen için hiç fena değil." İltifatı beni şaşırtmıştı. Elini yumruğunun üzerine koyup başını bana doğru eğdiğinde daha da şaşırdım. "Ben Shuxiao."

Zihnim bulandı; böyle bir nezakete alışık değildim. Altın Lotus Konağı'nda hiç böyle bir muamele görmemiştim. nezaket. Buradayken tüm dikkatler Liwei'nin üzerindeydi.

Başını bir yana eğdi, belki de bu garip sessizliği merak ediyordu. Aceleyle selamına karşılık verdim. Doğrulduğumda, söyleyecek bir şey bulmak için öfkeyle düşündüm. O da

hava çok sıkıcı olurdu. Hiç ortak arkadaşımız yoktu, daha doğrusu benim hiç arkadaşım yoktu. Ve kendi ailemden bahsedemezken onun ailesini soramazdım.

"Göksel bir asker olmaktan hoşlanıyor musun?" Sonunda başardım.

"Kim istemez ki?" dedi yüzünü ekşitmeden. "Çoğu zaman emir almak, sorgusuz sualsiz itaat etmenizin beklenmesi, eğitim sırasında dayak yemek ve bir kaza sonucu ölmediğinizde kendinizi şanslı hissetmek harika bir şey. atama."

Geri çekildim. "Kulağa korkunç geliyor."

"Sana en iyi kısmı anlatmadım. Ne yaptığımızı görüyor musun?

giymek zorunda mısın?" Zırhını dürttü. "Göründüğünden daha ağır, eğer bu mümkünse. Ve yürürken tencere tava gibi tıngırdıyoruz. Sesi düşmanlarımızdan gizlemek için eğitilmiş olmamız iyi bir şey."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sormadan edemedim.

Omuz silkti. "Kim Göksel İmparator'a ve krallığımıza hizmet etmek istemez ki?"

Sesinde yakaladığınız o şey samimiyet miydi yoksa alaycılık mı? I

anlayamadı ve raftan bir yay seçerken sessiz kalmanın en akıllıca yol olacağına karar verdi.

"Ekselansları ile çalıştığınızı duydum. Ailen sarayda mı görev yapıyor?"

Başımı salladım, ona yer açmak için kenara çekildim, bana başka bir şey sormasını umuyordum. Başka bir şey.

Yayını kaldırdı, incelediği sırada hedefini ayarladı. hedefe. Oku havada ıslık çalarak tahtanın ortasına yakın bir yere isabet etti.

"İyi atış," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Okçuluk benim felaketim; o kadar pratik yaptım ama yine de merkezi vuramıyorum. Kılıçları tercih ederim. Ya da

mızraklar." Dikkatimi dağıtmamak için bana baktı. "Sen bir Göksel misin? Ailen buralı mı?"

Sahte bir konsantrasyonla önüme baktım. "Ailem artık

yok." Yalan Şimdi bana daha kolay geliyordu, yine de utanç

aynı derecede sıcaktı. Liwei ailemin öldüğüne inandığı için rol yapmayı sürdürmekten başka seçeneğim yoktu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra uzanıp omzumu okşadı. "Özür dilerim. Eminim seninle gurur duyuyorlardır."

Göğsüm sıkıştı. Ona sahip çıkmak için ne kadar da zavallıydım.

sahte iddialar altında sempati. Yine de sözlerinin doğru olmasını ne kadar da umutsuzca dilemişim. Onu hapseden imparatorun hanesine hizmet ettiğim için annemin şimdi ne hissedeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Saray mensupları, Prens Liwei'nin yerine 'hiç kimsenin' geçemeyeceği konusunda homurdanıyorlardı," diye ekledi.

"En yüksek

Bence iltifat. Bunu nasıl yaptın?"

"Şans," dedim hissetmediğim bir küstahlıkla, aynı zamanda sinirlenerek. Sonsuza kadar bir "hiç kimse" olmayacaktım. Bir gün benim ve ailemin adını öğreneceklerdi.

"Ailen nerede?" Konuşmayı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Biz Gökselleriz ama ailem sarayda hizmet etmiyor. Babam çok tehlikeli olduğunu iddia ediyor. Çatlak, herkes iyilik için çabılıyor. O sessizliği tercih ediyor. varoluş." Burnunu kırıştırdı ve ekledi: "Gerçi altı çocukla evimiz hiç de huzurlu değil."

"Altı!" Nefes nefese kaldım.

"Düşündüğünüz kadar korkunç ya da harika değil. İyi anlaştığımızda, kardeşlerim dünyadaki en iyi arkadaşlar. Ama kavga ettiğimizde ..." diye ürperdi, yüz hatları dehşet ifadesine büründü.

"Belki de baban her şeye rağmen Göksel Saray'a kaçmalıydı," dedim ona.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Annem ona izin vermezdi."

Öğleden sonrasının geri kalanında birlikte çalıştık. Büyük ailesinin en küçüğü olan Shuxiao Doğduğundan beri etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Başkalarını kendine çeken bir canlılığa, rahat bir tavıra sahipti.

Yakındı. Birçok asker yanından geçerken ona seslendi ya da el salladı. Bazıları Shuxiao ve benim arkadaş olduğumuza inanarak beni de selamlarına dahil ettiler.

Ve gerçekten de, bugünden sonra, öyleydik.

Günün sonunda parmaklarım su toplamıştı. Kollarım ve sırtım ağrıyordu. Ne bir kılıca dokunmuştum ne de bir sihir fısıldadı. Yine de alandan ayrılırken geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Liwei'nin odasında, yarınki derslerimiz için kitapları yerleştirdim. Banyodan döndüğünde, bol siyah pantolonunun üzerine kısa beyaz bir bornoz giymişti. Hâlâ nemli olan uzun saçları sırtından aşağı sarkıyordu. Kovulmayı bekliyordum ama masaya oturdu ve beklentiyle bana baktı.

"Hangi şarkıyı çalacaksın?"

Daha önceki isteği aklımdan uçup gitmişti. Yorgundum, ağrıyan uzuvlarım yatmak istiyordu ama yanına oturdum ve flütümü çıkardım. Baharın uyanışını, nehirlerin çözülüşünü ve akan suları anlatan bir melodi havada dalgalanıyordu. bir kez daha hayat.

Bitirdiğimde, flütü yere bıraktım.

"Bu küçük enstrümanın böyle bir müzik ortaya çıkarabilmesi inanılmaz." Bir anlık tereddütten sonra ekledi, "Bu şarkı daha önce çaldığınızdan daha mutlu. Öyle mi?"

ruh halinizi yansıtıyor mu?"

"Evet. Bu hayatımın en güzel günlerinden biriydi ve bunun için sana teşekkür borçluyum." Sözlerim sade ama içtendi. Evimi, annemi ve Ping'er'i hâlâ özlüyordum ama artık bu dünyada yalnız ve bağısız sürüklendiğimi hissetmiyordum.

Liwei boğazını temizledi, kulaklarının uçları kızardı. Ayağa kalkarak masasına doğru yürüdü. Yanındaki duvarda bir kızın parşömen resmi asılıydı. Koyu renk gözleri parlıyordu yüzünün mükemmel ovaliği. Çiçek açan salkım söğütlerin altında oturmuş, elinde bambu bir nakış çerçevesi tutuyordu.

"Kim o?" Ben sordum.

Bir süre sessizce ona baktı. "Eskiden benim evimin yanındaki avluda yaşırdı. Çocukken onu sık sık ziyaret ederdim. Nakışlarına dokuduğu iplikleri karıştırdığımda bile sabırlı davranırdı."

Yaramazlıklarla dolu genç bir Liwei hayal ettim. "Eskiden' dedin. Şimdi nerede o?"

Yüzüne bir gölge düştü. "Bir gün ona geldim Avluyu terk edilmiş buldum. Görevliler bana onun gittiğini söylediler. Kimse nereye gittiğini söylemedi."

Keşke üzüntüsünü hafifletebilseydim. Bir tepsi dolusu çizim malzemesinin dizili olduğu masasına oturdu: birkaç yaprak temiz kağıt, büyük bir mor yeşim mürekkep taşı ve bir

sandal ağacı standı, bambu fırçalar ve

lake ahşap asılı. Bir fırça seçip parlak mürekkebe batırmasını ve kağıda ustaca vuruşlarla çizmesini merakla izledim. Birkaç dakika sonra kağıdı bana uzattı. Almak için bir hamle yapmadığımda, "Bu senin için," dedi.

Kağıda baktım. Yüzüm bana baktı.

Parmaklarım flütün üzerinde dururken uzaklara bakarak olağanüstü bir benzerlik. Fotoğrafi ondan alırken ellerim titredi.

"Çok iyi çiziyorsun," dedim usulca. "Yine de senin için her oynadığımda bunu yapmana gerek yok. Bu bir görev olmayabilir ama bir değiş tokuş da değil."

"Eksiklerimi başka nasıl telafi edebilirim?" diye sordu yüzünü ekşitmeden. "Ne de olsa o kadar çok eksikim var ki."

Daha önceki konuşmamızı hatırlayarak güldüm. "Sadece bu o zaman."

Gülümsedi. "İyi geceler, Xingyin."

Ayağa kalktım ve ona iyi geceler diledim. Arkamdan kapıları kapattığımda Liwei'yi hâlâ masasının üzerine eğilmiş, elinde fırçasıyla buldum. Kalbim açıklanamaz bir duyguyla doldu.

gökyüzüne bakmak için arkamı döndüğümde sıcaklık.

Açık ve bulutsuz gecede ay göz kamaştırıyordu, ışığı engellenmemişti. Karşıdaki odama doğru yürürken

Avlu, ısıltısı yolumu aydınlattı, bir dizi fenerden daha parlaktı.

OceanofPDF.com

Yeni hayatıma alışmıştım, günler haftalara dönüşüyordu. Her sabah derslerimizi Oda'da yapıyorduk. Öğleden sonraları ise Göksel Ordu ile eğitim yapıyorduk. Zihnim yeni dünyalara ve bilgilere açıldı, ancak asıl önemli olan sahadaki eğitimdi.

beni en çok heyecanlandıran şeydi. Bir kılıcı ustalıkla kullanmayı öğrendim -kesmek ve itmek, engellemek ve savuşturmak için- yeteneklerime rağmen hala Liwei'ninkinin gerisindeydi. Arayı kapatmak için gece geç saatlere kadar dövüş tekniklerini çalıştım, odamın sessizliğinde hareketleri tekrarladım, ta ki bana yemek çubuklarımı kavramak ya da flütümde bir nota oluşturmak kadar kolay gelene kadar.

Bazen merak ederdim, bir ok isabet ettiğinde neden böyle bir coşku hissederdim? Ya da bir rakip İyi yerleştirilmiş bir darbeye yere mi serildim? Daha önce çok zayıf olduğum için mi şimdi yeni keşfettiğim gücümle seviniyordum? Yoksa bu dürtü -bu kazanma arzusu- damarlarımda her zaman akıyor muydu?

Güçlerimi eğitme ihtimali beni hem heyecan hem de korkuyla doldurdu. Çocukken hayalini kurduğum ateş topları çağırıp gökyüzünde uçuyordum. Ama büyüyle ilk karşılaşmamın feci sonuçlarından sonra, ona bir daha asla dokunmamaktan memnun olurdum. Liwei beni mazur görürdü ama büyüü olmayan bir ölümsüz

pençeleri olmayan kaplan. Fiziksel olarak güçlü olabiliriz ama ölümlü de olabiliriz. Eğer anneme yardım etmek istiyorsam, gücümü kabullenmeliydim. Ve her ne kadar beni korkuttu, bir parçam da buna açlık duydu.

Eğitmenimiz Daoming Öğretmen, İmparatorluk Hazinesinin ve onun büyüleri eserler hazinesinin koruyucusuydu. Sadece donuk gri bir cübbe giyiyor gibiydi, siyah saçları gümüş iğnelerin bir yelpaze gibi çıkıntı yaptığı sıkı bir topuz şeklinde toplanmıştı. Geniş gözleri badem rengindeydi ve

Soluk teninde ne kaş çatmaktan ne de gülümsemekten kaynaklanan çizgiler vardı.

Benim hiç büyü eğitimim yoktu, oysa Liwei çoktan ileri düzey büyülere geçmişti. İlk birkaç Haftalarca, Daoming Hoca'nın bana izin verdiği tek şey meditasyon yapmaktı.

-Gözlerimi kapalı, zihnimi boş ve ruhumu "rüzgârsız bir şafak kadar sakin" tutmam için seyrek talimatlarla. I Bu egzersizlere ilk başta coşkuyla yaklaşmış, gizli bir gücün keşfedilmesini ya da

aydınlanma-ama kısa süre sonra saatlerce yerde bağdaş kurup oturmaktan sıkıldı. Ne zaman Öğretmen

Daoming alnımda en ufak bir kırılganlık ya da bacağымda en ufak bir titreme gördüğünde yelpazesıyla koluma vurdu, gibi belirsiz şeyler söyleyerek:

"Zihnini dikkat dağınıklığından arındır!"

"Enerjinizin farkındalığına odaklanın!"

"Karanlığın içinden ışığı arayın!"

Ben burada oturmuş vantilatörle vurulurken Liwei'nin alev toplarını çağırdığını hayal ettikçe artan hayal kırıklığıyla dişlerimi sıkar, öfkemi yutardım.

Meditasyon yapmak benim için özellikle çileden çıkarıcıydı. Okçulukta hedef açıktı, sonuçlar ise anlıktı. Gelişmek için ne yapmam gerektiğini ve oraya nasıl ulaşabileceğimi biliyordum.

Oysa meditasyon belirsiz, gizemli bir şeydi. Sonsuz dolambaçlı hedefleri olan bir yol.

saatlerce dolaşıp sonunda başladığınız yere dönebilirsiniz.

Bir gün, olabildiğince hareketsiz oturup uyumamaya çalışırken, üzerime bir gölge düştü. G z kapaklarımı kaldırdım.

Öğretmen Daoming'i orada dururken bulmak için.

"Eğer doğru yapıp yapmadığın konusunda endişeleniyorsan, o zaman doğru yapmıyorsun demektir," diye iç geçirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu işte pek iyi değilim," diye itiraf ettim. "Ayrıca meditasyon yapmanın ne faydası olacak? Tek yaptığı beni uykuya daldırmak."

Daoming Öğretmen yere çökerken başını salladı yanımda. "Ah, Xingyin. Zihnini sakinleştirmek büyüünün de ötesine geçen çok önemli bir beceridir. Sabırsızsın, çabalarınızda aceleci, tutkulu. Zihninizi duygularınızdan nasıl ayıracağınızı herkesten çok sizin öğrenmeniz gerekiyor. Düşüncelerinizi sabitleyin ve gözlemleyin, önce ileri atılmak. Duygular bizi gölgelediğinde, felaket de peşinden gelir."

Cübbesini dizlerinin üzerinde düzeltti.

"Meditasyonda hedef yoktur. Yargılama yoktur. Bu huzurdur.

Anahtar, kendinizle olan bağınız ve birliğinizdir." Durakladı. "Yaşam gücünüzün güçlü olduğunu hissediyorum. Ancak, çocukluğunuzdan beri bastırılmış, bu yüzden de sihrini kavramakta zorlanıyorum. Kabaca yapılmış ve daha yaşlı olsaydınız ve düzgün bir şekilde eğitilseydiniz asla işe yaramazdı. Meditasyon yaşam gücünüzün üzerindeki mührü kırarak yeteneklerinizi açığa çıkarmanıza yardımcı olacaktır. Ama sadece izin verirsiniz."

Daoming Öğretmen'e baktım, zihnim dönüyordu. Annem büyülerimin güçlenmesini istememişti. O ve Ping'er güçlerimi örtmek ve varlığımı gizlemek için ellerinden geleni yapmış olmalıydılar. Dudağımı ısırdım, sıktım çok zordu. Annem benim için sakin bir hayat istiyordu, mutlu bir hayat. Onlarca yıllık kalp ağrısı ve dehşetten sonra, bana verebileceği en iyi hediye huzur olduğunu düşünmüş olmalı.

Belki ben de bunu istemiştim - ta ki içimde olduğumdan daha fazlası olmak, olabileceğim her şey olmak için bu ateş yanana kadar.

Daoming Öğretmen sözlerine şöyle devam etti: "Sizde büyük bir potansiyel var.

Ancak, güçlerinizi kullanmadan önce onları anlamanız gerekir. Enerjinizi serbest bırakmadan önce, onu nasıl kavrayacağınızı öğrenmelisiniz. Okçulukta yetenekli olduğunu duydum.

Yay ile bütünleşmeden ateş edebilir misin?" Başımın yan tarafına hafifçe dokundu. "Bazı Diğerleri beden ve zihin tarafından öğrenilirken, bilgi kalplerimizde atar."

Onun sözleri, çok daha önce öğrenmem gereken bir ders olan annemin sözlerini yansıtıyordu. Çünkü bazı şeyler bana kolay gelirken, gelmeyenler karşısında sabırsızlanıyordum.

İçimde bir duygu dalgası kabardı -davranışımından dolayı utanç, sabrından dolayı minnettarlık. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi uzatarak eğildim. "Öğretmen Daoming, sizden af diliyorum. Sabırsız ve kırgındım. Daha iyisini bildiğimi düşünerek küstahlık ettim. Şu andan itibaren talimatlarınıza en iyi şekilde uyacağıma söz veriyorum. yetenekleri."

Gülümsemesi yüzüne ani bir sıcaklık aşıladı. O zaman fark ettim ki, annem kadar olmasa da güzeldi. Hareketlerindeki zarafeti, duruşundaki gücü, yüz hatlarındaki inceliği bulmak için biraz daha yakından bakmak gerekiyordu. Onunki daha sessiz bir güzellikti, ama bir kez ortaya çıktığında daha az parlak değildi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yelpazem yıpranmaya başladı." Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve uzaklaştı.

İçgüdüsel olarak kolumu ovuştururken bile bir kahkaha attım. Belki de Daoming Öğretmen düşündüğüm kadar korkutucu değildi. Ve belki de ben o kadar korkunç bir Korktuğum gibi bir öğrenci.

Artık derslere direnmediğim için ilerlemem daha hızlı oldu. Yine de, evimden ayrıldığımdan beri hem arzuladığım hem de korktuğum şey olan güçlerimi kullanmaya geçmek için meditasyonda yeterli beceri kazanmam haftalar aldı.

Öğretmen Daoming'e göre, gördüğüm ışıklar İçimde dönen şey ruhani enerjimdi. Büyü yapmak bir kovadan damlayan su gibi bizi tüketirken, dinlenerek ve

Meditasyon. Bu olmadan bedenlerimiz bir ölümlününkinden farksız, yaşamlarımız da onlarınki kadar kırılğan olurdu.

"Asla enerjini tüketme, Xingyin," diye beni uyardı.

"Neden?"

"Sahip olduğunuzdan daha fazlasını çekmeye çalışmak sizi Güçlerinizin özü, enerjinizin kaynağı olan yaşam gücünüzü sürdüremezsiniz." Yavaşça konuştu, dikkatimi verdiğimden emin olmak için bakışlarımı tuttu. "Bu bir ölümsüz için ölümdür."

Avuçlarımdan soğuk terler boşandı. Ben her zaman Sihrimi kullanmayı öğrenmenin güçlü olacağım anlamına geldiğini düşündüm.

Korku, geçmişte kalan uzak bir şey. Onu kullanmanın da tehlikeli olabileceği hiç aklıma gelmemiştir.

"Bu nasıl oluyor?" Ben sordum.

"Çok güçlü bir büyü yapmaya çalışmak, bir büyüü çok uzun süre sürdürmeye çalışmak veya yapamayacağınız bir şeyi geri almaya çalışmak."

Düşüncelerim anneme ve onu bağlayan büyüye doğru uçtu. "Bazı büyüler bozulamaz mı?"

"Nasıl yapılacağını bilerseniz tüm büyüler bozulabilir. Eğer yeterince güçlüsün. Eğer bunu yapacak doğru kişiyse," dedi. "Gücünüzü bir boşluğa savurmak ve duramayacak kadar kapılmak istemezsiniz."

Derin bir nefes aldım. Bu mümkündü. Önemli olan da buydu. Nasıl olacağına gelince, bunu daha sonra çözecektim.

Başlangıçta en basit büyüü bile yapamıyordum; ışıklar hâlâ elimden kaçıyordu. Yine de Haftalar geçtikçe daha da yaklaştım, ta ki içimde bir kıpırtı hissedene kadar, uyumun eşliğindeki bitmemiş bir akor gibi.

Bir akşam Liwei banyo yaparken çayının soğumuş olduğunu gördüm. O umursamazdı ama serin bir geceydi, sıcak bir içecek için idealdi. Gözlerimi kapattım. içimde enerjimi aradım -gümüş parlaklığında, yıldız tozu gibi ışıltılı. Ben uzandıkça titriyordu.

Görünmeyen bir güç beni geri çekiyordu. Alnımdan ter boşandı, yumruklarım gerginlikten sıkıştı ama ittim, ışıkları kavramak için gizli kısıtlamayı kırdım. Bir an için, yakalanmak istemeyen bir balığın kaygan pulları gibi elimde kıpırdandılar, ama sonra içimde bir şey değişti, sanki sonunda hayati bir parçamla bağlantı kurmuşum gibi bana bir birlik duygusu aşıladı. Tenim buzlu suya batırılmış gibi karıncalandı. Bu bir kaza değildi. Parmak uçlarımdan çaydanlığa doğru parlayan bir enerji akımı yükselirken ışıklar durdu ve emrime boyun eğdi. Musluğun ağzından buhar kıvrıldı, su ısıyla kaynıyordu. İlk büyümün başarısıyla başım dönerek güldüm.

Öğretmen Daoming'in rehberliği altında, bir Havadan esen rüzgâr, yağmur damlalarını buza çevirir, koruma kalkanlarını kaldırır ve -evet- hatta sahip olduğum alev oklarını çağırırdım.

hayal etmişlerdir. Pek çok ölümsüz, güçlerini kolayca yapılabilecek sıradan şeyler için kullanmamayı tercih etti. Yine de o ilk günlerde elimden geldiğince çalıştım, hiçbir görev çok küçük ya da yorucu değildi. Bir keresinde, düşünmeden bir saç tokası çağırdım ve bu toka Liwei'nin topuzuna amaçlanandan daha büyük bir güçle saplandı. Kafası geriye doğru sarsıldı.

Bana doğru bakarken gülümsemiş olsa da ürkek nefesi ondan tıslıyordu. Artık karanlıkta bir ışık parçasını yakalamak için uğraşmıyordum; enerjim kolayca avucumun içine akıyor, büyüm serbestçe akıyordu.

Eğitimimden birkaç ay sonra, Öğretmen Daoming beni Yansıma Odası'nın hemen ötesindeki yemyeşil bahçeye getirdi. Rüzgârsız bir sabahtı, göl bir ayna kadar durgundu. Elini kaldırdığında, beş ışıklı küre havada oluştu. Birinden alev dilleri sıçırıyor, diğerinden yarı saydam su akıyordu. Üçüncüsünde bir parça bakırımsı toprak ve dördüncüsünde puslu bir sis dönüyordu.

Ateş, Su, Toprak, Hava. Önceki derslerinden hatırladığım dört elemental büyü yeteneği. Kıpırmızı parlayan son küreye baktım. "Nedir bu?"

"Yaşam büyüğü, vücudun yaralarını ve rahatsızlıklarını iyileştirmek için. İçsel Yeteneklerden biri." Biraz sertleşti, dudakları

ince çizgiler halinde bastırarak.

"Bir tanesi mi? Diğerleri ne?"

Sorumu duymazdan gelerek bana sert bir bakış fırlattı.

"Xingyin, elemental Yeteneklerin en güçlüsü hangisi?"

Avucumu kürelerin üzerinden geçirdim, ısı birbirine karıştı.

Farklı enerjilerden gelen serinlikle. Aklımdan ders parçaları geçti. Toprak ateşi söndürebilir,

Ama ateş dünyayı yakabilir. Hava bir alevi körükleyebilir ya da

onu söndürmek. Düşüncelerim bir çelişkiler labirentine dönüştü.

"Bu, birbirleriyle karşı karşıya gelen Yeteneklerin gücüne bağlı," diye cevap verdim sonunda.

Kaşları çatıldı. "Bu yarım bir cevap."

Başımı eğdim, keşke onun dersini daha dikkatli dinleseymdim diye düşündüm.

Sözlerine şöyle devam etti: "Her bir Yeteneğin kendine özgü güçlü ve zayıf yönleri vardır. Dördü de eşit derecede güçlü olabilir. En önemli şey, büyücülerin gücü, ellerinde ne kadar enerji olduğunu belirleyen yaşam güçleri ve onu kullanma becerisi." Avucunu ilk iki kürenin üzerinden geçirdiğinde, ateş yükseğe sıçrayarak su küresini yuttu. Bir sonraki anda, su alevleri boğmak için kabardı.

"Uzmanlaşacak kadar güçlü olanların önce Yeteneklerini keşfetmeleri gerekir. Çoğu ölümsüz bir, belki de iki yeteneğe yönelir. Prens Liwei'nin Ateş ve Yaşam büyüğü en güçlüleridir; imparatorumuz ise tüm Yetenekler arasında başarılı olan, hatta Gök-ateşini yönlendirebilen az sayıdaki kişiden biridir."

"Gökyüzü ateşi mi?" Tekrarladım. Bunu ilk kez

duyuyordum. "Ölümsüzler tarafından kullanılan yıldırım.

Nadir ve güçlü bir

Büyü. Kendi başına bir unsur değil, daha ziyade kişinin büyüünün eşsiz bir birleşimi."

Parmağının bir hareketiyle alevler yeniden alevlendi.

"Bazıları için Yetenek doğuştan gelir. Çoğumuz içinse, yeteneklerimizden kaynaklanır.

Doğal çevre - belki de çevremizdeki enerjiyi bilinçsizce emdiğimiz için. Ormanlarda ve dağlarda yaşayanlar Toprak ve Hava sanatlarında daha yeteneklidir. Anka Ölümsüzleri Ateş büyüünde ustadır ve Deniz Ölümsüzleri en güçlü Su büyüünü yapar.

büyüler. Göksellerin Yetenekleri her zaman elementler arasında çeşitlilik göstermiştir." Ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Seninki hangisi?"

İçimi bir heyecan kapladı. Daoming Öğretmen ilerleyebilecek kadar güçlü olduğuma inanıyordu! Çoğu ölümsüz, ateş yakmak, küçük yaralanmaları iyileştirmek, yağmur yağdırmak gibi küçük büyülerden oluşan bir repertuara sahipti. Ancak gerçek güç, bir Yeteneğin ustalığında yatıyordu

Bunun için de yeterince güçlü bir yaşam gücüne ihtiyaç vardı. Bazı gelişmiş büyülerin o kadar güçlü olduğu söylenirdi ki, daha zayıf bir ölümsüzün enerjisini tek bir dökümle tüketebilirlerdi.

Onun talimatını izleyerek, parlayan kürelere doğru uzandım ve enerjimi parıldayan gümüş bir bulut içinde serbest bıraktım.

Toprak, Hava ve Yaşam küreleri bir anda söndü. Ateş daha da alevlendi ama bir rüzgâr dalgası yarı saydam küre, bahçeye doğru savrulmadan önce alevleri söndürdü. Söğüt ağaçları keskin bir şekilde eğilerek gölü dalgalara ayırdı.

Öğretmen Daoming'in elinin bir hareketiyle rüzgar sakinleşti ve öldü. Kalbim davul gibi çarparken dudakları nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrıldı. Rüzgâr her şeyi mahvetmişti.

Bir zamanlar sakin olan bahçede yıkım; yere saçılmış yapraklar, çılgınca sallanan ağaçlar, suda iz bırakan kırılmış söğüt dalları. Bunu ben mi yapmıştım?

Öğretmen Daoming, "Yeteneğiniz Hava'ya yatkın ama Ateş'e de biraz yakınlığınız var," diye gözlemledi.

Heyecanımın arasında, bilincimin kenarından bir şey çekiştiriyordu, daha önce ağzından kaçırdığı bir şey. Parlayan kürelere doğru işaret ettim. "Tüm Yetenekler bunlar mı?"

Yüzünde bir gölge belirdi. "Geç oldu. Gidebilirsiniz," dedi aniden.

Merak nezaketle savaşıyordu. Eğildim ve verdiği ders için teşekkür ettim. Ama sonra içimden bir soru patladı: "Eğer Yaşam içsel Yeteneklerden biriyse, diğerleri nelerdir?"

"Bu yasak." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Onun bu garip davranışı merakımı daha da artırdı, Günün geri kalanında üzerimde bir ağırlık vardı. Akşam yemeğinde, kırmızı biberle kızartılmış karideslerin tadına bile bakmadan, pek az hevesle yedim.

"Aç değil misin?" Liwei yemek çubuklarını kâsesinin üzerine koyarak sordu.

Tereddüt ettim. Daoming Öğretmen bunun yasak olduğunu söylemişti ama ... bunu bana söyleyebilecek tek kişi oydu. "Yaşamın ötesinde, diğer içsel Yetenekler nelerdir?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, onun da beni karanlıkta bırakacağını düşündüm. "Bunu konuşmaya bile izniniz yok mu?" Sonra başımı salladım. "Sorduğumu unut. Söylememen gereken bir şey söylemeni istemiyorum."

Yemek çubuklarını bıraktı, parmakları huzursuz bir ritimle masaya vuruyordu. "Sadece bir tane daha var: Eskiden en güçlü Yetenekler arasında yer alan Zihin. Ancak, yüzyıllar önce babam ve müttefikleri bu büyüü kınadı ve tüm krallıkta yasakladı."

Çaydanlığı sıcak suyla doldurdum, fincanlarımıza dökmeden önce çayın demlenmesine izin verdim. "Bunu neden yaptı?"

"Türkiye'deki uygulamalara ilişkin dehşet verici hikayeler ortaya çıktı.

Zihin Yetenekleri - sihirlerini sürdürmek için ölümlü kanı içtiklerini ve çocukların etiyile beslendiklerini, güçlerinin gerçek formlarını tanınmayacak kadar bozduğunu."

Kaşlarını çattı. "Söylentiler, belki? Ne de olsa onlar da bizim gibi ölümsüzler. Kesin olarak bildiğimiz tek fark, kesme taşlar gibi parlayan gözleri."

"Güçleri gerçekten kötü müydü?" Ben sordum.

"Bazı Zihin Yetenekleri diğerlerini kendi

onların emirlerini yerine getirecek. İğrenç bir eylem.
Düşünsenize.

Birine saldırmaya zorlanmak mı? Sevdiklerinize zarar vermek için mi?"

Bu düşünce beni ürpertti. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

"Neyse ki, çok az kişi bunu gerçekten yapabiliyor. Kişinin yaşam gücü ne kadar güçlüyse, daha fazla enerji gerektirdiğinden onları zorlamak da o kadar zor olur. Yetenekli bir Zihin Yeteneği güçlü bir ölümsüzü sadece kısa bir süreliğine kontrol edebilir." Yüzünden bir gölge geçti. "Bu bir kez olsa bile, bu çok sık olur. Sadece bir an için bile olsa, o zaman kişinin hayatı mahvolabilir. Bir zihin hapishanesi bedeninin."

"Birçok ölümsüz bu güce sahip mi? Neden bu konuda uyarılmıyoruz?"

"Babam bu konudan bahsedilmesinden hoşlanmıyor. Ayrıca, bu nadir bir beceri, babam bile bunu kullanmıyor."

Bir yanımda, imparatorun bu büyüden neden nefret ettiğini merak etmekten kendini alamadı. Çünkü o yapamazdı. Çünkü bu, ondan kaçan tek yetenektir. Ancak bu düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmek istemediğim için içime gömdüm. Liwei ve ben ne kadar yakınlaşmış olursak olalım, onun Göksel İmparator'un oğlu olduğunu unutmama izin veremezdim.

Sözlerine şöyle devam etti: "Çoğu Bulut Duvarı'ndan geldi, bir zamanlar

Krallığımızın Altın Çöl'e sınırı olan bölgesine. Yasak ilan edildiğinde, birkaç kişi topraklarımıza yeniden yerleşmek için güçlerini mühürlemeye gönüllü oldu. Ancak, çoğu reddetti."

"Yıllarca süren çalışmayı feda etmek zor bir şey ve Pratik yapın," diye söze girdim, birkaç beceride ustalaşmak için kendi çabalarımı düşünerek.

"Bunu yapanlar karşılığını fazlasıyla aldı. Bulut Ölümsüzleri, iktidarı ele geçirmek ve kendini kral ilan etmek isteyen hırslı bir sonradan görme tarafından isyana kışkırtıldı. Bizden ayrıldıklarını ilan ettikten sonra, babam büyülerinin kadim parşömenlerini yaktı ve küllerini Dört Deniz'in dibine gömdü."

Sert bir misilleme. "Sonu bu muydu?" diye sordum.

"Ne yazık ki Bulut Duvarı Kralı külleri geri aldı ve parşömenleri yeniden inşa etti. Zayıflamıştı ama öğrendiği karanlık sanatlarla yeni güçleri eskisini geride bıraktı. Kuzey ve Batı Denizleri ile kurduğu yeni ittifaklarla bize savaş ilan etti. Kayıplar felaketti, binlerce ölümsüz yok oldu - sonunda bir ateşkes kabul edilene kadar. Ancak babam, hiçbir Bulut Ölümsüzünün asla Göksel Deniz'e girmesine izin verilmeyeceğine yemin etti.

Tekrar Krallık."

Ping'er'in bana Ölümsüz Diyar'ın sekiz krallığı hakkında anlattığı her şeyi hafızamda aradım. Bulut Duvarı'ndan hiç söz edilmemişti. "Başka bir krallığın parçası mı oldu?"

Durakladı. "Burası artık İblis Diyarı olarak biliniyor."

Liwei çenemi silmem için bana bir mendil uzatırken çayım boğazıma kaçtı, öksürdüm ve kekeledim. İblis Diyarı'nın sis ve pus diyarı olduğu söylenirdi.

korkunç yaratıklar, canavarlar ve kötü büyücüler. Liwei'nin de söylediği gibi, bizim gibi olduklarını fark etmeden önce onları küçümsemek her nasılsa daha kolaydı.

Tüm öğrendiklerim zihnimde dönüp duruyordu ve "Babanın yaptıklarına katılıyor musun?" diye sormadan edemedim.

Yüzünü buruşturdu. "Babamın dediğine göre Korku olmadan saygı. Güçlü bir lider olmak için demir bir elle yönetmek, direnişi daha da büyük bir güçle ezmek gerekir. Ben onun için bir hayal kırıklığıyım; çok yumuşak olduğum için beni azarlıyor. Ama o ne yaparsa yapsın, ben kim olduğumu değiştiremem."

"Ne iş yapıyor?" Midemde bir gerginlik oluştu. Liwei'nin daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görüldüğünü görmemiştim.

Parmakları masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Konuştuğunda sesi alçaktı. "O sadece benim için en iyisini istiyor. Ama

Tahta geçme sırası bana geldiğinde, onun gibi yönetmeyeceğim."

Elimi uzatıp sıkılı parmak eklemlerine dokunarak onu rahatlattım.

Bu tür konularda tüm bildiklerim derslerimizde öğrendiklerimdi.

Metinlerde, hem ölümlü hem de ölümsüz büyük kralların ve kraliçelerin hikâyelerini inceledim. Ama bir şeyden emindim ki, Göksel Krallık -herhangi bir krallık- açık fikirlilikle dinleyen bir hükümdarın yönetiminde, sarsılmaz bir itaat talep eden bir hükümdardan daha başarılı olurdu.

Daha önce hiç karşılaşmamış olmama rağmen, Göksel İmparatoriçe'ye ve annemi hapseden imparatora karşı hiçbir sevgim yoktu. Dedikodulardan ve kendi öğrendiklerimden anladığım kadarıyla, Liwei ailesine hiç benzemiyordu.

İktidar konumundaki pek çok kişinin aksine, kendi iradesini dayatmaktan veya başkalarını aşağı çekmekten zevk almazdı. Hiçbir zaman

Birçoğunun yaptığı gibi beni küçümsedi. Gülen bir arkadaştan sabırlı bir eğitmene dönüştü ve hangi rolü üstlenirse üstlensin, ilgisi ve düşüncesi içimi ısıttı. Ne zaman derslerimizi tartışsak ya da tartışsak, beni kendimi geliştirmeye itti, kazanmadığım bir avantajdan asla vazgeçmedi.

Her gece yatağa ağırlı ve bitkin giriyordum ama kalbim onun gibi muamele görmek için çarpıyordu.

İster daha hafif ve hızlı olan kısa yayı, ister daha fazla isabet sağlayan uzun yayı kullanayım, okçuluk benim parladığım yerdi. Yakında birkaç komutan

Ben antrenman yaparken askerlerine beni izlemeleri talimatını verdiler. Onların varlığı beni tedirgin ediyordu; oklarımı düşürerek ya da hedefi ıskalayarak kendimi aptal durumuna düşürmekten korkuyordum. Yine de yayımı çektiğim an üzerime bir sakinlik yayıldı.

Belki de duygularım üzerindeki kontrolüm Öğretmen Daoming'in talimatlarıyla gelişmişti, ancak hala çok uzaktaydı.

mükemmelden.

Bir öğleden sonra okçuluk istasyonuna gittiğimde, istasyonun farklı bir şekilde kurulduğunu ve uzakta sadece

iki hedef olduğunu gördüm.

Liwei iki elinde birer yay tutarak orada duruyordu. Onun biraz gerisinde General Jianyun, aralarında Shuxiao'nun da bulunduğu küçük bir asker grubuyla birlikte duruyordu.

"Üç ay oldu. Unuttun mu?" Liwei seslendi.

Pervasızca girdiğim bahsi hatırladıkça moralim bozuldu.

Yine de, ben

yayı ondan alırken yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdi. "Tabii ki hayır. Şartlar nedir?"

"Üçer ok mu?" diye teklif etti. "En çok puanı toplayan kazanır."

Başımı sallayarak kabul ettim ve sıranın arkasında durmak için hareket ettim.

Oku hedefe doğru uçarken ıslık çaldı, ama ben bakışlarımı kaçırdım. Onun performansı dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu. Dikkatimi tahtamda tutarak ilk ok hedefi tam ortasından deler. İlk ok

İkincisi de onun izini takip ederek tahtanın kıpkırmızı gözüne saplandı. Ve son okum birincisini tam ortasından ikiye böldü. Üç mükemmel vuruş yaptıktan sonra kendime olan güvenim arttı - ta ki Liwei'nin tahtasını görene kadar.

General Jianyun kaşlarını çattı ve kazanana karar veremedi.

Silah rafına doğru ilerleyerek yumruğumdan daha büyük olmayan kilden bir disk çıkardı. "Gelişmiş okçularımız bunu becerilerini geliştirirler. Disk serbest bırakıldığında uçup gidecek. Onu vuran ilk kişi kazanacak."

İçimden homurdandım. Hareketli hedefler konusunda pek tecrübem yoktu.

"Belki de bu Xingyin için çok zordur," dedi Liwei.

Gururum beni alt etti. "Sorun değil," dedim sertçe, yayımdan bir ok çekerek.

General Jianyun diski yükseğe fırlattı. Beklenenden daha hızlı bir şekilde havaya fırladı. Gözümü kırptım -yarım kalp atışı tereddüt ettim- okum çoktan yükselen diske doğru fırlamıştı

Liwei'nin altın tüylü oku kili paramparça ederken disk ...

Dehşetimi bastırmaya çalıştım. Adil bir maç olmuştu. "Sen kazandın," diye kabul ettim.

"Yarın alırım." Bana bir sırtış fırlattı, bu da tüylerimi diken diken etti. "Bir ya da iki ay daha geçse seni yenemem. Bir dahaki sefere savaşlarını daha iyi zamanla!"

O uzaklaşırken, geri çekilen sırtına baktım, artık zarafetle kaybetmenin saygınlığını umursamıyordum.

Shuxiao omzuma vurdu. "Çok yakındı. Bir an için onu yakaladığını sandım ama bu uçan hedefler çok zor. Ben benimkini yarı yarıya ısıkalıyorum."

"Yakın olmak yeterince iyi değil."

Yüzünü buruşturdu. "Kendine çok yükleniyorsun. Bugün seni yendi ama sen sadece birkaç aydır antrenman yapıyorsun."

Onun sözleriyle biraz neşelenerek General Jianyun'a döndüm. Başını bir yana eğmiş, tahtalara bakarken gözlerinde değerlendirci bir ışık vardı.

"General Jianyun, diski tekrar deneyebilir miyim?" İkinci kez kaybetmeyeceğim.

OceanofPDF.com

Kapıya vurulan gürültülü **bir ses** beni uyandırdı.

"Xingyin, uyandın mı?" Liwei dışarıdan seslendi.

İnledim, bacaklarım ve gözlerim hâlâ uykuyla ağırlaşmıştı. "Güneş doğduğunda geri gel!"

"Hayır." Sesi rahatsız edici derecede neşeliydi. "Sana bahsimizi hatırlatmama gerek var mı?"

Ona doğru ters ters baktım, boşuna bir çabaydı. göremiyordu. Ben yatakta kalıp onu görmezden gelirken, onu dışarıda bekletmek ne kadar da cazipti. hem huysuz hem de anlamsız olurdu. Onun gerçeğinden daha fazlası

Veliaht Prens'ti, söz vermiştim. Yorganı bir kenara iterek ayağa kalktım ve yüzümü soğuk suyla yıkadım -ısıtmak için bile çok yorgundum- ardından ipek bir bornoz giydim ve saçlarımı düşük bir düğümle topladım. Ne zaman ki Dışarı çıktığımda Liwei'yi duvarın dibine yaslanmış, sabırsızca ayağını yere vururken buldum. Sade gri bir brokar giymiş, saçlarını siyah bir kurdeleyle bağlamıştı.

Parlayan gül ağacı fenerler dışında dışarısi karanlıktı. Mutfak görevlileri bile sabah yemeğini hazırlamak için henüz kalkmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Avluda aceleyle ilerlerken sordum.

"Sarayın dışında. Öğretmenlerimiz babamla görüşmek üzere saraya gidecekleri için bu sabah dersimiz yok. General Jianyun bile Yüzbaşı Wenzhi'nin savaştan dönmesi nedeniyle bugün bizi serbest bıraktı."

Kulaklarım diken diken oldu. Yüzbaşı Wenzhi, Göksel Krallığın en genç ve en ünlü savaşçılarından biriydi. Krallık. Askerler onun başarılarından, kılıç ve yay kullanmadaki hünerlerinden öylesine saygıyla bahsederlerdi ki merakım uyanmıştı. Ne yazık ki, sık sık Birçok hayranını dehşete düşürecek şekilde görev için uzaklara gitti ve döndüğünde de bu asla uzun sürmedi. Onunla eğitim sahasında tanışmayı umuyordum ve bir yanımda bu şansı kaçırdığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Liwei'yi ıssız bir avluya kadar takip ettiğimde, saraydan ayrılma düşüncesi içimde bir heyecan yarattı kalın bir taş duvarla çevrili. Enerjisinin bir nabızı tenimin üzerinde süzüldü, güneşin ıslattığı bir esinti kadar sıcaktı.

"Auralarımızı gizliyorum," diye açıkladı. "Aksi takdirde muhafızlar gittiğimi hissedecek."

Liwei'nin kaçamak davranışlarına bakılırsa bu resmi bir gezi değildi. Ana girişe gitmememize şaşmamalı, zira Liwei'nin resmi görevliler olmadan dışarı çıkmasına izin verilmiyordu.

muhafız ve hizmetlilerden oluşan geleneksel bir birlik. Ancak saraydaki görevlerini üstlendikten sonra istediği gibi girip çıkabiliyordu.

Merakıma yenik düşerek sordum: "Benim auram nasıl? Seninkini ve etrafımdakileri hissedebiliyorum ama kendiminkini hissedemiyorum."

Ben beklentiyle gerilirken o dikkatle bana baktı.

"Yağmur," dedi sonunda.

"Yağmur mu?" Bir baloncuk patlamış gibi hissederek tekrarladım. Kulağa kasvetli ve sıkıcı geliyordu, hiç de heyecan verici değildi.

"Gümüş bir fırtına; şiddetli, acımasız, evcilleşmemiş."

Sözleri içimde beklenmedik bir sıcaklık yarattı.

Sırıttı. "Bu açıklama hoşuna gitti mi?"

Kısa süreli zevkim aniden söndü. "Sadece bunu kastediyorsan."

"Söylediğim her şeyde ciddiym. Belki de bu yüzden Babam da öyle." Sesi artık kasvetliydi, alaycı tavrı gitmişti.

Ruh halini yeniden yumuşatmaya çalışarak, "Yaptığın şey duvardan geçmemize de yardımcı olacak mı?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Sadece sabırlı ol." Gözleri kısıldı etrafımızdaki hava bir kez daha parıldarken konsantre olduk. Bir rüzgâr dalgası bizi havaya savurdu. Duvarın üzerinden savrulup büyük bir ormanın kenarında tekrar yere indiğimizde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, midem altüst oldu.

Sendeledim, bir ağaca tutundum. Nefeslerim kısa ve hızlı geliyordu. Hiçlik hissi, düşme hissi İstenmeyen anıları da beraberinde getirdi. Ping'er'in bulutundan atladığım anın dehşeti.

Liwei bana baktı. "Titriyorsun. Neyin var?"

Konuşmadan yere çömelip alnımı kollarıma bastırdım.

Sabahtan beri beni acele ettiriyordu, ama şimdi oturdu. yanımda arkadaşça bir sessizlik içinde. Kolu omuzlarımdan kayarak beni kendisine çekti. Derin derin içime çektim, bahar çimenlerine benzeyen, tatlılıkla karışık taze kokusunu yakaladım.

Yavaşça, sıcaklığı titreyen bedenime sızdı ve ben yeniden dengemi bulana kadar devam etti. Onun yakınlığının bilincinde, ellerimi dizlerimin etrafında kenetleyerek ve onun dokunuşu olmadan ne kadar soğuk hissettiğimi düşünmemeye çalışarak uzaklaştım.

"Ben iyiyim. Artık burada oturmamıza gerek yok," dedim. "Ne oldu?" diye sordu nazikçe.

"I . . . Düşmeyi sevmiyorum." Gerçeğin bir parçası, ancak yüzeyini kazıyarak.

Ayak sesleri yere çarptı ve giderek yükseldi. Bölgede devriye gezen muhafızlar mı? Liwei elimi tutarak kalkmama yardım etti ve ormana doğru koşmaya başladık.

"Seninle ilk tanıştığım da böyle mi çıkmıştın?" Koşarken sordum. Aylar süren eğitimden sonra

ona ayak uydurmak kolaydı.

"Evet. Yol arkadaşımı merak ediyordum. Bu kişiyle çok fazla zaman geçirecektim ve Can sıkıcı, berbat ya da sıkıcı olmadıklarından emin olmak için. Altın Lotus Konağı'ndan önce zaten altı ev ziyaret etmiştim."

"Yarışmayı neden düzenlediniz?" Bilmek istedim.

"Arkadaşlar -gerçek olanlar- Jade'de zor bulunur Saray." Onun bu açık itirafı beni şaşırttı. Sayısız saray mensubu ve soylu onun ilgisini çekmek için yarıştı. Görevlerim arasında her gün Ebedi Huzur Avlusu'na akın eden hediye ve davetiyeleri elemek de vardı. Liwei, herhangi bir ziyafete katılmak yerine odasında okumayı veya resim yapmayı tercih ederek isteklerin çoğunu görmezden geldi.

"Bazen kendime soruyorum," diye alçak sesle devam etti. "Eğer imparatorun oğlu olmasaydım kaç kişi benim dostluğumu arardı? Kazanmak için hiçbir şey yapmadığım bir mevki."

Ben yapardım.

Kelimeler dilime dolandı ama yüksek sesle söyleyemedim. Kulağa içi boş bir dalkavukluk gibi geliyordu.

gerçek dışında hiçbir şey. Kaç kez keşke o olsaydı dedim. Göksel İmparator'un oğlu değil miydim? Ve sevdiklerimi güvende tutmak için kim olduğum hakkında yalan söylemek zorunda olmadığımı. "Yarışmayla yeni biriyle tanışmayı umuyordum-

Hırs ya da açgözlülükle lekelenmemiş. Annem şartlarıyla beni engelledi ama neyse ki seninle tanıştım."

Katılımıma neden yardım ettiğini bana ilk kez o zaman söyledi. "Bana acıdığın için yardım ettiğini sanmıştım," diye itiraf ettim utançla. Onun sempatisini hak etmemiştim, hele ki onu yanlış yönlendirerek aile ölmüştü. Yine de daha fazla yalan söylemeden onu nasıl düzeltebilirdim?

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sana yardım ettim çünkü senden hoşlandım. Aklından geçeni söylüyorsun, kendinle gurur duyuyorsun. Dürüstsün

ve ona ulaşmak için korkusuz olmak. Sen

Benim yanımda başka biriymiş gibi davranırdın. O zamanlar kim olduğumu bilmiyordunuz ama bu şimdi bile geçerli."

Suçluluk duygusu göğsümdeki parıltıyı söndürdü. Kendimi onun bakışlarını tutamaz halde buldum. Rol yapıyordum, başından beri haklıydım. Başlangıçta. Kendimdim ama yine de onun sandığı kişi değildim.

Tedirginliğimi umursamadan devam etti. "Seninleyken beni olduğum gibi gördüğünü hissediyorum; tacı ya da krallığı değil. Yaptığım ya da yapmadığım iyilikleri değil." O Sonra abartılı bir ağırlıkla içini çekti. "Kendimi neye bulaştırdığımı çok az biliyordum. Her gece uykuya dalıyorum, bitkin

Saldırılarınızdan, hakaretleriniz kulaklarımın arasında çınlıyor-" "Hak etmediğiniz ya da istemediğiniz hiçbir şey!" Ben de karşılık verdim.

"Gece gündüz benimle tartışmakta ısrar eden kişinin sen olduğunu hatırlatabilir miyim?" Bana uzattığı eli görmezden geldim, onun yerine ona ters ters baktım.

Liwei anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Ve ben hatırlatırım, şu anda bahsimizin şartlarını yerine getirmiyorsun."

Birkaç hakareti yutkunarak elini tuttum. Güçlü parmakları elime dolandığında, nabzımdaki beklenmedik sıçramayı bastırmaya çalıştım.

Ormanda geziniyorduk, sadece sesler duyduğumuzda duruyorduk. Hava sanki canlıymış gibi uğulduyordu. ölümsüzlerin birbirine karışmış auraları.

"İşte geldik." Beni ağaçların arasından büyük bir açıklığa doğru çekti.

Düzinelerce tezgâh bir araya toplanmış, bir deniz kabuğunun kıvrımı gibi büyük bir spiral şeklinde kıvrılmıştı. Bu tezgahlar

kırmızı ve siyah, mavi ve sarı renklerde lake ahşap boyalı tabelalar sergileniyordu. Tanıdık olmayan ve cezbedici yiyeceklerin ağız sulandıran kokuları havayı kaplamıştı ve kalabalık arasında bir heyecan dalgası vardı bu erken saatte göz gezdiriyor.

"Burası neresi?" Merak dolu bir ses tonuyla nefes aldım.

Tepkimden memnun olmuş görünüyordu. "Bu pazar her beş yılda bir düzenlenir. Şafak vakti başlar ve öğlen sona erer. Ölümsüzler eşyalarını, büyülü eşyalarını ya da nadir lezzetlerini takas etmek için her yerden gelirler."

Açıklığın derinliklerine doğru ilerlerken, kafalar sallanıyordu.

Liwei'ye doğru çiçeklerin güneşe yöneldiği gibi yöneldi. Kraliyet kıyafetleri olmasa bile, duruşu ve bakışları dikkat çekiyordu. Ne zaman

Onlara hiç aldırış etmedi, gözleri bana kaydı - spekülasyonla daraldı, şaşkınlıkla genişledi. Uyumsuz bir çifttik, ama saçlarındaki süsler kadar açık bir şekilde takındıkları fikirleri neden umursuyordum ki? Hiçbir şey Bugünkü heyecanımı, burada onunla birlikte olmaktan duyduğum coşkuyu azaltamazdı.

Tezgâhların önünden geçerken, tüccarlar potansiyel müşterileri ikna etmek için yüksek sesle sesleniyorlardı:

"Büyülü muskalar!"

"Ölümlüler Diyarı'ndan Lychees!"

"Ateş Vadisi'nden yakutlar!"

Müşteriler kendi mallarını takas ederek ürün satın aldılar -Başparmağım büyüklüğünde parlak mücevherler ve incilerden, kokulu bitkilerden oluşan keselere ve değerli metalden yüzüklere kadar. I

her tezgahta oyalanırdım, ama Liwei beni acele ettirdi.

"Pazarın kapanmasına sadece birkaç saat kaldı.

Daha nadir bulunan ürünler daha aşağıda, merkeze doğru," diye açıkladı.

"Kunlun Dağı'ndan çay!" diye seslendi genç bir kadın, önünden geçenlere bardaklarını uzatırken. Çayının aroması o kadar güzeldi ki, kısa sürede uzun bir müşteri kuyruğu çekti

-Liwei ve ben de aralarında.

Kunlun, aşağıdaki dünyada büyük bir mistik enerjiye sahip bir dağ silsilesiydi. Ölümlüler Âleminde, kendilerini gözlerden uzak tuttukları sürece ölümsüzlerin ikamet etmesine izin verilen tek yerdi. En nadide bitkiler ve çiçekler orada yetişirdi.

ölümlü ve ölümsüz enerji. Çayı yudumlarken, onu buldum

Harika, zengin ve aromatikti; bir parça acılık da lezzetini artırıyordu. Liwei yeşim taşından bir yüzük çıkardı ve birkaç ipek poşet çayla değiştirdim.

"Neden yüzük?" diye sordum. "Neden mücevherler, otlar ve benzeri şeyler?"

"Bazıları süs içindir, diğerleri ise özel özelliklere veya güce sahiptir. Bu yüzükler" - elini kaldırdı kese-"her biri büyü yapımına yardımcı olabilecek bir enerji parçası içerir."

Deniz kabuklarıyla dolu bir tezgâh dikkatimi çekti. Bazıları yumruğum kadar büyüktü, bazıları ise tırnağım kadar. Renkleri saf beyazdan gök mavisine kadar değişiyordu ve birkaçı nilüfer yaprağının allığına sahipti.

"Bu kabuklar en sevdiğiniz sesi, melodiye ve hatta sevdiğiniz birinin sesini yakalamak için büyülenmiştir.

Onlar

Güney Denizi'nin en derin sularından toplandı," dedi tüccar gururla.

Güney Denizi, Ping'er'in evi. Güzel beyaz bir deniz kabuğunu elime aldım, parmağımı kıvrımları boyunca gezdirdim. Ancak, Takas edecek bir şey bulamayınca tekrar yere bıraktım. Yanımda Liwei kırmızı yeşim taşından bir yüzük çıkarıp satıcıya uzattı. Benim için satın almasını istemediğim için kolunu geri çekti.

"Kabuğu bir şarkı karşılığında takas eder misiniz?" Tüccara sordum. "Size bu deniz kabuklarının içine işleyecek bir melodi çalabilirim, bu da kabukların değerini artırabilir."

"Ne kadar iyi çalışıyorsun?" Bakışları kalabalığı daha az sorun çıkaran müşteriler için gözden geçirdi.

Dikkatini tamamen kaybetmeden önce flütümü çıkardım ve canlı bir melodi çaldım. Annemin en sevdiği şarkılardan biriydi, yağmurun bambu ormanından süzülüşünü anlatıyordu. Şarkı bittiğinde, küçük bir grup insanı görünce irkildim.

Etrafımda, bazıları renkli bir taş ya da gümüş bir yüzük tutuyordu. Ben reddedemedim, kabuk satıcısı içeri daldı ve tüm eşyaları aldı. Becerikli elleriyle, deniz kabuklarını

istediğim beyaz kabuğu avucumun içine koydum ve yarısıyla
birlikte

kazandığım eşyaları. Geri kalanını kendi kesesine attı.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," dedi tüccar bana göz kırparak.

Liwei sırtıma vurunca ağzım açık kaldı.

"Bir dahaki sefere burada bir tezgâh açmalısın," diye önerdi eğlenen bir ses tonuyla.

Sırıttım. "Peki sen ne yapacaksın? Yanımda oturup resimlerini mi satacaksın?"

Başını bir yana eğdi, gözleri parlıyordu. "Belki de. Diyarı gezebilir, istediğimiz yerde durabilir ve sıkıldığımızda ayrılabiliriz. Güzel bir hayat olurdu."

"Evet, olur."

Sözcükler ben onları bastıramadan dışarı fırladı.

İmkansız, diye fısıldadı bir ses zihnimde, bana Bilmediğim hiçbir şey yoktu. Göksel Veliaht Prens'in kaderinde böyle bir hayat, sorumluluk ya da görevle sınırlandırılmamış bir hayat yoktu. Böyle amaçsız gezintilerin anneme ne faydası olacaktı?

Bencilce dürtülerimi tatmin ederken onu nasıl yalnız ve kapana kısılmış halde bırakabilirdim?

Sessizliğin nabızı içimizde atıyor, hava yoğun Ani bir gerginlik. Dikkatini dağıtmak için avucumu kaldırarak ona kazandıklarımı gösterdim; birkaç gümüş yüzük, iki damla kehribar ve küçük mavi bir taş.

"Hadi biraz kahvaltı bulalım," dedim, daha önceki konuşmalarımız unutulmuş gibi davranarak.

Taze liçi, gevrek frenk soğanı köftesi ve Bademli kekleri, pazarda yolumuza devam ederken yiyorduk. Parmaklarımız yağ tabakasıyla yapış yapış olmuştu,

şeker ve kırıntılarla liçi ağaçlarının kırmızı pullu kabuklarını soymaya başladık, yarı saydam eti

Bal. Liwei bu narin tadı, olgunlaşması üç asırdan fazla süren Ölümsüz Şeftalilere benzetmiştir.

Ne yazık ki liçi, büyülü özelliklerinden hiçbirine sahip değildi.

Pazar yerinin sonuna, sarmal tezgâhların tam ortasına ulaştığımızda neredeyse öğlen olmuştu. Sonuncusu siyah lake ahşaptan yapılmıştı ve üzerinde küçük bir "Değerli Süsler" yazıyordu. Sahibi oturuyordu.

Müşterilere seslenmeden ya da el sallamadan, sakın bir şekilde mallarının arasındaydı. Tepsileri jasper, yeşim taşı, akik ve turkuazdan oyulmuş parçalarla tıka basa doluydu. birinin beline bağlanır. Liwei, sonsuz düğümler halinde oyulmuş beyaz yeşim taşından iki zarif süs eşyası aldı.

uzun ömür ve şans sembolü. Üstlerinde, gözyaşı şeklindeki berrak bir değerli taş parlıyordu ve tabanından masmavi ipekten bir püskül sarkıyordu.

Onun ilgisini gören satıcı daha da yaklaştı. "Genç Lord, mükemmel bir zevkiniz var. Bunlar Gök Damlası Püskülleri. Sevdiğiniz birinden veya sevgili bir arkadaşınızdan enerjisinin bir kısmını bu taşla yönlendirmesini isteyin. Taş berrak olduğunda, onlar güvende ve iyidir. Ancak kırmızıya döndüğünde, son derece tehlikelidirler ve onları bulmak için püskülü kullanabilirsiniz."

"Bunları alacağım." Liwei on halka ot saydı- yeşil yeşim taşından bir yüzük verdi. Kadın yüzükleri koluna sokarken ona teşekkür etti.

Liwei'nin başparmağı avucundaki taşlardan birini sıyırdı. Büyüsü ortaya çıktı, berrak mücevher şimdi altın ışık parçacıklarıyla parlıyordu.

Bana teklif etti ama ben almadım. "Bu ne için?"

"Arkadaşıma bir hediye veremez miyim?" Ağzını açtığında, bahsimizi bir kez daha hatırlatmak için hazırlandım ama tek söylediği "Bunu kabul edersen çok memnun olurum" oldu. Bakışlarındaki bir şey benimkini sımsıkı tuttu.

Kelimeleri bulamadan başımı salladım. Püskülü belime bağlamak için eğilmeden önce bana gülümsedi. Yeşim taşı elbisemin soluk ipeğine karşı sessizce parlıyordu. Karşılığında ona verecek bir şeyim olmasını ne kadar isterdim.

"Teşekkür ederim. Bunu her zaman saklayacağım" dedim.

"Yapmalısın," dedi ciddiyetle. "Bu şekilde bileceksin Tehlikede olduğumda yardımına gelmemek için hiçbir mazeretin yok."

Yüksek sesle güldüm. Göksel Krallığın Veliaht Prensi'nin benim yardımına ihtiyaç duyması akıl almaz bir düşünceydi.

Diğer püskülü bana verdi. "Şimdi, sen. Enerjini taşaya yönlendir."

Durakladım. "Emin misin?"

"Arkadaşlar birbirini kollar. Eğer senin de istediğin buysa?" Sesindeki hafif tereddüt içimi sızlattı. Reddedebileceğimi mi düşünüyordu? Onun bu özelliğine değer verirdim; konumuna rağmen asla talepte bulunmaz, bana her zaman seçim hakkı tanırdı.

Parmaklarımı taşaya bastırdım, elimi serbest bıraktım. enerji yükledim. Tıpkı belime bağlı olan gibi parlıyordu ama derinliklerinde gümüş ışıklar parlıyordu. Liwei gülümseyerek onu siyah kuşağına bağladı.

"Güneş ve ay. Eşleşmiş bir çift," dedi satıcı, tepsilerini toplarken. Ona baktım - ne demek istediğinden emin değildim - ama başka bir müşteri ona yaklaştı, biz de uzaklaştık.

Öğle vakti kalabalık dağıldı, pazar yeri beyaz ve gri bulutlarla kaplandı. Tüccarlar tezgâhlarını topladı, bulutlarının üzerine çıktı ve hızla uzaklaştı. Sadece birkaç dakika içinde pazar sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolmuştu- Belimden sarkan yeşim taşının ağırlığı, ağızmda kalan liçi tatlılığı ve kalbimin derinliklerine yerleşen sıcaklık dışında.

9

Göksel Krallık'ta çizilecek mevsimler yoktu. Zamanın geçişi. İki yıl o kadar çabuk geçti ki, ayın ağdası ve alçalması dışında neredeyse saymayı unutuyordum. Burada hissettiğim rahatlık bana evimi hatırlatıyordu. Annemi her düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyordum. Onu tekrar görmeyi nasıl da arzuluyordum, sadece göklerdeki uzak bir küre olarak değil. Kendimi en azından Burada daha önce hiç bilmediğim bir amaç duygusu bulmuştum; kendimi geliştirmek, eve dönüş yolunu bulmak için çabalıyordum.

Sabahtan akşama kadar Liwei ve ben birlikte derslerimizi çalışır ya da sahada antrenman yapardık. Yemek zamanları en sevdiğim zamanlardı, aklımıza takılan her şey hakkında konuşurduk. ister ciddi konular ister şaka olsun. Bir keresinde Liwei bana evimi ve ailemin nasıl öldüğünü sordu. Ben de Ona gerçeği söyleyebilmeyi dileyerek dilimi sertçe ısırdım. Dudaklarının gerilmesinden, suskunluğumun onu hayal kırıklığına uğrattığını anladım. Bu beni nasıl da içten içe yaralamıştı; kalpsiz değildim, suçluluk duygusuyla doluydum.

Onu kandırmak. Arkadaşlığımız benim için sahip olduğum her şeyden daha önemliydi.

Yarın onun doğum günü olacaktı. Bu yıl özel bir yıl olduğu için büyük bir kutlama planlanmıştı.

Veliaht Prens olarak saray görevlerini üstlendi. O vardı

Beni de davet etmişti ama Göksel Majesteleri ve saraylarıyla bir akşam geçirmekle pek ilgilenmediğim için reddetmiştim. Yine de, değerli pek az şeye sahip olduğum için hediyesi üzerinde çok düşündüm ve sonunda ona bir beste yapmaya karar verdim

bir şarkı. Kendisi bir enstrüman çalmasa da müziğe karşı büyük bir takdiri vardı. Ancak, bu daha uzun sürdü.

Sadece gece geç saatlerde ya da sabah erken saatlerde çalışabildiğimden, müziğin avluya yayılmasını önlemek için odamın etrafına bir mahremiyet kalkanı ördüm.

Çekmeceleri karıştırdım ve beyaz

Yıllar önce pazardan aldığım deniz kabuğu. Avucumda parlıyordu, kıvrımlı kıvrımları zarif bir sivri uçla sonlanıyordu.

Kabuğu masanın üzerine koyarak, büyüsunü uyandırmak için içine bir parça rüzgâr attım. Sonra flütü ağzıma götürdüm,

nefesimin enstrümanın içine kaymasına izin veriyorum.

Kabuk

Melodi aktıkça parlıyor, son nota bittiğinde ışığı sönüyordu. Aceleyle bir parça ipekle sardım. Çok uzun sürmüştü; zaten geç kalmıştım.

Avluyu hızla geçtim ve odasının hemen dışında durdum. İçinde güçlü bir aura titreşiyordu; sivri, keskin,

ve güçlüydü -şimdiye kadar kaçınmak için elimden geleni yapmıştım. Kapıları kaydırarak açıp içeri girerken avuçlarım ter içinde kaldı. Göksel İmparatoriçe Liwei'nin yanında oturuyordu.

arkasında duruyordu. Yeşil cübbesi bir yosun halısı gibi yere serilmişti, saçlarından altın varak şeklinde iğneler parlıyordu. İmparatoriçeyi daha önce hiç bu kadar yakından görmemişim. Annemden ayrılışım ile ilgili anılar zihnimde canlandı ve beni sanki

Dün.

Görgü kurallarının gerektirdiği gibi onu selamlamak için diz çöktüm, alnım ve avuçlarım yere değene kadar vücudumu katladım.

İmparatoriçe ayağa kalkmama izin vermedi. "Veliaht

Prens'in refakatçisinin davranışı bu mu? Bu kadar geç kalkmak ve oğlumu kendi başına bırakıp gitmek?" Sesinde yoğun bir kınama vardı.

Özür dilemeli ya da affedilmek için yalvarmalıydım. Ama vücudum gergin olmasına rağmen, dudaklarım sıkıca mühürlenmişti. Artık onun gölgesinden korkan, sinmiş bir çocuk değildim.

"Ayağa kalk," dedi Liwei.

Başımı yerden kaldırdım ama dizlerimin üzerinde durmaya devam ettim. İmparatoriçe'ye beni kovması için hiçbir sebep vermeyecektim.

"Saygıdeğer Anne, Xingyin bu sabah sadece benim görevim yüzünden geç kaldı." Liwei bana baktı. "Kar ginsengi kökünü buldun mu?"

"Evet." Onun hızlı düşünmesine sevindim.

"Tonik haline getirilmesi için mutfağa verebilir misiniz? Öğleden sonraki yemekle birlikte Göksel Majestelerine göndermelerini isteyin."

Dikkatli görevlilerin farkında olarak Alnım onaylarcasına yere eğildi. Ayağa kalkarak, kaçmak için aceleyle girişe yöneldim.

İmparatoriçe'nin sesi peşimden sürüklendi, ben gittiğime göre artık daha hoş bir tonu vardı. "Liwei, sen evlat gibi bir evlatsın," diye onu övdü. "Yarınki ziyafet büyük bir etkinlik olacak.

Çiçek ve Orman Ölümsüzleri de bize katılacak.

Deniz hükümdarları, Dört Deniz'e yönelik iyi niyetimizi teyit etmek için nadir bir fırsat. Ayrıca Kraliçe Fengjin ve kızının katılımından da onur duyacağız."

"Prenses Fengmei?" Liwei sesinde bir tutuklukla sordu.

"Elbette. Zümrüdüanka Krallığı bizim en önemli müttefikimiz - o lanetli İblis Diyarı'nın tehdidi hâlâ üzerimizdeyken her zamankinden daha fazla." Yüklü bir ses tonuyla ekledi

"Umarım özenli bir ev sahibi olursunuz. Ve senden ne beklendiğini biliyorsundur."

Kapı aralığının ötesinde, Liwei'ye sempatiyle baktım. Bu tür olaylardan hoşlanmaz, elinden geldiğince kaçmaya çalışırdı. Ancak kendi kutlamasından kaçması imkansızdı, özellikle de annesinin keskin gözleri onun her hareketini izlerken.

Liwei ve ben avlunun bir köşesine küçük bir bahçe dikmiştik. Bir kürek kaparak, sadece bir ay önce tohumdan yetiştirilen kar ginsengi kökünü kazdım. Ginseng yetiştirmek genellikle yıllar alırken, Liwei'nin büyüğü bitkilerin daha hızlı olgunlaşmasına yardımcı oldu. Mükemmel şekillenmiş köke hayranlıkla bakarken, eti o kadar beyazdı ki neredeyse yarı saydamdı, postumu kurtarmak için bunu feda etmeye değer buldum.

Hareketli mutfakta, iyi tanıdığım Minyi'yi buldum. Ona ginsengi uzattıktan sonra Yemeğimizi hazırlarken bekleyin.

Burnunu kırıstırarak beni inceledi. "Xingyin, çok solgunsun. Yeterince yiyor musun?"

"Bu sabah geç kaldım ve Göksel Majesteleri beni azarladı," dedim.

İçini çekti. İmparatoriçe çok Öfkeli, kötü niyetli ve kolay öfkelenen biri olduğu için ondan korkulurdu ve çok azı bundan kurtulabilirdi.

"İmparatoriçemizin içinde çok fazla ateş var. Anka Krallığı'ndan gelenler çok öfkeli oluyor," dedi.

"Anka Krallığı mı? O bir Göksel değil mi?"

Başını salladı ve etrafına kaçamak bir bakış attı. Minyi mutfağı ziyaret eden pek çok görevlinin anlattığı hikâyeleri ve dedikoduları biliyordu. En son haberler için bir lezzeti takas etmek basit bir meseleydi ve akşamları bir kadeh şarap en katı dilleri bile gevşetirdi. Dedikodu toplamaktan daha çok sevdiği tek şey ise arkadaşlarıyla paylaşıyor.

"İmparatorla evlenmeden önce, Göksel Majesteleri Anka Krallığı'nın bir prensesiydi. O kadar hasta değildi- Başlarda güler yüzlüydü ama sevgili akrabasının ölümünden sonra durumu daha da kötüleşti."

Bunu ilk kez duyuyordum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama yine de onun kaybını düşününce içimde bir acıma duygusu alevlendi. "Onlara ne oldu?"

Minyi'nin yüzü bulutlandı. "Trajik bir hikâye. İmparatoriçe Leydi Xihe'nin akrabasıdır, güneş tanrıçası.

Doğu gökyüzündeki mis kokulu dut korusu. Leydi Xihe'nin anka kuşuna bindirdiği on çocuğu vardı.

Her seferinde bir tane olmak üzere çekilmiş arabalarla göklerde gezinirlerdi. Çocukları, ölümlü dünyada güneş kadar saygı gören, saf ışık ve ısıdan oluşan güçlü yaratıklardı."

İçim buz kesti. "On çocuk mu? On güneş mi? Göksel İmparatoriçe'nin akrabaları mı?"

Minyi kaynamakta olan erişte tenceresini karıştırıyordu, neyse ki benim artan sıkıntımdan habersizdi. "Anka kuşları üç bacaklı güneş kuşlarının yakın akrabasıdır."

Güneş kuşları. Bu kelime beni yaktı. "Ne oldu?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Yıllar önce, Leydi Xihe ağır yaralanmıştı. İmparatoriçe ona yardım etmesi için güvenilir bir generali Güzel Kokulu Dutluk onun adına arabayı sürmek için. Sadece bir güneş kuşunun ona katılmasına izin verildi, ama hepsi itaatsizlik etti.

On tanesi birden arabaya atladı ve general onları durduramadan uçup gitti. Güneş kuşları geri dönmek istemediler, gece gündüz gökyüzünde süzöldüler." Minyi bir an durakladı. "Kör edici ışığın ve kavurucu sıcaklığın olduğu korkunç bir zamandı. En çok ölümlüler acı çekti, kırılğan dünyaları yıkımın eşiğine kadar kavruldu."

"Göksel İmparator güneş kuşlarını azarlamak için haberciler gönderdi ama onlar hepsini görmezden geldi. O kadar hızlıydılar ki kimse onları yakalayamadı. İmparator onları bizzat vurabilirdi ama imparatoriçe onları korudu. onları saldırıdan korur. Onun koruması altında, güneş kuşları

dünyayı yakıp kül edebilirlerdi ama sonunda cesur bir ölümlü tarafından vuruldular."

Babam. Bacaklarım titredi. Masanın kenarına tutundum, dirseğim yere yuvarlanan bir kase sarı eriği devirdi. Öfkeli bir aşçının bakışlarından kaçarak meyveleri toplamak için eğildim, yüzümü gizleme fırsatı bulduğum için mutluydum. O güne dair soluk anılarımı gözden geçirdim.

Bir zamanlar okuduğum kitap - babamın ölümlüler tarafından yeniden anlatılan hikâyesi. Güneş kuşlarının tanrılar tarafından kayırıldığı, onların koruması altında olduğu söylenirdi. Ama Göksel İmparatoriçe'nin kan bağı? Bu yüzden, onun da

Onları öldürdüğü için babamı cezalandır.

Kurumuş boğazımı nemlendirmek için yutkundum.
"Ölümlü ... ne olmuş ona?"

Minyi iki kase eriştinin üzerine doğranmış yeşil frenk soğanı serpti, ardından erişteleri cilalı ahşap bir tepsinin üzerine kaldırdı.

Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, küçük bir tabak sebze ve bir tabak köfte ekledi. Kolundan tutup masalın geri kalanını ondan silkeleme isteğimi bastırdım.

"Ah. Ölümlünün yaptıkları imparator tarafından övüldü ve Ölümsüzlük İksiri ile ödüllendirildi."

"Göksel Majesteleri, İmparatoriçe'nin akrabasını öldürdüğü için ona kızmamış mıydı?" Sesimdeki aciliyeti gizleyemedim.

Minyi daha yakına eğildi, şimdi daha yumuşak konuşuyordu. "Güneş kuşlarının düşüşünde imparatorun parmağı olabileceği söyleniyordu. Ölümlü onları büyülü bir silahla vurmuş.

Buzdan bir yay ve onu onların ateşinden koruyan bir tılsım takıyordu. Sıradan bir ölümlü, Göksel Majesteleri'nin onayı olmadan böyle hazineleri nasıl elde edebilir, hatta kullanabilir?"

Bir şey beni sarstı. İmparator neden böyle bir şey yapsın ki? Neden güneş kuşlarını kendisi durdurmadı? İmparatoriçe ile yüzleşmekten kaçınmak için miydi?

"Sonra ne oldu?" Cevabından korkmama rağmen ben de sordum.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Belki de her şeyin sonu budur, diye düşündü. Dünya mahvolmaktan kurtuldu. Ölümlüler Göksel İmparator'a yaptığı hizmetlerden dolayı ödüllendirildi. "Leydi Xihe çocuklarının ölümüne çok kızdı ve

İmparatoriçe ile tüm bağlarını kopardı. Güneş tanrıçasının bir akrabası olarak, Anka Kraliçesi de öfkelenmişti. Daha

önce,
Onunla nişanlanacağı hakkında çok konuşuldu.

ama duyduğuma göre iptal edilmiş! Yazık oldu, çünkü çok uygun bir maç olacaktı.

Bazıları Prenses Fengmei'nin Ekselanslarından yüz yıl daha yaşlı olduğundan yakınıyor. Ancak bunlar bizim gibiler için önemsiz rakamlar."

Liwei daha önce nişandan hiç söz etmemişti ama bu sabah prensesin adını duyunca verdiği tuhaf tepkiyi şimdi anlıyorum. O kadar çok şeftali çiçeği söylentisi vardı ki Onu çevreleyen, onları rüzgârın savurduğu yapraklardan daha fazla önemsememeye başlamıştım; yere düştüklerinde unutuluyorlardı. Ama şimdi bilmek istediğim bu değildi.

"Peki ya ölümlünün kaderi? Kendisine armağan edildikten sonra iksir?" Yoğun ilgimi fark etmeyeceğini umarak araştırdım. Belki babamın nerede olduğuna dair bir ipucu elde edebilirdim.

Minyi porselen bir çaydanlığı tepsinin üzerine kaldırırken kaşlarını çatı. Yasemin kokuları burun deliklerime doldu. "Ölümlü asla bir ölümsüz olarak gökyüzüne yükselmedi. Ona ne olduğunu kimse bilmiyor." Sesi şöyle kesildi Aniden arkasını döndü.

Onu daha fazla sorgulamadım. Minyi'nin annemin yükselişinden bahsetme konusundaki isteksizliğine şaşırmadım. Ay Tanrıçası'nın cezası paylaşılan bir hikâye değildi.

serbestçe. Göksel Majesteleri, kendilerini hoşnut etmeyenlerin hatırlatılmasından hoşnut olmazlardı.

Minyi'ye teşekkür ettim ve şaşkınlık içinde mutfaktan çıkarken yemek tepsisini tuttum. İmparatoriçe benden hoşlanmıyor, oğlunun yoldaşı olmaya layık olmadığına inanıyordu. Ürperdim,

Eğer babamın bana karşı olan kinini güneş kuşlarını öldürmüştü. Derin bir nefes aldım ve midemdeki çalkantıyı yatıştırmaya çalıştım. Annemin içgüdüleri doğruydı; imparatoriçe babama kin besliyordu. Bize merhamet göstermeyecek, babamı öldürme fırsatını kaçırmayacaktı.

bizi yok edecekti. Buna izin vermeyecektim, kararlıyım. Yapabilsem bile

Artık elimden geldiğince çok çalışmak, yeteneklerimi geliştirmek ve hepimizi güvende tutmanın bir yolunu aramaktan başka bir şey yapamazdım.

Liwei'nin odasına döndüğümde, imparatoriçenin gitmiş olduğunu, saygı ve itaat gösterme havasında olmadığını görünce rahatlardım. Yemeğimizi sessizce yedik, bugün ikimiz de boş konuşmaya meyilli değildik. Minyi'nin köfteleri çok güzel yapılmıştı; domuz eti ve pırasa ile dolgunlaştırılmıştı, derisi gevrek bir altın kahverengisine kadar kızartılmıştı ama dilimde kâğıt gibi bir tat bırakıyordu.

"Xingyin, yorgun görünüyorsun," diye gözlemledi Liwei.

Ellerim yanaklarıma gitti ve gizlice renklerini geri kazanmalarını sağladı. Bu sabah solgunluğum hakkında yorum yapan ikinci kişiydi.

"İyi uyuyamadım." Bu mazeret kulağıma bile gevşek geldi.

"Annemin söylediklerini ciddiye alma. Sert görünüyor ama sadece benim için aşırı endişeleniyor."

Konuşmak için kendime güvenemediğimden başımı salladım. Kitaplarımızı masadan kaldırarak onu kapının yanında bekledim.

Ağır yığını benden aldı. "Eşyalarımı benim için taşımana gerek olmadığını söylemiştim."

"Annen ne derdi?" Ben sordum.

"Ona söyleme," dedi bana komplocu bir sırıtışla.

Gülümsemesine karşılık versem de tedirginliğimi üzerimden atamıyordum. Bütün sabah tedirgindim, öğretmenlerin derslerini zar zor duyuyor, General'den kaşlarımı çatıyordum.

Jianyun ve Öğretmen Daoming'den bir azar. Ve şimdi, okçuluk tahtalarında, antrenman yaparken tüm hedeflerimi kaçırdım.

Shuxiao'nun yanında.

Okumun tahtadan bir adım ötede çimlere gömülmesine neden olan özellikle kötü bir atışta yüzünü buruşturdu.

"Xingyin, gözlerinde toz mu var?"

Ben cevap veremedim General Jianyun bana doğru yürüdü, yanaklarının çukurları gerilmişti. Onu giymiştim Bugün sabırlı ol. "Xingyin, çalışmalarımız o kadar kolaylaştı

ki artık kendini zorlama zahmetine girmiyor musun?"

İçimde yükselen utançla başımı öne eğdim. General Jianyun, Liwei ve benim için gayretli bir akıl hocasıydı. Öğretmenlerimizin çoğu çabalarını Veliaht Prens üzerinde yoğunlaştırırken, o dikkatini aramızda eşit olarak paylaştırdı.

Generalin sesinin yükseldiğini duyan Liwei, bir askerle dövüştüğü yerden başını kaldırıp baktı. Kılıcını uzatarak ileri atıldı ve birkaç iyi vuruşla dakikalar içinde maçı kazandı. Daha sonra hiç vakit kaybetmeden yanıma geldi ve desteği için memnun olsam da aşağılanmama tanık olmasını istemedim.

General Jianyun silah rafından deri bir çanta aldı. "Bugün daha zorlayıcı bir şeyler deneyelim. Eğer herhangi birini kaçıırırsanız, bu gece fazladan bir saat pratik yapmak için geri kalın."

Bununla birlikte, çantanın içindekileri havaya fırlattı. Her biri bir yenedünyadan daha büyük olmayan on küçük kil disk fırladı. "Hepsini vurun!" diye bağırdı.

O konuşmasını bitirmeden ilk ikisini vurmuştum. Aynı nefeste bir sonraki okumu attım ve art arda üç tane daha indirdim. Dizlerimin üzerine çökerek, gökyüzüne doğru yükselen iki ok daha attım. Sonuncusu üçü neredeyse görüş alanımdan çıkmıştı. Okumu yerleştirdim.

dikkatlice birine vurduğum, sonra diğerine. Son disk görüş alanımın dışına kaydı. Gözlerimi kapattım, dinlemeye çalıştım.

sessizliğin içinden. Zihnim berraktı, düşünceden yoksundu. Kulaklarıma hafif bir titreşim, bir rüzgâr fısıltısı ulaştı. I okumu bir tıngırtıyla fırlattım, disk parçalara ayrıldı.

Ani sessizlikten ve toplanan kalabalıktan tedirgin olarak sustum. Sonra daha önce hiç görmediğim uzun boylu, zayıf bir asker

Daha önce gördüğüm alkış sesi sersemliğimi bozdu. Shuxiao tezahürat yaparken Liwei öne çıktı ve beni kolumdan tutup kaldırdı.

ve beni etrafında döndürüyor.

"Liwei, beni yere bırak," diye tısladım, dikkatli bakışların farkındaydım. Nedense nefesimi tutmakta zorlanıyordum,

nabzım düzensiz bir ritimle atıyordu.

Beni yere bırakırken güldü ve bir veda sırtışıyla kılıç dövüşü istasyonuna geri döndü. Askerler dağıldı ama

General Jianyun kaldı,

Bir an beni inceledi. "Geleceğini hiç düşündün mü? Artık Veliaht Prens'in yoldaş?" diye sordu sonunda.

Açıkça sorduğu soru beni çok etkiledi. Görevimin sona ereceğini düşünmemiştim ama Liwei yakında saraydaki görevine başlayacaktı. Dersleri azalacaktı ve o zaman ben ne yapacaktım? Onun hizmetçisi olup yemeklerini ve çayını mı servis edecektim? Liwei'nin

Bu fikir beni kızgın bir kömür gibi yaktı.

General Jianyun tedirginliğini umursamadan devam etti: "Okçuluğunuz eşsiz. Öğretmen Daoming'e göre büyüün de çok güçlü. Bence orduda çok başarılı olursun ve geleceğin güneşten daha parlak olabilir."

Zihnim olasılıklarla dönüp duruyordu. Babam bir askerdi; bu onun zafere giden yoluydu, güneş kuşlarını öldürmek ve dünyayı kurtarmak. Büyük bir onur, korkunç bir yük. Ödülü, annemi ve beni ölümsüz kılan iksir olmuştu ama bu iksir bizi ondan da ayırmıştı.

Şaşkınlığımı üzerimden atarak, "General Jianyun, orduda nasıl ilerlenir?" diye sordum.

"Krallığımız için savaşıyoruz. Her görevi en iyi şekilde yerine getirmek elinden gelenin en iyisini yapmak. Asker arkadaşlarını korumak. Yıllar boyunca sıkı çalışma, itaat, sadakat. Krallığımıza ve Göksel Majestelerine hizmet etmekten daha büyük bir onur olabilir mi?" Sesi gururla çınliyordu.

Dilimin ucuna, generale duyduğum saygıdan dolayı bastırdığım, ancak dudağımı tutamadığım bir ret sözü geldi

Curling'den.

Fark etmemiş gibi göründü, sonradan aklına gelmiş gibi ekledi,

"Bazıları da Kızıl Aslan Tılsımı'nı kazanmayı hayal eder, ancak böyle bir şey nadirdir."

"Kızıl Aslan Tılsımı mı?" Daha önce hiç duymamıştım.

"Göksel Ordu'nun en yüksek onurudur.

imparatorun kendisi. Onu taşıyana kraliyet lütfu bahşedilir."

Göğsümde vahşi bir umut çırpındı. "Bu tılsım nasıl kazanılıyor?" Sesimdeki titremeye lanet okuyarak hevesimi duymamasını umdum.

"Göksel Krallık'a hizmet etmek için olağanüstü kahramanlık, cesaret veya fedakârlık göstererek." Kaşlarını çattı. "Ancak, bu umut bağlanacak bir şey değil. Benim hayatım boyunca, tılsım bir taneden daha az ödüllendirildi. birkaç kez."

General Jianyun yüzlerce yaşında olmalı. Bin yaşında mı? Daha birkaç yıl önce güçlerimin farkına varmışken, buradaki kudretli savaşçıları nasıl geçebilirdim? Hayır, böyle düşünmeme izin veremezdim, denemeden önce yenilgiyi kabul edemezdim. Yüzyıllar boyunca tüm ölümlüler arasında, babam Ölümsüzlük İksiri'ni kazanmak için imparatorun dikkatini çekmek. Daha azı için çabalamazdım.

Yine de bir şey kabaran heyecanımı dizginledi. Eğer Göksel Ordu'ya katılırsam Ebedi Huzur Avlusu. Orada güvendediydim. Annemden uzakta olabileceğim kadar mutluydum. Ah, ben oluyordum İçim karmakarıştı. Neden burada olduğumu, evimden koparıldığımı ve buraya neden geldiğimi asla unutamadım. Jade Sarayı'na geri dönüş yolumu bulmak için. General Jianyun'un onur ve hizmetten bahsetmesi beni etkilemedi. Burası benim evim değildi; buraya hiçbir bağlılığım yoktu. Hatta Göksel Majestelerine karşı bir kin besliyordum ve bunu kendi çıkarlarım için sineye çekmeye hazırdım. Yine de, bu teklif bana bir an için Kendi liyakatimle ilerleyebileceğim bir gelecek.

Annemin özgürlüğünü yakalama şansı. Aya yükselmek ve onu oraya bağlayan büyüü bozmak gibi çılgın fantezilerimden çok daha iyiydi. Ondan sonra bizi nasıl bir hayat bekleyecekti? Sonsuza kadar avlanmak ve korku içinde yaşamak.

General Jianyun boğazını temizledi, belki de uzun süren sessizliğimi merak ediyordu.

Önünde eğilirken ellerimi kavuşturdum. "Bana olan güveniniz için teşekkür ederim, General Jianyun. Söz veriyorum ki

Bunu düşün." Teklifi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla cezbetti. Liwei'yle konuşmadan önce bunu yapamasam da kabul etmeye çoktan meyilliydim.

O gece yemek yerken Liwei sordu: "General Jianyun ile ne konuştunuz? Ciddi bir konu gibi görünüyordu. konuşma."

Fark etmesine şaşırarak çubuklarımı kaldırdım ve ağzıma bir parça pirinç attım. Nedense ona generalin teklifinden bahsetmek konusunda isteksizdim. Birkaç Aklımdan bahaneler geçiyordu ama ona daha önce sadece bir kez yalan söylemişim ve o da mecburiyetten olmuştu.

"General Jianyun, buradaki görevim sona erdikten sonra orduya katılmamı önerdi."

"Son mu?" Kafası karışmış gibiydi. "Bittiğini sana kim söyledi?"

Yemek çubuklarımı masaya bıraktım ve ona kasvetli bir bakış attım. "Liwei, işler daha ne kadar bu şekilde devam edecek? Sorumluluklarını üstlendiğinde, dersler için daha az zamanın olacak. Bir arkadaşına ihtiyacın olmayacak."

Bir kez olsun ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Ama ... sen benim arkadaşımsın."

Bu sözler vicdanımı nasıl da sızlatıyordu ama yine de kendimi yalnız düşünemiyordum. "Ben senin dostunum. Burada ya da nereye gidersem gideyim."

"Beni terk etmek mi istiyorsun? Orduya katılmak için mi?" Sesinde bir kuşku ve bunun altında yatan bir acı vardı. "İstediğim şeyler var ama sen bunların hiçbirini bilmiyorsun. Ben istiyorum.

kendi hayallerim var." Sesim duygusallıktan boğuk çıkıyordu.

Burada geçirdiğim eğitim ve öğrenim yılları mutlu yıllardı. Yine de bunlar hırsımı tırmandıran merdivenin sadece basamaklarıydı.

Belki de Liwei benden uzaklaştığımı, kararlılığımın sertleştiğini hissetti. Bana doğru eğildi ve sordu: "Hayallerin neler? İzin ver yardım edeyim, nasıl yapabilirsem."

Kelimeler dilimin ucunda geziniyordu. Ona güvenmek. Ona gerçeği söylemek. O bir Göksel Prens'ti,

güçlü ve tercih edilen. Ama içimdeki dürtüyü bastırdım. Kim olduğumu öğrenirse aramızdaki ilişkinin nasıl değişeceğinden emin değildim.

Ona yalan söylediyimi. Ona yalan söylediyimi.

Babasının isteklerine karşı gelen rezil tanrıça ve annesinin sevgili güneş kuşlarını öldüren ölümlü.

"Hayır, bana yardım edemezsin," dedim usulca. "Ama yardım etmek istediğin için teşekkür ederim."

Elini benimkinin üzerine koydu, beklenmedik bir karıncalanma oldu.

kolumun içinden. "Teklifim hâlâ geçerli. Ne zaman, neye ihtiyacın olursa. Bunu düşün ve acele karar verme."

Kararımı verdiğime inanmıştım. Yine de Bakışlarındaki yoğunluk karşısında sadece başımı sallayarak cevap verebildim. Yarın, dedim kendi kendime, korkakça. Yarın karar vereceğim.

OceanofPDF.com

Çılgılığım geceyi delip geçerken ayağa fırladım. Yatak örtülerini kavrayıp parmaklarımın arasında buruştururken gözlerim karanlık odanın içinde gezindi. Evde değildim. Çok geç kalmamıştım. Annem ve Ping'er ölmemişti.

Bu tür kâbuslar daha önce de başıma gelmişti ama Ebedi Huzur Avlusu'nda hiç olmamıştı - ta ki şimdiye kadar. Belki de Göksel İmparatoriçe ile karşılaşmam ya da geleceğimin belirsizliği geçmişteki korkularımın nüksetmesine neden olmuştu.

Ayak sesleri avluyu dövüyordu. Kapılarım açıldı, Liwei girişte dururken serin gece havası içeri doldu. Odayı geçti ve yatağıma oturdu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi, tutuşu sıcak ve güçlüydü.

"Çılgılık atıyordun. İyi misin?"

"Bir rüya." Nefeslerim titrek ve düzensizdi. Dehşetim fazlasıyla gerçektir. Annemin cansız bedeninin görüntüsü Zihnimde bir şekil belirdi - korkum bir şeyle birleşti içimi burkan bir ev özlemi. Gözlerimden yaşlar aktı.

Diğer eliyle yüzümü kavradı, başparmağı yanağımı okşadı. Beni daha önce sadece bir kez ağlarken görmüştü, nehir kenarında ilk karşılaştığımızda. Tereddüt etmeden beni kendine çekti.

ve bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım, onun Kucaklaması içimde bir ihtiyaç uyandırdı - tanıdık olmayan ve şiddetli. Gardımı indirdim, kendimi onun gücüyle rahatlatmasına izin verdim, duygularımın üzerindeki baraj boşalırken bedenim onunkine gömüldü.

Başımı kaldırdığımda gözyaşlarım elbiselerini ıslatmıştı, beyaz ipek şimdi nemli. Ancak o zaman giydiğini fark ettim.

Sadece iç elbisesi vardı; aceleyle yataktan kalkıp gelmiş olmalıydı. Onu daha önce binlerce kez böyle giyinmiş görmeme rağmen nabzım hızlandı. Kolumun bir köşesiyle kurutmak için ince kumaşa dokundu. Kolları etrafımda sıkılaşıırken kalp atışları avuçlarımın içinde hızlandı ve damarlarıma yayılan bir sıcaklık yarattı.

Aylarca süren arkadaşlığımız eriyip gitti; sanki Birbirimizi ilk kez görüyorduk. Artık arkadaş olduğum, benimle dalga geçen o genç adam değildi. Dokunuşu hislerimi alevlendiriyor, bakışları nefesimi kesiyordu. Uykunun etkisiyle dağılmış ve cübbesinin beyazlığına karşı koyu renkte parlayan uzun saçlarını yüzünden düzeltmek için uzandım.

Dudaklarım aralandı. Gözleri onlara kaydı, gece yarısı havuzları kadar derin. Eğildi ve ağzını dudaklarıma bastırdı. Sertçe ama yine de acıyan bir şefkatle. Derin derin içime çektim, onun sıcak ve temiz kokusu avludaki çiçeklerin kokusuyla karışmıştı. Ellerinden biri sırtımı kavradı. Biri başımı, diğeri belimi sarıyordu. Kollarım onun boynuna sıkıca sarılmıştı, oraya nasıl geldiklerini bilmiyordum. Birbirimize o kadar sıkı sarılmıştık ki, nefesi Ağzımın içine kaydı, sıcak ve tatlı bir şekilde benimkiyle karıştı. Dudakları daha sert bastırarak benimkileri ayırdı; dillerimiz birbirini arıyor ve birbirine dolanıyordu. Eriyen bir sıcaklık yayıldı

Çekirdeğimden ayak parmaklarıma kadar. Yatağımın üzerine sarmaş dolaş düştüğümüzde uzuvlarım sıvıya dönüşmüş gibi güçsüzdü.

Bir rüzgâr açık kapıdan içeri girdi. Yatağımın etrafındaki soluk mavi perdeler dalgalandı, ipek gibi yumuşaktı.

bulutlar. Pencere panelleri tıkırdayınca, onun sıcaklığını kaybetmiş olmanın verdiği titremeyle doğruldum. Bakışlarım avlunun ötesine kaydı. Oradan geçen herhangi biri ne yaptığımızı görebilirdi. Neyse ki hava hâlâ karanlıktı. Ama

Gökyüzündeki ay tek şahidimiz.

Yanıma oturdu ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Xingyin, özür dilerim."

Sözleri soğuk bir su serpintisi gibiydi, sersemliğimden kaba bir uyanış. Elbette pişmanlık duyacaktı! Gecenin karanlığında, acıma duygusu ve duygularımın dışa vurumuyla harekete geçerek beni şımartmak zorunda hissetmesi şaşırtıcı değildi. Ve ben de onun nezaketinden faydalanmak için çok hevesliydim.

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok." Sesim saçlarımın yüzümü örtmesine izin vererek arkamı döndüğümde ışık. Sessizliğinde anlaşılmaya vardığını okudum. "Bu ikimiz için de bir hataydı. Sabaha kadar unutulacak bir delilik anı." Gururumu kurtarmak için beceriksizce bir girişim.

Elimi sıkıca kavradı ve göğsüne bastırdı. "Delilik mi? Hayatımda hiç bu kadar akli başında hissetmemiştim. Olanları unutmak mı istiyorsun? Unutamam."

Kalbim, kafesinin parmaklıklarına çarpan bir kuşun kanatları gibi çılgınca çarpıyordu. Yine de korku ve mantık, her zaman tetikte, ayağa kalktı. "Bunu yapmamalıyız."

Başını bana doğru eğdi. "Neden?"

Sorusunun basitliği şaşırtıcıydı. Ama sandığı kadar kolay değildi; bunun için çok fazla neden vardı. Çünkü bunları ondan saklamıştım.

Bir itirafta bulunur gibi sesini alçalttı, "Uzun zamandır seni öpmek istiyordum."

Sıcaklık yeniden içime işledi, güneşte yatmışım gibi tenimde süzüldü. Onun sözleri şüphelerimi uzaklaştırdı. Başını bir kez daha bana doğru eğerken uzanıp onu kendime çektim. Gözlerim açıldı ve sonra kapandı, sanki bir nehirde yüzüyormuşum gibi arzunun durgun sisinde kayboldum

yıldızların. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ay ışığında sarmaş dolaş yatarken nefes alış verişlerimiz sert ve düzensizdi, ta ki durgunluktaki bir kıpırtı şafağın yaklaştığını müjdeleyene kadar.

O günü hatırlayarak ayağa fırladım ve hediyesi bulmak için çekmeceyi karıştırmaya başladım. İpek kumaşın üzerine bastırıldığında

sarılı bohçayı eline tutuştururken, onu tekrar geri alma isteğini bastırdım. Sahip olduğu paha biçilmez hazinelerin yanında mütevazı bir kabuk neydi ki?

Bezi çekti ve içindeki kabuğa baktı. I Onu aldım ve hafifçe içine üfledim, şarkım odayı doldururken kabuk parlıyordu. Neşeli bir şarkı, umutla dalgalanan ve umut ve özlem, şimdi fark ettim. Kalbimin şarkısı, kendim bile bilmeden önce.

Bitene kadar yerinden kıınıldamadı. "Çok güzel. Adı ne?" diye sordu.

Boğazımdaki ani kalınlaşmaya rağmen gülümsedim. "Adını sen koy. Senin için besteledim."

Kabuğu benden aldı ve tekrar kaldırdı ama kolunu tuttum. "Ben burada değilken dinle."

Yüzüme bakmak için döndüğünde vücudu kaskatı kesildi. "Gidiyor musun?"

"Öyle demek istemedim. Bu senin doğum günü hediyen. Elveda bir." Sorusunu nasıl savuşturduğuma dair vicdanım sızladı.

Parmaklarını tekrar benimkilerin arasından geçirdi, gerginliği azaldı. "Teşekkür ederim. Daha önce hiç bu kadar harika bir hediye almamıştım." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Ve şimdi

"Artık bana bir şarkı çalman için yalvarmak zorundayım."

Ona sahte bir öfkeyle bakarak geri çekildim. "Bu kadar kolay mı değiştiriliyorum?"

"Asla öğrenmek istemiyorum." Pişman bir iç çekişle beni serbest bıraktı ve yatağımdan kalktı. "Görevliler uyanmadan önce gitmeliyim."

Cesaretimi toplayıp arkasından seslendim. "Liwei, yarın dersimiz yok. Günü birlikte geçirelim mi?"

Girişte durdu, bir kez başını salladı, arkasından kapıları kapatırken dudakları kıvrıldı.

Bir kez daha yalnız kalınca, zihnim içinde bulunduğum büyüden uyandı. Suçluluk duygusu bana saldırdı, şiddetli ve amansız. Suçluluk duygusu

Göksel İmparator anneme hiç merhamet göstermemişti, Onu ebedi hapse mahkum etmek. Annemin imparatoriçeden duyduğu korkuyu hatırladım, dehşeti beni vicdan azabına sürükledi. Oğulları hakkında nasıl böyle hissedebilirdim? Ona bu kadar kolay ihanet edecek kadar zayıf mıydım?

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, onları saçlarımin arasından. Ama bu anneme ihanet değildi. Sefaletinin derinliklerinde bile tek kelime etmemişti. imparator ve imparatoriçeye karşı bir kin sözcüğü. Bunu bana karşı kullanmazdı; tek istediği benim mutluluğumdu. Ailemden ayrı, kendime ait bir kişiydim.

-Liwei de öyleydi. Ve onlara hiç benzemiyordu. Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra bunu herkesten daha iyi biliyordum. Şu anda benim için ne ise, ondan önce de en yakın arkadaşımı. Ve ben

uzun zaman önce yaşanan bu olaylardan ve kontrolü dışındaki koşullardan dolayı onu sorumlu tutmayacaktır.

Kalbimi ona açabilmeyi, içimdeki her şeyi ortaya dökabilmeyi ne kadar isterdim. Liwei beni incitmek için hiçbir şey yapmazdı, ama onu işlerime karıştırmaktan, onu Ailesi ile olan gergin ilişkisini bildiğim halde. Ve içimdeki korkak onun hayal kırıklığından geri çekildi; bir sevgilinin aldatması bir arkadaşınıkinden daha derine işliyordu.

Bu yalanlardan, bu korku ve şüpheden nefret ediyordum. Ama tüm bunlar keşfedilme tehdidi karşısında sönük kalıyordu. Yeşim Sarayı böyle sırların paylaşılacağı bir yer değildi. Ve burada, annem ve ben imparatorun sertliğinden, imparatoriçenin kininden çok az merhamet görecektik. Üstelik ailelerimizin nasıl bağlı olduğunu öğrendikten sonra. Hayır, anneme verdiğim sözden dönmeyecektim; bunun güvenli olacağını bilene kadar dönmeyecektim.

Güneş ışınları kaybolana kadar yatağımda uyanık kaldım.

Sabahın ışığında, dün geceki arzular bir sisin içinde kayboldu.

Ruhumun derinliklerine kazınmış dudaklarının anısı
dışında.

OceanofPDF.com

11

Aynadaki yansımama baktım. Siyah saçlarım dökülüyordu. Belime kadar pürüzsüz, tenim güneşte geçirdiğim öğleden sonraları nedeniyle parlıyordu. Yüz hatlarım dikkat çekici olmasa da, gördüklerimden memnundum - çenemdeki yarık bile

Göksel İmparatoriçe kötü huyluluk işareti olarak eleştirmişti.

Her zamanki elbiselerimden birine uzandım ama sonra onun yerine renkli kuşlarla işlenmiş açık mavi ipek bir elbise çıkardım.

Üzerime geçirdiğimde, yeşil iplikle dikilmiş bir sığırcık kuşu kanatlarını açıp eteğin etrafında bir kez uçtu. Benim yaşam gücü gerçekten de güçlenmişti. Minyi, yetenekli bir terzi olan arkadaşından bunu yapmasını istemişti.

Giysilerimin çok sade ve yakışıklı olduğundan yakınıyordum. Dolabım gerçekten de beyaz giysilerle doluydu. Bana annemi hatırlattıkları için aldırıyordum.

Ama şimdi, hayat renklerle canlıydı.

Bugün dış görünüşüme alışılmadık bir ilgi duydum; nadiren bu kadar özenli giyinmişimdir. Avluda yürürken adımlarımda bir sıçrama vardı ama Liwei'nin odasının dışında tereddüt ettim. Bu bir rüya mıydı? Ya hatırlamıyorsa? Daha da kötüsü, ya her şeyden pişman olduysa?

ne oldu? Kendimi toparlayarak kapıları ittim ve içeri girdim.

Çoktan kalkmış, masanın yanına oturmuş, beline siyah ipekten bir parça bağlanmış brokar bir cübbe giymişti. Gümüş bir halka saçlarını yukarı kaldırıyor, sırtından aşağı bir mürekkep nehri gibi akıyordu. Gözleri her zaman olduğu gibi kapkaraydı, Ama şimdi benim için yüz kat daha güzel.

Ayağa kalkarken bakışlarını üzerimden ayırmadı. "O kadar şaşırmış görünme. Biri olmadan da giyinebilirim. benim için kıyafetlerimi tutuyor." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Gerçi sen olunca daha çok tercih ediyorum."

Hain zihnim onun omuzlarına ipek ve brokar örtüler örttüğüm zamanları hatırladı. Parmaklarımın boynunun çukurunu nasıl sıyırdığını. Cübbesinin kıvrımlarını düzelttim, ellerim kuşağını bağlamak için belini sardı. O zaman bunu ikinci kez düşünmemiştim ama şimdi boğazım kururken kalbim hızla çarpıyordu.

"Xingyin."

Dudaklarındaki ismim beni heyecanlandırdı. Ona baktım ve bana uzattığı ince kutuyu fark ettim. "Bugün senin doğum günün, benim değil."

"Hediyeleri değiş tokuş etmek iyi şanstır," dedi açıklama olarak.

Kutuyu almak için bir hamle yapmadığımda, kapağı çevirerek açtı ve bir saç tokası çıkardı. Ahşaptan yapılmıştı, mavinin zengin tonlarında cilalanmıştı ve üzerinde ışığı yakalayıp kıran küçük şeffaf taşlar vardı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Saç tokaları geleneksel olarak bir aşk simgesi olarak hediye edildi, ama içimde kıvılcımlanan umudu söndürdüm. Birbirimize böyle bir söz vermemiştik. Dün geceye gelince... Hala ne anlama geldiğinden emin değildim. gün ışığında.

"Bunu bir süre önce, adının anlamına uyması için yaptım. Renkleri doğru ayarlamak biraz zamanımı aldı."

Bunu o mu yaptı? Benim için mi? Nefisti, gökyüzünün tüm değişken ruh hallerini yakalama becerisi. Ve

Öyle olmasaydı bile, sadece düz bir tahta parçası olsaydı bile
-Benim için daha az anlamlı olmazdı.

Öne eğildi ve tokayı saçıma geçirdi. Tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığı gibi.

Bakışlarımı onunkilere kaldırarak, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Sadece sabahımız var. Babam ziyafetten önce beni görmek istedi." Masadan kat kat bir sepet aldı ve diğer eliyle elime uzandı. "Fikrini değiştirip bu gece gelir misin? Orada olman benim için çok anlamlı olur. Her şey daha az sıkıcı olur." Ağzı ikna edici bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onları görme düşüncesi içimi burktu. Göksel Majesteleri. Ama bu Liwei'nin kutlamasıydı ve bir parçam onun bu yönünü merak ediyordu. Tahtın varisinin nadiren gördüğü bir şeydi. Ve şimdi, kendimi her anımı onunla geçirmek isterken buldum, ayrı kaldığımızda alışılmadık bir sızı hissediyordum.

"Evet," dedim ona. "Geleceğim."

Avluda Liwei bir bulut çağırdı. Artık saraydan istediği zaman ayrılabilceği aklıma geldi, bu da yakında saraydaki görevlerini üstleneceği anlamına geliyordu. Bir dalgayı kenara ittim

Bugünümü yarına dair şüphelerle ya da geçmişe dair korkularla lekelemeyecektim. Yine de buluta baktığımda, Ping'er'le birlikte en son bulutun üzerinde uçtuğum zamanı düşünmeden edemiyordum. Üzerine çıkarken Liwei beni arkasından çekti. Bulut yumuşak ve serindi ama ayaklarımın altında sertti.

Havaya doğru fırladığında tökezledim ama Liwei beni sabitlemek için elimi tuttu ve bırakmadı.

Birkaç dakika sonra rahatlamaya başladım. Bulut o kadar yumuşak bir şekilde yükseliyordu ki kısa sürede korkularımı unuttum. Uçmak

Gün ışığı, gece kaçmaktan çok daha zevkliydi. Yükselen dağlar, parıldayan göller ve yemyeşil

Zümrüt ormanlar ayaklarımızın altında bir parşömen tablosu gibi açılmıştı. Hafif bir yağmur sağanağının içinden geçerken tenimi sıyıran damlacıklar sabah çiği kadar ferahlatıcıydı. Liwei'nin elleri üzerimde olmasa, güneşi örten kara bulutlar yüzünden üşüyebilirdim, Bana sıcaklık aşıyor.

Daha önce hiç görmediğim türden bir ormanın ortasına indik. Ne Göksel Krallık'ta, ne de rüyalarım da bile. Şeftali ağaçları göz alabildiğine çiçek açmış, dalları havayı baş döndürücü bir tatlılıkla kaplayan pembe ve beyaz çiçeklerle doluydu.

Rüzgâr ne zaman esmeye başlasa, yapraklar yere saçılırdı.

Bir tanesini avucuma aldım; kadife yumuşaklığında, havadan daha hafif. "Neredeyiz biz?"

"Ölümlüler Alemi'nde bir yerde."

"Ölümlüler Âlemi mi?" Sesim telaşla yükseldi.

Ölümsüzlerin Göksel İmparator'dan izin almadan buraya inmeleri yasaktı. Uzun zaman önce, onlar Bu dünyada boş boş dolaşıyorlardı. Belki de güçsüzlerin arasında yürümenin, onların şarkılarını dinlemenin keyfini çıkarıyorlardı.

tapınma ya da dehşet içinde yakarışlar. Ölümlüler için onlar sadece ölümsüz değil, tanrıydılar. Ancak bu durum büyük bir kargaşa. Ölümlüler büyüden korkuyorlardı. Ve çok fazla kader bu tür müdahalelerle değişti, Bazılarının zamansız ölümlerine neden olurken, bazılarını da kadersel felaketlerden kurtardı. Ölümlü Kaderlerin Bekçisi, Göksel İmparator'u tüm ölümsüzlerin buraya özgürce girmesini yasaklayan bir ferman yayınlamaya ikna etti. Pek çok kişi bu sonuçtan yakınsa da, hiç kimse emre karşı gelmeye cesaret edemedi. O zamandan beri, diyarımız ölümlülerin gözünden gizlendi ve her geçen yıl, bizimle ilgili anıları efsane ve mitlerin içinde daha da kayboldu. Artık gökyüzüne baktıklarında gördükleri tek şey güneş, ay ve yıldızlardı.

"Burada olmaya izniniz var mı?" Gizlice gökyüzüne baktım, yarı yarıya Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'nin alçalmasını ve

Bizi cezalandırmak için geri götürün.

Liwei belinde asılı duran, üzerinde bir ejderha bulunan, girift bir şekilde oyulmuş yeşim taşını kaldırdı. Bir imparatorluk mührü. "Bununla istediğimiz her yere gidebiliriz," diyerek bana güvence verdi ve onu yere bırakarak Gökyüzü Damlası'na çarptı.

Püskül. "Mahkemedeki o uzun tartışmalara katılmanın birkaç faydasından biri."

Ormanın içinde biraz daha yürüdükten sonra güröl güröl akan bir derenin kenarına oturduk. Yumuşak çimenler solgun yapraklarla örtülmüştü, birkaçının kenarları çoktan kahverengileşmişti. Bir hatırlatma

Burada hiçbir şey aynı kalmıyordu, her an tüm canlıları kaçınılmaz sonlarına yaklaştırıyordu. Her geçen gün daha da yaşlanan babamı düşünmeden edemiyordum. Onu aramak, eğer hâlâ yaşıyorsa onu bulmak için içimi bir özlem kapladı. Ama Liwei ailem hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve şimdi ona nasıl söyleyebilirdim?

Sepeti açarken yüzümü göremediğine sevinmiştim. İçinden porselen bir şarap kavanozu, altın armutlar ve buharda pişmiş çörek çeşitleri çıktı; bazıları tatlı fasulye ezmesiyle, bazıları da etle doldurulmuştu. Birine uzandığımda, elim onunkine çarptı.

Tabağı elimden çekip aldı. "Bunlar için bir meydan okumaya ne dersin?"

İçten içe inledim. Yayım olmadan, muhtemelen başka herhangi bir silahta benden daha iyi olurdu. Ve ben umursamasam da ödül için çok fazla, kaybetmek için daha da az umursadım. Hoşnutsuzluğuma aldırmayan Liwei, iki sağlam sopa bulana kadar yeri aradı ve birini bana fırlattı.

Onu havada yakaladım. "Şansın senden yana olduğunu düşünmüyor musun? Sen daha iyi bir kılıç ustası. En azından şimdilik," diye mırıldandım nefesimin altında.

Yırtıcı bir zarafetle etrafımda döndü. "Şimdiden yenilgiyi kabul ediyor musun?"

Hemen ayağa fırladım, parmaklarım sert ağaç kabuğunu sıkıca kavradı.

Avucunda beyaz bir ipek parçası belirdi. "Gözlerimden birini kapatacağım ama yine de kazanacağım."

"Elbette," dedim tatlı bir sesle, dişlerimi gıcırdatmamaya çalışarak. Küstah teklifini geri çevirebilirdim ama sırf gururunu kırmak için her türlü avantajı değerlendirirdim.

Ağaçların arasından esen bir rüzgâr, biz karşılıklı dururken üzerimize çiçekler yağdırdı. Ona doğru atıldım. Onu şaşırtmayı umarak önce gözleri bağlı olan tarafa. Liwei benimkini engellemek için sopasını fırlattı ve hızla geri çekilerek

baldırıma vurdu. Tısladım ve onu göğsünden bıçaklamak için döndüm. Ulaşamayacağı bir yere savrulduğumda dudaklarından bir nefes çıktı, birbirimize ciddi bir şekilde saldırmamızdan bir an önce. O anda

Ormanın huzuru bizim çığırılarımızla dağıldı.

Taşlara ve kurumuş yapraklara çarpan ayaklar, çarpışan sopalarımızın çıkardığı sesler. Tekniğine hayranlık duymaktan kendimi alamadım -şiddetli saldırısı ama hızlı geri çekilişi, her hareketi

kontrollü ve yine de özgür. Maçımız beklediğimden daha yakındı ve biraz şansla kazanabileceğimi umuyordum. Bir açık bulup ileri atıldım ama o geriye doğru eğildi, sopam boş havayı delip geçti. Ben geri çekilemeden, onun sert bir darbe sopayı elimden düşürdü.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak bir çığlık attım. "Eğer yayla olsaydı, seni iki gözüm kapalı yenerdim." Sepetten bir çörek kaptım. ona fırlattı.

Onu yakaladı ama hemen bana uzattı. "Al, senin olsun."

"Bu senin ödülün." Bir armut aldım, dişlerimi olgun etine geçirdim, tatlı ve hoş kokulu suyu ağzımı doldurdu.

Bana tekrar vermeye çalıştığında başımı salladım. "Onu yememe hakkı için bana meydan mı okumak istiyorsun?" Küstahça sordum.

Yumuşak ekmeği ısırmadan önce bana buz gibi bir bakış fırlattı.

Nefis kokuyordu, kızarmış domuz etinin zengin kokusu bana doğru yayılıyordu.

"Boğulmayacağından emin ol," dedim içten bir gülümsemeyle.

Açlık, yüzünde beliren öfkeli ifade için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Maçı kaybetmiştim ama bir şekilde avantaj kazanmıştım. Bulutlu gökyüzüne bakarken, her şeyin nasıl daha güzel görüldüğüne hayret ettim.

Yağmur bulutları bile artık kasvetli ve tehditkâr değil, karanlık bir heybetle doluydu.

Yemeğimizi yedikten sonra bana bir kadeh şarap doldurdu. Osmanthus'un narin kokusu havaya yayılırken, ay beyazı çiçeklerden oluşan bir ormanı hatırlayarak sustum.

Kadeh kaldırırken parmaklarım fincanın etrafında kenetlendi. "Her zaman mutlu olasın."

Bakışları benim üzerimdeydi. "Her zaman şu anda olduğum kadar mutlu olursam, bu en iyi dilek olur."

Şarap baş döndürücü bir sıcaklıkla boğazımdan aşağı kaydı. Kadehlerimiz boşaldıktan sonra onları yeniden doldurdu ve sırayla kendi kadehini bana doğru kaldırdı. "Tüm hayallerin gerçek olsun."

Ne olduklarını bilseydi ne düşünürdü merak ediyordum. Uzun zamandır rüyalarım geçmişte kaybettiklerimi geri kazanmakla ilgiliydi. Ancak, dün gecedan beri, ya da Belki de daha önce, geleceğe dair bir umut kalbimde kök salmıştı.

"Rüyaların nedir?" diye sordu, tıpkı yaptığı gibi Dün, sanki düşüncelerimi benden koparıp almış gibi.

"Sevdiklerimle birlikte olmak için," dedim bir süre durakladıktan sonra. "Sevdiklerimin yanında gerçek, ama yalana bulanmış içi boş bir tip.

Gözleri karardığında ve daha yakına eğildiğinde nefes alışverişim hızlandı.

"Ama bugün seni yenmekle yetineceğim." Aklımdan geçen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım ve o geri çekilince kendime lanet ettim.

Çimlerin üzerine uzanırken ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Büyük sözlerini yerine getirmek için daha önce?"

"Neden olmasın? Sırf doğum günün diye işini kolaylaştırmayacağım." Göründüğüm kadar kendimden emin değildim; daha önce hiç gözü kapalı atış yapmamıştım.

Önümüzde yerde altın bir yay belirdi, zarif bir şekilde oyulmuştu ve kolları boyunca kıvrılan tüyler vardı.

Liwei ayağa kalkarken, "Bunu size göstermek istedim," dedi. "Elimizdeki en güçlü silahlardan biri

Hazine. Bunu test etmek için iyi bir fırsat olabilir."

Elime aldım, parmaklarım metale dokunduğu yerde karıncalanıyordu. "Oklar nerede?"

Liwei arkama geçti, vücutlarımız sadece birkaç santim ayrıydı.

Kollarını iki yanıma uzatarak yayı kaldırmam ve gümüşü ipini çekmem için bana rehberlik etti. Nabzım hızlandı ve başım döndü. Okumuzdaki her hedefi ıskalayabilirdim.

Beş adım ötede olsa bile, mevcut konum.

Elimde alevli bir ok oluştu, sanki canlıymış gibi çatırdıyordu. İrkilerek yayı bırakacaktım ama Liwei'nin benimkini sıkıca kavradı. Sonunda ip üzerindeki tutuşumuzu gevşettiğimizde, ok kayboldu.

"Varoluşta bu kadar güçlü çok az silah vardır. Anka Ateşi Yayından çıkan her bir ok, tek bir vuruşla ağır yaralanmalara neden olabilir. Ama sadece güçlü bir Yaşam gücü böyle bir silahı etkili bir şekilde kullanabilir," diye uyardı.

Pruvaya baktım, solmuş kapağını hatırladım. ölümlü kitap. Babamın bir yay kullandığı doğru muydu? Güneş kuşlarını devirmek için buz mu? Ölümsüzler Diyarı'ndan büyülü bir silah mı?

"Zayıf bir yaşam gücüne sahip biri, belki de bir ölümlü, böyle bir silahı kullanabilir mi?" diye sordum.

Soruyu düşündü. "Büyülü eşyalar kendi güçlerine sahiptir. Çoğu herkes tarafından kullanılabilir. Hatta ölümlüler tarafından bile. Ancak, kullanıcısı ne kadar güçlüyse, eşya da o kadar güçlü olur; çünkü kullanıcısının enerjisini kendi enerjisini artırmak ve yenilemek için çeker. Bu yay zayıf bir yaşam gücüne sahip biri tarafından kullanılırsa, sadece onu kontrol etmekte zorlanmakla kalmaz, aynı zamanda gücü de büyük ölçüde azalır."

"Bu yay enerjimizi nasıl çekiyor? Diğerlerinden farklı hissettirmiyor."

Daha yakına eğildi, nefesi kulağıma dolanıyordu. "A Anka Ateşi Yayını gibi bir silah kullanıcısıyla bağlantı kurarak onun enerjisini sorunsuz bir şekilde emer. Bu da onu güçlü ama aynı zamanda tehlikeli kılar."

"Tehlikeli mi?" Vücudunun sıcaklığının benimkiyle birleşmesinden başka bir şey düşünmeye çalışarak tekrarladım.

"Tehlikeli, çünkü savaşın hengamesi içinde bu tür silahları kullananlar ne kadar enerji harcadıklarını fark etmeyebilirler. Ta ki çok geç olana kadar," dedi ciddiyetle.

Öğretmen Daoming'in sert sözlerini hatırlayarak sertçe yutkundum.

kendimi asla tüketmemem konusunda uyardı. Kollarından sıyrılarak yayı ona uzattım. "Önce sen."

"Aklında bir meydan okuma var mıydı?" diye sordu. "Bu sefer hız değil de beceri yarışmasına ne dersin?" I

önceki kaybımı düşünerek önerdim.

Solmuş iki şeftali çiçeğini almak için eğildi. Büyüsü üzerlerinde dönerken, renkleri bir kez daha çiçek açtı, yapraklar sanki yontulmuş gibi parlıyordu.

Gül kuvars. "En uzak mesafeden kim vurursa o kazanacak."

Avucundaki çiçeklerden birini aldım, artık taş kadar sertti.

Alaycı tavrı gitmiş, gözlerini kısmış, yayını kaldırmış ve ipini çekmiş bir şekilde önüne bakıyordu. Başını sallayınca ilk çiçeği serbest bıraktım. Havaya fırladı, bir sinek kuşundan daha hızlı savruldu, havada döndü. Birkaç saniye geçti, çiçek artık ufukta bir leke gibiydi.

Liwei'nin oku bir gümbürtüyle ileri fırladı ve ateşli bir kıvılcım patlamasıyla yaprakları paramparça etti.

Mükemmel bir atış. Onu geçip geçemeyeceğimden emin değildim,

Benim gibi gözleri bağlı. Daha önceki övünmemi geri çekmek, eşit şartlarda bir maç talep etmek dilimin ucundaydı

-Ama yayı elime aldığımda bu dürtüyü bastırdım. Gücünü test etmeye hevesli bir şekilde parmaklarımı ipekten dokunmuş olanlardan daha sert olan parlak telin üzerinde gezdirdim.

Liwei beyaz bezi gözlerimin üzerine bağlarken, parmak eklemleri yanaklarımı okşadı. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

Zihnimi boşaltmak için derin nefes aldım.

Hazır olunca başımı salladım. Sessizliği alçak bir
gümbürtü bozdu.

soluk bir dönme, her geçen an soluyor. Neredeyse

Artık fark edilmiyordu, ama yine de kulaklarımı zorlayarak bekledim. Tam sessizliğe gömüldüğü anda, okum Havaya doğru ıslık çalarak fırladı ve bir şangırtıyla çarptı. Bir şey paramparça oldu ve bir tıslamayla alev aldı.

Göz bağıını çözmek için elimi kaldırdım ama güçlü kollar beni sardı, güneşin ısıttığı çimenlerin kokusu Duyularımı boğuyordu. Dudakları dudaklarımı ezdi, onları birbirinden ayırdı, sıcak nefesi şaraptan kalan tatlılıkla doluydu. Soğuktan değil ama damarlarımda dolaşan sıcaklıktan titredim. Omuzlarını kavrayarak onu kendime daha da yakın tuttum. Ağzı aşağıya doğru kaydı ve beni nefessiz bırakan bir açlıkla boynumda kavurucu bir yol izledi. Boştaki elimle bezi çektim,

Ani parlaklıkta göz kırpyordum. Yere düştük, yapraklardan oluşan halı herhangi bir yataktan daha yumuşaktı ... vücudum binlerce ısıltılı hisle aydınlandı.

İlk yağmur damlaları yumuşak ve zayıftı, kolayca kenara itilebiliyordu. Ama çok geçmeden sağanak bir sele dönüştüler,

görmezden gelmek imkansızdı. Yere uzandık, yağmurun üzerimizden geçmesine izin verdik, nehirde yüzmüşüz gibi bizi sıırıslıklam etti.

Nefeslerimiz ağır ve düzensizdi, parmaklarımız ıslak çimenlere dolanıyordu.

"Kim kazandı?" Günümüze geri dönerek sordum.

Bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Böyle bir zamanda seni endişelendiren şey bu mu?"

"Ben kazandım." Kendi soruma memnun bir iç çekişle cevap verdim.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kazanmış olsaydın, dikkatimi dağıtmazdın. Bunu yüzüme vururdun. Acımasızca."

Bana bakmak için bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

"İnandığın şey bu mu?" diye sordu kızgın bir ses tonuyla.

"Pekâlâ. Yayı çektiğinde ve hedefi vurduğunda nasıl görüldüğünle öpücüğün hiçbir ilgisi yoktu.

çoktan kayboldu." Başını iki yana salladı. "Neden düştüm ki

gururumu yerle bir etmekten bu kadar zevk alan biriyle aşk mı?"

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı. "Sen . . beni seviyor musun?" "Birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra, başka seçeneğim var mıydı?"

Avucumu göğsüne dayadım, küstahlık edecek havada değildim. "Ciddi misin sen?"

Gözlerindeki ışık kalbime giden yolu aydınlatırken, eli benimkini yakalamak için uzandı. "Evet."

Çocukken annem beni doğrudan güneşe bakmamam konusunda uyarır, parıltısının parlaklığını anlatırdı beni kör edebilirdi. Belki de bu annesinin ona söylediği bir şeydi. Ölümlüler için doğru olsa da, ben şimdi Böyle bir şeyin bir ölümsüzün görüşüne zarar verebileceğinden şüpheliydim. Yine de uyarısı aklımdan çıkmıyordu; ne zaman gökyüzünde ateşli bir küre görsem içgüdüsel olarak dönüyor ya da kendimi koruyordum. Bugün

Sonunda güneşe bakmaya cesaret ettim, ışığının içimde engellenmeden parıldamasına izin verdim, ıslıl ıslıl olana kadar damarlarımdan aktı. Böylesine ısıltılı bir neşenin var olduğunu hiç hayal etmemiştim ve bir daha asla gölgelerde kalmaktan memnun olmayacaktım.

Sağanak yağışın ardından gökyüzü bir kez daha açıktı. Liwei bizi eve götürmesi için bir bulut çağırdı ve yolda elbiselerimizi kuruttuk. Sırılsıklam halimizle dönseydik, meraklı sorulara ve istenmeyen dedikodulara yol açabilirdik. Yeşim Sarayı'na geri dönerken, ruhum yanından geçtiğimiz bulutlardan daha hafifti.

Odamda, rüya gibi bir sersemlik içinde yatağıma uzandım. İçimde dolaşan coşku tüm uyku umutlarını bastırdığı için dinlenmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Biri kapıyı çaldığında, ipek kordonla bağlanmış bir rulo kağıt tutan bir görevli bulmak için kapıları açtım.

"Ekselansları bunu size vermemi istedi."

Kağıdı alıp teşekkür ettiğimde, "Dışarıda Ekselanslarını bekleyen biri var," diye ekledi.

Kim olabileceğini merak ederek avluya girdiğimde çardakta oturan bir kızla karşılaştım. Aurası sıcaktı ve

ışık, ama aynı zamanda güçle de titreşiyordu. O
İnce, kalkık gözleri, kalp şeklinde bir yüzüyle ürkütücü
derecede güzel.

biçimli yüzü ve narin hatları vardı. Gül ipeği uzun bedenini
örtüyordu ve siyah saçları, yakut tellerinin içten gelen bir
alevle parlayarak döküldüğü altın tokalarla tutturulmuştu.
Onu selamlamak için eğildim. Bir saray mensubunun kızı
mıydı, yoksa imparatoriçenin gözde hanımlarından biri mi?

"Prens Liwei burada mı?" Sesi nazik ve tatlıydı.

Kalbime bir parça huzursuzluk saplandı ama ona hoş bir
gülümseme verdim. "Ekselansları Göksel
Majesteleri." Omuzları çöktüğünde, "Size yardımcı
olabileceğim bir şey var mı?" diye ekledim.

"Ekselansları için bir hediyem var ama daha sonra
verebilirim." Kız masanın üzerindeki şeftali çiçeği ağacının
yarım kalmış resmine baktı. Birkaç fırça vardı
bir sürahi su ve porselen bir tepsi içinde ıslatılmış
yanında, hala boya ile ıslak. Liwei kısa bir süre önce
bunun üzerinde çalışmış olmalı.

"Bu Prens Liwei'nin eseri mi?" Dalların dış hatlarını
takip etti. "Çok güzel."

"Ekselanslarının pek çok yeteneği var," dedim.

Gitmek için ayağa kalktığı anda dirseği bir boya fırçasına
çarptı. Koyu yeşil boya sanat eserinin üzerine sıçradı.

İpek bir mendil çıkarırken nefesi kesildi ve öfkeyle kâğıdı
kurulamaya başladı. Ona yardım etmek için öne atıldım ve
sürahiyi ittim. Devrildi, su masanın üzerine döküldü,
sanat eserini dakikalar içinde ıslatıyor. Bir zamanların zarif
boyalı ağaçta, ıslak dağınıklıkta sadece koyu yeşil lekeler
görülebiliyordu.

Parmakları mendilini düğümledi, boğazı
konuşamadığı kelimelerle doldu.

"Rüzgârdan olabilir," dedim ciddiyetle.

Bana göz kırptı. "Ya da bir kuş," diye çabucak kabul
etti. Gözlerimiz derin bir anlayış anında buluştu.

Kısa bir süre sonra, avluya bakmak için bir kez arkasını
dönerek ayrıldı.

Odama döndüğümde Liwei'den gelen kâğıt parçasını açtım. Benim bir resmimdi. çiçekli ağaç- yayımdan çekilmiş bir ok, uçmadan önceki anda hazırды. Bakışlarım hedefe odaklanmıştı, ağzım kararlılık içindeydi, sırtım dik ve dikti. Beni bu şekilde gördüğünü düşünmek nabzımı hızlandırdı - güçlü ve bir şekilde güzel.

Kâğıdın altında, onun kalın fırça darbeleriyle yazılmış bir mesaj vardı:

Mücadeleyi kazanmış olabilirsiniz ama en büyük ödülü değil.

Daha önceki kucaklaşmamızın anısıyla yüzüme yavaş **bir** gülümseme yayıldı. Bir kâğıt parçası alarak fırçamı mürekkebe batırdım ve cevabımı yazdım:

Kupa oyununda ödül yoktur.

Annem memnun olurdu; hat sanatım gelişmişti. Notumu katlayarak çantamın içine attım. Bu gece ona vermek için uygun bir an bulacaktım.

OceanofPDF.com

12

Doğu Işığı Salonu'nun tavanı yoktu. yıldızlı gökyüzü. Beyaz taş duvarları saf altın damarlarla kaplıydı, zemin ise çiçek şeklinde oyulmuş yeşim taşlarıyla döşenmişti. Parlayan kristal sütunlar, aralarına kızıl ve kırmızı tonlarında asılmış yüzlerce ipek fener gibi odayı aydınlatıyordu. Mis gibi kokan Nadide çiçekler havayı kokulandırıyor, gül ağacından masaların üzerine yığılmış yiyeceklerden gelen lezzetli kokulara karışıyordu.

Gözde Ölümsüz Şeftaliler, Göksel İmparatoriçe'nin takdirine göre dağıtılmak üzere gümüş tabaklar üzerinde üst üste dizilmişti. Bu şeftalilerden sadece bir tanesi, krem si fildişi ilahi allık, bir ölümsüzün yaşam gücünü güçlendirme veya bir ölümlünün ömrünü uzatma gücüne sahipti.

Göksel Krallık'ta bile böyle bir çöküş nadir görülürdü. Zengin giyimli konuklar birbirlerini coşkuyla selamladılar, heyecandan ve şaraptan kızarmışlardı. Daha yeni gelmiştim ve şimdiden bu yabancılar denizinde kaybolmuşum.

Biri omzuma dokundu. General Jianyun'du, bir kez olsun zırhı yoktu, gümüş brokar uzun bir ceketi vardı. gri cübbesinin üzerine örtülmüştü. Tanıdığım birini gördüğüm için rahatlayarak ellerimi kavuşturdum ve eğildim.

"Bu senin ilk ziyafetin mi?" diye sordu.

"Evet. Ekselansları beni bu gece davet etti."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. "Eee? Teklifimi hiç düşündünüz mü?" diye açıkça sordu.

Bir cevap bulmaya çalışırken gözlerim yeşim taşına takıldı. Daha önce olsa bu fırsatı kaçırmazdım. Ama şimdi, Liwei'den haftalarca, belki de aylarca ayrı kalma düşüncesi içimde yeni bir korkuya yol açtı. Annemi yerinden etmesinden değil, bir zamanlar bütün olan kalbimin ikiye bölünmesinden korkuyordum. Yapabilirdim, yapacağımı biliyordum ama bencilce, burada biraz daha zaman geçirmek istiyordum. Aşkımız çok yeniydi, riske atılamayacak kadar değerliydi.

Bu gece Liwei ile konuşmaya karar verdim. Şenliklerden sonra, annemin adını açıklamadan ona anlatabileceklerimi anlatacaktım. Beni anlayacaktı, daha fazlası için baskı yapmayacaktı. Ve belki de birlikte yolumuzu bulurduk.

"General Jianyun, belki de Ekselanslarının doğum gününde bu tür konuları konuşmamalıyız." Bu gecikmeye izin vereceğini umuyordum.

Kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı ama kalabalık odaya göz gezdirirken başını salladı. "Buradaki tavus kuşlarından herhangi birini tanıyor musun?"

Boğazımdan boğuk bir kahkaha patladı ve bunu öksürükle gizlemeye çalıştım.

"Çok uzun zamandır ordudayım. Dalkavukluk yapmam ya da kastetmediğim şeyleri söylemem. Sözüme güvenin, bu saray mensupları sadece güzel tüyler giyip boş iltifatlarda bulunmak için iyidir."

General Jianyun'un dudakları tiksintiyle kıvrılırken başını önümüzde duran bir adama doğru salladı. "Bu ise daha çok kurnaz bir karga. İmparatorun sadık danışmanı, ancak tavsiyeleri genellikle kendine hizmet ediyor."

General Jianyun'un bir başkası hakkında bu kadar aşağılayıcı konuşması ender rastlanan bir durumdu ve bu aşağılamayı kimin hak ettiğini merak ettim. Adamın yüzünü göremiyordum, sadece ince mor cübbesini ve ellerini örten soluk eldivenlerini görebiliyordum.

bir aksesuar dikkatimi çekti. Bakan Wu, gözlerimizin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi etrafına bakındı. Beni görmezden geldi, General Jianyun'un önünde eğilirken dudakları büzülmüştü. Bakanın görüntüsü midemi bulandırdı, eski sefalet ve dehşeti yeniden canlandırıyor.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, neredeyse önümüzde duran uzun boylu ölümsüze çarpacaktım. Cübbesinin üzerindeki işlemeli bambu yaprakları zümrüt ipekten hışırdıyordu. Beline gri bir kuşak bağlanmış, saçları abanoz bir tokayla sabitlenmiş parlak bir topuz haline getirilmişti. Onun aurası Üzerime koştu; serin ve taze, ama yoğun ve güçlü. Ezilmiş yapraklar ve yağmurla yoğun bir sonbahar rüzgârı gibi. Siyah gözleri beni biraz ilgiyle süzdükten sonra General Jianyun'u selamladı, ellerini birleştirdi ve eğilirken uzattı.

Yabancı, generali kenara çekti, bu da bana onu daha fazla inceleme fırsatı verdi. Kendini çok iyi taşıyordu. Otoritenin güvencesiyle, yine de benden çok daha yaşlı görünmüyordu - eğer o güçlü ölümsüzlerden biri değilse, Yaşam gücüyle binlerce yılı gizliyordu. Yüzü dikkat çekiciydi; yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir çene ve biraz sert olsa da iyi biçimlendirilmiş bir ağız. Daha önce böyle bir yüz gördüğümü hatırlamıyorum. ama onun bir saray mensubu olduğundan şüpheliydim. Sanki böyle bir neşe onu sıkışmış gibi gözleri sabırsızca odanın içinde geziniyordu.

Kendimi affettirmek niyetiyle bir adım öne çıktım. Dışlanmaktan, hiçbir şey yapamamaktan çok az zevk alıyordum.

Bir mobilyadan daha fazlasıydı, ama bu kalabalıkta tek başıma gezinmek beni de korkutuyordu.

General Jianyun sanki varlığımı unutmuş gibi söze başladı. "Ah, Xingyin. Yüzbaşı Wenzhi ile tanıştın mı?"

Ünlü komutan mı? Benden sadece yüz yaş büyük olmasına rağmen krallığın en iyi savaşçılarından biri? Ben onu selamlayamadan, sanki gitmemi istiyormuş gibi aniden arkasını döndü. Çekilmez biri olduğuna karar verdim ve

dilimi ısırđım. Onun bu tavrına izin vermemeye çalışarak

Onunla tanışmak istediğim için kendime kızarken bile nezaketsizlik beni rahatsız ediyordu.

General Jianyun, "Xingyin Veliaht Prens'in refakatçisi," diye ekledi.

O sırada kibirli genç yüzbaşı bana doğru döndü, yüzü ani bir ilgiyle aydınlandı. "Ekselansları ile antrenman yapan kişi mi? Okçu olan mı?"

"Evet," diye cevap verdim, daha önceki kabalığının acısı hâlâ üzerimdeydi. "Daha birkaç gün önce döndüm. Seni dün gördüm.

o diskleri vurduğunda. Daha önce hiç bu kadar iyi nişancılık görmemiştim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi kırptırdım, sonunda onu tanıdım. İlk alkışlayan uzun boylu askerdi.

Bakışları elbisemin masmavi ipeğine, eteğime işlenmiş, ortası altın rengi krem rengi manolyalara kaydı. Gümüş işlemeli yeşil brokar bir kemer bağlıydı. belime dolamıştım. Saçımda Liwei'nin bana hediye ettiği toka vardı.

"Sizi daha önce tanıyamadığım için özür dilerim. Bu elbisenin içinde çok ... görünüyorsunuz." Sesi kesildi, kulaklarının uçları kızardı.

"İşe yaramaz bir tavus kuşu gibi mi?" General Jianyun'a sırtarak cümlesini onun yerine ben tamamladım.

Yüzbaşı Wenzhi gülmedi. "Demek istediğim, bu elbiseyle gerçek bir savaşçı gibi görünmüyorsunuz."

İltifatı beni beklenmedik bir zevkle doldurdu.

Belki de düşündüğüm kadar çekilmez biri değildi. "Bizimle oturmak ister misiniz?" diye davet etti.

Memnuniyetle kabul ettim. Leydi Meiling'in babasını yeni görmüştüm ve onun benden uzak durduğu kadar ben de ondan uzak durmak istiyordum.

Masamız ön taraftaydı ve kürsüyü net bir şekilde görebiliyordu.

Burada, beyaz yeşim taşından yapılmış tahtların önüne gül ağacından bir masa kurulmuş ve her iki yanında da daha küçük tahtlar yer almıştır. Bu gece, ziyarete gelen kraliyet mensupları yanlarına oturtularak onurlandırıldı

Göksel Majesteleri, henüz ortaya çıkmamış olsalar da.

O anda odanın üzerine bir sessizlik çöktü. Kraliyet ailesi içeri girdiğinde hava güçle titriyordu, herkes dizlerinin üzerine çökmek için çabalıyordu. Başımı bir santim kaldırdım ve

Annemi hapseden imparatorun bir anlık görüntüsü.

Alemin en güçlü ölümsüzleri tarafından kuşatılmış olsa bile, Göksel İmparator göz kamaştırdı. Aurası aşılmaz bir kudretle parlıyordu; taştan bir dağın, sonsuz bir buzulunki gibi. Parlak sarı cübbesinin üzerine kırmızı ve masmavi ejderhalar işlenmişti, dönen bulutların arasından fırlıyorlardı. Tacının süslü altın çerçevesi bir mücevher gibi işlenmişti.

parlak inci dizilerinin döküldüğü kakmalı bir tabanı vardı.

Alnının önünde sallanıyor, her hareketinde ışığı yakalıyorlardı. Yüzü bir ölümsüz için bile yaşsızdı, pürüzsüz teni bir ölümsüzün canlılığını taşımıyordu.

Ne gençlik ne de zamanın kaygıları. Gözbebeklerinin karanlığında oğluna benzeyen bir parça buldum; ancak donuk derinlikleri sıcaklıktan yoksundu. O bakmadı özellikle korkutucuydu ama onunla ilgili bir şey içimi buza çevirdi.

Liwei önümde durdu ve selamlamak için başını eğdi. Yine de gülümsemesi temkinli ve gözleri donuktu. Odasına geri dönmek mi istiyordu? Ona sormak istedim ama burada değil. Şimdi değil. Sadece varlığımı kabul ederek, önce onur konuklarını selamlamasını gerektiren protokolü çiğnemişti. O uzaklaşırken nabzım hızla atmaya başladı. Ay gözlü bir kız gibi peşinden baktı. O baktı.

Bu gece muhteşemdi, gece yarısı brokarından paltosu, yıldız ışığından dokunmuş gibi parlayan gümüş-beyaz cübbesini ortaya çıkarmak için ayrıldı. Saçları altın ve safir bir taç şeklinde toplanmış, süslü bir toka ile tutturulmuştu.

"Dört Deniz'in hükümdarları." General Jianyun ilgimi yanlış anlayarak kürsüye doğru başını salladı. "Onları bir arada görmek nadirdir. İlişkiler gergin Batı ve Kuzey Denizi'nin desteğinden bu yana

İblis Diyarı. Ancak bu geçmişte kaldı; belki de bu yeni bir başlangıcın habercisidir."

Her biri farklı tonlarda cübbeler giyyordu. mavi ve yeşil, ama benzerlik burada sona eriyordu. Doğu Denizi Kralı'nın uzun saçları gümüş gibi parlıyordu. Güney Denizi Kraliçesi'nin yeşil gözleri solgun yüzünde parıldarken, onun koyu tenine karşı. Güney Denizi Kraliçesi

Geriye kalan iki hükümdar sandalyelerinde dik bir şekilde oturuyordu; birinin başında mercandan, diğerinin başında ise turkuaz ve inciden bir taç vardı.

"Yanlarında kim oturuyor?" Saçlarının kıvrımlarından mücevherli çiçekler fışkıran çarpıcı ölümsüze baktım.

"Ölümsüz Çiçek. Enfes bahçelerimiz onun çabalarının sonucudur. Onun bir bilek hareketiyle solmuş bir bahçeyi canlandırdığını gördüm.

Selefi kadar güçlü," diye belirtti General Jianyun.

"Selefine ne oldu?" Nadiren bir ölümsüzlerin pozisyonlarını teslim etmeleri için.

"Leydi Hualing, Göksel Krallık'tan uzakta, Ebedi Bahar Ormanı'nda yaşamayı seçti. O bir yer onun beğenisine göre yetiştirilmiş."

Devam etmesini bekledim - bu ölümsüz hakkında meraklandım

-Ama o sustu ve parmaklarını masaya vurmaya başladı.

Kaptan Wenzhi o zaman konuştu. "Gökseller onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Belki de bu onlara, imparatorun lütfunu kaybetmeleri halinde en güçlülerin bile başına neler gelebileceğini hatırlatıyordur."

General Jianyun kaşlarını çatı. "Sizin gibi Dört Deniz'den gelenler bile imparatorumuzu kızdırmak istemez."

Tam Kaptan Wenzhi'ye Dört Deniz'in hangisinden olduğunu soracaktım ki tekrar konuştu. "Söylendiğine göre Leydi

Hualing'in dikkati dağıldı ve on yıllar boyunca görevlerini ihmal etti, ta ki mahkeme Göksel Majesteleri'nden onun görevini elinden almasını talep edene kadar. O zamandan beri ortalıkta görünmüyor. Yüzlerce yıldır görülmedi."

Merak ettim, İmparator neden Leydi'yi
Hualing görevinden daha erken ayrılmıştı.

başkalarının en ufak bir itaatsizliğine tahammül edebilir miydi? Ama sonra tüm başlar girişe döndü, hevesli fısıltılar hışırdadı

kalabalığın arasından. Döndüğümde iki ölümsüzün kürsüye yaklaştığını gördüm.

"Kraliçe Fengjin ve kızı Prenses Fengmei, Anka Krallığı'ndan," dedi Yüzbaşı Wenzhi.

Onun adı bana bir darbe gibi çarptı. Liwei ile nişanlandığı söylenen prenses mi? İncilerle süslenmiş kızıl brokar uzun cübbelerinin üzerine, omuzlarına altın tüylerden pırıl pırıl pelerinler sarılmıştı. A Kraliçenin saçlarında ateş yakutlarından bir taç parılıyordu. Prenses başını kaldırdığında göğsümde bir şey kasıldı. O, daha önce avluda tanıştığım kızdı, Liwei'nin tablosunun istemeden yok edilmesinde ortağımdı. İmparatoriçe onları sıcak bir şekilde karşıladı ve oturacakları yeri işaret ederek ayağa kalktı. Bir şey kalbimin etrafını sardı Prenses, taştan oyulmuş bir yüzle oturan Liwei'nin yanındaki sandalyeye oturduğunda.

Moralimi yüksek tutmaya kararlı bir şekilde derin nefes aldım. Neyse ki General Jianyun soylu konuklar hakkında pek çok ilginç bilgi biliyordu ve bunları paylaşmaktan çekinmedi. Yüzbaşı Wenzhi çoğunlukla sessizdi ama ihtiyaçlarımla ilgileniyor, şarap kadehimin her zaman dolu olmasını sağlıyor ve tabağıma en seçkin lezzetleri yerleştiriyordu.

Ne zaman başımı kaldırırsam Liwei'yi bana bakarken buluyordum. Gece ilerledikçe, ifadesi aysız bir geceden daha karanlık, bir bahar fırtınasından daha gök gürültülü bir hal aldı. Şu anda Göksel İmparatoriçe'den daha korkutucu görünüyordu.

Yüzbaşı Wenzhi bana doğru eğildi. "Ekselansları neden size ters ters bakıyor?"

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak hızla, "Yanılıyor olmalısınız," dedim.

Bana attığı bakışta bir inançsızlık vardı. Ama sonra omuz silkti. "Bu durumda, bana bakıyor olmalı."

Belki de şarabın dilimi gevşetmesi ya da Gayri resmi bir şekilde konuşarak, "Görünüştünüzü çok mu hoş buluyorsunuz? Herkesin dikkatini çekmez "Seni görünce hayranlık duyuyorum."

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü duymak isterim." Kaşları meydan okurcasına kalkıktı.

"Sizi memnun etmese bile mi?"

"Özellikle de öyleyse," dedi sesi derinleşerek.

Güldüm, içi boş bir sesti; bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bu huzursuzluk hissini yok edememiştim. Neden

Liwei bana mı bakıyordu? Kenetlenmiş dudaklarını ve içimi kömür gibi yakan gözlerini tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Ne yazık ki imparatoriçe de bunu fark etti. Parmağını bana doğru eğdi, sivri altın kılıf ışıktan parlıyordu. Ancak şimdi bunların sadece süs eşyası olmadığını, Anka Pençeleri olduğunu anladım. Güçlü bir zehir.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım, kürsünün önüne doğru yürüdüm ve diz çökerek emrini bekledim.

Delici bakışları bana bir şahinin süzülüşünü hatırlattı. avının üzerine düşer. "Saç tokanız çok güzel, gerçekten de nadir bir hazine. Onu nereden aldınız?" Ses tonundaki yumuşaklık sözlerindeki hançeri gizliyordu.

Bir yanıt bulmaya çalışırken yanaklarıma sıcaklık hücum etti.

Kibar bir cevap, esprili bir söz, olmayan bir suçu ima eden esneyen sessizlik dışında herhangi bir şey.

Liwei ayağa kalktı ve ellerini önünde kavuşturarak eğildi. "Saygıdeğer Anne, bu benim ona hediyeimdi."

"Oğlum bu kadar cömert olduğu için şanslısınız. Böyle bir iyiliğin karşılığını nasıl ödemeyi planlıyorsun?" Kırmızı dudakları neşesiz bir gülümsemeyle aralandı. "Bugün oğlumun doğum günü. Ona ne hediye getirdin? Umarım aynı değerinde bir hediyedir."

Liwei sesini yükseltti. "Saygıdeğer Anne, buna hiç gerek yok. Eğer bu sizi herhangi bir şekilde rahatsız ediyorsa, benimle yalnız konuşmanızı rica ediyorum."

Onu görmezden geldi, tırnaklarındaki örtüler kolçağa vurdukça parlıyordu. Beni küçük düşürmek, buraya ait olmadığımı herkese duyurmak istiyordu. Ama ben utanmamıştım, öfkeliydim. Sadece kendim için değil, anneme yönelik tehditleri, babamı mahvetmeye yönelik başarısız girişimi, güneş kuşlarını dizginlememe konusundaki bencilliği yüzünden trajedi vurmuştu.

Hayır, onun bakışlarından ürkmeyecek, küçümsemesinden korkmayacaktım. Başımı kaldırdım, yüzümde parlak bir gülümseme vardı. "Ekselanslarına hediye verdim. Ancak, eğer

Paylaşmamı isterseniz, sizi memnun etmekten memnuniyet duyarım." Bana sanki böceklerin en aşağılık olanıymışım gibi baktı.

Zorba bir baş hareketiyle devam etmemi işaret etti.

Flütü kesemden çıkardım, parmaklarım ellerimdeki yeşim taşı kadar soğuktu. Dilim kuru dudaklarımın üzerinde gezinirken

Kalabalığa şöyle bir baktım, beni buraya getiren pervasız sözlerimden pişmanlık duymaya başlamıştım. Bazı misafirler

sıkılmış görünürken, diğerleri yaklaşan aşağılanmamın beklentisiyle parlıyordu. Böyle bir seyircinin önünde nasıl performans sergileyebilirdim? Zar zor nefes alabiliyordum, kaburgalarım sanki birbirine yapışmış gibi sıkılıyordu.

Arkamda, biri yaklaşırken ayak sesleri yere çarptı. Bu Yüzbaşı Wenzhi, bir tabure taşıyarak önüme koydu.

Eğilerek kulağıma fısıldadı, "Savaş hatları çizildiğinde, açık bir zihinle ilerle."

Sertçe yutkundum ve teşekkür etmek için başımı salladım. Sözleri beni zayıflatan korkumu hafifletmişti. Şimdi geri çekilmek

başarısızlıktan daha kötü olurdu. İmparatoriçe'nin benim korkak ya da yalancı olduğuma inanmasındansa performansımın yetersiz olduğunu düşünmesini tercih ederim. Tabureye çöktüm, oturduğum ve titreyen bacaklarımı sakladığım için minnettardım. Derin bir nefes alarak flütü ağzıma götürdüm. İmparatoriçe, imparator,

kraliyet konukları görüş alanımdan kayboldu; tek
gördüğüm Liwei'nin gözleriydi
benimkine bakıyordu. Bu onun şarkısıydı ve ben sadece ona

çaldı. Notalarım net, güçlü ve doğru bir şekilde yükseldi - bende uyandırdığı her duyguyu yansıtıyordu.

Bittiği anda kürsüye doğru eğildim ve yerime doğru kaçtım. Sessizliğin ortasında toprağa karışıp kaybolmayı diledim.

İmparatoriçe'nin yüzündeki ifadenin hayranlık değil, öfke olduğunu henüz fark etmemiş olanlar, ocakta çok uzun süre bırakılmış bir tencere gibi kaynıyordu. Öfkem soğumuştur ve nasıl misilleme yapacağından endişeleniyordum. Şimdi değil ama sonra.

bu hakareti unutmuyacaktı. İstedikinden başka bir şey yapmamıştım ve yine de ikimiz de meydan okumamın beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim. O Göksel İmparatoriçe olsa da, aynı zamanda Liwei'nin annesiydi. Aceleciliğim ve gururum yüzünden, Liwei ile olan bağlarımı

Aramızda.

Liwei'nin dikkatini çekmeye çalıştım ama sonra tatlılar getirildi, konuklar keyifle mırıldanıyordu.

Liwei'nin

Şekerlemeler enfesti -çiçek şekline sokulmuş bademli kekler, altın renkli osmanthus jölesi kareleri, gevrek susam topları ve gökkuşağından puding çeşitleri- ama iştahım kaçmıştı.

İmparatoriçe kocasına fısıldadı, o da bir kez başını salladı. Derin sesi salondaki ani sessizlikte gürledi. "Bu gece, Kraliçe'nin ölümünü kutlamak için bir araya geldik. oğlumuz Veliaht Prens Liwei'nin doğum günü. Haliyle bu çifte bir kutlama olacak. Oğlumuzun doğum gününü Anka Krallığı Prensesi Fengmei ile nişanlandığını ilan ediyorum. Sonsuza dek aynı fikirde olsunlar ve birlikte sonsuz mutluluk."

Sanki transa geçmiş gibi, elim kendi iradesiyle hareket etti ve fincanlarımızı dudaklarımıza kaldırırken diğerlerine katıldı. Ben yapmadım

İçtiğimin tadına baktım, eğer bir şey varsa. İmparatorun duyurusu göğsüme saplanan bir bıçak gibi içime girdi ve acımasızca büküldü. Zihnimdeki uğultunun ötesinde hiçbir şey duymadım; ne ayağa fırlayan konukların tezahüratları

ne de tüm salonda yankılanan alkışlar

salonda. Parmaklarım masanın üzerinde kıvrıldı, tırnaklarım cilalı ahşabı çizdi. Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri püskürttüm, metal ve tuzun ılık tadı ağzıma dolana kadar yanağımın iç kısmını ısırdım.

Düğün, şans getirdiğine inanılan neşeli bir olaydı. Davetliler çifte övgüler yağdırmak için birbirleriyle yarışırken, ben yerimde uyuşuk bir şekilde oturuyordum. kaçacak gücüm bile yoktu.

"İnci ve yeşim taşının ne kadar uyumlu bir birleşimi!"

"Anka Prensesi ve Ejderha Prensi, bir Gerçekten de hayırlı bir eşleşme!"

"Güzelliklerini görüyor musunuz? Gerçekten cennette yapılmış bir eşleşme!"

Her kelime iltihaplı yarama saplanan bir bıçak gibiydi. İnançsızlıkla Liwei'ye baktım, yarı yarıya ayağa fırlamasını bekliyordum.

İnkâr eden ayaklar. Bana bunun sadece zalim bir şaka olduğunu söylemek için. Yine de bana bakmadı ve gözleri kış gibiydi, ışıktan yoksundu. Daha da kötüsü, konuklardan gelen tebrikleri başını sallayarak kabul etti. Prenses Fengmei'nin yüzü kızardı.

dikkatimi çekti ve Liwei'nin koluna dokunduğunda, içim alevlerin içine düşen kuru bir yaprak gibi buruştu.

Bu gerçektir; başka biriyle nişanlanmıştı. Umutsuz bir gitme dürtüsü beni yakaladı. Yalnız kalmak, kederimin bir nehir gibi okyanusa dökülmesine izin vermek istedim. Ama bu korkak dürtüyü bastırdım. Kaçmayacaktım, saklanmayacaktım da. Tam acıdan bayılacağımı düşündüğüm anda

elim benimkini sardı -sert ve güçlü- serin bir dokunuş sersemliğime nüfuz ediyordu. Başımı kaldırdığımda, bakışlarım

Kaptan Wenzhi'ninkiyle birlikte, anlayışla parlıyordu. Daha bu akşam tanıştığım bir yabancıydı, ama şu anda

Bu azgın fırtınada tek dayanağım oydu. Onun sessiz tesellisini kabul ettim, parmaklarına sarıldım; kendimi devrilmiş bir şarap kabı kadar boş hissediyordum, içindekileri umursamaz toprağa döküyor.

Gece açıktı ve hafif bir ayaz vardı ama ben çoktan donmuştum. Avluda oturmuş, gökyüzündeki yalnız aya bakıyordum. Annem beni görebiliyor muydu? İlk defa görmemesini umdum. Acımı hissetmesini, ne kadar aptal olduğumu bilmesini istemiyordum.

Üzerime bir gölge düştü ama başımı kaldırmadım. Yanımda oturduğunda bile.

"Xingyin, izin ver açıklayayım."

Yumruklarım kucağımda kenetlendi, damarlarım derime doğru gerildi. Aşkımın bu kadar duygusuzca oynanması çiçeği koparılmış ve yerde solmaya bırakılmış. Bundan daha fazlasını hak ediyordum. Geriye kalan gururumu kurtaracaktım, çünkü zaten çok şey kaybetmişim.

"Majesteleri, yardımınıza ihtiyacınız var mı? Eğer yoksa, bu gece için çekileceğim."

"Beni dinleyecek misin?" Gözlerindeki ışık sönmüş, bir uçuşun içinde boğulmuştu.

Ayağa kalktım, bacaklarım tahta kalaslar gibiydi. Koluma uzandı ama ben geri çekildim, dokunulmak istemiyordum, hele de onun tarafından.

"Pekâlâ." Sesi gergindi. "Bu gece bana yardım edebilirsin."

Sessizce onu odasına kadar takip ettim. Lambaları yaktım, Mangaldaki kömürleri ısıttım, bir testi şarabı ısıttım ve ona yeni bir takım giysi getirdim. Masanın üzerine kitaplarını ve yarın için gerekli malzemeleri yerleştirdim.

Ben gerçekleştirmiştim

Bu görevler onun için daha önce sayısız kez yerine getirilmişti, ancak hiçbir zaman bu kadar soğuk bir hassasiyetle ya da bu kadar isteksiz bir kalple yerine getirilmemişti.

Orada durmuş, o karanlık bakışlarla beni izliyordu, dipsiz gözleri. Kollarını kaldırdığında önce lacivert paltosunu, sonra da beyaz ve gümüş renkli cübbesini çıkardım,

tahta bir sehpayaya astım. Altın saç tokasını çıkardım ve başından tacı aldım. Saçları omuzlarına döküldü ve tek bir telinin bile bana değmemesine dikkat ederek saçlarını taradım.

Sözlerimi bitirdiğimde eğildim ve gitmek için döndüm. "Seni kovmadım," dedi sessizce.

"Ben tüm görevlerimi yerine getirdim. Size yardım etmem için başka neye ihtiyacınız var?" Sesim kısık, kalbim kurşun gibiydi. Bu numaraya daha fazla tahammül edemezdim.

"Otur. Dinle." "Lütfen" diye ekledi.

Gururum gitmem için beni öfkelendirse de kendimi bir sandalyeye bıraktım. Masanın üzerinde titreyen muma bakarak, sönene kadar kalmaya karar verdim. Hayır benden daha fazlasını isterdi.

Liwei yanıma oturmuş, ellerini saçlarında gezdiriyordu. Tarakla gösterdiğim çabanın sonuç vermediğini fark ettim. boşa gitti.

"Annem her zaman Anka Krallığı ile bağlarımızı güçlendirmek istemiştir. Onlar güçlü bir alan, bir Kraliçe Fengjin uzak bir akraba olsa da, onun akrabası ve arzu edilen bir ittifak. Güneş kuşları öldürüldüğünde, bizim gözetimimiz altında vurulduğunda, krallıklarımız arasındaki bağ gergin."

Kesik kesik bir nefes aldı. "İşte o zaman Prenses Fengmei

ile benim aramda bir nişan yapılması için daha çok bastırdı.
Görevim olmasına rağmen asla kabul etmedim.
benden beklenen. Tanımadığım biriyle evlenmek istemedim.

Aşk. Yıllar geçti ve ben onun bu fikirden vazgeçtiğine inandım. Dün senden ayrıldığımda ailemin yanına gittim, Onlara bizden bahsetmek niyetindeydim. Bana o gün Prenses Fengmei ile benim aramda bir nişan yapıldığını söylediler. Tabii ki reddettim! Ama onlar açıkladılar. Birliğin aciliyeti. Prestijin ötesinde, hayatta kalmamızı sağlamak içindi. Anka Kraliçesi huzursuz. Casuslarımıza göre, düşmanlarımız bize karşı birleşmek için ona teklifte bulunmuş. Bırakın düşmanımız olmalarını, Anka Krallığı'nın dostluğunu bile kaybetmeyi göze alamayız. Anka Krallığı ile savaştan sonra zayıflamışken İblis Diyarı. Hâlâ onlar tarafından tehdit edilirken olmaz. Aramızdaki ateşkes pamuk ipliğine bağlı, avantajı ele geçirmeleri halinde kopması muhtemel ve şu anda bile bize karşı planlar yaptıklarından eminiz."

O donuk, düz ses tonuyla devam etti. "Elimden geldiğince krallığımı ve ailemi korumalıyım. Bunu isteyerek yapamam. Onları tehlikeye atabilecek herhangi bir şey. Ne kadar istesem de bencil olamam."

Aramızda bir uçurum kadar geniş bir sessizlik uzanıyordu.

Sözleri beni rahatlatmak içindi, ama ben İçim acıyordu. Zorla olsaydı belki daha iyi katlanabilirdim. Ama bu nişanı kendi isteğiyle kabul ettiğini bilmek, karnıma inen bir yumruktan daha fazla acı veriyordu.

Yine de mantık acımasızdı ve yaralı kalbime karşı acımasızdı. Onun yaptığından farklı bir seçim yapabilirdim mi? Ailemi ve evimi kurtarmak için hiçbir fedakârlıkta bulunmaz mıydım?

Bu yeterli değildi. Göğsümdeki bu ağrıyı, boğazımdaki bu yumruyu, midemin çukurunda çalkalanan bu mide bulantısını hafifletmeye yetmiyordu. Beni sevdiğini söylemişti ve sonra

Bir başkasına söz vermişti. İçimde kabaran, yanan ve kavuran bu kıvranan, bükülen duygular beni hasta ediyordu. Ama o benim umutsuzluğumu bilmeyecekti; ben ona söylememek. Onun duygularını değil, kendi duygularımı korumak için. Onun önünde ağlamak, yalvarmak ya da yakarmak... Buna dayanamazdım.

Ne olursa olsun, başımı dik tutacaktım. Benim En zor zamanlarımda tutunduğum şey gururdu, şimdi elimde kalan da o.

Ama kolay değildi. Bakışlarımı titreyen mum ışığına dikmiş, sakinleşmek için mücadele ediyordum. Neden en çok güç gerektiren zamanlar, en zor anlarımızdı? En zayıfımız mı? Gözlerimi ondan kaçırdım, kinimden değil, gözyaşlarımı saklamak için.

Çantamdaki katlanmış notu hatırlayarak, titreyen parmaklarımla onu çıkardım. Şakam ne kadar acımasızca kehanetti;

Bu kalp oyununda gerçekten de hiç ödül yoktu. Kâğıdı sıkıca kavradım ve bir top haline getirdim. Nasıl Okuduğum kitaplardaki gibi her şeyin yoluna gireceğini düşünmek aptallıktı: annesi tarafından bulunan kayıp çocuk, cesur bir savaşçı tarafından yenilmiş canavar, prens tarafından kurtarılan prenses. Ama ben prenses değildim ve Benim gibiler için peri masalları yoktu, cennette bile.

Bir şekilde, şu sözleri söyleyecek gücü buldum söylenmesi gerekiyordu. Onu özgür kılacak olanları, kalbimi kıracak olanları. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama gitmeliyim."

"Zorunda değilsin. Burada senin için her zaman bir yerim olacak." Bana doğru uzandı ama son anda geri çekildi, parmakları yumruk oldu.

Bazıları bunun benim hakkım olduğunu düşünse de, artık ona daha fazla borçlu kalmayacaktım.

Bana olan inancını. Ama aşkımızın parçalarını iyilikle tartmayacaktım. Saygınlığımın iplerini kavrayarak kendimi kayıtsızlığa gömdüm.

"Bana nasıl bir yer önerebilirsiniz? Hizmetçilerinizden biri olarak mı? Gelecekteki çocuklarınızla oynayacak biri olarak mı? Karınıza eşlik edecek biri mi?" Gülüşüm tırtıklı ve sertti. "Hayattan daha fazlasını istiyorum."

Bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Nereye gideceksin? Başka bir pozisyon bulmana yardım edeceğim. Nereye istersen."

"Hayır," dedim çabucak, çok çabuk. Kabul etmek, yolumu kolaylaştırmasına izin vermek çok kolay olurdu. Şiddetli bir memnuniyet

Onun iyiliğini kabul etmeye zorlanmadığımı anladım. Onun lütfuyla değil, kendi liyakatimle bir mevki kazanmıştım. Kimseye borçlu olmayacaktım. Önüm açıktı, gecikmek için bir nedenim yoktu. Belki de orduda olmak burada olanları unutmama yardımcı olacaktı.

Belki de yeniden başlamak bana iyileşme şansı verirdi.

Tokayı saçımdan çıkardım ve ona uzattım, berrak taşlar ışığı yakaladıkça parlıyordu. Almayınca masanın üzerine koydum. Parmaklarım Belimdeki Gök Damlası Püskülüne doğru hızla hareket ettim, ama tereddüt ettim. Bunu bir hatıra olarak saklayacaktım. Bu bir dostluk hediyesiydi ve ne olursa olsun o hâlâ benim dostumdu.

Üzerime ezici bir ağırlık çöktü, uzuvlarımın gücünü tüketti. Belki de bu odadan çıkarken bunu biliyordum, Asla geri dönmeyecektim. Zamanımız sona ermişti. Acıyla düşündüm, şimdiye kadar sevdiklerimden kopmaya alışmış olmalıydım.

Ayağa kalkarak ellerimi birleştirdim ve onu hafifçe selamladım. "Majesteleri, size hizmet etmek bir onurdu. sen."

Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılar gözümün önünden geçti: yıllarca süren arkadaşlığımız, aşkla geçen birkaç günümüz. Sonra mum alevi titredi, son saniyeleri için mücadele etti ...oda karanlığa gömülmeden önce bir tutam dumana dönüştü.

Bölüm II

OceanofPDF.com

Ateş çıtırdıyor, kıvılcımlar havaya saçılıyordu. Ben yapmadım

Yerde oturduğum yerden irkildim, oklarımın şaftını zımparalayarak onları daha yalın hale getirdim. Daha hızlı. Bu iş gerekli değildi ama ellerimi meşgul ediyor ve zihnimi sessiz tutuyordu. Ağzımın bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Sadece birkaç ay önce Okçular Odası'nda çalışıyordum.

Yansıma ve şimdi bir canavarı öldürmek için oklarımı hazırlıyordum.

Dokuz başlı yılan Xiangliu, Ölümsüz Diyar'dan aşağıdaki dünyaya kaçmıştı. Yakındaki köylere musallat olmuş, nehirlerini sular altında bırakmış ve beslemek için kurbanlarını kapmıştı.

doymak bilmeyen bir iştah. Ölümlü savaşçılar uzun süre bu yarattığı alt etmeye çalışmış olsalar da güç ve kurnazlık. Göksel İmparator'un kuvvetlerini göndermek için neden şimdiye kadar beklediğini merak ediyordum.

güneş kuşlarının bu kadar uzun süre kontrolsüzce dolaşmasına izin vermek. Bunun bilinçli bir zalimlik olduğunu düşünmüyordum, daha ziyade bir ölümlünün bir böceğin hayatına bakıp onun çektiği acıyı anlayamayacağı bir önemsizlik olduğunu düşünüyordum. Sadece imparator değildi;

Birçok ölümsüz bu görüşü paylaşıyordu. Damarlarımda ölümlü kanı dolaşmasaydı belki ben de onlar gibi

olabilirdim. Annem ve babamla ilgili düşüncelerim bu yerle iç içe olmasaydı.

Yerden yükselen dağa baktım.
Buraya Gölge Tepe deniyordu. Solan ışıktaki, koyu renkli kaya sanki bir yağ tabakasıyla kaplanmış gibi parlıyordu.
Burası, yukarıdan baktığımda hayal ettiğim Ölümlüler Âlemi'ne hiç benzemiyordu. Ne parlayan fenerler, ne gülen çocuklar, ne de tek bir ağaç bile yoktu.
çorak toprakları süslüyor. Havada fırtınanın koptuğu ana benzer bir gerginlik var.

Yerde kaydım, metal omuzlarıma ve kaburgalarıma baskı yapıyordu. Shuxiao zırhın ağırlığını abartmamıştı. Daha önce içimde böylesine bir korku uyandıran aynı zırhı şimdi giymiş olmam bana kötü bir şaka gibi geldi. Ama bu benim seçimimdi.

Sonsuz Huzur Avlusu'ndan ayrıldığım geceyi düşündüm. Daha fazla gecikmemeye kararlı bir şekilde General Jianyun'u aramış ve Göksel Ordu'ya katılma teklifini kabul etmişim.

"Mükemmel." O anda gülümsedi, bu nadir görülen bir durumdu. "Ekselanslarına haber verdiniz mi? O-"

"O biliyor." Sinirlerim nezaketin dolambaçlı yollarından geçemeyecek kadar yıpranmıştı. Bu jestin bir sonraki sözlerimin acısını hafifleteceğini umarak onu tekrar selamladım.

"General Jianyun, bu fırsat için size teşekkür ederim, ancak birkaç şartım var."

"Ah?" Bu tek hece bir şekilde hem kızgınlığımı hem de cüretkârlığım karşısında duyduğum eğlenceyi yansıtıyordu.

"Resmi bir rütbeye ya da ücrete ihtiyacım yok. Ben ne istediğim şey kendi kampanyalarımı seçme özgürlüğü ve başarılarımın takdir edilmesi." Vücudum gerildi, onun onaylamamasına hazırlanıyordu.

Kaşlarını çatarak dudaklarını büktü. Cüretkârlığım onu rahatsız mı etmişti? Ama artık kendi değerimi biliyordum ve artık sadece bana verilen fırsatlara minnet duymuyordum. Anlamsız bir unvan ya da güç için rütbelerimi yükseltmeyecektim.

imrenmedim. Ne de geleceğimi bir başkasının ellerine bu kadar kolay teslim ederdim. En güvendidikleriniz bile sizi

İstemeden de olsa, Liwei'den öğrendiğim ve iyi öğrendiğim bir dersti bu.

General Jianyun kollarını göğsünde kavuşturarak bana sert bir bakış fırlattı. "Bu işler böyle yapılmaz. Komutanlar her görev için birliklerini oluşturur, Her askerin deneyimini ve becerisini göz önünde bulundurarak. Hepimiz Göksel Krallığın çıkarlarına en iyi şekilde hizmet eder."

"Ben de öyle." Ne kadar boş sözler söyledim. Bunu ben yapmadım.

tek istediğim Kızıl Aslan Tılsımı'ydı. Ama bunu başarmak hiç de kolay olmayacaktı.

diğer savaşçılardan daha parlak olacaktım. Ve böylece, yıldızlarla dolu bu gecede, gökyüzünde parıldamak için kendi yolumu çizecektim. Göksel İmparator'un dikkatini çekeceğine inandığım fırsatların peşinden gidecektim. Ben de

Annemin özgürlüğünün anahtarı olan tılsımı kazanmak. Yıllar boyunca değişmeden içimde yanan tek hırs, şimdi zayıf kalbim tarafından engellenmiyordu. Daha önce nasıl tereddüt ettiğim beni utandırdı. Asla unutmazdım Anneme yardım etmek için elimden geleni yapardım... ama mutluluğun insanı köreltmek, aceleciliğini köreltmek gibi bir huyu vardı. Bir daha asla, yemin ettim.

Sonunda General Jianyun merhamet etti. Ödül olarak "Okçu" gibi sıradan bir rütbeyle Yüzbaşı Wenzhi'nin birliğine katılmışım - tanıdığım tek komutan ve daha da önemlisi, en kritik seferlere atanacak ünlü bir komutan.

Ancak sonraki haftalarda bu kararına lanet ettim. -Parmaklarım morarana kadar hedefleri vuruyor, artık ayakta duramayacak hale gelene kadar dövüşüyor ve sıkılmış bir bez gibi bitkin düşene kadar büyü dokuyordum. Yüzbaşı Wenzhi askerlerini çok sıkı eğitiyordu ve ben her gece

Yatağım -vücudum gevşek ve kaslarım ateşli- uykunun unutkanlığına dalmaya hevesliydi.

Eğitimin tehlikeleri de yok değildi. Orduya katıldıktan kısa bir süre sonra Yüzbaşı Wenzhi beni titrek meşalelerle aydınlatılmış bir yeraltı odasına götürdü. Gri taş aslanlar

Duvarlar boyunca sıralanmış şişkin gözler, açık çeneleri sanki bizimle alay ediyormuş gibi korkunç sırıtışları taklit ediyordu. Tenim nasıl da onları görünce süründüm. Kaptan gider gitmez, kapı arkasından çarparak kapandı; aslanların ağzından çıkan oklar tıslayarak yağmurdan daha hızlı bir şekilde bana doğru fırladı.

Fırtına gibi yağıyordu. Yere düştüm, bir çıkıntının altına yuvarlandım. Ama çok yavaşım, acı bacağıma yayılıyordu. Okları etimden koparırken irkildim.

bir ok çekip geldikleri yöne doğru ateş ettim. Tasarımdan çok kazayla bir aslanın ağzına isabet ettirdim. Çeneleri kapanarak saldırılarına son verdi. Ancak hepsini vurduktan sonra -çenelerinden çıkan oklarımla- yaylım ateşi kesildi ve kapı bir kez daha açıldı.

Kaptan Wenzhi'nin girişte dikildiğini görünce kanım dondu. Bu bir test miydi?

"Neden beni uyarmadın?" diye sordum.

"Gerçek bir savaşta, düşman saldırmadan önce sizi uyarır mıydı?"

"Sen benim düşmanım değilsin."

Başını bir yana eğdi ve bakışlarıyla beni kıştırdı. "Böyle düşünmene sevindim. Ama Archer Xingyin, senin performansı iç karartıcıydı."

Çenemi dışarı çıkardım, gururum incindi. "Bütün aslanları vurdum. Tuzaktan kaçtım."

Bakışları baldırındaki kırmızı izlere takıldı, kan ince akıntılar halinde aşağıya süzülüyordu. "Bu ilkti Aslanlar Odası'nda sahne aldınız ve yine de yaralandınız. Eğer bunlar zehirle kaplı olsaydı, ölmüş olurdun."

Başını sallayarak odaya girdi ve aslanların çenesinden oklarımla fırlattı. Dartlar bir kez daha bize doğru fırladı. Başımı eğmek, güvenli bir yere yuvarlanmak istedim ama o yerini korudukça kendimi onun yanında kalmaya zorladım, kalbim

sivri uçlar daha da yaklaştıkça gümbürdüüyordu. Tam yere atlamak üzereyken, elini neredeyse

umursamazca. Önümüzde parıldayan bir buz duvarı belirdi ve dartlar ona çarptı.

Gururum serin havada buhar gibi yok oldu. Bir rüzgâr, bir alev duvarı, bunlardan herhangi biri işe yarayabilirdi! Sihrimi zahmetsizce çağırmayı öğrenmiş olsam da, kullanımı bana içgüdüsel olarak gelmiyordu. Belki de çok uzun süre onsuz idare ettim. Saldırıya uğradığımda ilk içgüdümlerim ve ayaklarımla karşılık vermektir. Bir ölümlü gibi, sessizce düşündüm. Köklerime sadık kaldım.

Sesi sertleşti. "En güçlü savaşçılar hem savaşta hem de büyüde ustadır. Sen hayatta kalamazsın Ne sadece dövüş becerilerine ne de sadece büyüye güvenebilirsiniz.

Eğer yapsaydınız, çok geçmeden enerjinizin tükendiğini görürdünüz. Bu çok tehlikeli bir durumdur. Ne olursa olsun, enerjinizi ne zaman kullanacağınıza karar vermek için zihninizi açık tutun.

en büyük etki için güç. Ancak gerektiğinde kullanmaktan da çekinmeyin."

Sözleri beni etkiledi. Kendimi kanıtlamaya hevesliydim. bu odaya tek başıma döndüm. Her seferinde tuzaklar biraz daha zordu; bazen yerden çiviler fırlıyor ya da duvarlardan ateş fışkırıyordu. Seansları yara bere içinde, yaralarımın kan damlayarak bitirdim. Bu Aslanlar Odası'nın ordunun en yetenekli savaşçılarına ayrıldığını ancak daha sonra öğrendim. Çoğu kişinin her tuzakta ustalaşması aylar, hatta bir yıl sürerken, benim birkaç haftamı almıştı.

Daha önce hiç olmadığım kadar güçlü, hızlı ve kuvvetliydim.

Ama şimdi önümde uzanan şeye hazır mıyım? Karanlık dağa baktım, içimde yükselen mide bulantısını bastırmaya çalıştım, gelmekle doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ettim

Burada, adı bile ölümsüzleri susturacak kadar korkunç bir canavara karşı ilk savaşımı veriyorum.

Biri yaklaştı, ayak sesleri toprağı eziyordu. Kasvetli düşüncelerimden uzaklaştığım için mutluydum.

"Okçu Xingyin, ben de sizi arıyordum." Kaptan Wenzhi yanına çöktü. "Xiangliu hakkında bilmen gereken şeyler var."

Onu selamlamak için ayağa kalkmaya başladım ama bana oturmamı işaret etti. Yalnız kaldığımızda sık sık bu tür bir gayri resmiliğe bürünürdü - rütbe ve hiyerarşiyle yönetilen Göksel Ordu'da nadiren görülürdü. Bunun nedeni ziyafette birbirimize bağlanmış olmamız mıydı? En çok buna mı ihtiyacı vardı? Yoksa burada resmi bir görevim olmadığı için mi benimle rahattı, ne onun iyiliğini ne de onayını istiyordu?

"Xiangliu'nun dokuz kafasından sadece birine vurabilirsin," dedi aniden.

Kıpırdamadan durdum, parmaklarım okun etrafında kıvrıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gücünün çekirdeği beşinci kafatasında, ortadaki kafatasında yatıyor." Gözlerini alevlere dikti. "Eğer biz Başka bir yerde olsa, büyüyle saldırabilirdik. Ancak bu dağda güçlerimiz sınırlanmış durumda."

Bu konuda uyarılmıştım. Burada enerjime ulaşmaya çalıştığımda, tıpkı eğitimsizken olduğu gibi uzaklaştı. "Bu bir büyü mü?"

Yer değiştirdi, sıçrayan alevler yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Kimse bilmiyor. Burayı sadece keşfettik Xiangliu'yu burada avladığımızda. Yılan hem kadim hem de kurnaz; belki de burada güvende olacağını biliyordu."

"Doğru olanı bulana kadar tüm kafalarını vuramaz mıyım?" Küstahlığım tedirginliğimi gizliyordu. Dokuz çenenin bana dişlerini gıcırdatacağı düşüncesi kemiklerime kadar ürperti gönderdi.

"Eğer öyle olsaydı, bir düzine okçu bulup oklarla örtün. Xiangliu çoktan ölmüş olurdu ve sana ihtiyacımız olmazdı."

"Neden yapmıyorsun o zaman?" Sözlerine sinirlenerek karşılık verdim.

"Diğer başları zarar görmez. Yanlış olana vurmak sadece Xiangliu'yu kızdırır, şüphelerini artırır ve görevimizi zorlaştırıyor. Son seferinde

okçumuz etkisiz hale gelince geri çekildik. Ama her savaşta düşmanımız hakkında daha çok şey öğreniyoruz."

Şaşkınlıkla ona baktım. Onların olduğunu fark etmemiştim. daha önce denendi. Belki de sadece zaferler gösterildi, yenilgiler hızla gömüldü.

"Beşinci kafasının diğerlerinden bir farkı var mı?" diye sordum. "Diğerleri gibi pullarla kaplı değil ve derisi neredeyse bizimki gibi. Xiangliu'yu yok etmek için gözlerine vurmalı, kafatasını temizlemelisiniz." Durakladı. "Ne yazık ki göz kapakları hiçbir silahla delinemez. En azından hiçbir Bilmediğimiz kadarıyla."

"Sadece gözleri açıkken mi ateş edebilirim?" Uyuşmuş bir şekilde tekrarladım.

Kısa bir baş sallama. "Xiangliu kendini iyi koruyor. Son seferde öğrendiğimize göre, bu gözler sadece en güçlü saldırısı olan asitle vurulduğunda açılıyormuş. Ve o zaman bile çok kısa bir süre için."

Bir çubuk aldı ve ateşe attı. Çıtırdadı, kıvılcımlar uçuştı ve artan gerginliği yansıttı.

Okum yere düştü. "Hepsi bu mu?" Öyle olması için ne kadar dua etmişim.

Sanki bu on adım ötedeki bir hedefi vurmak gibi basit bir meseleymiş gibi başını salladı.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Kendime lanet ettim.

Daha önce daha fazla bilgi istemediğim için içten içe üzüliyordum. O zaman yeterince önemsememişim. Ancak, bu gece . . . Hayatta kalmam konusunda o kadar da kayıtsız olmadığımı fark ettim.

"Kendinden şüphe etme. Xiangliu bu sefer kaçamayacak. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," dedi sakın bir güvenle.

"Peki bu ne olabilir?" Biraz şüpheyile sordum. "İki okçu," diye espri yaptı.

"Yakında bir tane daha eksilecek," dedim ona karanlık bir sesle.

Güldü. "Ve hız. Tam olarak senin hızın. Senin kadar isabetli ve hızlı ateş eden birini daha önce hiç görmedim. Bu çok önemli olacak." Son kısmı kasvetli bir şekilde söyledi.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu fark etmiş olsaydım farklı şekilde antrenman yapabilirdim."

"Kendini nasıl daha fazla zorlayabilirsin ki? yaptın mı?" diye karşılık verdi, sesi yumuşamadan önce. "Hazır hissetmiyor musun?"

Ağzım yüzümü buruşturdu. Yılandan duyduğum korkudan daha çok, bu duygudan hoşlanmıyordum - onun kaprislerine göre oynanan bir satranç taşı olduğum hissinden. Bilmem gerektiğine inandığı şeyleri söylüyor, gitmem gerektiğini düşündüğü yere yerleştiriyordu. Böyle bir şeydi

Shuxiao'nun beni uyardığı gibi emir komuta hiyerarşisi içindeydim ama güçsüz bir acemi değildim.

"Bir dahaki sefere hazır olup olmadığımı kendim karar vermeyi tercih ederim." Ayağa kalkarken dudakları kıvrıldı. "İyi geceler, Archer Xingyin. Geç oldu ve diğer herkes çoktan uyudu."

Çadırına gitmesini bekliyordum ama onun yerine dağa doğru yürüdü ve dağın gölgesinde kayboldu. Bu saatte nereye gidiyordu? Merakımla savaştım izinsiz girme isteksizliğim, mahremiyetine saygı gösterme arzum

Kazanmak. Hepimizin kendimize zaman ayırmaya ihtiyacı vardı. Alevler, için için yanan bir yığın haline gelmeden önce zayıf bir şekilde titredi.

Tıslama ve çatırtı olmadan, sessizlik sadece diğer askerlerin düzenli nefes alışlarıyla kesiliyordu. I orada ne kadar oturduğumu, düşüncelerimin içinde ne kadar kaybolduğumu bilmiyordum. Kaptan Wenzhi nihayet ortaya çıktığında, karanlıkta tek başına oturan bana baktı.

"Neden hâlâ ayaktasın?" diye sordu bana doğru adım atarken. "Yorgun değilim." Gözlerim ellerine kaydı. toprakla. "Neden hâlâ ayaktasın?" Sorusunu ben de ona tekrarladım.

"Yarınki yolumuzu incelemem gerekiyordu. Herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için." İçini çekti. "Biraz uyu.

Yarın dik bir tırmanış ve zorlu bir mücadele bizi bekliyor."

Sonra yeryüzündeki yerimi bulmak için onu terk ettim.

En zoru gecelerdi. Karanlıkta tek başıma yattığımda, gün ışığında uzaklaştırdığım anılar üzerime çöküyordu. Sıcak kara gözler ve alaycı bir gülümseme.

Kollarımı kendime sarana kadar kalbimin etrafındaki sert kabuktan uzaklaşıyor, göğsümdeki sıkışıklıktan nefes almakta zorlanıyordum. Belki de bu gece daha kötüydü Çünkü Ölümlüler Âlemi'ndeydim; annemle babamın tanıştığı, aşık olduğu ve mutlu olduğu yerde. Güneş kuşlarına kadar. Bana kadar.

Bir keresinde cesaretimi toplayıp anneme nasıl tanıştıklarını sormuştum. Kitabı okumamış olsaydım, asla bu kadar cesur olamazdı. Ama tüm bilgilerde böyleydi, azıcık bir bilgiye sahip olmak sizi daha büyük bir susuzlukla baş başa bırakıyordu. Ve ben bulmuştum ölümlü geçmişi hakkında konuşmaktan çekinmezdi. Çekindiği şey, sonrasında gelen anılardı. Bazen onun ölümlü ve ölümsüz olmak üzere iki parçası olduğunu hissediyordum; birincisi babama, ikincisi ise bana aitti.

Sorum karşısında yüzü parlamış, yanaklarına bir kızarıklık yayılmıştı. "Deniz kıyısındaki bir köyde birlikte büyüdüğüm," demişti bana. "Zeki olan oydu, en hızlı koşan ve en çabuk yay çeken oydu. Askerler onu öldürdüğünde On yedi yaşına bastıktan hemen sonra onu almaya gelmişler ve kendilerine katılmasını istemişler. Hiç şikâyet etmedi, sadece annesine sarılıp onun için ağladı. Ben de ağlamamaya çalıştım. birbirimizi sevdik. Gitmeden önce, benim için geri döneceğine söz verdi. Beş yıl boyunca bekledim. Bazen Büyüklüğe giden yolda beni unuttuğunu düşündüm. Ama unutmadı."

Titreyen dudaklarını birbirine bastırırken yüzüne bir bulut çökmüştü. İkimizin de bildiği şeyi yüksek sesle söylemesine gerek yoktu: ayrıldıklarını, daha Babamın fikrini değiştirip bir daha geri dönmemesinden daha geri dönülmez bir şekilde - şimdi aralarında tüm gökyüzü varken.

İç çekerek soğuk zemine uzandım. Diğer herkes Kaptan Wenzhi'nin söylediği gibi uyuyordu. Artık sadece kendi kaybım için olmasa da hâlâ acı çekiyordum. Ailem ikiye bölünmüş bir şeftali gibi parçalara ayrılmıştı. Onların

Aşkları bozulmamıştı ama yine de birlikte olamıyorlardı. Bu, ölümün kaçınılmaz sonundan daha mı kötüydü? Bilmiyordum.

Benim aksime, en azından annemin aşkıyla evlenmiş olduğunu acı acı düşündüm. Ona sadık kalmıştı. Annem de ona, iksiri içtiği o meşum güne kadar. Acaba bu Aşka giden tüm yolların nereye çıktığını? Ayrılık, ihanet ya da ölümle gelen kalp kırıklığı? Geçici sevinç, ardından gelen kedere değer miydi? Sanırım bu aşkın gücüne, yaşanan anılara bağlıydı.

annemi on yıllar boyunca ayakta tutmaya yetecek kadar yalnız nöbet. Yine de en kötü anlarımda bir karanlık üzerime çökmüş, nefret dolu şeyler fısıldamıştı - bir aptal olduğumu, zayıf biri olduğumu, kolayca gözden çıkarılabileceğimi. Bu beni rahatlatabilirdi.

nefrete teslim olsaydım, içimi kemiren acının Kızgınlık kederimi bastırdı ve Liwei'yi beni incittiği için suçladım. Yine de bu sadece kısa bir soluklanma olacaktı çünkü incinen gururdan daha çok yas tuttuğum şey Kaybettiğimiz aşk, artık bizim olmayan gelecek.

Göğsümün içindeki ağrıyan oyuk daha da genişledi. I İçgüdüsel olarak gecede ayı aradım, yumuşak ışığının yüzümü sıyırmasına izin verdim, acıma merhem oldu.

Kapatıyorum

Gözlerime baktığımda, neredeyse annemin dokunuşunu hayal edebiliyordum. Tırnaklarım avuçlarıma battı. Ben bu talihsiz aşktan daha fazlasıydım; bunun beni tanımlamasına izin vermeyecektim. Düşünmem gereken bir ailem, gerçekleştirmem gereken hayallerim ve yarın öldürmem gereken dokuz başlı bir yılanım vardı.

Güneş ışığı dağın üzerini uğursuz bir parıltıyla aydınlatıyordu. Yamaçtan tırmanırken Yüzbaşı Wenzhi'nin hemen arkasında kendimi yukarı çekerken dişlerimi sıktım. Alnımdan, boynumdan ve sırtımdan ter damlıyordu. soğuk kayayı, kaygan yüzeyi kavramak için. Aşağıya baktım, yer o kadar uzaktaydı ki başım döndü. Yüzüncü kez kendime Ölümlüler Âlemi'nde düşmenin bizi öldürmeyeceğine dair güvence verdim, yine de şimdi bir bulut çağırabilmeyi ne kadar isterdim.

"Buradayız." Kaptan Wenzhi bir çıkıntıya tırmandı.

Geri kalanımız onun peşinden koştuk, en son ortaya çıkan Okçu Feimao oldu; yüzü kızarmış, parlak zırhı çizik içindeydi.

yerler. Düşmüş müydü? Neyse ki zarar görmemiş görünüyordu.

Çıkıntının ucunda karanlık bir giriş belirdi, eğilmeden geçebileceğimiz kadar yüksekti. Xiangliu evini iyi seçmişti. Sadece korunmakla kalmamıştı.

ama bu kayalık arazi, dar patikaları ve dar açıklıklar, birliklerin içeri girmesini imkânsız hale getiriyordu.

Kaptan Wenzhi sabit bir ses tonuyla bize hitap etmeden önce toplanmamızı bekledi. "Dikkatli olun. Xiangliu güçlü ve hızlıdır, dişleri bıçaklardan daha keskindir ve derisi Geçilmez pullarla korunuyor. Dokuz başlı, küçük

onun dikkatinden kaçır. Ve ne yaparsanız yapın, gözlerinin içine bakmayın."

"Neden?" Cevabından şimdiden korkarak sordum. "Seni felç edebilir."

Üzerimize gergin bir sessizlik çöktü ve ayak sesleriyle bölündü. Bu yaratığın, Göksel İmparator'un öfkesini kazandıktan sonra bile ölümden bu kadar uzun süre kaçmış olması pek şaşırtıcı değildi.

Şimdi daha yavaş konuşarak devam etti, "Saldırılarınızı karnının altına, en savunmasız kısmına odaklayın. Bu onu öldürmez ama acı çekmesine neden olur. Amacımız, asidini serbest bırakana kadar dikkatini dağıtmak ve tehdit etmek. İşte o zaman hedefimiz açığa çıkacak, okçular o zaman saldıracak. İşaretimle birlikte iki grup halinde saldıracağız. Okçuların konuşlanacağı giriş." Bakışları Okçu Feimao ve bana kaydı. "Mecbur kalmadıkça ona saldırmayın. Oklarınızı çekili tutun, saldırmak için hazır olun. Çok fazla şansımız olmayacak. Sabit durun, iyi nişan alın, birlikte savaşın."

Hep birlikte, avuçlarımızı yumruklarımızın üzerine koyarak eğildik.

Tekrar ayağa kalktığımızda biraz daha dik durduk. Ben Etrafımdaki kasvetli yüzlere bakarken gerginlikle gerilmiştim. Bu, dilediğim zaman tekrarlayabileceğim bir alıştırmaya seansı değildi. En ufak bir hata ölümle yaşam arasındaki dengeyi değiştirebilirdi ve bu sadece benim için geçerli değildi.

Güneşten sırsıklam olmuş çıkıntının güvenliğini bırakıp mağaraya girdik. Devasaydı, o kadar yükseğe uzanıyordu ki Karanlıkta tavanı görebiliyordum. Okçu Feimao gibi ben de biraz uzakta, sırtımı ışığa dönmüş bir şekilde duruyordum. I

Derin bir nefes aldım, nemli hava ciğerlerime dolduğunda neredeyse öğürecektim; tuz, toprak ve çürümüş et kokusuyla doluydu. Az ileride, Yüzbaşı Wenzhi'nin eli uyarmak için havaya kalktı. Mağaranın ortasına doğru işaret etti,

mürekkepli suya batırılmıştı. Askerler onu takip ederek yana doğru ilerlediler ve kemiklerin üzerinden geçtiler.

neredeyse acımasız bir terkedilmişlikle dağıldı.

Gözlerimi kısıtım, suyun içinde büzülmüş büyük bir siluet seçiyordum, o kadar durgundu ki etrafında neredeyse hiç dalgalanma yoktu. Yaratık uyuyor muydu? Terden ıslanmış avuç içlerimi sildim, bir ok çekmeden önce. Metalden, tahtadan ve taştan sayısız hedef vurmuştum ama etten ve kandan bir yaratığı hiç vurmamıştım. Sertçe yutkunarak, gözlerim Yüzbaşı Wenzhi'ninkilerle buluştu. Ben de Okçu Feimao gibi başımı sallayarak hazır olduğumuzu işaret ettim. Yüzbaşının alçak ısıltısı sessizliği delip geçerken, askerler ayakları yere vurarak ileri atıldılar.

Kırmızı ışıklar suyun üzerinde dans eden ateş böcekleri gibi titreşerek canlandı. Ancak bunlar, Xiangliu tam boyuna doğru açıldığında şaha kalkan kafalara gömülmüştü, neredeyse bir

genç selvi. Fıçıya benzeyen gövdesinden dokuz baş fırladı, her biri bir kâbustan koparılmıştı ve her biri kendine özgü bir yaşamla fırlıyordu. Sekizi siyah pullarla kaplıydı, alev alev yanan gözleri ve bembeyaz dişleri vardı, köpüklü bir sıvıyla parlıyorlardı. Bir tanesinin derisi, çatlamış porselen gibi yayılmış koyu çizgiler dışında, adil bir ölümsüzünlüğüne benziyordu. Dudakları ayrıkta, grileşen dişleri görünüyordu ve gözlerinin olması gereken yerde

yerdeki delikler gibi pürüzsüz oyuklardı, tamamen doldurulmamışlardı. Bana ürkütücü geldi.

Bir ölümsüzün soyulmuş ve bir eldiven gibi yılanınkinin üzerine örtülmüş yüzünün hissi.

Yayımı daha sıkı kavrarırken buz omurgamdan aşağı kaydıldı. Askerler kılıçlarını kaldırarak suya atladılar. Yaratığın çenesi vahşice kırıldı.

Çivili kuyruğunu en yakındakilere dolayarak onları kaya duvarına savurdu. Bir gümbürtüyle yere yığıldılar, çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu. Xiangliu'nun kafalarından biri aşağıya inerken, dişleri bir askerin boynuna battı. Acı içinde çığlık attı, bıçağını yılanın pullu yüzüne sapladı. "Hayır!" Kaptan Wenzhi bağırdı.

Artık çok geçti, Xiangliu'nun kafaları kaynaşarak bir Bir çiçeğin taç yapraklarının tomurcuğa kapanması gibi,

ekirdeğinin etrafında bir kalkan. Yılan şaşırtıcı bir şekilde sudan dışarı sıçradı.

çeviklik, her tarafa sıçrayan damlalar. Soğuk ve ölüm kokuyor.

Askerler bastırdı. Biri kılıcını yaratığın karnına sapladı. Xiangliu girişe doğru sürünerek ilerlerken vahşi bir sesle çığlık attı.

Archer Feimao ve benim üzerimde yükseliyordu. İçeri süzülen güneş ışığına karşı pulları oniks gibi parlıyordu.

Korku kalbimi kesti, bilinmeyenin sinsi sızısı değil, hayatta kalmam için bıçak gibi saplanan dehşet. İlkel bir içgüdü beni ele geçirdi, kulaklarım Kaptan Wenzhi'nin uyarılarına sağır oldu, ok serbest kalırken parmaklarım yayın girişini serbest bıraktı. Ok saplanırken bile, hayatta kalamadığım için kendime lanet ettim.

talimatlara uyarak saklandığın için. Yılanın yılanını çekmek için saldırmak için uygun bir zamanda ortaya çıkmak yerine dikkat.

Xiangliu'nun kafalarından biri okumu koparmak için eğildi ve neredeyse küçümseyerek bir kenara fırlattı. Diğerleri etrafımda yayıldı, parlayan gözleri benimkileri delip geçti. Dondum kaldım, çekirdeğinin göz çukurlarını kaplayan, karanlıkta zar zor seçilebilen küçük, sedefli pulları ancak şimdi fark ettim.

"Başka tarafa bak!" Okçu Feimao bana çılgınca el kol hareketleri yaparak bağırdı.

Tam bir asker mızrağını yılanın midesine fırlatırken tökezleyerek geri çekildim. Xiangliu'nun çığlığı havayı delip geçerken

Orta baş yukarı kalktı, göz kapakları açılarak altındaki iki yanan kömürü ortaya çıkardı. Çekirdeği! Xiangliu'nun sekiz çenesi ayrıldı ve mağaranın her tarafına köpüren, yeşilimsi, keskin ve ekşi bir sıvı püskürttü. Vurulanlar acı içinde çığlık attı,

Acı içinde kıvrandıkları yere düştüler. Asit kollarıma püskürdü, kumaşı yedikçe köpürdü, cildimde kıpkırmızı gelincikler gibi kabarcıklar oluştu. I

sesim kısılıncaya kadar çığlık atabilirdim, yine de yakıcı acı -derimin etimden soyulması-

Ciğerlerimdeki havayı çekip aldı.

Çenelerimi çatlayana kadar sıkarak bir ok daha buldum ve yayıma doğru çektim.

Okçu Feimao bana bakarak saldırmam için işaret verdi ama korku ve acıdan tir tir titriyordum. İçimde ıskalayacağıma, başarısız olacağıma dair bir şüphe vardı, Bana güvenen herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Okçu Feimao'nun oku tam da o parlayan küreler kaybolurken ileri doğru fırladı ve yılanın göz kapaklarına çarparak parçalara ayrıldı.

Dokuz ağız kemik titreten gülümsemelere dönüştü, o kırmızı gözler bize sabitlendiklerinde kötülükle parlıyordu. Askerler, Xiangliu'nun kuyruğu dışarı fırlayıp onları kenara çekti. Okçu Feimao ve ben geri çekildik ama yaratığın iki başı dışarı fırladı ve dişlerini omuzlarına geçirdi. Çığlık attı, acı içinde iki büküm oldu, yaralarından kan akıyordu.

Boynumu bükmek ve midemdekileri dışarı fırlatmak istedim. Onun ve diğerlerinin acıları için ağlamak, Bu vahşi yaratık tarafından hırpalanmıştım. Ama dehşet beni mühürledi.

Boğazım kapalıydı; inleyemiyordum bile. Xiangliu daha yakına kaydı, başlarından biri durgun bir zarafetle bana doğru eğildi. O kadar yakındı ki, kendimi o kızıl gözbebeklerinde yansırken görebiliyordum.

Üzerime garip bir yorgunluk çöktü. Pruvayı kavrayışım parmaklarımdan kayarken gevşedi. Ağızını açtığında yılanın gözleri parladı. Saf beyaz dişler damlıyordu köpüren sıvıyla. İğrenç nefesi sersemliğimi delip geçerken, şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırarak geri çekildim. Zihnim berraklaştı.

yayımı almak için aşağı indi.

Biri bağırdı -Kaptan Wenzhi- kılıcını havaya kaldırarak bize doğru koşuyordu. Xiangliu öfkeyle çığlık atarken o yılanın karnını deşti, yılanın başları şimdi ona doğru dönüyordu.

"Hedef!" diye bağırdı yaratığın çenesini savuşturmak için kalkanını kaldırırken.

Sedefli göz kapakları fiskeyle açıldı. Kızgın kömürler bir kez daha titreyerek canlandı, karanlıkta kor haline geldi. Canavarın çeneleri ayrıldı, ellerime sıçrayan asit püskürdü, biraz yanağımı yaktı ve

ateş ve buz gibi yaktı. Acının siyah dalgaları üzerimden geçti.

Bilincim beni sürüklüyordu.

Kaptan Wenzhi'nin canavarla mücadelesi, onu bir daha hayal kırıklığına uğratmamak için içimde şiddetli bir kararlılık yarattı.

Yerimde durmaya çalışırken bacak kaslarım kasıldı, pis kokudan öğürme isteğimle savaştım. kavrulmuş et. Sadağımdan iki ok çıkarıp ipten geçirdim. Xiangliu'nun başı geriye düştü, net bir atış yapmak için mücadele ederken kollarım titriyordu - bakışlarım Diğer her şey arka planda bulanıklaşırken alevden gözlerine sabitleniyordu. Oklarım havayı yırtarak mide bulandırıcı bir gıcırtıyla vurdu.

Kıpırdamadan durdu, sekiz çift yakut gözü hızla yanıp sönüyordu. Tam başarısız olduğumu, ıskaladığımı düşündüğüm anda, kafaları geriye yuvarlanırken vücudunda büyük bir ürperti dalgalandı, yere yığılırken boynu büküldü. Havada tozlar uçtu.

Ani sessizlik ürkütücüydü, çığlıklar ve nefes alışlar, etin yırtılması yoktu. Dehşetin sona erdiğine inanamayarak şaşkın bakışlar attık. Hayatta olduğumuza. Feimao sırtıma bir tokat attı, omzunu tutarken sırtışı yüz buruşturmaya dönüştü. Birisi güldü, Bir başkası tezahürat yaptı. Kutlama yapmak istemesem de yüzümde tahta gibi bir gülümseme belirdi. Kollarım ama Kaptan Wenzhi'yi görünce içim içimi yedi. Vücudunun görebildiğim kısımları benimkinden çok daha kötü yaralarla kabuk bağlamıştı.

"Özür dilerim." Feimao'ya bakarken sesim boğuk çıkıyordu.

ve diğer yaralı askerler. "İlk şansı kaçırdım, cesaretimi kaybettim. Eğer yapmasaydım, eğer ben-"

"Okçu Xingyin, özür dilemeyi bırak." Kaptan Wenzhi Kaba olmasa da sesi sertti. "Hiçbir savaş mükemmel değildir; çok az şey planlandığı gibi gider. Önemli olan Xiangliu'nun ölmesi ve hepimizin bugün buradan çıkıp gitmesi."

Yaralarımı inceledi, dudakları gerildi - onaylamadığını düşündüm. Beni uyarmak yerine küçük bir jasper şişesi çıkardı ve birkaç damla

Kollarıma sarımsı bir sıvı döktü. Nane ve bitkilerin yatıştırıcı kokusu kirli havayı kesiyor, acı donuk bir zonklamaya dönüşürken cildime bir serinlik sızıyordu.

"Bu sadece uyuşturur." Şişeyi bana uzattı. "Kendini iyileştirmeye çalışma. Xiangliu'nun asidi düzgün bir şekilde tedavi edilmesi gereken zehirle dolu. Döndüğümüzde sana bir şifacı göndereceğim."

"Bir tane de kendine gönder. Benden daha kötü durumdasın." Yaralarına doğru başımı salladım.

Yere çöktüğümde sert sözlerimi yalanlarcasına bacaklarım sallanmaya başladı. Bir baş dönmesi dalgasının etkisiyle alnımı kollarıma yasladım. Biz kazanmıştık ama

Hedefimi vurduğumda yaşadığım coşku mu? Bittiği için inkar edilemez bir rahatlama vardı, evet, ama bununla karışık

göğsümde bir sıkışma hissettim. Acıma mıydı? Canını aldığım yaratık için mi? Daha da kötüsü ve daha derine gömülü olan . . . utanç mı? Bu kadar kolay öldürdüğüm için. Ve ben

tekrar yapacağını söyledi.

Kaptan Wenzhi yanıma çömeldi. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Gittikçe kolaylaşıyor," dedi.

"Ben de bundan korkuyorum," diye itiraf ettim duraksayarak.

"Xiangliu sayısız ölümlüyü yuttu. Eğer durdurulmasaydı, daha fazlasını öldürecekti."

Sözleri beni rahatlattı. En azından benim için yeterli nefes alışım yavaşladı ve gerginliğim azaldı. Sendeleyerek ayağa kalktım ve yılanın bedenine baktım. Kan damlıyordu. gözlerinden toprağa sızıyordu. O bir canavardı - görünüşü yüzünden değil - ama yaptıkları yüzünden.

Buna tutunurken içimde bir şey sertleşti. Bir daha yapacağım şey için yas tutmayacaktım. zorunda kaldım.

Tam o sırada, garip bir his bilincimin sınırlarını zorladı. Arkamı döndüğümde, mağaranın derinliklerinde parlak bir şey gördüm; ancak güneşin bu açıda parladığı son zamanlarda görülebiliyordu.

"Kaptan Wenzhi, şu ilerideki de ne?"

Bakışları benimkileri takip etti. "Işığın parıltısından mı?" "Hiç sanmıyorum. Bir şey hissediyor musun? Orada mı?" Ben sordum.

Başını salladığında, yanılıp yanılmadığımı merak ederek dudağımı ısırdım. Yine de zihnimdeki o çekim hâlâ oradaydı. O zayıf, anlaşılması zor farkındalık.

"Onu inceleyeceğim ve daha sonra geri döneceğim," diye karar verdim.

"Ben de sana katılacağım. Ya Xiangliu'nun bir kardeşi varsa?" Gülümsedi.

Ürperdim. "Ölümlüleri yemediği sürece onu rahat bırakabiliriz."

Mağaranın sonundaki dar geçitten kayarak geçtik, bir mağaraya çıkmadan önce sığ bir dereyi geçtik. Tavandaki bir kuyu, güneş ışığının engellenmeden içeri girmesine izin veriyor ve parıldayan bir hazine yığınınına çarpıyordu. İncilerden ipler, yeşim taşından süs eşyaları ve yumruğum büyüklüğündeki mücevherler, sanki dallar, yapraklar ve taşlarmış gibi dikkatsizce yere yığılmıştı.

"Nedir bu?" Sesimi bularak sordum.

"Xiangliu'nun kurbanlarından yağma mı?" Kaptan Wenzhi eğilerek birkaç parçayı inceledi. "Hayır, bunların bazıları bizim diyarımızdan. Xiangliu onları buraya getirmiş olmalı."

Küçük bir sandığı alıp kapağını açtım. İçinde kehribar parçalarıyla süslenmiş altın bir kolye vardı.

Onu yukarı kaldırdı. "Bir toprak büyüsü tılsımı." "Nereden biliyorsun?" Merakla sordum.

"Kehribar ağaçların kutsal bir hazinesidir," diye açıkladı ve onu kutusuna geri bıraktı. "Bunu O'na sunacağım Göksel Majesteleri."

Birkaç sandık daha açtık, bir sandığı kenara atıp Yakuttan muhteşem bir kolye, altınla kalın damarlı lapis lazuliden pürüzsüz bir küre ve rüzgâr çanı şeklinde gümüş bir saç süsü. Parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde, cınlayan bir melodi mağarayı doldurdu.

Pırıl pırıl parlayan sürüyü işaret ettim. "Tüm bunlarla

ne yapmalıyız?"

Ölümsüzlerin süs ya da gösteriş dışında maddi zenginliğe çok az ihtiyacı vardı. Büyü, rütbe ve soy-Göksel Krallık'taki gücün gerçek belirleyicileri bunlardı.

Yüzbaşı Wenzhi omuz silkti. "Göksel Majestelerinin koleksiyonu için birkaç parça getireceğim ve her asker zor kazanılan bir savaşın hatıralarını alabilir. Geri kalanları ise dilediğiniz gibi elden çıkarmakta özgürsünüz."

İşte o zaman onu gördüm, mağaranın bir köşesinde büyük bir tahta kutu, sadeliği etrafını saran paha biçilmez hazinelerle tam bir tezat oluşturunuyordu. Ona yaklaştığımda, görünmeyen

Zihnindeki çekim giderek güçlendi; sanki bir ölümsüzün aurasını hissediyordum, sadece beni çağıran bir aura.

Eğilerek kapağı kaldırdım, içindekine bakarken nabzım hızla atıyordu: parlak altın kordonla gerilmiş ve yeşil yeşim taşından oyulmuş bir yay. Ucundaki muhteşem kafasından bir ejderha,

Kuyruğunun alt kısmına doğru yaylanıyordu.

Dokunduğumda

Soğuk taş, sanki kolumu azgın bir şelalenin içine sokmuşum gibi içime bir güç dalgası yayıldı. Bir şey

Sanki kaybettiğimi fark etmediğim bir şeyi bulmuşum gibi içimde bir tıkırtı duydum. Yayı kaldırarak ipini geri çektim, Parmaklarımın arasında zayıf bir ışık huzmesi oluştuğunda neredeyse düşürüyordum. Acıtmadı, bunun yerine kaybolmadan önce çatırdayan hoş bir ürperti yaydı.

"Gökyüzü ateşi," diye nefes aldı Kaptan Wenzhi.

Yay ellerimden düştü. Bunun büyük bir güç olduğu söylenirdi - Göksel İmparator'un sahip olduğu bir güç - tek bir ok bizi büyük ölçüde yaralayabilir, hatta hayatımızı sona erdirebilirdi.

Onu almak için eğildiğinde gözleri parlıyordu. "Yeşim Ejderha Yayı," diye mırıldandı avucunu oymalarında gezdirirken.

Ses tonundaki tanıma beni ürküttü. "Nereden biliyorsun? Daha önce gördün mü?"

Omuz silkti. "Var olan birkaç Gökyüzü Ateşi silahı ve sadece bir yay var."

"Yıldırım neden kayboldu?" İpi bırakmadığım için kafam karışmıştı.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Belki de güçleriniz henüz onu kullanacak kadar güçlü değildir."

Nefes alış veriş hızlansa da sakın görünüyordu.

Yayı kaldırarak altın telini kavradı. Kolundaki kaslar gerilmişti ama benim için bir ipek ipliği gibi bükülmemişti. Yere bıraktığı anda yay, sanki ben çekmişim gibi ellerime doğru fırladı.

Başını kaldırdı ve dikkatle bana baktı. Tedirgin bir şekilde yayı kutusuna geri koydum ve ona uzattım. İçinden yüksek bir tıkırtı yükseldi.

Kutuyu bana geri iterken kaşlarını çatı. Kutuyu takırtılar kesildi. "Ne yapacağımıza karar verene kadar bunu şimdilik sakla. Seninle bir bağ kurmuş gibi görünüyor ve bu ortalıkta bırakılamayacak kadar güçlü bir silah."

Sözleri içimde bir heyecan yarattı. Nedense yayı bırakma konusunda kendimi isteksiz buldum, ama kendime şunu sordum: "Bunu Göksel'e geri vermeli miyiz? Krallık mı?"

"Yay Göksel Krallık'a ait değil. I sahibinin uzun zaman önce ortadan kaybolduğunu duydum. Onu kime geri vermemiz gerektiğini bulana kadar güvende ve iyi saklanmış bir yerde tut." "Bundan kimseye bahsetme." diye eklerken gözleri ani bir yoğunlukla benimkilere dikildi.

Midemi sıkıştıran huzursuzluğa rağmen başımı salladım. Göksel İmparator'un yayı ele geçirmesinden mi korkuyordu? Yine de yayı sahibine iade etmek kesinlikle yapılması gereken en doğru şeydi.

İstifin geri kalanına bakarken aklıma bir fikir geldi. "Bunu Xiangliu'nun musallat olduğu köylere dağıtalım. Bir yandan da

Hiçbir şey sevdiklerinin kaybını telafi edemez, en azından hayatları kolaylaşacak."

Başını salladı. "Seçiminizi yapın. Ben diğerlerini çağıracağım."

Eğildim, mercanla süslenmiş altın bir bileklik aldım,

parlak renkleri bana Shuxiao'yu hatırlatıyordu. Sıkıştırdım

belime soktum. "Arkadaşım bunu sevecek."

"Kendin için bir şey yok mu?" diye sordu.

Taşlarının mavi ateşi Liwei'nin tacınıninkine benzeyen safir bir kolyeyi toplamadan önce tereddüt ettim. Sonra elimden kaydı, yere düşerken şingırdadı. "Katılmam gereken ziyafetler ya da büyük etkinlikler yok. Olsaydı bile, ihtiyacım olan her şeye sahibim." Taktığım kolyeyi düşündüm,

Hiç çıkarmadım. Babamdan kaldığını ve annemin parmaklarıyla boynuma dolandığını bilmek bana bir aidiyet duygusu veriyordu.

Kaptan Wenzhi bir süre sessiz kaldıktan sonra mağaranın girişine doğru ilerledi ve diğerlerini çağırdı. Bize katıldıklarında, gördükleri manzara karşısında gözleri büyüdü. Ölümsüzler için bile bu sıradan bir hazine değildi. Onlar

Mücevherli saç tokaları, inci ve kehribar kolyeler ve yeşim bilezikler seçen kaptan, İmparatorluk Hazinesi ve daha önce dönen askerler için birkaç parça eşya seçti.

Hâlâ çalışabilecek durumda olanlar gece boyunca çalıştı, altın ve mücevherleri paketliyordu. Sonunda mağaradan çıktığımızda, bakışlarım bir kez yerde büzüşmüş hareketsiz forma kaydı. Nefesimi tuttum, metalik sesleri engellemeye çalıştım.

kana bulanmış toprağın tadı.

Biz yola çıktığımızda gökyüzü puslu bir griye dönmüştü. son hazineyi köylere teslim etti. Diğerlerinin arkasında oyalandım, bir kapı açılıp yaşlı bir kadın dışarı çıkarken onu izledim; yakından gördüğüm ilk ölümlüydü. Cildi kırışmıştı ve sararmış gözleri sarkmıştı. Üzerinden sarkan yırtık pırtık giysiler

ısıran soğuğa karşı yetersiz bir koruma sağlarken, elinde toprakla kaplanmış bir kürek vardı. Acaba bu kadın bu erken saatte uğraşmak? Girişteki kutuya takıldı, eğilip aldı. Çenesi düştü, içindeki kralın fidyesi karşısında gözleri doldu. Tiz bir çığlık

dudaklarından kaçtı, ses beni derinden deldi. Göğsünü kucaklayarak yeni bulduğu güçle sokaklarda koşmaya başladı,

komşularının uyanması için bağıırıyordu. Kapılar açıldı, hazinenin bulunmasıyla ilgili bağıırışlar yükseldi. Köylülerden bazıları dizlerinin üzerine çöküp şükran dolu dualar ederken, diğerleri birbirlerine sarılarak ağladılar. Hava onların sevinci ve rahatlamasıyla titreşiyordu ... belki de bu kış o kadar da sert geçmeyebilirdi.

Serveti hediye ederek cömert davrandığımızı düşünmüştüm ama kalbimdeki bu sıcaklık daha da değerli görünüyordu.

Biri yanıma yaklaştığında boğazımdaki yumruyu yuttum. Yüzbaşı Wenzhi'ye bir bakış attığımda, vurdumduymaz yüzünde bir gülümsemenin yayıldığını gördüm. Siyah gözleri Güneşin altın ateşini yansıtan ışınları üzerimizden geçerek yeni bir şafak getirdi.

OceanofPDF.com

Gümüşi göletler ya da çiçeklerle dolu bahçeler yoktu. Küçük odam sarayın duvarlarına bakıyordu. Ama bunu bir başkasının lütfuyla değil, kendi çabalarımla kazanmıştım. Huzursuz zihnimin uykuyu kaçırdığı gecelerde çatıya çıkar, yukarıdaki yıldızları ve aşağıdaki krallığın ışıltılı ışıklarını seyrederdim. Bazen ayın gümüşi parıltısıyla uyuşan soğuk yeşim taşlarının üzerinde uyuyakalırdım. Bu bana

Tarçın ağacından yatağında uzanırken pencereden ışıkları parlayan evimdeki fenerler.

Odamın mahremiyetinde kıyafetlerimi çıkardım, vücudumdaki kan ve teri yıkamak için sabırsızlanıyordum. Yüzbaşı Wenzhi'nin merhemi etkisini yitirmeye başlamıştı ve ılık banyo suyuna battığımda kollarım acıdı. Dişlerimi sıkarak, çiğ çiğ keseledim kendimi. Daha sonra beyaz bir iç çamaşırı giydim ve şifacı gelmeden önce dinlenmeyi umarak yatağa uzandım.

Uyku beni ele geçirdi. Uyandığımda güneş kehribar rengine dönmüştü. Oturdum ve kollarımı uzattım- Acıya hazırlanıyordu ama hiç acı yoktu. Ne bir sızı ne de bir leke kalmıştı. Şifacı ben uyurken gelmiş olmalı.

"İyi dinlendin mi?"

Kendi sesim kadar iyi tanıdığım sesi beni ürküttü. Yavaşça dönerken nabzım hızlandı.

Liwei masanın yanında oturuyordu, sakindi, sanki birbirimizi aylar önce değil de daha dün görmüşüz gibi, sanki son sözlerimiz acı ve pişmanlıkla boğulmamış gibi. Gri cübbesi oniks halkalardan oluşan bir zincirle beline bağlanmıştı ve uzun saçları gümüş bir halkanın içinden geçirilmişti. Yüzünün daha zayıf, gözlerinin eskisinden daha karanlık olması dışında hatırladığım gibi görünüyordu - ya da belki de gözlerindeki ışık körelmişti.

Yüz hatlarımı kayıtsızlık içinde yumuşattım. İçimde . . . Karmakarışık, kıvranan duygular içindeydim. Yataktan fırlayarak, katı bir resmiyetle eğildim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi gergin bir sesle.

"Buraya davetsiz gelmeseydin buna gerek kalmazdı." I iç çamaşırımın yakalarını birbirine yaklaştırdı. "Liwei, bu hiç uygun değil. Giyinik değilim. Burası askerlerin odası ve sen . . . buraya ait değilsin."

Gitmeye niyetli görünmeyince, dolaba yöneldim ve bulduğum ilk giysiyi çıkardım; yeşil bir elbise. Kollarımı içine soktuğum bornozun kemerini belime bağladım. Yanındaki tabureye oturmak istemeyerek tekrar yatağa oturdum.

"Neden buradasınız, Majesteleri?"

"Az önce bana Liwei dedin," diye işaret etti. "Bir hata," dedim. "Siz Veliaht Prens'siniz. Ben de bir Asker. Benim için siz 'Ekselansları'sınız."

İnce parmakları masanın üzerindeki fincanla oynuyordu. "I Döndüğünü duydum. Seni görmek, sağ salim olduğunu bilmek istedim." Kaşlarını çattı. "Yaraların çok ağırdı. Neden daha önce kendini iyileştirmedin?"

"Becerilerim en iyi ihtimalle ilkeldir. Ve yılanın zehriyle, Kaptan Wenzhi yaranın iyileşmesi gerektiğine inanıyordu. Bir şifacı tarafından tedavi edildim." Bakışlarına karşılık vermedim. Onu görmek kalbimin etrafındaki kabuğu kırdı ve uzun zamandır bastırmak için mücadele ettiğim acıyı yeniden canlandırdı.

Boğazını temizledi. "Sanırım tebrikler sırayla. Xiangliu'yu tek bir vuruşta iki okla yere serdiğini duydum." Sesi memnun gibiydi. Hatta gururluydu.

"Ben değil, tek başıma. Diğerleri olmasaydı hayatta kalamazdım," dedim içimden.

Yüzünün rengi solmuştu ama yine de endişesini çok fazla anlamama izin vermeyecektim. "Majesteleri, teşekkür ederim

Ziyaretiniz için teşekkür ederim ama dinlenmek istiyorum. Lütfen kendiniz çıkın." Elimi kapıya doğru uzattım ve kabalığımı kısa bir selamla yumuşattım.

Ayağa kalkmadı. Konuşmadı. Alınmış mıydı? Baş görevli saygısızlığım karşısında küplere binerdi. Ama sonra aklıma geldi, yaralarımı nasıl görmüş olabilirdi-

"Beni iyileştirdin mi?"

"Evet." Bakışları benimkileri tuttu.

Hain zihnim onun yatağında oturduğunu, enerjisini kollarıma aktarırken ellerinin kollarımda gezindiğini hayal etti. "Senden bunu istemedim. Ama teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok," dedi. "İyi miydin?"

Onu terk ettiğimden beri geçirdiğim sayısız uykusuz geceyi, kalbimi kemiren kederi hatırladım. Gözyaşlarım kuruyana kadar yuttum. Bunlar benim sırlarımdı, gülümsememin altında saklı.

"Evet," diye yalan söyledim. "Eğitimim beni meşgul ediyor. Kaptan Wenzhi zor bir görev yöneticisidir."

Ses tonunda alışılmadık bir keskinlik belirince çenesi gerildi. "Evet, Yüzbaşı Wenzhi sizinle çok ilgileniyor. İnsan neden sadece bir acemi için bu kadar zaman ve çaba harcadığını merak ediyor."

Bu ima karşısında kaynadım. Eğer kıskançsa, buna hakkı yoktu. "Neden buradasın?" Tekrar sordum, öncekinden daha sert bir sesle.

Eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Burada olmamalıydım. Elimden geldiğince uzak durdum. Ama sen

Ölümlüler Diyarı'nda, tehlikede olabileceğinden korkmadan edemedim. Geri dönemeyebilirsin."

İtirafı özenle inşa ettiğim savunmamı parçaladı. İçimde kıpırdanan bu zayıflıktan, kaybettiklerime duyduğum bu nafile özleminden nasıl da nefret ediyordum. Göğsümdeki sızıyı itiraf etmek, hayal ettiğim gibi ona ulaşmak ne kadar kolay olurdu. Ama o başkasına söz vermişti ve ben vermem gerekenden daha azına razı olamazdım.

Onun yerine güldüm, kısa ve sert bir sesle -bu mücadelede zırhım kayıtsızlık ve alaydı. "Yeteneklerim hakkında bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Gözünü kırpmadan bana baktı. "Xingyin, bu haksızlık. Size ne kadar saygı duyduğumu biliyorsunuz."

"Görünüşe göre yeterli değil. Bana haksızlıktan bahsetme Liwei." Adını anmayı unuttuğum, gözlerinde aniden parlayan parlaklık için kendime lanet ettim. "Kendini bir başkasıyla nişanladığın gece seçimini açıkça belirttin. Ben de ayrılırken kendiminkini açıkça belirttim. Buraya gelmen haksızlık. beni huzursuz ettiğinin farkına varmalısın."

Burada durmalıydım ama kızgınlığım ve öfkem artık içimden taşıyordu. "Bana beni sevdiğini söyledin. Kalbimi kırdın. Bana sevdiğinden bile bahsetmedin. kendin nişanlan. Bu adil miydi?" Acı sözler ama yine de bunları yüksek sesle söylemiş olmak rahatlatıcıydı.

"Hayır." Sesi boğuk çıkıyordu. "Her türlü hakka sahipsin Beni hor gör. Sadece şunu bil ki, eğer seçme şansım olsaydı, bu sen olurdun."

Sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığı gibi elini saçlarında gezdirdi. Onun hakkında bunları bilmemeyi ve beni bu kadar etkilememesini ne kadar isterdim.

"Sana söyleyecektim. Nişanın o gece ilan edilmemesi gerekiyordu ama annem babamı aksi yönde ikna etti."

Nefesimi içime çekerken titriyordum. Yanılmıştım; imparatoriçe misilleme yapmak için beklememişti ve darbesi umduğundan daha sert gelmişti. Önemli değildi; hiçbir şey değişmeyecekti. O Veliaht Prens'ti.

Evlilik onun göreviydi ve bunu en başından fark etmeliydim.

Üzerimize ağır bir sessizlik çöktü. Bir yanımda gitmesini istiyordu, böylece yatağa geri dönüp uykunun uyuşukluğunda kendimi kaybedebilirdim. Ve yine de, daha zayıf bir parçam onun varlığıyla büyümüşü, yüzünde içiyordu. Sesini duymak, dokunuşunu özlemek -sonrasında gelecek olan ıstırapı bilmesine rağmen.

"Düğün tarihi belirlendi mi?" diye sormak için kendimi zor tuttum. İşte, yüksek sesle söylenmişti, bandaj yaradan sökülüp atılmıştı. Canavarla açık alanda savaşmak daha iyi değil miydi?

Ne zaman saldıracağından emin olmadan gölgelerde pusuya yatmaktansa?

Gözlerinden ışık süzüldü. "Nişan hediyeleri değiş tokuş edildi, ancak tören yıllarca sürmeyecek.

Prences Fengmei ve ben hala genciz ve kendimi görevlerime adanmak için zaman istedim. Belki o zaman her şey daha farklı olabilir."

Sesi hevesli bir damat gibi gelmiyordu. Hediye alışverişi, nişanın imzalanması kadar bağlayıcı bir taahhütken bu gecikmeyi de anlamamıştım.

Sözleşme. Krallıktaki en güçlü iki ailenin ittifakının arasına girmeye kim cüret edebilirdi? Soruyu sormuş, acıyı davet etmiş, kalbimdeki son inatçı umut kırıntısını da söküp atmıştım. Yine de pişmanlık ne kadar keskin

Şimdi beni bıçaklayan kıskançlık pençeleri.

Biri kapımı çaldı. Akşam yemeği için beni çağıran Shuxiao muydu? Dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey beni mutlu ederdi. Kapıya doğru yürüdüm, dudaklarımda hoş bir gülümsemeyle onları araladım-

Girişte duran, zırhını çıkarmış ve siyah bir cübbe giymiş olan Yüzbaşı Wenzhi'ydi. "Şifacı onun sizinle ilgilenemedi gönderildi." Liwei'yi görünce kaskatı kesildi ve selamlamak için eğildi. "Sizin

Majesteleri, sizi askerlerin karargâhında bulmayı beklemiyordum."

Liwei'nin ifadesi soğuklaştı ve kolayca takındığı imparatorluk maskesine büründü. "Yüzbaşı Wenzhi, askerlerinizle çok yakından ilgileniyorsunuz. Bu geç saatte bile onları ziyaret ediyorsunuz."

"Gerçekten de öyleyim, Majesteleri. Özellikle de yaralı." Liwei'nin düşmanca tavrından etkilenmeden odaya girdi.

Birbirlerine baktıklarında, bakışları düz ve göz kırpmadan, başım zonklamaya başladı.

Sonunda Liwei bana döndü. "Döndüğünüzü bilmek beni rahatlattı." Yüzbaşı Wenzhi'ye ters bir şekilde başını salladı. kısa bir selamla karşılık verdi. Omuzlarının duruşundan, giderken hoşnutsuz olduğunu anladım.

"Dönüşünüz neden Prens Liwei'nin aklını kurcalasın ki?" Kaptan Wenzhi yeni boşalan tabureye oturarak sordu. Büyüsünün bir dalgalanmasıyla tenceredeki suyu ısıttı, Taze bir demlik yasemin çayı demliyor ve bana bir fincan dolduruyor.

Bir yudum aldım, narin kokusunun ve rahatlatıcı sıcaklığının tadını çıkardım. "Biz arkadaşız. Birlikte okuduk."

"Pek arkadaş canlısı görünmüyordu. Sen de öyle."

Yüzümü boş tutarak fincanı yerine bıraktım. "Yüzbaşı Wenzhi, buraya özel bir sebep için mi geldiniz yoksa olmayan bir yerde sorun çıkarmak için mi?"

"Yaralarını kontrol etmeye geldim. Ne durumdalar?" "İyileştiler." Ona yaralarımı göstermek için kollarımı uzattım. Cildini yeniledi, yaralarının da yok olduğunu görünce rahatladı.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Size bu kadar iyi bakıldığı için şanslısınız."

Kollarımı geri çektim. O şifacının bana katıldı. "Göksel Majesteleri ile görüşmeniz nasıldı?" Dikkatini başka yöne çekmek için beceriksizce bir girişim.

"İmparator memnun oldu. Bunu bir kariyer haline getirmeye karar verersen terfi için sırada olacaksın." Onun

sesi bir soru soruyormuş gibi yükseldi.

Bu umurumda değildi ama bu beni eve getireceğini umduğum yolculuk için umut verici bir başlangıçtı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer bana yeni bir unvan vermek isterlerse

seninkine aldırmazdım," dedim ona hafifçe.

"Göksel Majestelerini dileğinizden haberdar edeceğimden emin olabilirsiniz." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Yeşim Ejderha Yayı'nı güvenli bir yerde mi saklıyorsun?"

Başımı salladım ve yatağımın altında duran, meraklı gözlerden gizlemek için bir büyü yapılmış kutuyu düşündüm.

"Yakında Deniz Krallıklarından birine gideceğim. Bize katılırsan, orada yay hakkında bazı bilgiler bulabiliriz. Ancak bu tehlikeli olabilir. Krallarının bizden yardım istemesi küçük bir mesele değil ve Göksel İmparator'dan gelen hiçbir iyilik bedelsiz olmaz."

Yüzünde bir şey titreşti. Hoşnutsuzluk muydu? Yoksa Önümüzdeki tehlikeler için endişeleniyor musun? "Bunu düşüneceğim," dedim yavaşça.

Sonra ayağa kalktı. "Yarın antrenmanda görüşürüz. Şafakta."

İtiraz etme isteğime direndim. Bunun bir yararı olmazdı.

Kapının eşiğinde neredeyse Shuxiao'ya çarpıyordu. Elindeki hantal tepsiyi dengelemeye çalışırken, beceriksizce onu selamladı. Shuxiao da başını sallayarak karşılık verdi ve giderken yüzünde soğuk bir ifade vardı.

Shuxiao tepsiyi masanın üzerine koydu. "Akşam yemeğiniz. Yaralandığınızı duydum."

"Teşekkür ederim." Onun arkadaşlığından memnundum. Odası benimkine yakındı ve fırsat buldukça birlikte yemek yiyorduk. Ben

Kızarmış domuz etine, tavada kızartılmış yeşil fasulyeye ve olgun yenidünyalara bakarken midem guruldadı ve bana bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırlattı. Bambu buharlı pişiricinin kapağını kaldırarak yumuşak bir ekmek yastığı aldım ve kıvrımlarının arasına yumuşak et dilimlerini sıkıştırdım.

"Bir şifacıya göründün mü?" diye sordu.
"Evet." Ayrıntıya girmekte isteksizdim.

Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "İyi görünüyorsun.

Neredeyse parlıyordu. Belki de onun yerine bana akşam yemeğimi getirmeliydin." Taburesini geriye iterek cübbesinin eteğini kaldırdı ve baldırına bastırılmış iki sıra kırmızı girintiyi gösterdi.

"Bunlar diş izleri mi? Ne oldu?"

"Tilki ruhları. Birkaçı içeri girdi." Yüzünü buruşturdu.

"Büyüleri tükendiğinde ısırırlar. Artık acıtmıyor ama Ateş gibi kaşınıyorlar ve şifacı izlerin kaybolmasının haftalar alacağını söyledi. Eğer kaybolurlarsa."

"İçeri nasıl girdiler?" Şaşırmıştım, çünkü güçlü kalkanlar Göksel Krallığı düşmanlarından koruyordu. Görevli askerler her gece krallığın sınırları boyunca kalkanlar örür, bu da onları herhangi bir izinsiz girişe karşı uyarırdı.

"Biri bir Göksel şeklini aldı ve fark edilmeden içeri sızdı. İçeri girdikten sonra, korumaları içeriden kırdı. Böyle bir şey olmamalıydı. Dönüşmüş bir görünümle bile, korumalarımız onların auralarını tespit etmeliydi. General Jianyun konuyu araştırıyor."

Çantamı karıştırdım ve Kaptan Wenzhi'nin bana verdiği jasper şişesini çıkardım. Tıpasını çekerek çıkardım ve son birkaç damlayı bacağıının üzerinde salladım.

Yaralarının kızarıklığı azaldığında rahatlayarak iç çekti.

"Bu da ne?"

"Sadece Kaptan Wenzhi'nin yaralarım için verdiği bir şey."

"Oh? Kaptan Wenzhi sık sık nadir bulunan ilaçlar mı askerlere mi?" Bakışları beni delip geçti. Tek söylediğim "Sadece bu seferlik" oldu.

"Ya da sadece bu."

Cevap vermedim, bir yenedünya aldım ve aşırı özenle soydum.

Sonra omuz silkti, belki de yemi yutmadığımda benimle alay etmekten yorulmuştu. "Xiangliu nasıldı?" diye sordu, sanki ortak bir arkadaşımızdan bahsediyormuşuz gibi.

"Öldü. Gözünden bir okla." Bundan kibarca bahsetmek daha kolaydı. Bir şekilde tehlikeyi daha az gerçek kılıyordu,

Aldığım hayatı.

"Ne kadar da kana susamışlar," dedi. "Zor bir dövüş müydü?"

Her ayrıntıyla ilgileneceğini bildiğim için savaşı anlattım. Bitirdiğimde başımı çevirip itiraf ettim: "Cesaretimi kaybettim. O yaralılar ... benim yüzümden hatalar."

"Kim olsa dehşete düşerdi. Xiangliu, ilk görevin için ne düşünüyordun? Yeni askerler genellikle sınırı denetlemek ya da kayıp bir eseri aramak gibi sıradan görevlere gönderilir."

Kendimi tam da bu tehlike için öne sürmüştüm. Sıradan görevlerin bana bir faydası yoktu. Adımı imparatorun kulağına fısıldatamazlardı; bana Kızıl Aslan Tılsımı'nı kazandıramazlardı.

"En azından zamanında iyileşmişsiniz. Kimse ölmedi. Xiangliu hariç. Onu öldürenin sen olduğunu unutma."

Biraz daha iyi hissederek başımı salladım. "O kadar da kötü değildi. Bir mağara dolusu hazine bulduk."

Masaya doğru eğildi. "Bir şey sakladın mı?"

Herhangi bir mücevherden çok daha değerli olan Yeşim Ejderha Yayını düşündüm. Ama o benim değildi ve Kaptan Wenzhi onu gizli tutmam konusunda beni uyarmıştı.

Kazdım

kesemi karıştırıp bileziği buldum ve avucuna bastırdım.

Tokayı açıp elini içinden geçirdi.

Altın ve mercan rengi teninde parıltıyordu. "Bu çok güzel."

"Sadece küçük bir biblo." Onun bu kadar iyi görünmesine sevindim.

gibi. "Kaptan Wenzhi'nin Hazine için ne getirdiğini görmeliydiniz."

Yüz ifadesi meraka dönüştü. "Yüzbaşı neydi Wenzhi'nin burada ne işi var? Bizi kıskanacak o kadar çok kişi varken şikayet ettiğimden değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne zaman antrenman yapsa sahadaki kalabalığı fark etmediniz mi - hem erkekler hem de kadınlar? Uzun boylu, geniş omuzlu,

berrak gözler, sıkı bir ağız, düz bir burun," diye tekrarladı ve her bir maddeyi parmaklarıyla işaretledi. "Keşke daha çok gülümseyebilseydi.

yakışıklılığını daha iyi kullanabilirdi."

"Yakışıklı mı?" Onu çarpıcı bulmuştum ama yakışıklı mı?

Bana sitemkâr bir bakış fırlattı. "Nasıl fark etmezsin?

Onunla geçirdiğin aylardan sonra, onun yanında yürümek, parlayan kamp ateşinin yanında yıldızların altında uyumak-"

Bir çörek aldım ve ona doğru fırlattım, o da ustalıkla yakaladı. "Çok fazla itiraz etme," diye sırttı. "Yoksa söylentilerde doğruluk payı olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

Bunlar Liwei'ye ulaşanlarla aynı mıydı? Bu yüzden mi döner dönmez beni aramıştı, bir yalanlama ya da itiraf için? "Bahsettiğiniz söylentiler ölçüsüz derecede saçma," dedim, niyetimden daha hararetli bir şekilde.

"Sinirime mi dokundu?"

Çenemi hemen kapattım.

Shuxiao kaseden bir yenedünya koparıp bana uzattı. Bir barış teklifi. "Çok az kişi Kaptan Wenzhi. Dövüş becerileri ünlüdür ve bilinen bir soydan gelmeyen biri için büyüğü alışılmadık derecede güçlüdür."

Ona baktım. "O nereli?"

"Kaptan Wenzhi'nin Dört Deniz'de pek de seçkin olmayan bir aileden geldiğini duydum. Bir yabancı olarak rütbelerini yükseltmesi, Kaptan Wenzhi'nin "Göksel Ordu'daki en genç yüzbaşı."

Kaptan Wenzhi ile ortak bir arkadaşlık duygusu hissettim, ikimizin de burada kendimize yeni bir hayat kurduğumuzu biliyordum. O benden çok daha yetenekli olsa da, bu bana kendi hırslarım için umut verdi - bilinmeyen birinin Göksel Krallık'ta öne çıkabileceği.

Yine de düşünmeden edemedim, o bile Kızıl Aslan Tılsımı'nı kazanamamıştı.

Yemekten sonra Shuxiao'nun boş tabakları tepsiye dizmesine yardım ettim. Tepsiyi parmaklarının arasından çekip almaya çalıştığımda, tepsiyi kaptı.

"Her gün efsanevi bir canavar öldürmüyorsun. Ve görünüşe göre Kaptan Wenzhi de yarın sana pek yumuşak davranmayacak." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

O gece uyku beni ele geçirdi. Sabırsız bir iç çekişle yatak örtülerini fırlatıp odadan çıktım. Çatıya tırmanarak soğuk yeşim taşlarının üzerine yerleştim. Nasıl da Gecenin yalnızlığı bana evimi hatırlattı. Aşağıda, sınırlarını artık hayatım pahasına savunduğum Göksel Krallık'ın ışıkları parlıyordu. Annem bana ihanet etmiş gibi mi hissedecekti?

yeni bağlılığım? Güç peşinde koşarken onu unuttuğumu mu düşünecekti? Bu düşünce göğsüme kramplar soktu. Keşke gerçeği bilseydi -tüm yaptığım onun özgürlüğünü kazanmaktı, böylece tekrar birlikte olabilirdik.

OceanofPDF.com

General Jianyun'un masasının önünde durmuş, beni neden çağırdığını merak **ediyordum**. Bugünlerde onu nadiren görüyordum, çünkü

Yüzbaşı Wenzhi ve askerleriyle eğitime başladım. Benim Bakışlarım gül ağacından özenle işlenmiş, sedef kakmalı, bambu, nilüfer ve turna desenli masanın üzerinde sabitlendi. Bu kadar pragmatik bir askerın ofisini böylesine narin bir parçanın süslemesini beklemiyordum. Yine de Kendime, yasaklayıcı dış görünüşüne rağmen generalin bana hak etmediğim bir nezaket gösterdiğini hatırlattım. Ben farkına varmadan önce o bende bir şeyler görmüştü.

Bakışlarının ağırlığı altında kararsızca kıpırdandım, zırhımın yaldızlı pulları şingırdadı. General Jianyun'un kaşları sözsüz bir azarlamayla birbirine çarptı: İyi bir asker kıpırdanmaz.

Bacaklarımı hareketsiz durmaya zorlayarak daha dik durdum. Beni buraya bir suçumdan dolayı uyarmak için mi çağırmıştı? Xiangliu'ya karşı dikkatsizliğim konusunda bana ders vermek için mi?

Dudaklarında bir gülümseme parıltısı oluştu. "İlk görevin için iyi iş çıkardın."

Nefesim aceleyle kesildi. "Teşekkür ederim, General."

"Anlaştığımız gibi, bir sonraki görevinize karar verebilirsiniz. İşte

iki kişinin daha acemiye ihtiyacı var. Bir tanesi Altın Çöl'de yetişen nadir bitkileri toplamak için.

İblis Diyarı'na sınır olsa da, barış anlaşması bozulmadığı sürece herhangi bir karışıklık beklenmiyor."

Heyecanlı görünmeye çalışarak başımı salladım. Altın Çöl'e hiç gitmemiştim ama bitki toplamak pek cazip gelmiyordu.

Belki de bu kadar kolay olduğu için minnettar olmalıydım. Xiangliu'dan sonra atama, ancak bu imparatorun dikkatini çekmez.

"Yoksa yine Yüzbaşı Wenzhi'ye eşlik etmeyi mi tercih edersiniz?" General Jianyun teklif etti. "Her ne kadar bu onun tercihiniz, bu sizin seçiminiz. Kralı son zamanlarda yaşanan huzursuzluklarla başa çıkmak için yardımımızı isteyen Doğu Denizi'ne gidecek bir birliğe liderlik edecek."

Aklıma annemin anlattığı bir hikaye geldi. bana anlatırdı. Sesi yumuşak ve melodikti, Doğu Denizi ve ... hakkında konuşurken.

"Ejderhalar," diye fısıldadım, yanağımı okşayan serin elinin anısına öylesine kapılmışım ki içgüdüsel olarak nefes aldım

-Tarçın ağacının kokusunu yakalamak için nafile bir çaba. Beni kalp kırıklığının bıçak gibi saplanan acısından farklı, donuk bir ağrı sardı, ancak her ikisi de içimde bir özlem uyandırdı

Kaybolan bir şey.

General Jianyun gerildi, soğukkanlılığında nadir görülen bir kayma oldu. "Ejderhalar mı?"

Gafımı örtmek için güldüm -çok tiz, çok yüksek sesle. "Sadece eski bir masal duymuştum, Doğu Denizi'nin ejderhaların doğum yeri. Bu karışıklığa onlar mı sebep oldu?"

Yavaşça konuştu, kelimelerini özenle seçti. "Ejderhalar artık Doğu Denizi'nde değil. Artık Ölümsüz Diyar'da değiller."

Aklımdan bir düzine soru geçti. Ejderhalar hakkında bildiğim tek şey bana anlatılan hikâyeydi. Şimdiye kadar onların sadece bir efsane olduğuna, imparatorun tercih ettiği bir güç sembolü olduğuna inanmışım.

Ben daha konuşmadan general kaşlarını çatarak devam

etti: "Bunlar deniz halkı, derin deniz sakinleri. Kırıldılar

ilk kez barışı sağladı. Şimdilik sadece küçük çatışmalar olsa da Kaptan Wenzhi her türlü olasılığa karşı hazırlık yapıyor."

Altın Çöl'ün huzurlu keşfi mi yoksa Doğu Denizi'nin tehlikeleri mi? Xiangliu'nun mağarasının pis kokusu hafızamda canlandı, pullarının uğursuz çınlaması omurgamda bir ürperti yarattı. Ama seçtiğim yolun bedeli buydu. Kaptan Wenzhi'nin de dediği gibi, belki de Yeşimtaşı hakkında daha fazla bilgi bulabilirdik. Doğu Denizi'ndeki Ejderha Yayı.

Yola çıkmadan önceki haftalarda, daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde çalıştım. Xiangliu'yu öldürdüğüm için övgüler alsam da, içten içe bir sahtekâr olduğumu, bu övgüleri hak etmediğimi hissediyordum. Korkum ve deneyimsizliğim hepimizi tehlikeye atmıştı. Kendimi hazır sanmakla ne kadar da küstahlık etmişim, okyanusun derinliklerine atlayabileceğimi ve mucizevi bir şekilde

nasıl yüzüleceğini öğrenmek. Kan havayı kapladığında eğitimdeki başarılarımın kolayca tekrarlanabileceğini düşünmek ne kadar acelecilikti, bedenimi ve zihnimi saran acı ve dehşet. Hayır, ben Bu hatayı bir daha yapmamak için. Her gece yatağıma öyle yorgun giriyordum ki artık karanlıkta düşüncelerimle baş başa kalmaktan korkmuyordum. Artık çatının yalnızlığını aramıyordum. Neden arayayım ki, başımı yastığa koyduğum anda uykuya daldım.

Yastığın üzerine mi düştü?

Doğu Denizi'ne yolculuğumuz için çağırdığımız bulutlar yüzünden gökyüzü kapalıydı. Yukarı bakan bir ölümlü, hareket eden devasa bulut kümeleri karşısında irkilirdi. göklerde hızla ilerliyordu. Sonunda üstesinden gelmişim Artık beni taşıması için bir başkasına bağımlı olmadan bu beceride ustalaşmaktan korkuyordum. Enerjim ısıltılı bir dalgayla akarak en yakın bulutu çağırdı. Gümüş benekler bulutun hacimli kıvrımlarına işledi ve ben gökyüzüne yükselirken onu büyümle doldurdu.

Doğu Denizi'nin güzelliği beni büyüledi. Parlak renkli çiçekler ve bitkiler kıyı boyunca bol miktarda bulunuyordu, içsel bir ışıltıyla parlıyordu. Bir yaprağa dokunmak için uzandım, porselen kadar sert ve serin olduğunu görünce şaşırdım. Kıyı şeridinden uzakta yemyeşil bir orman büyürken, kumların üzerine sedir ağacı ve taştan evler inşa edilmişti. Eğimli çatıları turkuaz ve sedefle kaplanmıştı ve sabah ışığında pırıl pırıl parlıyorlardı. Denizin kabaran dalgaları gibi. Kristal bir geçit sahilden okyanusun ortasından yükselen saraya kadar uzanıyordu.

Gezinirken bakışlarım sonsuz ufukta sabitlendi. Kıyı şeridine doğru ilerlerken botlarım yumuşak kumlara batıyordu. Tüm iş düşüncelerini unutarak çömelip ellerimi soğuk suya daldırdım ve sığıklarda yüzen minik, gümüşü balıkları ürküttüm. Üzerime bir gölge düştüğünde parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak etrafında döndü.

Kaptan Wenzhi, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle yukarıdan bakıyordu. "Sen hiç denize gitmedin mi?"

Ellerimdeki damlacıkları silkeleyerek doğruldum. Birkaç tanesi üzerine saçıldı ama umursamış görünmüyordu. "Yukarıda uçarken ya da fotoğraflarda görmüştüm. Ve ... birisi bana çok güzel olduğunu söylemişti." Annemin hüznü sözleri benim için hayal ettiği hayata dair umutları zihnimde yankılandı.

Birkaç asker yaklaşırken ayak sesleri kumu çıtırdattı. Onların dikkatli bakışları altında avucumu yumruğumun üzerine koydum ve eğildim. "Kaptan Wenzhi, emrinizi bekliyorum."

"Etrafımızı tanımadan önce sorumluluklarınızı yerine getirin." Sesi sertti ama gülümsemesi dönüp bekleyen askerlere doğru yürürken hiç tereddüt etmedi.

Başımı eğip yüzümü sakladım. Dışarıdan bakan biri azarlandığım için utandığımı düşünebilirdi ama sürekli değişen sulara baktıkça ruhum hafifliyordu.

dolaşan esinti. Ve aylardır ilk kez, beklentinin kıpırtılarını hissettim.

Kamp düzenlendikten sonra, Yüzbaşı Wenzhi'ye kralla görüşmesi için kristal köprüden geçerken eşlik ettim. Saray, denize ve gökyüzüne karşı parıldıyordu.

Kaya kuvarısı, turkuaz ve sedecten oluşan pırıltılı yapı, yaldızlı kiremitlerden oluşan iki katmanlı bir çatıya sahiptir. Büyük

Giriş kapıları dışbudak ağacından yapılmış ve altın kakmalı olup, üzerinde karakterlerin yazılı olduğu bir plaket asılıdır:

GÜZEL KOKULU MERCAN SARAYI

Etrafta, kumsalda gördüğüm o nefis çiçek ve bitkilerden daha fazlası vardı; kıpkırmızı dallardan oluşan spreyle, Yelpaze şeklinde parlak yeşil çiçekler, pembe boru şeklinde saplar ve parlayan kırmızı yosunlarla kaplı pürüzsüz kayalar. Bir

Okyanusun kalbinden koparılmış büyülü bir bahçe.

Kapılardan geçtikten sonra bir görevli bizi uzun merdivenlerden aşağıya yönlendirdi. Sarayın alt katları su altında inşa edilmişti ve köprüyle aynı berrak taştan yapılmıştı. Sanki okyanus tabanında yürüyor gibiydik, etrafımız değişken sular ve mercan kayalıklarıyla çevriliydi. Yükselen tavanlı kalabalık bir salona girdiğimizde, sessizlik

ölümsüzler toplandı. Ancak o zaman, akik tahtların arkasında sallanan fildişi kabukların melodik şingirtisini duydum. Sadece Kral Yanzheng'i görmüştüm.

Doğu Denizi'ni daha önce bir kez, Liwei'nin ziyafetinde görmüştü. Gümüş saçları pürüzsüz, çizgisiz yüzünü çerçeveliyordu ve gözleri parlıyordu

koyu tenine karşı. Deniz mavisini ipek cübbesi dalgalarla işlenmişti ve kenarları beyaz ipliklerin parıldayan kıvrımlarıyla süslenmişti. Saçlarının üzerinde incilerle süslenmiş yelpaze şeklinde altın bir taç duruyordu.

Kaptan Wenzhi ve ben yere diz çöktük, kenetlenmiş ellerimizi uzatarak eğildik. "Göksel Krallık

Doğu Denizi'nin yardım çağrısına cevap verdi," diye resmi bir tonda konuştu. "Kılıçlarımız çekilecek ve yaylarımız hizmetinizdeyiz."

"Ayağa kalk," diye emretti kral, sesi memnun görünüyordu. "Bu sıkıntılı zamanlarda Göksel Krallık'ın yardımları için minnettarız. Merfolk'un saldırıları bizi yakaladı

Daha önce aramızda her zaman barış içinde yaşadıklarından habersiz. Kaptan Wenzhi, ününüz Doğu Denizi'ndeki kulaklarımıza bile ulaştı ve bize en iyi savaşçısını gönderdiği için Göksel İmparator'a teşekkür ediyoruz."

Kaptan Wenzhi tekrar eğildi. "Majesteleri çok naziksiniz ama ben böyle bir övgüyü hak etmiyorum. Majestelerine hizmet etmek benim için bir onurdur. elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Kral Yanzheng sakalını sıvazladı, "Alçakgönüllülük Böyle bir yeteneğe eşlik etmek nadirdir." Bana doğru işaret etti. "Bu hanımefendi eşiniz mi?"

Yüzbaşı Wenzhi'nin kulakları kızarıırken ağzımdan boğuk sesler döküldü. "Hayır, Majesteleri. Bu . . . Göksel Ordu'dan Birinci Okçu Xingyin."

Tanıştirildiğinde kulaklarım diken diken oldu. İlk Okçu mu?

Kral zırhıma baktı. "Ah," dedi şaşkın bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Burada kadın savaşçılarımız yok."

Birkaç saray mensubu kıkırdadı, bazıları kahkahalarını kollarını kaldırarak bastırdı. Parmaklarım onların küçümsemeleri karşısında kıvrılrsa da, içim bu istenmeyen incelemeden dolayı çalkalandı.

Kaptan Wenzhi, odadakilerin neşesini bir kılıçtan daha etkili bir şekilde susturan ürpertici bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Birinci Okçu Xingyin bizim en yüksek rütbeli okçumuzdur.

Ordu. Bu kampanyaya büyük yardımı dokunacaktır."

Kırılmış tonlarda konuştu. "Majesteleri, deniz halkıyla ilgili durum hakkında bize bilgi verebilir misiniz?"

Kral yanındaki genç adama eliyle işaret etti. "En büyük

oğlum Prens Yanxi size bilgi verecek."

Uzun boylu bir ölümsüz öne çıktı, parıldayan bir giysiye bürünmüştü.

gök mavisi cübbe. Kıpkırmızı ve gümüş işlemeli minik balıklar,

kıvrımlarından fırlıyordu. Koyu kahverengi saçları tepeden topuz yapılmış ve turkuaz bir tokayla tutturulmuştu. Bu kadar yakından, aurasını hissettim, soğuk ve sabit, güçle gümbürdüyordu.

"Kaptan Wenzhi, Birinci Okçu Xingyin. O zamandan beri Zamanın başlangıcından beri deniz halkıyla uyum içinde yaşıyoruz. Biz, Deniz Ölümsüzleri, her iki denizde de kalmayı tercih ederken

Kara ve deniz - deniz halkı suyun derinliklerinde yaşamayı seçmiş, sadece nadir durumlarda su yüzüne çıkmıştır. Eskiden orada yaşayan ejderhalara saygı duyuyor ve onlara yakın olmayı arzuluyorlardı. Ejderhalar bilge ve nazik yaratıklardı.

sularımızdaki uyumu korumak."

Ses tonu değişti, gerginleşti. "Göksel İmparator ejderhaları diyarımızdan sürdüğünde, deniz halkı huzursuzlandı. Zamanla karadan hoşlanmamaları daha da arttı ve okyanusun derinliklerinde sadece kendilerine saklanmayı tercih ettiler. Yıllar önce babam, sarayımızda onları temsil etmesi için bir vali seçmelerine izin verdi. Ne yazık ki Vali Renyu tehlikeli biri, hırsları görev alanının çok ötesine uzanıyor. Aldığımız haberlere göre Deniz halkından büyük bir ordu topladı, onları silah ve büyü konusunda eğitti. Babam bu suçlamalara cevap vermek için huzuruna çıkmayı talep ettiğinde bunu reddetti."

Kendi kendime düşündüm, emir almadan bir orduyu eğitmek gerçekten de hainlikti. Ve Vali Renyu'nun suçu Kralla görüşmeyi reddetmesiyle daha da kötüleşti.

Prens Yanxi kaşlarını ovuşturdu, ifadesi kararıyordu. "O zamandan beri deniz halkı tamamen düşmanca davranmaya başladı. Suların çok derinlerine inmeye cesaret eden Deniz Ölümsüzleri

saldırıya uğradı. Kıyıya en yakın evler basıldı. Her seferinde, failer askerlerimiz kaçamadan onları yakalayın."

"Valinin tek niyetinin küçük haydutluklar olması pek olası değil. Planları hakkında bilginiz var mı?" Yüzbaşı Wenzhi sordu.

"Kısa süre önce kendi fermanını yayınlayarak tüm Deniz Ölümsüzlerini okyanus derinliklerinden kovdu. Bize büyük bir hakaret. Biz

babamı devirmek ve

Kendisi için taht. Vali Renyu'nun komutası altında, merfolk ordusu güçlü ve kuvvetli hale gelirken, korkarım ki bizimkinin tam tersi söz konusu olabilir. Biz savaşa alışık olmayan barışçıl bir ulusuz, bu yüzden yardım için Göksel Krallık'a başvurduk."

Deniz halkıyla suyun altında mı savaşmamız gerekecek?

Benim

Bu düşünce midemi bulandırdı. Pek çok Göksel gibi ben de yüzmeyi öğrenmemiştim.

uçabilir miydi? Bir keresinde, çocukluğumda, evimin yakınındaki nehre düşmüştüm. Soğuk su her tarafımı kaplamıştı,

Burnumu ve ağzımı tıkiyordu. Çırpındım, tekmeler savurdum - çılgınca hareketlerim beni nehrin kucağına daha da sürükledi. Suya dalıp beni çıkaran annem oldu. Kolları beni sıkıca sararken bile titreyen bir ses tonuyla beni azarlamıştı.

Kalbinin rahatlatıcı atışı son korkumu da susturdu.

Hatırladığım korku şimdi ne kadar da keskindi.

Ama ben bunu bir kenara iterek şöyle dedim: "Göksel askerler su altında kalmaya alışık değiller. Eğer bir savaş olursa, deniz halkını karaya çekmeye çalışmalıyız."

Prens Yanxi'nin yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi. "Gerçekten de. Suyun altında büyük dezavantaj yaşarız. Deniz halkı mükemmel yüzücülerdir ve karanlığa alışkındırlar. Ancak, onlar karada bize meydan okumaya isteksiz. Bir plana ihtiyacımız olacak."

Kral Yanzheng öne doğru eğildi. "Kaptan ve askerleri bugün geldi. Misafirperver davranmıyoruz, Kendilerini toparlamaları gerektiğinde onları burada tutmak." Gülümsemesi zarif ve sıcaktı. "Kaptan Wenzhi, bu akşam sizin onurunuzla bir ziyafet planladık. Umarım Birinci Okçu Xingyin ile birlikte varlığınıza bizi onurlandırabilirsiniz."

"Onur duyarız." Kaptan Wenzhi tereddüt etti, boğazı düğümlendi. "Majesteleri, Güzel Kokulu Mercan Sarayı Ölümsüz Diyar'ın her yerinde tanınır.

Orayı ziyaret etmek için izninizi alabilir miyim? Bize yardımcı olmaları için deniz halkı hakkında öğrenebileceklerimi öğrenmeyi umuyorum."

Kral başını eğdi. "Ne zaman isterseniz bir görevli sizi oraya getirecektir."

Kaptan Wenzhi ve ben salondan çıkarken ona sııttım. "'Birinci Okçu' mu? 'Ordumuzdaki en yüksek rütbeli okçu' mu?" Daha önceki sözlerini ona tekrarlardım. "Bu şu anlama mı geliyor?

Şimdi rütbemiz daha mı yakın?"

Bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Bu resmi bir pozisyon değil çünkü sen resmi bir acemi değilsin. Ve ne zamandan beri rütbelerimiz senin için önemli oldu?"

Güldüm, iddiasına itiraz etmedim. Daha önce hiç Ona saygısızlık etmedim, ama konumunun gerektirdiği hürmeti de göstermedim.

Adımlarına ara vermeden devam etti: "Ordudaki ilk rütbeli okçu sensin. Yine de, eğer gevşer ve konumunu kaybedersen, 'İkinci' ya da 'Üçüncü Okçu' ile idare etmek zorunda kalacaksın, ki bu kulağa çok daha az hoş geliyor. etkileyici."

"Hah!" Bu iması beni çok kızdırdı. "Bana meydan okumak ister misin?" Yetenekli bir okçu olduğu biliniyordu ve yine de, kelimeler ağzımdan çıktığı anda, onu kapmak istedim. onları geri getirdim. Bir şeftali çiçeği ormanının, umutsuzca unutmak istediğim birinin çok fazla rahatsız edici anısını çağrıştırıyorlardı.

Dudaklarında bir gülümseme gölgesi oluştu. "Yay ile değil. Ama beni başka bir silahla deneyebilirsiniz."

Aramıza sessizlik çökerken cevap vermedim, kendimi adım adım ilerlemeye zorladım.

Giriş kapısının yanında durdu ve beni incelerken başını öne eğdi. "Solgun görünüyorsun. Yorgun. Antrenman yapıyordun

çok zor. Neden kampa dönüp dinlenmiyorsun? Ben kütüphaneye gidip işe yarar bir şey bulabilir miyim diye bakacağım." O

Hemen oraya koşan görevliye eliyle işaret etti.

"Ben iyiyim," diye itiraz ettim, kütüphaneyi de ziyaret etmek istiyordum. Ama ben başımı sallayana kadar gözlerini benden ayırmadı. Yapamadım görevlinin önünde emrine karşı geldi.

"Ne bulduğumu sana söyleyeceğim," dedi, belki de çökmüş yüzümü görmüştü. "Yapabiliyorken dinlen. Bu gece uzun bir mesele olacak."

OceanofPDF.com

Güzel Kokulu Mercan Sarayı'ndan bir görevli geldi, ziyafet için bir tepsi giysi taşıyordu. Nazik misafirperverliklerinden dolayı memnun bir şekilde, eteklerine ve manşetlerine kalın turkuaz boncuklar dikilmiş sarı saten elbiseyi üzerime geçirdim. Belime deniz yeşili bir kuşak dolanmış, ipek püskülleri dizlerime kadar iniyordu. Bu giysinin tarzı diğerlerinden farklıydı. Göksel Krallık'takiler, yeşim kolyemi boynumun çukurunun altında açıkta bıraktılar. Benim diğer tek Koyu renk saçlarım sırtımdan aşağıya gevşekçe dökülürken, süs olarak başımın tepesine sıkıştırılmış incilerden bir tarak vardı.

Yüzbaşı Wenzhi beni dışarıda bekliyordu. Ona doğru yürürken nabzım beklenmedik bir şekilde yükseldi. O vuruyordu

Bu gece orman yeşili bir cübbe giymiş, beline pırıl pırıl bir siyah ipek düğüm atmıştı. Saçları yeşim taşından oyulmuş bir halkanın içinde toplanmış, gecenin dalgaları gibi omzuna dökülüyordu. Sanki gözlerim durulandı, sonunda Shuxiao'nun tarif ettiği tüm güzel özellikleri şaşırtıcı bir netlikle görüyordu.

O akşam rüzgâr hafif hafif esiyordu. Serin havayı içime çektim, duyularımı denizin kokusunda boğdum-güneş ışığı ve tuzun büyüleyici karışımı, bir heyecan akımı. Batan güneşin ışınları

suları kıpkırmızı ve kırmızıya boyarken, Kokulu Mercan Sarayı ufukta bir mücevher gibi parlıyordu.

Ziyafet salonunun tavanında yüzlerce fener ısıll ısıll ve parlak bir şekilde asılmıştı. Alçak ahşap masalar ve brokar dolgulu sandalyeler duvarların etrafına dizilmiş, odanın ortasında boş bir alan bırakılmıştı. Bir köşede pipa çalan zarif bir kadın oturuyordu.

Uzun bir armut şeklindeki telli ahşap enstrüman.

Telleri kopardıkça, şarkısının melankolik tınları havayı dolduruyordu. Ustaca çalıyordu; enstrümanın Tek bir telin tıngırtısıyla bir hüznü nehrini ve bir keder okyanusunu sıktı.

Kral ve kraliçe salonun en ucundaki kürsüde oturuyordu. Kraliçenin saçında, üzerinde avuç içi büyüklüğünde bir inci bulunan muhteşem bir altın çiçek parıldıyordu. Taç yaprakları incinin etrafında dalgalanıyor, inci bir an beyaz parlıyordu, bir sonraki en koyu siyaha dönüşüyordu. Küçük bir çocuk duruyordu

Yanında, elini tutuyordu. Başu zar zor tahtın kolçağına kadar geliyordu ve kara gözleri iri ve vakurdu. Yanında kayısı ipeğı giymiş zarif bir hanımefendi duruyordu. Boynunda yuvarlak pembe inci dizileri vardı. Narin çenesi yukarı doğru eğikti ve salonu muhteşem bir mesafeyle inceliyordu.

"Bu Majestelerinin kızı mı?" Ev sahiplerimizi karşılamaya gittiğimizde Kaptan Wenzhi'ye sordum.

"Majestelerinin sadece iki oğlu var - Prens Yanxi. ve Prens Yanming'le tanıştınız." Bakışlarımı takip ederek ekledi, "Prens Yanming'in yanında duran hanımefendi Leydi Anmei, onun mürebbiyesi. Kendisi güçlü bir asilzadenin kızı ve ailesinin burada büyük bir nüfuzu var. mahkeme."

Kraliyet ailesine saygılarımızı sunduktan sonra görevli bize masamızı gösterdi. Kaptan Wenzhi kadehlerimizi doldurdu ve şaraptan bir yudum aldım, mayalanmış tahılların hafif tatlılığı dilimde kaldı. Önümüzdeki gümüş tabaklar egzotik yiyeceklerle doluydu, bunların çoğunu daha önce

daha önce hiç görmemiştim: parlak kırmızı kabuklular, altın denizanaları ve siyah çivili küreler. Bence bunlar özellikle iştah açıcı değildi, ancak diğer konuklar zevkle yediler.

Kaptan Wenzhi bir tane aldı ve yarısını bana uzatarak dilimledi. Etini topladım ve ağzıma attım, kremsi ama tuzlu tadının tadını çıkararak.

"Yemekler hoşunuza gitti mi?" Prens Yanxi beklenmedik bir şekilde önümüzde belirerek sordu.

Ağzımdaki lokmada boğuldum ve yüksek sesle öksürdüm. Bardağımı kaptığım gibi şaraptan büyük bir yudum aldım ve aceleyle ayağa kalktım.

Onu selamla.

Başını eğerek onayladı ve şöyle dedi, "Kaptan Wenzhi, babam sizinle konuşmak istiyor. Masasında ona katılıp katılamayacağınızı sordu. Siz dönene kadar Birinci Okçu Xingyin'e eşlik edeceğim."

Yüzbaşı Wenzhi'nin yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. bir anda yok oldu. Kürsüye doğru yürümeden önce prensi selamladı. Masalarındaki boş koltuğa oturduğunda Leydi Anmei'nin nasıl parladığını fark etmeden edemedim.

Prens Yanxi dikkatle bana bakarken kendini sandalyeye bıraktı. Nedense bu ilgisini rahatsız edici bulmadım. Belki de içindeki açık meraktan kaynaklanıyordu.

Sessizliği bozan ilk kişi olmamaya kararlı bir şekilde bakışlarına cesurca karşılık verirken ne bir ifade ne de bir espri vardı.

"Birinci Okçu, yeteneklerinizi nerede öğrendiniz?" Samimi konuşma tarzı bana General Jianyun'u hatırlattı.

"Prens Liwei'nin yanında eğitim aldım. yoldaş." Sesimdeki titremeyi fark etmemesini umarak ben de benzer bir şekilde karşılık verdim.

Tanıdık geldi. "Elbette. Seni ziyafetten hatırlıyorum. İyi flüt çalardınız. Hâlâ çalışıyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi ondan kaçırdım. O geceden beri oynamamıştım.

Belki de tedirginliğimi hissederek sordu: "Neden Göksele Ordu'ya katıldın? Ailenin isteği bu muydu?"

"İlk eğitimimde bana rehberlik eden general bana bir pozisyon teklif etti."

Parmak uçları fincanın kenarıyla oynadı. "Elbette Veliaht Prens'e hizmet etmiş biri için başka pek çok fırsat olmalıydı?"

"Kendi yolumu çizme özgürlüğüne sahip olacağım bir yer değil. Beni ilerletecek bir ailem yok ve sadece yeteneklerime güveniyorum." Fincanı ağzıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım. "Ama bu benim seçimim, başka bir şey aramam," diye ekledim, Kızıl Aslan Tılsımı'nı düşünerek.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, gözleri kırıştı. Hayal ettiğim gibi siyah değillerdi, ama derin, opak Kesilmemiş safir mavisi. Fincanımı yeniden doldurmak için porselen sürahiyi aldı. "Açık sözlülüğünüz ferahlatıcı."

Şarap başımı döndürüyor, dilimi gevşetiyordu. "Ekselanslarının neden bu kadar çok sorusu var? benim gibi biri mi?"

"Çünkü senin gibi çok kişi yok. Kaptan Wenzhi size büyük saygı duyuyor. Birinci Okçu olmak için son derece yetenekli olmalısın. Yine de hiçbir savaşçıya benzemiyorsun. Şimdiye kadar karşılaştığım."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ordunuzda hiç kadın olmadığı için şaşırmadım."

Başını geriye attı ve güldü. "Özür dilerim. Genelde iltifatlarımda bu kadar beceriksiz değilimdir."

Onu doğru mu duymuştum? Konuşmalardaki ani durgunluğun farkına vararak salona göz gezdirdim. Doğu Denizi Ölümsüzlerinin çoğu bize bakıyor ve fısıldaşıyorlardı kendi aralarında.

"Benimle birlikte olmanız oldukça heyecan yaratıyor. Belki de Ekselansları diğer konuklarınızla ilgilenmeli," diye önerdim.
krallığın prensi.

Neyse ki, öfkeli görünmek yerine eğlenmiş görünüyordu. "Sizi rahatsız mı ettim? Niyetim bu değildi. Sadece sizi daha yakından tanımak istedim. Kitaplar, müzik ya da sanat başkalarını ne kadar ilgilendiriyorsa, insanlar da beni o kadar ilgilendiriyor."

Parmaklarım eteğimin yumuşak kumaşını bükerken uygun bir yanıt bulmak için boşuna çabaladım.

Gözleri boğazıma sabitlendiğinde parıldıyordu. "Kolyeniz - tılsım nadir bulunan bir şey. Bana kaynağını söyleyebilir misiniz?"

Boğazım kurudu. Bana ailem hakkında o kadar çok soru sorulmuştu ki, aklımın ucunda hazır bir cevap vardı. Dilim. Ancak kimse bana babamın genellikle cübbemin altına sıkıştırdığı kolyesini sormamıştı. I benim için tek değeri mirası olan sıradan bir mücevher olduğunu düşündüm.

"Onu pazar yerinde buldum. Görünen o ki Göksel Krallık'ta her beş yılda bir," dedim hemen.

"Şanslı bir keşif." Her bir kelimenin altını çizdi.

Yalanımı anlayıp anlamadığını merak ederek yerimde kıpırdandım. Konuyu değiştirmek, daha güvenli bir yere gitmek istiyordum ama onun ilgisi benim de ilgimi çekmişti. Belki de babamın kolyesi hakkında bir şeyler biliyordu.

"Neden babamı aradın?"

bir muska mı?"

"Çünkü öyle. Hem de güçlü bir koruma."

Parmaklarım yeşim taşını okşamak için uzandı. Babam bunu güneş kuşlarına meydan okumak için mi takmıştı? Onu ölümcül alevlerinden korumuş muydu?

Prens Yanxi taşı incelemek için daha yakına eğildi. "Ne yazık ki hasar görmüş gibi görünüyor."

Janttaki çatlak. "Onarılabilir mi?" Biraz fazla hevesle sordum.

Ağzının kenarları eğildi. "Oymalarına bakılırsa, bu ejderhaların tılsımı gibi görünüyor. Eğer öyleyse, sadece onlar geri getirebilir."

Kolyeyi bıraktığımda ruhum çöktü. Ejderhalar artık Ölümsüz Diyar'da değildi. Sürgün edildiler, Prens

Yanxi, çocukken duyduğum masalı yineleyerek şöyle demişti. "Ejderhalar hakkında çok şey biliyorsun.

Göksel Krallık'ta

Krallıkta onlar hakkında çok az bilgi var," diye belirttim.

"Saygıdeğer Ejderhalar, onlara verilen isimle, doğdular ve sürgünlerine kadar burada yaşamışlardır. Hiçbir zaman bizim egemenliğimiz altında olmasalar da, tarihçilerimiz, bilginlerimiz ve kâtiplerimiz onların bulabildiler. Korkunç görünümlerine rağmen ejderhalar bilge ve yardımseverdi, güçlerini ihtiyacı olanlara yardım etmek ve sularımızdaki barışı korumak için kullanırlardı. Pek çok kişi onlara saygı duyardı; deniz halkları, Deniz Ölümsüzleri, hatta ölümlüler. Pek çok kişi hala onların yasını tutuyor. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, kütüphanemizi ziyaret edebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Cömert teklifi için minnettardım. Kaptan Wenzhi'ye göre bu karar öyle kolay alınmamıştı. Özellikle de daha önceki fırsatı kaçırdıktan sonra merakım kabarmıştı ve kütüphaneye dalmak için can atıyordum, keşke bunu yapacak boş zamanım olsaydı.

"Majesteleri, Yeşim Ejderha Yayını duydunuz mu?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak sordum.

Vücudu neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaskatı kesildi. "Neden sordunuz?"

"Birinin bundan bahsettiğini duydum ve böylesine güçlü bir silahı kimin kullandığını merak ettim."

"Hiç kimse," dedi ciddiyetle. "Ejderhalar sürgün edilmeden önce sahibiyile birlikte kayboldu ve muhtemelen bir daha asla bulunamayacak."

Ona yayın kaybolmadığını, benim elimde olduğunu söylemek dilimin ucundaydı. Ama biliyordum ki ve Yüzbaşı Wenzhi'ye ondan bahsetmedi. Dahası, sahibinin nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmiyor gibiydi.

Çınlayan gümüşü tonlarıyla çan sesleri dikkatimi çekti. Dansçılar içeri girdi, mavi ve yeşil ipekten bir girdap içinde salonun ortasına doğru süzöldüler. Bellerinden bir dizi altın çan sarkıyordu ve süslü

Başlıklar değerli taşlarla süslenmişti. Her sanatçı, geniş kırmızı bir kurdelenin bağlı olduğu cilalı yeşim taşından bir sopa taşıyordu. Pipa çalan kişi yeni bir şarkıya başladığında, daha canlı ve dalgalı bir melodi çaldığında, sopalarını kaldırıp dans ediyorlardı. Zarif vücutları dönüyor, eğiliyor ve dönüyordu; kurdeleleri de peşlerinden akıp gidiyordu.

canlı alevler gibi parlaktı. Kalabalıktan takdir dolu iç çekişler yükseliyordu, aralarında benimki de vardı.

İki dansçı havaya fırladı, kurdeleleri dönüyordu zarif bir spiralle vücutlarının etrafında döndüler. Yere indiklerinde, bir başkası yükseğe sıçradı ve bir kavis çizerek tahtlara doğru yükseldi.

olağanüstü bir çeviklik gösterisiydi. Gözlerim hayranlıkla onu takip ederken, sopasının dibinden parlak bir şey kaydı. İfadesindeki yumuşaklık bir yırtıcının acımasızlığına dönüştü.

İçim korkudan sıkıştı. İçgüdüsel olarak bir silah bulmaya çalıştım ama bulamayınca gümüş bir tabağı kaptığım gibi sıçrayan dansçıya fırlattım. Şakağına isabet etti ve başlığını savurdu. Karmakarışık bir ipek ve kurdele yığını halinde yere düşerken haykırdı.

Konuklar ayağa fırladı, telaş içinde bağırıyorlardı. Birkaçı aklımı kaçırmışım gibi bana dik dik bakarak töreni bozdu.

benim kaba davranışım la.

"Silahı var," diye uyardım Prens Yanxi'yi.

Hemen ayağa fırladı ve dansçıyı yakalamaları için muhafızlara emir verdi.

Birkaç gergin dakikadan sonra bir muhafız bize doğru koştu. Elinde yeşilimsi bir sıvının yapışkan kalıntılarıyla parlayan keskin iğnelerden oluşan bir küme tutarken yüzü asıktı.

"Deniz akrebi zehri," diye tısladı Prens Yanxi. "Hızla yayılır ve tüm vücudu felç eder. Çok fazla olursa ölümcül."

Dansçı düştüğünde müzik durmuş, salon uğursuz bir sessizliğe gömülmüştü. Konuklar şaşkın bakışlar atıyor, mırıldanmaları artık öfkeli değil, endişeli ve aceleciydi. Hava

değişti, gerginlikle gerildi. Bir şey

duvara çarptı. Metaller çarpıştı, kan donduran bir çığlık çınladı. Yanımda Prens Yanxi kılıcını çekti. Kapılar açıldı, girişte bir muhafız duruyordu, mavi ve gümüş zırhı kanla kaplanmıştı.

"Merfolk! Saldırı altındayız!"

Bir mızrak ıslak bir ıtırtıyla göğsüne saplandı, ucu artık kanla ıslanmıştı. Asker öne doğru sıçrarken gözleri irileşti ve dizlerinin üzerine çökerek yere yığıldı.

Konuklar tkezeleyerek ayağa kalktı, masaları ve sandalyeleri devirerek salonun arka tarafına doğru koşuşturdu. Yüzbaşı Wenzhi kürsüden aşağı atladı, kılıcı çoktan kınından çıkarılmıştı. Ellerim boş olduğu için lanet ettim ama

Prens yakındaki bir muhafızdan bir yay ve sadak alıp bana fırlattı. Bir ok aldım, kırmızı sapı taş kadar sert ve soğuk olan oku ipe geçirdim.

"Ateş mercanı. Merfolk buna karşı savunmasızdır." Prens Yanxi

dedi sıkıca, parmak eklemleri kılıcının kabzası etrafında bembeyazdı.

Saldırganlar salona doluştu. Zırhları sedef gibi parıldayan küçük pullardan örülmüştü. Onlar turkuaz gözbebekleri parlak, örgülü saçları arkalarında uçuşarak bize doğru koşuyorlardı. Açık tenleri bir renkle kaplıydı.

Sanki onlara renkli bir camın arkasından bakıyormuşum gibi yanardöner bir parlaklıktaydılar. İğnelerdekiyle aynı zehirle kaplanmış kavisli kılıçlarını görünce tüylerim diken diken oldu. Kılıçları tarafından kesilenler oldukları yerde donup kaldılar, bacakları dengesiz bir şekilde sarsıldı, gözleri dehşetle irileşti.

Prens Yanxi mücadeleye atılırken, bir deniz adamı ona doğru hamle yaptı. Hemen bir ok fırlattım ve saldırganı vurdum.

Omzundan. şaftı tutarak yere düştü.

etine gömülmüştü. Kendimi bu manzaraya, onun nefes alışlarına karşı sertleştirdim. İstilacılara ok üstüne ok atarken pişmanlık duymayı göze alamazdım; yine de elimden geldiğince uzuvlarını hedef almıştım. Kaptan

Wenzhi beni azarlardı.

bunu fark etti. Ona göre düşman düşmandı ve bir savaşta merhamet göstermek arkanı korumasız bırakmak demektir.

Yine de

deniz halkının neden ayağa kalktığını merak etmekten kendini alamadı.

Deniz Ölümsüzleri'ne karşı. Kralların her zaman hikâyelerdeki kadar adil olmadığını ve tanrıların merhametinin bazen kusurlu olduğunu öğreniyordum.

Kan yere sıçradı ve avuçlarım terden kayganlaştı. Oklarım amansız bir akışla ilerliyor, vurulanların acı dolu çığlıkları vicdanımı dövüyordu. Dikkatimi tekrar merfolkların taşıdıkları silahlara, verdikleri zarara verdim. Ama düşenlerin çoğu için

Oklarımızın ve kılıçlarımızın altında, daha fazlası kapılardan içeri aktı. Kraliyet ailesi ve misafirlerin etrafında koruyucu bir halka oluştururken kendi kuvvetlerimiz azaldı.

Bize yaklaştıklarında deniz insanların gözleri beklentiyle parlıyordu. Avantaj onlardaydı; biz

Sayıcı azdılar. Ellerini kaldırdılar, salona su fışkırırken havada yoğun bir salamura kokusu vardı.

Kaptan Wenzhi gücünü dışarı fırlattı, buz parçaları deniz halkına doğru daldı. Birkaçı düştü, ancak su daha da yükseldi, ayakkabılarımızı ve cüppelerimizi ıslattı, bir yükselen dalga yukarıda belirdi. Kral Yanzheng'in enerjisi ondan dalgalanarak dalgayı dağıttı - diğerleri onun yerine kabardı. Titreyen su duvarları tarafından kuşatılana kadar çevremizde giderek daha fazla su yükseliyordu.

kırılmanın ve bizi yıkamanın eşiğindeydi. Arkamdan gelen yumuşak bir çığlık beni delip geçti, bir çocuğun çığlığı, korkusunu bastırıyordu. Prens Yanming miydi?

Enerjimi toplayarak, salona fırlayan ve üzerimizde yarı saydam bir kubbe gibi yaylanan bir rüzgâr çağırdım. Wenzhi enerjisini benimkinin yanına fırlatırken üzerinde parıldayan buz çizgileri oluştu. Dalgalar bariyerimize çarparak düşerken tam zamanında yetişmiştim. Ezici ağırlığın altında sendeledim, kollarım ve bacaklarım ağrıyordu.

Bitkinlik. Tam yere yığılacağımı düşündüğüm anda Prens Yanxi'nin gücü ortaya çıktı ve suyu süpürüp deniz insanların üzerine fırlattı.

Uzaktan ayak sesleri geliyordu. Kaskatı kesildim, yayımı kaldırırken yeni bir saldırıya hazırlandım, ağrıyan ellerim zaten hazırda bir ok çekiyordu. Daha fazla asker Bu kez Doğu Denizi'nin mavi ve gümüş zırhını giymiş olarak salona akın etti. Silahımı indirerek rahatladım. Deniz halkı askerlere saldırdı, savaştılar ama çok geçmeden bozguna uğradılar.

Yakalanan lider öne doğru sürüklendi. Gözbebekleri parlarken yanağındaki geniş yaradan kan damlıyordu mavi alevli.

"Kralımızı öldürmek için ellerinde zehirli iğnelerle dansçı kılığına giren suikastçılar. Vali Renyu başka hangi aşağılık taktiklere tenezzül etti?" Prens Yanxi sert bir şekilde sordu.

"Bir ejderha katiliyle uğraşırken tüm taktikler onurludur," diye tükürdü deniz adamı.

"Ne demek istiyorsun? Açıkla kendini!" Kral Yanzheng, sesi öfkeyle kalınlaşarak talep etti.

Deniz adamının bakışlarından büyük bir nefret yayılıyordu. "Vali Renyu bize ejderhaların gücünü nasıl kışkırttığınızı ve yönetiminize boyun eğmeyi reddetmelerine nasıl içerlediğinizi anlattı. Onları hapsetmek ve öldürmek için Göksel İmparator ile komplo kurmuşsunuz!"

Prens Yanxi tiksinişmiş gibi ürperdi. "Acımasız bir yalan sürüsü! Biz ejderhalara saygı duyardık. Onları hâlâ onurlandırıyoruz. Onları asla yönetmeye çalışmadık, varlıklarıyla bizi şereflendirmeleri yeterliydi." Sesi sertleşti. "Babamı bununla suçlamak müstehcen ve zekanıza yakışmıyor."

Deniz adamı hırladı: "Sen de baban gibi yalan söylüyorsun."

Prens Yanxi ona doğru hamle yaptı ama Yüzbaşı Wenzhi kolundan tutarak onu geri çekti.

"Valinizin iddialarının ötesinde, ejderhaların öldürüldüğüne dair elinizde ne kanıt var?" Kaptan Wenzhi bilmek istedi.

Deniz adamının yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ancak inatla sessizliğini korudu.

Kral Yanzheng sakince konuştu. "Valiniz size hiçbir kanıt göstermedi çünkü hiçbir kanıt yok. İddiaları yersiz, suçlamaları yanlış. Sizi kendi emirlerini yerine getirmeye kıskırtmak için boş sözlerden başka bir şey değil."

Deniz adamı dişlerini gösterdi. "Vali Renyu ejderhaların intikamını alacağına yemin ediyor. Bir kez değersiz Kral tahttan indirilirse merfolk'u şanımıza kavuşturacak, o-" Ağzını kapattı ve arkasını döndü. Korkuyor muydu? Bir şeyi ağzından kaçırmış mıydı, yoksa bir büyü mü bunu yapmasını engellemişti?

Kaptan Wenzhi, neşesiz bir sesle gülerken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Valinin niyeti öldürdükten sonra taç giymek? Ne kadar asil bir davranış. ejderhalar için intikam."

Deniz adamı başını sertçe salladı. "Hayır, Vali Renyu onurludur! O sadece-" Yine sözleri kesildi.

Kral Yanzheng iç çekti. "Keşke ejderhalara yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydik. Göksel Kral'a yalvardık

İmparator cezalarını iptal etmek ve onları serbest bırakmak istedi ama o bunu reddetti. Gerçekten de onun otoritesine meydan okumuşlardı ve elimiz kolumuz bağlıydı. Ejderhalar Göksel Krallık'la savaşa girmemizi istemezdi. Değer veriyorlardı barış her şeyden önce gelir."

"Ejderhalar yüzyıllardır görülmedi!" diye bağırdı deniz adamı.

"Bu onların öldüğü anlamına gelmez," diye karşı çıktı Prens Yanxi. "Böyle bir ışık dünyamızdan kaybolursa bunu hissederiz."

Deniz adamı alay ederken dudağını ısırdım ve ona baktım. Bir şeyler ters gidiyordu. Gözleri inançla parlıyor ve tutkuyla konuşuyordu, ama neden hayatını ve onurunu sadece boş iddialara bağlıyordu?

Kaptan Wenzhi'nin sesi sessizliği bozdu, yumuşak ve alçaktı. "Bugünkü amacın neydi? Kralı öldürmek.

ve varis? Yine de Doğu Denizi'nin müttefikleri Vali Renyu'yu asla kral olarak kabul etmeyeceklerdir. Valinin planı neydi?"

Deniz adamı meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Elinden geleni ardına koyma. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Kaptan Wenzhi her kelimesi çınlayan bir sesle, "Oh, yapacaksın," dedi. çelikle. "En değerli sırları bile elde etmenin yolları olduğunu keşfettim. Sadece ateş ve buzdan değil, ölümlülerin dünyasından da. Uzuvar koparılır, deri yüzölür. Et haşlanır petrol içinde."

Yüzümü sabit tutmama rağmen içime bir ürperti çöktü.

Kaptan Wenzhi ona doğru eğildiğinde deniz adamı irkildi. "Eğer konuşmazsan, arkadaşlarından biri ikna etmelisin. Aksi takdirde, halkınız Göksel Krallık'ın gazabına uğrayacak. Doğu Denizi'nden sürölüp Altın Çöl'e gönderilecekler. Sonsuza dek güneşin sıcağı altında, kavrulmuş topraklarda dolaşmaya ve solmaya terk edilecekler. kumlar."

Babası solgunlaşırken Prens Yanxi keskin bir nefes aldı. Bir Deniz Ölümsüzü için böyle bir kader ölümden daha kötü olmalıydı.

İşkencenin acımasız konuşmaları boyunca soğukkanlılıklarını korumuşlardı.

Bu kadar ağır bir ceza için mide. Ama önemli olan deniz adamının neye inandığıydı. Kaptan'ı duymuştum.

Wenzhi, inatçı mahkumlardan fiziksel zulme başvurmadan cevap alma konusunda yetenekliydi. Söylentiler abartılı değildi. Deniz adamı çoktan nefes alış verışı hızlandı, gözleri etrafta dolaştı ama hep kaptana döndü.

Yüzbaşı Wenzhi'nin savaştaki sarsılmaz kararlılığına, ön saflara hücum ederkenki korkusuzluğuna tanık olmuştum. Onun onuru

ve cesareti askerler tarafından saygıyla karşılanırdı ama bu ... bu onun kişiliğinin yeni bir yönüydü. Belki de bunlar aynı

madalyonun iki yüzüydü; biri sahip olduğu her şeyi elde edemezdi

belli bir acımasızlık olmadan yapılır.

Deniz adamı sinerek uzaklaştı. Yine de Kaptan Wenzhi gözbebekleri obsidyen karası olan bakışlarını ondan ayırmadı.

Sonunda deniz adamı kontrolsüzce titreyerek yere yığıldı. "Artık yeter," diye yalvardı ince bir sesle. "Halkımı rahat bırakın.

Onlara zarar vermeyin." Sanki bu sözler ondan koparıldı. "Prens Yanming... kralı öldürmeyi başaramasak bile oğlunu yakalayacaktık."

Kral Yanzheng ayağa fırladı. Salonda, uzak bir köşede kraliçenin yanına sokulmuş, başını onun omzuna yaslamış olan genç prensi aradı. Ailesine ve hayatına yönelik tehdidin farkında değildi.

Prens Yanxi kılıcının kabzasını kavrayarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Alçakça bir plan. Vali Renyu kardeşimi taçlandırmak istiyorum, o güç olarak hüküm sürerken tahtın arkasında. Geri kalanımızdan kurtulduktan sonra." Mahkûmu sürükleyerek götüren muhafızlara sertçe başını salladı.

Deniz adamında artık mücadele kalmamıştı, yıkanmış deniz otları gibi sarkmıştı.

Kısa bir süre önce salon neşe ve kahkahalarla doluydu. Şimdi ise kaçan zarif konukların yerini zırhlı askerler almış, yaralıların iniltileri pipanın rahatlatıcı sesinin yerini tutamaz.

"Şenliklerimizi aniden sonlandırdığımız için özür dilerim. İstedığımız gibi bir karşılama olmadı," dedi Prens Yanxi üzüntüyle.

Yüzbaşı Wenzhi'nin ifadesi kasvetliydi. "Belki de değil, ama Vali Renyu'nun hırsları hakkında değerli bilgiler edindik. Ve bunları başarmak için ne kadar ileri gidebileceğini."

Prens Yanxi başını salladı. "Yarın komutanlarımızla birlikte ilerleyeceğimiz yolu planlayacağız. Teyakkuzda olduğumuz için bu gecedен daha az olaylı olacağına söz veriyorum.

Ne olursa olsun, elimizde bol miktarda ok var. saray." Gözleri parlayarak ekledi: "Birinci Okçu isterse tabaklar da var."

Dudakların içi boş bir gülümsemeye kıvrıldı, ancak onun havayı yumuşatma çabasını memnuniyetle karşıladım.

Prens Yanxi başını Yüzbaşı Wenzhi'ye doğru eğdi. "Bu geceki yardımınız çok değerliydi ve babam

sizi Göksel Krallık'a takdim ediyorum. Ününüzü gerçekten de hak ediyorsunuz." Bana doğru baktı, "Seninki de öyle, Birinci Okçu."

Övgüsünü kabul ederek eğildim. Yine de gülümsemem salonun etrafına bakarken soldu. Porselen ve dökülen yiyecekler, kıpkırmızı kan izlerine karışıyor.

OceanofPDF.com

O gece uykum kaçtı. Saldırıya uğradığımızda, bir Soğuk hayatta kalma içgüdüğü beni sarmıştı ve saldırganları gözümü kırpmadan vurdum. Ancak deniz adamının suçlamaları kulaklarımda çınlarken, şüphe kalbime doğru yol aldı. Ejderhalar tehlikede miydi? Kral Yanzheng söylendiği kadar dürüst müydü? Prens Yanxi'nin Ejderhalara olan hayranlığı sahte miydi? Hayır, diye düşündüm kendi kendime, ikiyüzlü bir yapıya sahip gibi görünmüyordu.

Kaptan Wenzhi ve benim için birlikte yemek yemek bir alışkanlık haline gelmişti ve genellikle bu sessiz arkadaşlık anlarından keyif alırdım. Ancak bu sabah, yemeği kayıtsızca gözden geçirdim.

"Dün gece iyi dövüştün," dedi.

Övgüsünden gurur duymayarak yüzümü buruşturdum, vurulanların acı dolu çığlıkları hala zihnimde yankılanıyordu. "Sen

deniz adamının söylediklerine inanıyor musun? Kral Yanzheng'in ejderhalara ihanet etmesi hakkında?"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, öyle ki tedirginliğimin bir kısmı dağıldı. "Kralın onlara olan saygısı iyi bilinir. Ayrıca ejderhalar onun için bir tehdit değildi."

"Deniz halkı neden valiye inanıyor?" Ben sordum.

"Bu bir gizem. Vali Renyu'da bir zalimin özellikleri var ve dün geceki acımasız eylemleri sadece

bu şüpheyi güçlendirdi. Böyle bir şey kazanmış olması mümkün.

Güçlü desteğin tek nedeni deniz halkının uzun süredir izole edilmiş olması." Karanlık bir şekilde ekledi, "Onun her kelimesi."

Bir kaşık dolusu congee'yi ağzıma götürdüm, tahıllar ipeksi bir yumuşaklık kazanana kadar pişmiş, tavuk ve otlarla lezzetlendirilmişti. Metodik olarak çiğnedim, bir başkası gibi

Dilimin ucunda sormaktan çekindiğim bir soru dolaşıyordu. Ona baktığımda Kaptan Wenzhi'nin kâsesine dokunmadığını gördüm.

"Seni rahatsız eden başka ne var?" diye sordu.

"Şüpheleriniz yüzünüzden okunuyor."

Porselen kaşığı yere bırakıp ona döndüm. "Bunu gerçekten yapabilir miydin? Söylediğin onca şeyi... hatta deniz halkını çöle sürmeyi bile?"

"Sence yapabilir miydim?" Yüz ifadesi ciddiye ve nedense cevabımın onun için önemli olduğunu hissettim.

Hayır, demek istedim ama devam ettim. "Dün, sen uzuvları kesmekten ve deriyi yüzmekten bu kadar kolay bahsetmiştin, sanki bunu kastetmiştin." Hiçbir savaş acımasız değildi ama

Esir alınmış bir düşmana böyle bir şey yapmak yanlış. Çaresiz birine.

"İşimin umursamadığım kısımları var," dedi alçak bir sesle. "Dün gördüğünüz şey de bunlardan biriydi. Her şey ilk günkü kadar basit değil.

bir bıçağın ucu. Söylediklerimle gurur duymuyorum ama bir düşünün, eğer söylemeseydim Prens Yanming kaçırılmış olabilirdi.

Yüzlerce asker savaşta ölebilirdi. Kral

Yanzheng öldürülmüş olabilirdi -yeni arkadaşınız Prens Yanxi ile birlikte."

Isırgan ses tonuna şaşırarak başladım. Yine de Kaptan Wenzhi'nin diğer sözleri bende yankı uyandırdı. Benim de bildiğim gibi, bazen kendimizi irademiz, eğilimimiz ve kalbimiz dışında aldatmaya zorlandığımız durumlarda buluyorduk.

Devam etti, sanki onu rahatlatan bir şeymiş gibi Bu düşüncelerden arınmak. "Deniz adamı kendi güvenliğini önemsemiyordu; kendisine yönelik tehditleri görmezden gelebilirdi. Ama ailesinin ve arkadaşlarının hayatları için böyle davranmazdı. cavalierly." Dudaklarına sıkı bir gülümseme yayıldı. "Ve bu Göksel İmparator'un merhametiyle ünlü olmamasına yardımcı oldu."

Bunu ne kadar iyi biliyordum. İmparatorun buz gibi bakışlarını, onu gördüğümde beni saran korkuyu hatırladıkça ürperiyordum. İnanıldığı kişileri ortadan kaldıracığından hiç şüphem yoktu. bir tehditti.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim." Ciddiydim. O söylememiştir.

kendini açıklama ihtiyacı duydu, bunu yapması ona duyduğu güvenin bir göstergesiydi.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Umarım hep böyle konuşuruz. Her türlü endişeni benimle paylaşırsın."

Pirinç lapası soğumuş olmasına rağmen kâsesini eline aldı. Yemeğin geri kalanında konuşmadık ama ben yeni bir zevkle yedim, vicdanımdaki yük hafifledi.

Kaptan Wenzhi ve ben Kokulu Mercan Sarayı'na vardığımızda, bir görevli bize en üst kattaki bir odayı gösterdi. Pencere masmavi denize açılıyordu. Değişken ve sınırsız. Gül ağacından sandalyeler, tek bir ahşap levhadan oyulmuş büyük bir masanın etrafına dizilmişti.

Prens Yanxi ve diğer altı ölümsüz onun etrafında kümelenmiş, harareti bir tartışmaya dalmışlardı.

Prens nezaket kurallarını bir kenara bırakarak bizi hızlıca odadaki komutanlarla tanıştırdı. Yüzü

"Deniz halkı daha önce saraya saldırmaya hiç cesaret edememiştir. Bunu ancak şimdi yapabilirler çünkü ordularının bizimle yüzleşecek kadar güçlü olduğuna inanıyorlar. Bu da zamanımızın tükenmekte olduğu anlamına geliyor."

Kaptan Wenzhi kendini bir sandalyeye bıraktı ve

Bana da aynısını yapmamı işaret etti. Bir görevli fincanlarımıza çay doldurmak için aceleyle yanımıza geldi. "Onlar da isteyebilir sizi düşüncesizce misilleme yapmanız için kışkırtabilir," diye uyardı.

Prens Yanxi ters bir şekilde başını salladı. "Tedbirli olacağız.

Ancak, Vali Renyu'nun herhangi bir tepki göstermeden bize saldırmasına izin verirse, bu onu daha da cesaretlendirecektir." Onun

Bakışları odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu. "Birinci Okçu'nun savaşın karada yapılmasını sağlama konusundaki düşüncesi hayati önem taşıyor. Deniz halkı şüphesiz bizi en güçlü oldukları yere, suyun altına çekmeyi tercih edecektir."

Kaptan Wenzhi ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Çatışmayı düzenlemek savaş alanını seçmemizi sağlayacaktır. Deniz insanların baskın yapmak için kıyıya çıktığını söylemişsiniz. Onları karaya getirecek başka bir durum var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok," diye yanıtladı Prens Yanxi.

"O zaman onları kendimize çekmeliyiz. Yem olarak ne kullanabiliriz?" Kaptan Wenzhi kararlı bir şekilde konuştu.

Birkaç general sandalyelerinde sanki önerisinden rahatsız oldum. Boğazımdaki sıkışıklığı gevşetmek için çayımdan bir yudum aldım. "Öyle bir şey olmalı ki

Vali Renyu'nun bizzat hücumu geçmesini sağlayabilir. Bu sadece bir kez işe yarayabilir," diye ekledim cesaretimi kaybetmeden önce.

"Katılıyorum. Vali daha önce bir hücumu liderlik etti mi?" Yüzbaşı Wenzhi sordu.

Prens Yanxi, "Hayır. O güçlü ama çok temkinli," dedi.

Yüzbaşı Wenzhi iç çekti. "Açıkça konuşmam gerekirse Majesteleri?" Prens Yanxi'nin başını sallaması üzerine sözlerine şöyle devam etti: "Sihirli eşyalar veya hazine onu boynunu riske atmaya ikna etmek için yeterli olmayabilir. Ancak Prens Yanming'in valinin planları için çok önemli olduğunu artık biliyoruz."

Prens Yanxi'nin sandalyesi yere sürtünürken, Prens tam boyuna ulaştı. "Küçük kardeşimi yem olarak mı kullanmak istiyorsun?" diye bağırdı.

Kaptan Wenzhi hiç irkilmedi ve bu duruma kayıtsız kaldı.

Prens'in öfkesi. "Kardeşiniz ilk tehlike işaretinde güvenli bir yere götürülecek. Sadece valiyi tuzakımıza çekmesi için ona ihtiyacımız var."

Prens Yanxi ona ters ters baktı. "Onun güvenliğini nasıl sağlayabilirsiniz?"

Dün geceki genç prensi hatırladım; annesinin elini sımsıkı tutmuş ve yüzünü annesinin omzuna yaslamıştı. Bu bana en korktuğum zamanlarda kendi anneme nasıl sarıldığını hatırlattı-

Neredeyse nehirde boğuluyordum, evimi terk etmem gerektiğini öğrendiğimde.

İçimde bir şeyler sertleşti, boğazımdan bir ses yükseldi ve "Prens Yanming'i ben koruyacağım" dedi.

O zaman tüm kafalar bana doğru döndü, şaşkınlıkları ve Şüphelilik yüzlerinden okunuyordu. Ben de şaşkınlık içindeydim; o ana kadar amacım bu değildi.

Sadece Kaptan Wenzhi gülümsedi. "O mükemmel olacak Ekselanslarına göz kulak olacak bir muhafız. Ben de onu koruyacağım. Etrafını her zamankinden daha fazla muhafızla saramayız, şüphe uyandırmadan olmaz."

Sandalyeme yaslandım, artık ilgi odağı olmadığım için rahatlamıştım. Yoksa benimle birlikte nöbet tutma teklifi yüzünden miydi?

Tekrar otururken Prens Yanxi'nin ifadesindeki buzların bir kısmı çözüldü.

Kaptan Wenzhi her zaman bir açıklık sezmişçesine ileri atıldı. "Bu plan işe yarayacak. Dün geceki saldırıdan sonra Vali Renyu prensi buradan götürmenin neredeyse imkânsız olduğunu anlamış olmalı. Bu haberi yayabiliriz.

Prens Yanming yakında Göksel

Onun güvenliği için Krallık. İhtiyacımız olan tek şey onun sahilde görünmesi ve valiyi varlığına ikna etmesi. Baş Okçu Xingyin ve ben her an onun yanında olacağız. Eğer bu Vali Renyu'nun dikkatini çekmezse, hiçbir şey çekemez."

Açık kahverengi saçlı, şişman bir general kaşlarını çatı. "Ekselanslarının yanında her zaman sadece mürebbiyesi ve bir muhafız var. Üstelik" -bana kaçamak bir bakış atarken kızardı

"Ordumuzda hiç kadın yok. Birinci Okçu'nun varlığı düşmanı şüphelendirmez mi?"

Zekice gözlemini sessizlik karşıladı.

Yüzbaşı Wenzhi bakışları üzerimde gezinirken çenesini parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Birinci Okçu Xingyin kılık değiştirebilir

Leydi Anmei, prensin mürebbiyesi."

İçgüdüsel bir protestoyu bastırarak donakaldım. Nasıl olur da

Benim ziyafetteki zarif hanımefendi olduğuma inandırabilir miydim? Generaller birbirlerine kuşkulu bakışlar atarken, görünüşe göre benim düşüncem pek çok kişi tarafından paylaşılıyordu.

çekincelerini yüksek sesle dile getiremeyecek kadar kibar görünüyordu.

Kaptan Wenzhi'nin böyle bir çekincesi yoktu. "Leydi Anmei'ye hiç benzemediğini biliyorum ama doğru kıyafetler ve aksesuarlarla, biraz da yüz boyasıyla-"

"Kaptan Wenzhi, bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim," diye araya girdim, onun duygusuz sözlerine duyduğum kızgınlığı bastırmaya çalışarak.

Prens Yanxi'nin yüz ifadesi hâlâ acımasızdı. "Kardeşim savaş başlamadan önce götürülecek." Bu bir talepti, soru değil.

Kaptan Wenzhi başını eğdi. "Elbette."

Prens şimdi benimle konuştu. "Bu dün geceden bile daha tehlikeli olabilir. Vali Renyu tehlikeli ve öngörülemez biri. Düşmanımızın saldırılarının hedefi olursunuz ve onların şüphelerini çekmemek için silah taşıyın veya büyüünüzü kullanın - en azından tuzak kuruldu. Onları yenebileceğimizden emin olsam da, herhangi bir çatışmanın sonucunu kimse bilemez. Size ulaşırlarsa ve kardeşimin sizin gözetiminizde olmadığını görürlerse güvenliğinizden endişe ederim."

Samimiyeti ve endişesi beni etkiledi. "Majesteleri, kardeşinize ve kendime göz kulak olacağım," diye teminat verdim.

Sonra başını salladı ve odaya göz gezdirdi. "Pekâlâ, devam edeceğiz. Ancak hazırlıklarımızı yapmak ve bilgiyi doğru kaynaklara ulaştırmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kardeşimle biraz

vakit geçirirseniz çok akıllıca olur. Eğer planımız başarıya ulaşacaksa, size karşı rahat olması gerekiyor."

Midemde bir şeyler tersine döndü. Ben Önerisindeki iyi niyetin farkındaydım ama çocuklarla fazla vakit geçirmemiştim.

Toplantıdan sonra Kaptan Wenzhi ve ben prensi kardeşinin kamerasına kadar takip ettik. Bizi görünce, Leydi Anmei ayağa kalktı ve yeşil brokar eteği yere sürtünerek selam verdi. Yakından bakınca hatırladığımdan daha da dikkat çekiciydi. Yüzbaşı Wenzhi'yi gördüğünde yanakları pembeye boyanmıştı, ama onu kibarca selamlayan açıklanamaz bir nedenden dolayı dudağımın altını kemirmeme neden oldu.

Prens Yanming öne çıktı ve kardeşini kusursuz bir şekilde selamladı. Benimle tanıştırıldığında dün gecedan hiçbir şey hatırlamıyordu. Prens Yanxi hiç vakit kaybetmeden Leydi Anmei'yi bir kenara çekip onunla konuştu

sessiz bir tonda. Başka bir şey söylemeden Kaptan Wenzhi ile birlikte odadan çıktılar.

"Leydi Anmei nereye gitti? Sen kimsin?" Prens Yanming talep etti. Çenesi meydan okurcasına dışarı çıkarken bile yanakları yumuşak ve yuvarlaktı.

Ağabeyininkiyle aynı mavilikteki gözlerine bakmak için eğildim. "Leydi Anmei kısa bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldı ama yakında dönecek. Şimdilik seninle kalacağım."

Ağzı düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Hiç oyun biliyor musun?"

"Weiqi'ye ne dersin?" Pürüzsüz siyah ve beyaz taşlarıyla tahtayı odasında aramaya başlamışken teklif ettim.

Ürperdi. "Şarkı söyleyebilir misin? Resim yapabilir misin? Kağıttan hayvanlar yapabilir misin?" diye sayıkladı.

Başımı salladım, moralim bozuldu.

"Sen tanıdığım en kötü mürebbiyesin." Kollarını isyan edercesine önünde kavuşturdu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım, sözlerinden rahatsız olmuşum. "Ben senin mürebbiyen değilim ve çok kaba davranıyorsun. Belki biraz daha kibar olsaydın, sana bildiğim bazı heyecan verici şeyleri öğretebilirdim."

Gözleri daha da sıkılaştı, ağzı bir köpek gibi büzüldü. buruşuk üzüm. Kendimi onun öfke nöbeti ve gözyaşlarına hazırladım, Shuxiao'nun zahmetsiz cazibesıyla bu meydan okuma için çok daha donanımlı olmalıydı. Ama sonra kendini toparladı ve olağanüstü bir soğukkanlılıkla, "Peki, ne yapabilirsin?" diye sordu.

İlgisini çekecek, aceleci övünmemi haklı çıkaracak bir şey söylemek için zihnimi zorladım. "Flüt çalabiliyorum," diye teklif ettim, biraz da gururla.

Sabırsızca ofladı, gözlerini devirdi - en büyük becerilerimden birinden kesinlikle etkilenmemiştii.

"Çok kitap okudum," diye hızla ekledim. "Size hikayeler anlatabilirim!"

Yüzünde ani bir ilgi belirdi. "Ejderhalar hakkında mı?"

"Dört Ejderha, Ölümlüler Âlemine yağmur getirdiklerinde." Sonunda dikkatini çekebildiğim için rahatlamıştım.

Çocukken en sevdiğim masallardan biriydi ve şüphelendiğimden daha fazla gerçeklik payı vardı.

"Ejderhaların havasız Göksel İmparator tarafından cezalandırıldığı film mi? Bu hepsinden daha kötü!"

Kendime engel olamadan önce, onun en güçlü, en saygısız tanımına bir kahkaha patlattım. alemde ölümsüz.

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Başka ne yapabilirsin ki?" Ses tonundaki düşmanlık kaybolmuştu.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ok at. Ve kılıçla savaş."

Kolumdan tutup beni tahta kılıçlar ve kalkanlarla dolu büyük bir sandığa doğru sürüklerken gözleri parlıyordu.

"Büyük Ağabey öğrenmek için çok genç olduğumu söylüyor. Ama sen bana göstereceksin, değil mi?" diye sordu hevesle.

Bu coşku karşısında çaresiz bir şekilde, Prens Yanxi'nin günahımı affedeceğini umarak zayıfça başımı salladım.

Leydi Anmei ve Yüzbaşı Wenzhi nihayet döndüğünde, Bahçedeki mercanların üzerinden atlayarak, tahta kılıçlarımızı birbirimize vurarak sahte bir savaşa girişmiştik. Onları görünce kılıcı aceleyle bıraktım, Dağınık saçlarımı düzeltiyor.

Leydi Anmei sert bir ses tonuyla, "Majesteleri, yatma vaktiniz geldi," dedi.

Prens Yanming'in omuzları çöktü ama uzattığı elini tuttu. "Yarın yine gelecek misiniz?" diye sordu.

Sesindeki umutla içimde bir şeyler çiçek açtı. "Evet. Bunu çok isterim."

Kıyıya döndüğümüzde gökyüzü alacakaranlığa bürünmüştü. Çadırında Yüzbaşı Wenzhi'ye katılmak yerine diğer askerlerle birlikte yemek yedim. Bazı nedenlerden dolayı bu gece onun yanında olmak istemiyordum.

Sinirlerim gergindi, çok gergindim. Yemekten sonra sahil boyunca volta attım, büyük bir kayanın üzerine çıktım. Dalgaların pervasızca kıyıya vuruşunu izlemek huzursuzluğumu yatıştırıyordu. Pürüzlü taş Uzanıp gökyüzüne bakarken sırtıma yaslandı. Ay bu gece olduğu gibi parladığında, annemin binlerce feneri yaktığını anladım ve kalbimdeki sürekli acı biraz hafifledi. Kollarını bana doladığını, serin yanağını yanağıma yasladığını hayal ettiğimde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Ayak sesleri yaklaşıyor, neredeyse dalgaların çarpmasıyla boğuluyordu.

Kaptan Wenzhi arkamdan, "Ay'a bakmayı seviyorsun," dedi.

"Bazılarından daha iyi bir manzara." Ayağa kalkmaya zahmet etmedim. Kabalık etmiştim ama nezaket gösterecek halim yoktu.

Bana katılmak için yukarı tırmandığında dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona ters ters baktım. "Gidecek misin?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim.

"Hayır."

"O zaman yaparım." Aşağı kaymak için avuçlarımı kayaya bastırdım ama elimi kendi eliyle kapattı. Onun tutuşu Derimin altındaki taş gibi inatçı.

"Neden kızgınsın?" Kafası karışmış gibiydi.

Elimi çektim ve kollarımı dizlerime doladım. Doğrusu, içimi kemiren bu sızının nedenini bilmiyordum. Ona ne zaman baksam bir şeyler hissediyordum.

"Leydi Anmei gibi giyinmeni önerdiğim için mi?" diye sordu.

Dikkatsiz sözlerinin anısı canımı yaktı. "Bunu söylerken benim için endişelenmiyordun."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Korkuyor musun?" diye sordu, ne demek istediğimi yanlış anlayarak. "Sen bu işi halledebilirsin.

genç prens ve siz, silah ve büyü olmadan bile. Ve eğer sizin için endişelenmeseydim, sizinle birlikte nöbet tutar mıydım?"

"Korkmuyorum."

"O zaman bu kötü huyunun sebebi ne?" Sesi akşam esintisi kadar yumuşaktı.

"Leydi Anmei'ye hayran olduğunuzu biliyorum ve ben Onun kadar güzel ya da zarif. Ama ... bunu yüksek sesle duymak hiç hoş değildi." Hatırladıkça boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Ona hayran mısınız? Ona ilgi gösterdiysem, bu sadece seni rahatsız ettiği içindi." Bir kez daha ciddileşmeden önce alaycı bir şekilde sırtıttı. "Neden ona benzemek isteyesin ki? Bir şahin neden bülbül olmak istesin ki?"

Nabzım hızlandı. Nedenini bilmiyordum ama birden kendimden emin olamadım. Gitmeye hevesliydim ama yine de kalmak istiyordum. "Kaptan Wenzhi-"

"Sadece, Wenzhi." Bakışları benimkileri tuttu.

Her nasılsa, bunun onun için çok önemli bir an olduğunu, kolay kolay vazgeçemeyeceği bir güven işareti olduğunu biliyordum.

Korkakça gitme isteğim yok oldu. Shuxiao'ya adıyla hitap ettim ama yakın arkadaşlık. Akran. Ona sadece "Kaptan Wenzhi" diye hitap etmiştim.

"Okçu Xingyin"- burada başka türlü bir hitap şekli düşünülemezdi. Birbirimizle alay etmiş, iğnelemiş ve hatta açıkça tartışmıştık, ama bu Aramızdaki bir engeli daha ortadan kaldırarak, bilmediğim bir araziye giriyordum. Onsuz yapmaktan memnun olduğum bir engel.

"Wenzhi," diye tekrarladım yavaşça, unvanı olmadan adını duymaya alışık değildim.

Dudaklarında karanlıkta zar zor seçilebilen bir gülümseme belirdi.

Rahatsızlığımın sonuncusu da kayboldu, yerini sıcak bir çarpıntı aldı. Bir daha ne ben konuştum ne de o. Birlikte, kayanın üzerine uzandık, arkadaşça bir sessizlik içinde, dalgalar

Gecenin tek sesi kıyıya doğru koşmaktı.

Ay daha da yükseldi. Işıltısı suyun üzerinde parlıyor, binlerce gümüş parçasının kırıntıları yüzeye yansıyor. Esinti tenimi serinletirken, içimdeki sıcaklık Sanki şaraptan sarhoş olmuşum gibi göğsüm damarlarıma yayıldı.

OceanofPDF.com

Sonraki birkaç gün endişeyle dolu bir şekilde geçip gitti, onlar da mutlu olanlardı. Prens Yanming'e kılıç tutmayı öğrettim ve her dövüşümüzde beni yenmesine izin verdim. Bana kağıttan hayvanların nasıl katlanacağını gösterdi ve birlikte uydurduğumuz aptalca şarkıları söyledik. Çok sevdiği ejderhalarla ilgili tek bir hikaye bildiğimi fark ettiğinde kitaplarını topladı ve birlikte ejderhaların ejderhaları nasıl kurtardığını okuduk.

Deniz halkını deniz canavarlarından, zehirli bir denizanası sürüsü okyanusu kirlettiğinde suları nasıl arındırdıklarını. Onların yokluğunun Doğu Denizi'nde böyle bir boşluk bırakmasına şaşmamak gerekirdi. Ve kollarını açtığında boynuma sarıldı, yumuşak kollarıyla beni sıktı, bir içimde bir sıcaklık filizlendi. Kalbimin etrafındaki duvarı aştı, hiç sahip olmadığım çocukluk arkadaşım, dilediğimi hiç bilmediğim kardeşim oldu.

Çok geçmeden, oyunumuzun günü geldi. İki saray görevlisi benimle ilgilenirken ben Wenzhi ile bir odada oturuyordum,

Leydi Anmei'ye dönüşmemde bana yardımcı oldu.

"Ağırbaşlı ve nazık davranmayı deneyebilir misiniz?" Wenzhi önerdi. "Yürürken daha küçük adımlar at. Bakışlarınız daha yumuşak olmalı. Leydi Anmei narin bir çiçektir, bu yüzden-"

"Diken mi?" Öfkem iyice kabarmış bir halde ısırđım. Son bir saattir bana örnek almam gereken davranışlar konusunda ders veriyordu. Ona aldatıcı bir şekilde tatlı bir gülümseme attım. "Belki de Leydi Anmei gibi giyinmelisin, madem öyle görünüyorsun onun tavırlarını iyi bilirim."

Görevlilerden birinden boğuk bir ses yükseldi ve hemen yutkundu.

Wenzhi'nin gözleri mizahla kıvrıldı, yine de ben konuşmamışım gibi devam etti. "Biraz korkmuş görünmeye çalış ya da gergin. Herkes kendinden senin kadar emin olamaz."

Etrafımda döndüm ve bir görevlinin saçıma altın bir çiçek takma girişimini yerinden oynattım. "Seninle tanıştığımđan beri, önceki tüm yıllarımdan daha fazla korktum. Kim korkmazdı ki - oklarla mızraklanmak, ateşle haşlanmak, saldırıya uğramak Canavarlar mı?"

"Eğer korkuyorsanız, aklınızı başınızda tutarsınız. Çoğu zaman." Oturdu ve bambu şeritlerden yapılmış, her biri küçük karakterlerle dolu bir parşömeni açtı ve ipekle bağlanmış. Kısa süre sonra, orada olduğumu unutmuş gibi okumaya dalmıştı.

Kayıtsızlığı beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. I

aynaya baktım, bir yabancı bana bakıyordu. Görevliler kaşlarımı narin kemerler halinde çizmişlerdi, Yanaklarımı gül pudrasıyla fırçalamış ve dudaklarımı açık mercan rengine boyamıştım. Saçlarım pürüzsüz bukleler halinde toplanmıştı ve üzerlerinden turkuaz boncuklar dökülen mücevherli çiçeklerle süslenmişti. Elbisemin leylak rengi ipeğı renkli deniz kabukları ve deniz otlarıyla işlenmişti, belime kıpkırmızı bir kuşak bağlanmıştı. Masmavi satenden açık bir ceket ayaklarıma kadar uzanıyordu, altın brokar terliklerle kaplanmış.

Görevliler odadan çıkmadan önce güzel göründüğümü söyleyerek beni pohpohladılar.

"Hazır mısınız?" Bana dönerken Wenzhi'nin sesinde bir sabırsızlık tınısı vardı.

Ani sessizlikte kendimi nefesimi tutarken buldum. "Farklı görünüyorsun," dedi sonunda. "Gerçi senin gibi birinin tüm bu yaldızlara ihtiyacı yok."

"Yaldız mı?" Kahkaha ve utanç arasında gidip geldim. "Bunun sizin fikriniz olduğunu hatırlatabilir miyim?"

Omuz silkti. "İyi bir tane ama beğendiğimi söylemedim."

Bu bir iltifat değildi, yine de bakışlarının yoğunluğu tenimin üzerinde süzülen serin bir esinti gibi içimde bir karıncalanma yarattı. Ben cevap veremedenden parşömeni aldı ve

okumaya devam etti. Kendi kitabımı bulmak için ayağa kalktığımda tökezledim ve paltomun eteğine takıldım.

Wenzhi beni yakalamak için ayağa fırladı, parmakları kollarıma dolandı. Gözlerinde ışık parlıyordu, kalbim sanki uzun bir yol koşmuşum gibi çarpıyordu. Ama bu tür duyguların tehlikeli olduğunu ve açabilecekleri yaraların bir bıçaktan daha acı verici olduğunu öğrenmiştim.

Bakışlarımı kaçırarak geri çekildim. Elleri yanına düştü, üzerimize garip bir sessizlik çöktü.

Neyse ki Prens Yanming kısa süre sonra geldi. Prens Yanming'in

Beni görünce kahkahalara boğuldu ve görünüşümle duyduğum kısa süreli gururu söndürdü. "Leydi Anmei'nin kıyafetlerini giyiyorsun!"

Wenzhi ona sert bir şekilde, "Bugünlük Leydi Anmei o," diye hatırlattı. "Kardeşinizin size ne söylediğini unutmayın, Majesteleri."

Başını sallayan Prens Yanming'in yüzündeki neşe kayboldu, vücudu hafifçe titriyordu. Elbette korkuyordu, kendisinin ve sevdiklerinin tehlikede olduğunu biliyordu.

Çömelerek omzuna sarıldım. "Merak etme," dedim ona. "Biraz tehlikeli ama güvende olacaksın. Kardeşin ormanda muhafızlarıyla birlikte bekliyor ve biz sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Dişleri dudağını kemirdi. "Peki ya sen? Ben de sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Hiçbir şey olmayacak," diye söz verdim, elini tutmadan önce avucumdaki teri sildim. "Bize göz kulak olacağım."

Prens Yanming'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ama . . . çok iyi bir dövüşçü değilsin. Seni hep yendim ve daha yeni öğrenmeye başladım."

Ben ona ters ters bakarken Wenzhi homurdandı. "Merak etme," dedim dedi Prens Yanming, kaşları hâlâ çatıktı. "Yay ile daha iyiyim."

Birlikte saraydan kıyıya doğru sessizce yürüdük. Orada, kıyı şeridinden uzakta, bizim kullanımımız için büyük bir çadır kurulmuştu. Vali Renyu'nun kuvvetleri için görünür bir hedef ve karşı konulmaz olacağını umduğum bir hedef. İçeri girip kapağı indirdikten sonra silahları, yayları ve ok sadaklarını çadırın etrafına gizlemeye başladım.

Daha sonra sahilde uzun bir yürüyüşe çıktık, öğle güneşi üzerimize vuruyordu. Bölge sakinleri kılık değiştirmiş Göksel askerleri yerlerine bırakarak güvenli bir yere götürürken, Prens Yanxi ve ordusu ormana doğru ilerledik. Etrafımızda herhangi bir tehlike işareti olup olmadığına bakarken Prens Yanming'in elini bırakmadım. Yine de hiçbir şey yoktu, deniz sakin ve berraktı.

Çadıra döndükten kısa bir süre sonra Prens Yanming uykuya daldı, belki de günün yorgunluğundan bitkin düşmüştü. I

Üzerini bir battaniyeyle örttüm, göğsünün inip kalkmasını izledim, yüzündeki dinginlik beni derinden etkiledi. Ne olursa olsun onu güvende tutacağıma dair sessizce söz verdim.

Bugün. Etrafta dikkatimi dağıtacak bir şeyler ararken birkaç kitap ve bir köşeye kurulmuş, siyah ve beyaz taşları davetkâr bir şekilde parıldayan bir weiçi tahtası buldum. Ama benim ikisini de yapacak halim yoktu. Bir sandalyede oturmuş parşömenini okuyan Wenzhi'nin aksine, saldırıya uğramayı beklemek sinirlerimi lime lime ediyordu sakin bir şekilde.

Konsantrasyonunu bozmak için içimi bir dürtü kapladı. "Göksel Krallık'a ne zaman geldin?" diye sordum.

"Bir süre önce."

Kaba cevabından yılmadan devam ettim. "Dört Deniz'in

hangisindensin?"

Sonra başını kaldırdı ve sivri bir bakışla beni süzdü. "Bu ani ilgi neden?"

İçimi çektim. "Burada konuşmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok.

Ne yazık ki eşlik edecek fazla bir seçeneğim yok." "Neden senin hakkında konuşmuyoruz?" diye önerdi. "Nerede nerelisin?"

"Güney Denizi." Farkında olmadan, ilk söylediğim Aklıma gelen şey, daha önce söylemek için eğitildiğim şeydi.

"Güney Denizi," diye tekrarladı yavaşça, parşömenini yere bırakarak. "Ve yine de, daha önce hiç okyanus görmedin mi?"

Yüzüm alev alev yandı. Bir pudra tabakasının altında olduğu için ne kadar şanslıydım. "Çocukken ayrıldım ve hiçbir şey hatırlamıyorum. Peki ya aileniz?" Bir an önce konuşmayı benden uzaklaştırmak.

Bir süre sessiz kaldı. "Batı Denizi'nde akrabalarım var ama onları uzun zamandır görmedim. Sorumluluklarım beni çok meşgul ediyor."

"Onları özleyiyor musun?" Annemi düşünerek sordum.

"Bazıları diğerlerinden daha fazla," diye cevap verdi sıkı bir gülümsemeyle.

Parşömenini tekrar eline aldı, bu da bizim konuşma bitmişti. Sonunda biriyle tanışmıştım. Benim gibi suskun. Ailesi hakkında konuşmak istemiyor muydu?

Batı Denizi savaşta İblis Âlemi'nin yanında yer aldığı için mi? Belki de bunu başkalarına hatırlatmamak akıllıca olurdu. Göksel Krallık artık İblis Krallığı ile barış içinde olsa da

Dört Deniz'de ölümsüz anılar uzundu. Başka bir soru sormak için ağzımı açtım, sonra tereddüt ettim. Herkesin geçmişi güneşli tarlalardan geçen bir yol değildi. Her birimizin gölgede bırakmayı tercih ettiğimiz kendi köşelerimiz vardı.

Güneş gökyüzünde alçaldı ve hâlâ deniz halkından bir iz yoktu. Planımız başarısız mı olmuştu? Vali Renyu tuzağımıza düşmeyecek kadar kurnaz mı?

"Burada daha ne kadar kalmak zorundayız? Şimdi

gidemez miyiz? Belki kötü vali gelmez." Prens

Yanming uyandığından beri huzursuzdu, kapalı kalmaya alışık değildi.

Wenzhi'ye baktım. "Dışarıda bir yürüyüş daha yapalım mı? Hâlâ burada olduğumuza dair onları rahatlatmak için?"

"Saldırmak için gecenin çökmesini bekliyor olabilirler. Merfolk karanlıkta görme konusunda ustadır," dedi.

"Prens Yanming'in yakında ayrılacağı haberini yayarsak ne olur? Muhafızlar ve görevliler Biz su kenarında yürürken, hazırlıkları bahane edin. Ondan sonra, Ekselanslarına güvenli bir yere kadar eşlik edilmeli." Tehlikemiz her geçen an artıyordu. Ancak, planlarının istedikleri gibi gelişmesine izin vermektense deniz halkını kışkırtarak harekete geçirmek daha iyi olacaktı.

Başını salladı ve talimatlarını iletmesi için muhafızı çağırdı. Çadırdan ayrılmadan önce bana gümüş kabızalı küçük bir hançer uzattı. "Bunu her zaman üzerinde taşı."

Onu aldım, kuşağımın içine soktum, ceketimin altına gizledim. Silahtan çok bir süs eşyasıydı ama kendimi savunmak için sahip olduğum tek şey buydu. Hayır, kendime hatırlattım. Hâlâ güçlerim vardı ve çıplak ellerimle bile çaresiz değildim.

Okyanus şimdi huzursuzdu, gri-yeşil suları çalkantılıydı. Köpüklü dalgalar kıyıya çarpmadan önce yükseliyordu. Elimden kurtulan Prens

Yanming önümden koştu. Peşinden suya girdim, terliklerimi ve eteğimi ıslattım.

Sanki gece çökmüş gibi üzerimize mürekkep gibi bir gölge düştü, midemin çukurunda soğuk bir dehşet birikti. Tepemizde devasa bir ahtapot yükseliyor, güneşi bile engelliyordu. Her biri yetişkin bir insanın iki katı uzunluğundaki dev dokunaçlar dışarı fırlıyor, suyu sıçratıyor ve sahili sular altında bırakıyordu. Yaratığın üzerinde, dizlerine kadar uzanan ve kollarını çıplak bırakan sedefli bir zırh giymiş bir savaşçı vardı. Saçlarına kırmızı mercan dallarından bir taç örülmüştü. Boynunda büyük bir kolye parıldıyordu; altın bir disk, bir kolyeyi çevreliyordu. parlayan sarı taş. Bir elinde bir mızrak tutuyordu.

Diğerinde ise acımasız dikenlerle süslenmiş bir kalkan vardı. Gözleri bir buzul kadar solgundu ve bana kilitlendiklerinde donup kaldım.

Vali Renyu.

Valinin dudakları sırtarak kıvrılırken Wenzhi uyarırcasına bağırdı. Ahtapot neredeyse Prens'in üzerine geliyordu.

Yanming! Suyun derinliklerine atılarak onu yukarı çektim ve yükselen akıntıdan kaçarken onu sıkıca kavradım.

Arkamdan bir dokunaç uzandı ve baldırımını kesti. Bir çığlık attım, deniz suyu kanı sıyrıp atarken kendimi çalkantılı akıntıda ilerlemeye zorladım.

Yaram. Tam kıyıya ulaştığımızda, su binlerce titreyen denizanasıyla köpürdü, zehirli iğneler yarı saydam dokunaçlarını kaplıyor.

Deniz halkı kabaran dalgaların tepesine tırmandı, kükreyerek sahile saldırdılar. Cevap niteliğindeki bir bağırışla Prens Yanxi'nin adamları ormandan fırladı. Göksel askerler kılık değiştirmiş, zırhları öğleden sonra ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Ani bir gerilim Ordular çarpışırken, savaşçıların enerjileriyle parıldayan ve titreşen hava yırtıldı.

Ateş ve buz okları aceleyle dikilmiş kalkanlara doğru savruldu. Kılıçlar gök gürültüsünü andıran bir çarpışmayla savrulup kumların üzerinde çınladı. Çadıra doğru koşarken Prens Yanming kollarımda titriyordu. Ama acı dolu çığlıklar patlak verdiğiinde

arkamdan, durdum ve etrafımda döndüm. Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Dev ahtapot dokunaçlarını sarıyordu

Göksel askerlerin etrafını sararak onları okyanusa fırlattı ve zehirli denizaneleri üzerlerine üşüşerek onları sürükledi.

dalgaların altında kaldılar. Wenzhi daha yüksek bir yere çıkmaları için bağırdı ama sözleri kaosu içinde kayboldu. Enerjisi bir ışık cümbüşü halinde patladı ve katılaşılarak Kıyı şeridi boyunca yükselen kalkan.

Yine de alan çok genişti, büyüğü çok ince yayılmıştı. Birkaç savaşçı tarafından kuşatılan Vali Renyu elini

kaldırdı, mavi ışık bariyere çarpmak için ileri doğru fırladı. Bir kere,

İki kez, sonra bir kez daha; ta ki sonunda
Wenzhi'nin kalkanı parçalanana kadar. Bir silah
almak için atıldım ama eğer
Vali bir tuzak sezmiş olabilir.

Deniz halkı, askerlerimiz gibi hevesle ilerledi.
rüzgarda savrulan yapraklar gibi dağıldı. Wenzhi titriyordu,
onu hiç bu kadar perişan, endişeli, öfkeli ve sinirli
görmemiştim.

"Git," diye ısrar ettim. "Bizimle kalmana gerek yok. Ben
Prens Yanming'e göz kulak olurum."

Kıpırdamadan durdu, gözleri katliama sabitlenmişti. "Ne
yapacaksın?"

"Ben çadırda kalacağım. Orada güvende olurum."

Cevabını beklemeden, onunla birlikte uzaklaştım.
Prens Yanming. Birkaç asker ona güvenli bir yere kadar
eşlik etmek için çadırın içinde bekliyordu. Ama onu
benden almaya çalıştıklarında bana daha sıkı sarıldı.

"Sen gelmiyor musun?" Sesi titriyordu.

Parmak eklemimle yanağını okşadım. "Ekselanslarının
artık gitmesi gerekiyor. Kardeşiniz sizi bekliyor. Yakında
size katılacağım."

"Söz veriyor musun?"

Başımı sallamadan önce bir kalp atışı kadar tereddüt
ettim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama vali
burayı terk edilmiş bulursa, biz onu yakalayamadan
gidebilirdi. Her an

bu maskaralıkla onu yakalama şansımız arttı.

Prens Yanming ve askerlerin çadırın arkasından geçip
ormanın güvenli ortamında kaybolmalarını izlerken kalbim
küt küt atıyordu. Ancak o zaman gerginliğim biraz azaldı.
Oturup beklemeye başladım, dışarıda kan kumu ıslatırken
hiçbir şey yapmamak beni tedirgin ediyordu. Vali Renyu'yu
tuzağa düşürmeyi ummuştuk ama o bizi gafil avlamıştı.
Saldırısının vahşeti ve emrindeki deniz canavarları.

Sırılsıklam paltomu çıkarıp atarak bir yay ve sadak
çıkardım, ulaşabileceğim bir yere, masanın üzerine koydum.
Bir parçam

Çelik seslerini, çığlıkları ve iniltileri bastırmak için avuçlarımı kulaklarıma kapatıyordum. Buna daha ne kadar dayanabilirdim? Yüksek sesli bir çığlık havayı delip geçtiğinde

Girişte tökezleyerek durdu ve çadırın duvarlarına yaslanmış gevşek bir silüet belirdi.

Kapak kalktı. Girişte bir figür belirdi. Bir adım geri attım, vücudum endişeden kaskatı kesilmişti.

"Siz Leydi Anmei olmalısınız." Vali Renyu beni alaycı bir şekilde eğilerek selamladı. "Cazibeniz hakkındaki söylentiler abartılı değilmiş."

Aurası havayı dolduruyor, dar alanda etrafıma baskı yapıyordu; güçlü olduğu kesindi ama yine de kararsız bir gelgit gibi dalgalanıyordu. Gücü üzerindeki hakimiyeti sarsılmış mıydı? İçeri girdiğinde düşünecek zamanım olmadı, üzerimde yükseliyordu, vücudunun görebildiğim kısımları kaslarla doluydu. Soğuk bakışları, ağzının zalimce eğimi ve yanağına sıçrayan kan gibi içime bir ürperti gönderdi.

Masanın üzerindeki yaya doğru atıldım ama onu elimden aldı ve kahkahalar atarak dışarı fırlattı. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

Başımı salladım, parmaklarım parmaklarımdan uzaklaşırken gizlenmiş hançere doğru. Yay bende olsaydı, göğsüne çoktan bir ok saplanmış olurdu. Ama hançer onda olduğu için Şimdilik avantajım, kılık değiştirmeyi bırakmayacaktım. Leydi Anmei olduğuma inandığı sürece bana zarar vermeyebilirdi.

"Sen de kimsin?" Dikkatini ellerimden çekmeye çalışarak sordum.

"Korkacak bir şey yok. Tek istediğim küçük prens. Bana yardım edersen karşılığını alırsın." Bakışları çadırın içinde gezindi. "Nerede o?"

Sesi zengin, derin ve melodikti -şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Ona olan kuşkularım eriyip gitmişti, yerini sıcak bir hayranlığa bıraktı. Vali Renyu onurlu ve nazik görünüyordu. Neden ona bu kadar acımasızca iftira

atılmıştı? Boynundaki disk, karanlıkta parlayan bir yılanın gözleri gibi ısıll ısıll parlıyordu.

Görüntü beni sarstı, içgüdülerim beni uyardı. Gözlerimi kırptırdım, kendimi onun sözlerinin kışkırtıcı vaadinden kopardım ve kendimi dışarıdaki çığlıkları dinlemeye zorladım. Bir anda, deniz halkı üzerinde nasıl bu kadar etkili olduğunu anladım. Sesinde, diğerlerini ona inanmaya zorlayan bir sihir vardı. Parlayan denizden mi geliyordu? Boynundaki kolye mi? Her neyse, neredeyse üzerimde işe yaramış, düşmanlığımın bile üstesinden gelmişti. Deniz halkının ona bu kadar sadık olmasına, onu korumak için kendilerini riske atmaya, onun için savaşmaya hazır olmalarına şaşmamalı.

Sözlerinin vaadi ve onurunun yanılsaması. Yine de daha önce hiç böyle bir güçle karşılaşmamıştım. O bir İblis miydi? Korkunç Zihin Yeteneklerinden biri miydi?

Korkumu göstermeye cesaret edemedim. Hayranlığımı, itaatimi bekliyordu. Rüzgârın önündeki bir ot gibi onun iradesine boyun eğeceğimi sanıyordu. Kurnaz görünmek için gözlerimi açarak Prens Yanming'in daha önce uyuduğu yatağı işaret ettim. Örtüler üstte toplanmıştı ve Altında küçük bir bedenin görüntüsü

vardı. "Uyuyor," dedim.

Ağzı acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Doğu Denizi benim olduğunda, o veletten kurtulacağım ve birlikte hüküm süreceğiz. Diğer krallıklar da bana geçecek ve sen de Dört Denizin Kraliçesi." Elini uzattı ve duymak istediğime inandığı şeyi vaat etti.

Prens hakkında böyle konuştuğunu duyunca içimdeki öfke alevlendi.

Yanming ve onun aşağılık planları... Yine de sarsılan irademi güçlendirdiği için mutluydum. Göğsündeki sarı mücevhere baktım. Bu kadar yakından, garip bir güç yayılıyordu, tüylerimi diken diken ediyor.

"Kazanacağını sana düşündüren nedir?"

"Deniz halkı da deniz yaratıkları gibi her emrime itaat eder. Ben yanınızdayken korkacak hiçbir şeyiniz yok."

İçim ürperirken bile sözleri içime sıvı bal gibi aktı. Onunla aynı fikirde olmak, onayını kazanmak ne kadar da cazipti. Hayır, boyun eğmezdim; yapabiliirdim

onun düşüncesiz kölelerinden biri olmamak için. İşitme duyumu kapatmak için kulaklarıma bir enerji dalgası yönlendirirken tırnaklarım avuç içlerime battı. Ani bir sessizliğe gömülmüşken kendi nefesimi bile zar zor duyuyordum. İçim içime sığmıyordu.

Onunla bu şekilde savaşmayı düşündüm, ama onun kontrolü altına girmekten daha çok korktum.

Bakışlarımı ona sabitledim. Hiçbir belirti olmayacaktı. Bir adımın hışırtısı ya da bir kılıcın ıslığı beni uyarmayacaktı. Gerekli olsa da bir riskti. O yatağa doğru ilerlerken, ben kuşağımdaki hançeri kaptım ve ona doğru fırlattım. Kenara savruldu, bıçak yanağını kesti. Hiç duraksamadan ileri atıldı ve yataktaki örtüleri yırttı. Boş olduğunu görünce hırladı. Hemen bana doğru döndü, ama ben

en yakın yaya doğru atıldı, aynı kalp atışında bir ok çekip bıraktı. Kalkanını bir hamlede savurarak oku yere düşürdü. Çılgınca bir tempoyla birbiri ardına ok attım, ta ki parmaklarım uçlarındaki oyuklardan acıyana kadar. Yine de hızlıydı, her birinden şaşırtıcı bir hızla kaçtı. El yordamıyla başka bir ok ararken dirseğim bir rafa çarptı. Parmak eklemleri mızrağının etrafında beyazlaşırken, bir kalkan fırlattım - tam da silahı ona çarparken.

Son okum omzuna saplandı. Yeni bir sadağa atladım, ona o kadar odaklanmışım ki baldırıma bir şey saplanıp orman yangını gibi yayılana kadar havadaki değişimi hissetmedim. Bacağımdan iki gümüş iğne çıktı, elbisemin ipeğini etime tutturdu, yeşilimsi sıvıyla lekelendi.

daha önce bir kez görmüştü. Deniz akrebi zehri, acele damarlarımda dolaşıyordu. Kalkanım artık yok olmuştu. Avcı daha da yaklaşırken beni kapana kısılmış bir tavşan gibi çaresiz bıraktı.

Dudakları aralandı, genişçe gerildi ama tek duyduğum hafif bir uğultuydu. Kulaklarımda üzerindeki mührü gevşettim, ta ki en zayıf fısıltı geçene kadar. Onu yavaşlatmak için elimde kalan tek şey kelimelerdi.

"Korkak," diye tısladım, kaçınılmaz sonu geciktirmeye, onu aceleciliğe teşvik etmeye çalışıyordum. "Benimle böyle

numaralar yapmadan dövüş."

"Kaybedenler şikâyet eder, kazananların ise ... yapacak daha iyi işleri vardır." Kendini beğenmiş bir kayıtsızlıkla konuştuğu için korkudan tüylerim diken diken oldu.

Sesindeki çekim hâlâ oradaydı ama şimdi daha zayıftı; ben zar zor duyabiliyordum. Güçlerime uzandım, zehrin yakıcı acısına karşı kendimi sabitlemek için mücadele ettim.

Boynundaki mücevher güneşin vurduğu altın gibi parlıyordu. Ona bakarken sordum, "Kolyeniz, bu şekilde mi Deniz halkını kontrol etmek mi?" Sesim sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Böyle bir büyü aşağılıktır."

"Onu kullanamadığınız için mi aşağılıksınız? Ondan korktuğunuz için mi?" Başını iki yana eğdi ama bir cevap beklediğini sanmıyordum. "Deniz halkı Deniz Ölümsüzleri'ne karşı hep böyle şüpheler beslemiştir. I Sadece önyargılarının kıvılcımını yaktım, iradelerini benimkine doğru ittim. Bunun düşmanınızın boğazına kılıç dayamaktan ne farkı var? Neden bir zafer onurlu sayılırken diğeri sayılmasın?"

"Aynı şey değil," diye bağırdım. "Onların seçme, kendi başlarına karar verme özgürlüklerini ellerinden aldınız. Onları yapmaktansa ölmeyi tercih edecekleri eylemlere zorluyorsunuz." Sabitledim Ben içime kapanırken bile, küçümseyen bir bakışla ona bakıyordu.

"Ama hiçbir büyü bozulmaz değildir. Serbest kaldıklarında bedelini ödersiniz."

"Kontrolüm altındakiler için tek kurtuluş ölümdür." Gözlerinde zalim bir ışık parlıyordu. "Birkaç kişi vardı Beceriksizlikleri beni öfkелendirdi, diğerlerine hükmetmek çok zordu. Ölmeden hemen önce, böyle bir netlik yüzlerinde parlıyordu. Aptal yerine konuldukları için de öfkeliydiler. Bu onların sonunu daha da tatlı kıldı. Seninki de öyle olacak."

Mızrağı parladı. Acıyla savaşıarak güçlerimi topladım ama sonra yumruğu şakağıma saplandı. Acı Beni yuttu, enerjim dağıldı. Ayaklarım hareket edebilseydi kaçardım ama üzerine çöken ezici uyuşukluktan bir çılgılık bile atamadım.

Oklarım hâlâ bendeydi. Bacaklarım hızlı bir şekilde kök salmış olsa da, kollarım hala özgürdü - en azından şimdilik - ta ki

zehir yayıldı. Sırtımı kavradım, sadağın içinde el yordamıyla ilerledim. Bir tanesini yakaladığımda, Vali onu elimden kaptı ve ikiye ayırdı; metal ucu avucuma sürttü, ta ki etime saplayana kadar. Acı

zihnimi çıplak bıraktı. Bağırımıyordum, zorlukla nefes alabiliyordum. Kötü niyetli bir alaycılıkla yayı elimden çekip aldı ve ulaşamayacağım bir yere fırlattı. Elini kaldırıp Düşen mızrağı göğsüme bastırdı ve zehirli ucuyla derimi delmeye yetecek kadar basınç uyguladı. Kan

Yapraklarını açan kıpkırmızı bir ebegümeci gibi ipeğin üzerinde çiçek açtı. O anda nefesim kesildi, vücudumun üst kısmı donmadan önce kasıldı. Dudaklarının kıvrımından, benimle birlikte olmaktan zevk aldığını anladım.

Acı çekiyorum.

Kalbim geri çekildi, pişmanlıkla bıçaklandı. Annemi ve Ping'er'i bir daha görebilecek miydim? Liwei'nin yüzü aklımdan geçti ve garip bir şekilde Wenzhi'ninki de. Böyle kavurucu bir acı

Damarlarımda hızla dolaşıyordu, şimdi daha hızlıydı, nefes alışım sertleşiyor ve düzensizleşiyordu. Tamamen onun merhametine kalmış olmanın dehşetini engellemek için gözlerimi kapattım; silahsız, zehirlenmiş ve kapana kısılmıştım. Hayır, dedim kendime öfkeyle. Hâlâ eğitimim vardı. Hâlâ aklım vardı.

Hala sihrim vardı.

Sakinleşmek için savaştım, çenelerimi ağrıyana kadar gıcırdattım. Gücüm avuçlarımdan içine aktı, bir fırtına çadırın içine daldı ve onu yere savurdu. Başından bir şey düştü, kırmızı mercandan tacı, dalları parçalara ayrıldı.

Gözleri önce şokla, sonra da öfkeyle parladı. Elini kaldırdı, kendi büyüyle parlıyordu ama ben acımasızdım, hatta pervasızdım, ona doğru bir büyü akımı fırlattım - misilleme yapma şansı vermeye cesaret edemedim. Vahşi rüzgarlar onu vurdu, hava sarmalları onu bağladı, alev okları

Söndürölmeden önce derisi yanmıştı. Eğer aciz olmasaydım, olduğum yere çakılıp kalmasaydım, bayılabılırdım.

gerginlikten. Hiç bu kadar tek başıma büyüme güvenerek dövüşmemiştim. Öğretmen Daoming'in enerjimi tüketmemem için yaptığı uyarı kafamda çınlıyordu ama yine de durursam ölecektim. Ondan merhamet görmeyecektim, ikinci bir şansım olmayacaktı. Destekli Vali her darbeyi çadırın duvarlarına çarparak savuşturdu. Alnından terler akana ve nefes alış veriş benimki kadar zorlaşana kadar. Artık onun peşine düştüğü av olmadığım için içimi şiddetli bir gurur kapladı.

Girişte biri belirdi. Wenzhi! Üstü başı kan, kum ve kir içindeydi, yüzü yorgunluktan mı gergindi, yoksa öfkeden mi? Vali Renyu sendeleyerek ayağa kalkarken, Wenzhi kılıç mızrağa çarparak ona saldırdı. Valinin ağzı öfkeyle çalışıyor, anlamını çıkaramadığım sözler söylüyordu. Ne diyordu acaba? Ya Wenzhi onun kontrolü altına girerse?

"Kolyesi!" Çığlığım kırık bir fısıltıya dönüştü; daha fazlası için gücüm yoktu. Yeterli olmadığı, beni duymadığı korkusu içimi kemiriyordu. Yayım çok uzaktaydı, büyüm neredeyse tükenmişti. Elim acıyla zonkluyordu; başından beri oradaydı ama vücudumu saran ıstırabın gölgesinde kalmıştı. Aşağı baktığımda kırık ok parçasının hâlâ avucumun içinde olduğunu gördüm.

Wenzhi valiyi bir rafa fırlatırken şiddetli bir çarpma sesi duyuldu. Tekrar ayağa fırladı, kolyesi daha parlak bir şekilde parlıyordu. İçimi bir ürperti kapladı, her an gücünü serbest bırakabilirdi. Hareket edemiyordum, hatta

Parmağımı oynattım; zehir beni tamamen etkisiz hale getirmişti. Yine de Wenzhi'nin valinin kontrolü altına girmesine izin veremezdim. Nefes nefese kalarak, ince ama hızlı ve güçlü bir rüzgâr akımı oluşturmak için enerjimi topladım ve ok sapını etimden koparıp valiye doğru fırlattım. Kolyesine çarptı ve taşa çarptı. Sarı mücevher çatladı, ışığı soldu.

Vali Renyu'nun ağzı öfke dolu bir haykırıyla açıldı ama kulaklarıma fısıltı gibi geldi. Acıdan yanıyordum, Diğer her şeye karşı uyuşmuştu. Wenzhi ölümcül bir zarafetle döndü.

ayağı valinin yanına çarpıyor. Vali sendeleyerek geri çekilirken, Wenzhi'nin kılıcı kaburgalarına saplandı ve zırhının sedefli pulları parçalandı. Yüzünde tuhaf bir ifade beliren valinin ağzı yuvarlandı.

Şok muydu? Büyüsünün başarısız olduğuna inanamamak mı? Her neyse, bundan memnundum; içimde kısır bir tatmin duygusu alevleniyordu.

Vali Renyu nefes nefese kalmıştı, Wenzhi'nin acımasız darbelerini savuştururken hareketleri daha da çılgınlaşıyordu. Artık umursamazdı, çaresizlik kokuyordu. Wenzhi elini kaldırdığında

Vali mızrağını ona doğru savurdu ama Wenzhi diğer tarafa dönerek kılıcını Vali Renyu'nun zırhından geçirip kaburgalarına sapladı. İleri atıldı, kılıcını kabzasına kadar gömülene kadar daha derine sapladı, ucu valinin sırtından kayarak gümüş rengi kıpkırmızıya boyandı. Kılıcını çekip çıkarırken Wenzhi'nin yüzü vahşi bir ifadeye bürünmüştü. Vali Renyu'nun vücudu sarsılırken havaya kan püskürdü, ıslak bir hırıltı

Sendeleyerek geri çekilirken ağzından kan geldi.

Parmaklarının arasından çok fazla kan akarken eli açık yarasının üzerinde gezindi. Vali yere yığıldı, başı yere çarptı; gözleri yuvalarından fırladı, uzuvları seğirdi, sonra her şey hareketsiz kaldı.

Ölmüştü. O ölmüştü. İçimde ona karşı ne bir acıma ne de bir sevinç vardı. Sadece her şeyin bittiğine, hayatta olduğumuza dair derin bir rahatlama vardı.

Wenzhi kılıcını bırakıp bana doğru koştu. Omuzlarımı kavradı, yaralarımı görünce gözleri büyüdü. Dudakları kıpırdadığında, dinlemek için kendimi zor tuttum. "Neren yaralı? Neden hareket etmiyorsun?"

Dokunuşunun verdiği rahatlığa rağmen, sanki bir kar tabakasının altına gömülmüşüm gibi üzerime bir soğukluk yayıldı. Karanlık beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey olan ona bakarken görüşüm bulanıklaştı.

Göz kapaklarımı aralayıp gözlerimi kısarak aydınlığa baktım. Pencerelelerden süzülen güneş ışığı, tuzlu bir esintiyle karışıyordu. Vücudum uzun bir uykunun ardından gelen o gevşeklikle ağırlaşmıştı, her hareket bir mücadeleydi. Titriyordum, elimin üzerindeki sıcaklık dışında üşüyordum. Güçlü bir tutuş, ama kimin? Yanımda biri oturuyordu, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptığımda yüzü bulanıktı. Dokunuşa aldırış etmedim. Anılar arasında bir teselliydi.

Kan, acı ve dehşet bilincimin sınırlarında kıvrılıyordu.

Sarsılarak doğruldum. Gözlerim daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak olan Wenzhi'ninkilere kilitlendi. Tenim ısınırken elimi çekti. Ne kadar zamandır buradaydı? Nasıl ne kadar uyumuştum? Ağrıdan irkilmemeye çalışarak bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Kaşlarını çattı. "Günlerdir uyuyorsun. Ağrıdan al."

"Kendimi iyi hissediyorum." Ayağa fırlarkenki kabadayılığımın rağmen

başım dönüyor, durduğum yerde sallanıyordum. Gururum beni yatağa geri çökmekten alıkoydu.

kendimi sabitlemek için ahşap çerçeve.

Bir kolunu bana doladı, en yakın sandalyeye oturmama yardım ederken tutuşu hafif ama sağlamdı.

"Prens Yanming. O güvende mi? Ne oldu?" Sorularım aceleyle döküldü.

"Bir dahaki sefere kendin için endişelensen daha iyi olur."

Çaydanlığı kaldırdı ve kırmızımsı kahverengi çayı porselen bir fincana doldurup bana doğru itti.

Pu'er. Uzun bir yudum almadan önce zengin ve topraksı kokusunu içime çektim, sıvı canlandırıcı bir sıcaklıkla boğazımdan aşağı kayıyordu.

"Prens Yanming iyi ve sizi görmek istiyor." Fincanımı yeniden doldurmak için durakladı. "Vali Renyu'nun ölümünden sonra deniz halkı teslim oldu. Cezaları henüz belirlenmedi."

Vali'nin bana eziyet etmekten aldığı hastalıklı zevk, aklından çıkmayan Wenzhi'nin kılıcı göğsüne saplanırken yüzünde bir ifade belirdi. Kıp kırmızı kan vücudunun etrafında birikmişti, Ölümün korkunç sessizliğine gömüldüm. Buna sevindim, dedim kendi kendime, midem çalkalanırken bile. Vali beni öldürebilirdi, elinden geldiğince acımasızca. Ama yine de bu anda küçük bir zafer buldum. O gitmiş olsa da, aldatmacasının izleri kalmıştı; çaldığı hayatlar, geri dönülmez bir şekilde yok edilenler.

"Suçlu deniz halkı olmayabilir. Valinin onların güvenini kazanmasına yardımcı olan garip bir gücü vardı. Sesi, kolyesi ..." Kaşlarımı çattım, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

parçalanmış anılar. "Benim üzerimde de

kullandı." Yüzü karardı. "Nasıl karşı koydun?"

"İşitme duyumu kapattım." Yüzümü buruşturdum.

"Aptalcaydı belki de. Onunla savaşmayı çok daha zorlaştırdı ama aklıma bir şey gelmedi. başka bir şey."

Elini masanın üzerinde, eklem yerleri beyazlaşana kadar sıktı. "Neyse ki valinin güçleri zayıftı, tahmin ettiğiniz gibi kolyeden geliyordu. Gerçek bir Zihin Yeteneği senin iradeni bile saniyeler içinde bükebilirdi. Bir kez esir düştün mü, senin ya da onun sonuna kadar seni elinde tutabilirdi."

Valinin övünmesinin bir yankısı, daha önceki korkularımı yeniden uyandırdı. Sıkıntımı hissetmiş gibi masanın öbür ucuna uzandı ve koluma dokundu. "Seni bırakmamalıydım. Eğer kalsaydım bu kadar incinmezdin."

"Eğer kalsaydın, belki de şimdi hepimiz Vali Renyu'nun önünde eğiliyor olacaktık." Ciddiyetle ekledim, "Bu senin hatan değil. Benim suçum.

güvenliğim kendi sorumluluğumda. Ve kesinlikle beni öldürmesine izin vermeye niyetim yoktu. Onu bu girişiminden pişman ederdim. Eninde sonunda."

"Yapacağından hiç şüphem yok." Öne doğru eğildi ve yüzümü inceledi. "Eğer yeterince iyiysen, yakında yola çıkmalıyız. Diğerlerini çoktan geri gönderdim, Ancak Prens Yanxi gitmeden önce sizi görmek istiyor. Kendisi bu sabah seyirci salonunda."

Ayağa kalktım, üzerimi düzeltirken biraz daha dengeli hissediyordum.

Soluk yeşil bir cübbe giymiştim, uygun giyinip giyinmediğimi ancak şimdi kontrol edebildim. Böylesine sade bir kıyafet, kusursuz giyimli Doğu Denizi Sarayı'nın kaşlarını kaldırabilirdi ama neredeyse ölmek üzere olduğum için aklımda daha büyük endişeler vardı.

Salona girer girmez, Wenzhi bir Doğu Denizi generali tarafından kenara çağrıldı. Ben odanın dışında kalarak Prens Yanxi'yi aradım ve sonunda onu derinlerde buldum. başka bir ölümsüzle sohbet ediyordu. Yabancı bana arkasını dönmüştü, ama duruşu ve koyu mavi brokar cübbesinin omuzlarına oturuşu

Tuhaf bir şekilde tanıdık.

Prens Yanxi beni fark ettiğinde başını eğdi. Arkadaşı etrafında dönerken, kara gözleri benimkileri delip geçti.

Bu Liwei'ydi, burada görmeyi beklediğim son kişiydi. Kalbimi bir ürperti kapladı; korku mu sevinç mi, bende uyandırdığı duyguları artık ayırt edemiyordum. Ama her ne kadar öyle olmamasını dilesem de o benim için hâlâ değerliydi.

Liwei bana doğru gelmeden önce Prens Yanxi ile kısaca konuştu. Bizi izleyenlerin farkında olarak, gereken tüm törenle önünde eğildim.

"Kalk," dedi gergin bir sesle.

Öğretmen Daoming'in eğitimi için minnettar bir şekilde, içimdeki kargaşaya rağmen bu maskeyi takabildiğim için, bakışlarını en ufak bir duygu titreşimi olmadan karşıladım.

"Neden buradasınız? Ne zaman geldin?"

"Üç gün önce." Gökyüzü Damlası Püskülünü belinden kaldırdı. Mücevher berraktı, derinliklerinde gümüş benekler dönüyordu. "Kırmızıya döndüğünde, olabildiğince çabuk buraya koştum."

Belimdeki taşı kavradım, onunkinin ikizi. Onu atmak, geçmişimizle birlikte gömmek için içimi vahşi bir dürtü kapladı; yara iyileşmeden kabuğunu koparmanın cazibesi gibi. Neden takmıştım ki? Neden bu hatıraya tutunmuştum? Duygusal aptal, diye azarladım kendimi, tutuşumu gevşetmeye zorlayarak.

"Buraya geldiğimde savaş çoktan bitmişti. Yüzbaşı Wenzhi sizi çadırdan taşırken baygındınız ve yaralarınızdan kan akıyordu. I . . . En kötüsünden korktum."

Sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi durgunlaştı. "Sen ağır yaralı. Prens Yanxi seni saraya getirtti, böylece kraliyet şifacıları zehrini çıkarabilecekti.

vücut. Daha fazlası seni öldürebilirdi."

Şimdi bana doğru eğildi, elimi avuçlarının içine aldı; avuçlarımız birbirine değişiyor, parmaklarının uçları benimkilere değişiyordu. Şaşırmıştım, hareketsiz kaldım. Gücü bedenimde dolaşırken tenimde bir ısı kıvılcımı oluştu. Zihnim berraklaştı, canlandırıcı bir güç içime yayıldı ama geri çekildim. Yaşam büyüğü konusunda yetenekli bir şifacı olsa da, enerjisinin benimkiyle karıştığı düşüncesi çok fazla rahatsız edici duygu uyandırdı.

"Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yok." El yordamıyla

söyleyecek başka bir şey. Herhangi bir şey, garip sessizlikte

üzerimize çöktü. "Prens Yanxi ile ne konuşuyordunuz?"

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı, göz kapakları düştü.

"Vahim bir mesele. Tanıdığınız Archer Feimao, yakın zamanda

garip bir tahmin bildirdi. Xiangliu ile savaşından beri büyüsunü kullanmakta zorlanıyor. Zırhına sıkışmış bir parça kara cevherin güçlerini bastırđına inanıyoruz."

"şimdi nasıl?" Endişeyle sordum.

"Çıkarıldıktan sonra iyileşti."

"Bu hangi metal? Oraya nasıl geldi?"

"Daha önce kimse böyle bir şeye rastlamamıştı. Okçu Feimao bunun Gölge Tepe'den geldiğinden şüpheleniyor. içine düştüğü. Gözcülerimiz orada cevherin izlerini buldular ama kalıntılardan başka bir şey bulamadılar."

"Biri mi aldı?" Tüylər ürpertici bir düşünce.

Başıyla onayladı. "Görünüşe göre mayınlanmış. Böyle bir şey yanlış ellerde felakete yol açabilir. Ben Prens Yanxi'yi uyanık olması ve bir şey keşfetmesi halinde bizi uyarması konusunda uyardı."

Sessizliğe gömüldü. Ani sessizlikte duyularım keskinleşti. Ne kadar yakın duruyorduk, her zamanki rahatlığımızla konuşuyorduk. Kalplerimizi saran o görünmez bağ hâlâ oradaydı; koparmaya çalışmama rağmen yıpranmamış ama sağlamdı. Belki de bu asla koparılamayacak bir bağdı, kötü kaderli aşkımızdan önceki dostluğumuza dayanıyordu. Bunu istemiyordum; ruhumun aynı anda hem sıçramasını hem de dibe vurmasını, içimdeki o boşluğun göğsümün yeniden açılması için. Ama ölümün kıyısından dönmem hayatın ne kadar değerli olduğunu hatırlattı. Bir ölümsüz için bile tehlikeliydi. Ve şu anda kendimi aylardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Onun kokusu beni karakolda geçirdiğimiz zamanlardan anılarla doldurdu.

Ebedi Huzur Avlusu ... şelalenin gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

Liwei'den uzaklaşırken parmaklarım kıvrıldı, Aramıza serin hava girerken güvenli bir mesafeye çekiliyorduk.

Ağzı konuşmak için açıldı ama sonra biri yaklaşıncı başını kaldırıp baktı.

"Birinci Okçu."

Liwei'nin önünde eğilirken yüzü taştan yontulmuş gibi görünen Wenzhi ile birlikte Prens Yanxi'ydi.

Prens Yanxi formaliteleri bir kenara bırakmak için elini kaldırmıyordu ben de eğilecektim. "İyileştigiinize sevindim. Ailemin size minnet borcu var.

Kardeşimi korumak için kendinizi riske attınız.

Yardımaımıza ihtiyacınız olursa, size yardımcı olmaktan onur duyarız."

Nazik sözleri beni etkiledi. "Borç falan yok, Majesteleri. Vali Renyu'nun hırsları buranın ötesine, Dört Deniz'e kadar uzanıyordu. Eğer kontrol edilmezse. herkese büyük acılar getirdi."

Prens Yanxi inanamayarak başını salladı. "Kaptan Wenzhi ve sizin buna bir son vermeniz büyük şans."

"Valinin kolyesi ne olacak?" Liwei sordu.

"Yok edildi." Taşı parçalamak için kullandığım, elimden söktüğüm oku hatırladım.

Liwei iç çekti. "Böylesine tehlikeli bir eserin yok olması ve bir daha asla kullanılamayacak olması içimi rahatlattı. Ama yardım edemem

Keşke üzerinde çalışma şansımız olsaydı. Bu büyü hakkında çok az şey biliyoruz, korkarım bu bizim dezavantajımıza. Neye karşı mücadele ettiğimizi bilmeliyiz."

Ne demek istediğini anlamıştım ama yine de o lanetli kolyeyi bir daha görmeyeceğim için mutluydum.

"Peki ya Vali Renyu'ya hizmet edenler? Bize saldıranlar? Adaletle teslim edilecekler mi?" Wenzhi ses tonunu sertleştirerek sordu. Savaşta öldürülen Gökselleri hatırlıyor muydu? Onların düşüşünü gördüğünde çektiği acıyı unutamam.

Liwei acımasızca, "Doğu Denizi'nin kararıyla adalet yerini bulacak," dedi. "Görünüşe göre her iki taraf da Vali tarafından kandırıldı."

"Majesteleri, mazeretleri ne olursa olsun, deniz halkı hükümdarlarına karşı ayaklandı. Babanız bu tür meselelerin sert bir şekilde ele alınması gerektiğine inanıyor. tekrar deneyin." Wenzhi'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Liwei'ye yem atmaktan hoşlanıyor muydu? Prens'in iyiliğini pek umursamıyor gibi görünüyordu.

Wenzhi'ye dedim ki, "Büyünün gücünü hissettim, neredeyse büyüünün etkisi altına giriyordum. Büyünün etkisi altında kalan ben de olabilirdim."

Cevap vermedi ama sanki sözlerimden etkilenmiş gibi çenesi sıkıştı.

Prens Yanxi bize "Deniz halkının çoğu şaşkın görünüyordu, neden isyan ettiklerinden emin değillerdi" dedi. "Masumiyetlerini belirlemek için daha fazla araştırma yapacağız. Suçsuz bulunanlar ilk etapta gözetim altında serbest bırakılacak. Bazıları aracı olarak sarayımızda kalmaya davet edilecek. deniz halkıyla aramızda. Daha yakın bağlar bunun tekrarlanmasını önleyecektir."

Deniz halkı, Göksel İmparator'un adaleti altında bu kadar iyi durumda olmazdı. "Baban ve sen Gerçekten de bilge ve merhametli," dedim, pohpohlamak niyetinde olmadan.

O daha cevap veremedi ayak sesleri yerde yankılanmaya başladı ve bir çift küçük kol belime dolandı. Etrafımda dönerek Prens Yanming'i havaya kaldırdım. O zevkle kükrerken vücudumda bir ağrı hissettim. Onu tekrar yere bıraktığımda yüz ifadesi ciddileşti, ağzının kenarları aşağı doğru döndü.

"Bizi takip etmediniz. Yalan söylediniz." Ses tonu suçlayıcıydı. Suçluluk duygusu içime işledi. Çömeli yüzüne baktım.

"Özür dilerim. O zaman seninle gelemedim ama geleceğimi söylememeliydim."

"Ölmediğine sevindim. Ve . . . teşekkür ederim." O tuttu bana elini uzattı. Avucunun içinde kırmızı kâğıttan zarif bir şekilde işlenmiş küçük bir ejderha vardı.

Başparmağımla parmağımın arasında tutarak aldım, narin kâğıdı ezmekten korkuyordum. "Teşekkür ederim. Bunu her zaman el üstünde tutacağım."

Alt dudağı titredi. "Yolculuğunuzda ejderhalar sizi korusun." Dönüp kaçarken elinin tersini gözlerine sürdü.

Küçük figürü kaybolana kadar izledim, boğazımda bir kalınlık oluştu.

"Nereye gidersen git, burada her zaman bir yerin olacak; ister sarayımızda ister dostumuz olarak." Prens Yanxi ciddiyetle konuştu ve içimde bir şeyler hafifledi. Bu dünyada başka bir eve sahip olma düşüncesi.

Liwei buz gibi bir ses tonuyla, "Prens Yanxi, gitme vaktimiz geldi," dedi.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri." Wenzhi de aynı derecede soğuk bir resmiyetle konuştu.

Tavırlarındaki hissedilir değişim hem şaşırtıcı hem de sebepsizdi. Ve Prens Yanxi'ye bakışları kesinlikle dostça değildi. Bu düşünceleri kovmak için başımı salladım ve acaba hayal mi gördüm diye düşündüm.

Neyse ki Prens Yanxi ani soğuktan habersiz görünüyordu ve dudaklarında bir gülümseme belirerek, "Yardımaımıza koştukları için Göksel Krallık'a teşekkür ederiz," dedi.

OceanofPDF.com

Doğu Denizi'nden sonra, Wenzhi ve ben bir seferden diğerine gittik, zaman zaman Göksel Krallık'ta aylarca savaştık. Savaştık. Korkunç canavarlar, açgözlü yaratıklar ve en son olarak da Anka Krallığı'nın ormanlarına yakın doğu sınırına musallat olan korkunç ruhlar. Çok yorulmuştum.

Jade Sarayı'na vardığımızda odama çekilmek için sabırsızlanıyordum. Ancak Shuxiao'nun terfi aldığı haberi bana ulaştığında, hemen onu aramaya koyuldum.

Kapısını çaldım, onu arkadaşlarıyla kutlama yaparken bulmayı umuyordum. Ama kapıyı açtığında gülümsemesi her zamanki sıcaklığından yoksundu; kendisinin soluk bir kopyası gibiydi. Karanlığı tek bir lamba aydınlatıyordu ve üzerinde porselen bir kavanoz şarap vardı.

Masaya.

"Böyle mi kutluyorsun? Tek başına içerek mi?" İçeri girdiğimde alaycı bir inançsızlıkla başımı salladım ve bir taburenin üzerinde. "Geldiğime sevinmedin mi?"

"Bildiğinden daha fazla." Şarap kavanozunun kırmızı bez tıpasını çekip çıkardı ve bana bir fincan doldurdu.

Kadeh kaldırdım. "Teğmen Shuxiao, bu sadece bir başlangıç olsun."

Fincanını tek bir yudumda boşalttı. Elim havada donmuş halde ona baktım. Shuxiao genellikle ölçülü bir içiciydi ama belki de bu özel bir durumdu. Ne zaman bardağını yeniden doldurdu, o da tekrar boşalttı. Omuz silkerek ona eşlik etmeye karar verdim. Arkadaşça bir sessizlik içinde içtik-

Yanaklarımızda bir kızarıklık oluşana, osmanthus'un tatlı kokusu nefeslerimize karışana ve lamba puslu bir ısıltıya bürünene kadar. Yine de Shuxiao'nun gözleri sanki

Aklı çok uzaklardaydı ve hoş bir yerde de değildi. "Sorun nedir?" Sonunda kendimi tutamayarak sordum.

kendim. "Ailen mi? Kötü haber mi var?"

Parmakları fincanın etrafında kenetlendi. "Eve gitmek istiyorum."

Beni derinden etkileyen, her gün ve her gece zihnimde yankılanan basit sözler. Shuxiao'nun ailesini özlediğini biliyordum; onlardan büyük bir özlemle bahsediyordu. Ama o bir Gökseldi ve ben onun burada mutlu olduğunu düşünmüştüm.

bu yolu seçmişti.

"Burası senin evin değil mi? Burada olmak istemiyor musun?" Çekinerek sordum, şarabın zihnimi köreltip köreltmediğini merak ediyordum.

"Hayır. Evimiz güneyde, kırsal kesimde.

Yenidünya ağaçları, tarlaların arasından geçen bir nehir." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Babam hiçbir zaman sarayda bir yer ya da imparatorun gözüne girmek istemedi. Ailemiz zayıf olmasa da müttefikimiz yok. Eğer bir imparator

güçlü soylu küçük kız kardeşimden hoşlanmamıştı.

Babama yaklaştı ve onu cariyesi olarak istedi. Bu bir hakaretti. Hem şehvet düşkünü hem de bir düzineden fazla cariyesi ve üç karısı olan yaşlı biri olmasaydı bile."

Bu tür şeyler soylular arasında yaygındı ama yine de bu fikir bana itici geliyordu. Bu kadar eşitsiz bir durumda aşk nasıl gelişebilirdi?

"Kız kardeşim maçı reddetti. Babam onu destekledi, pek çok kişinin yapmayacağı gibi. Yaşlı keçi çok

öfkeliydi.

Bu büyük onuru reddettiğimiz için," diye hırladı. "O

ailemi mahvetmekle tehdit etti. Göksel Saray'da itibarımızı lekeleyeceğini söyledi. Bizi kim savunacaktı kimse adımızı bilmezken?"

"Bu yüzden mi orduya katıldın?"

Başını salladı. "Tehditleri ve zorbalığı durdurmak için. Bunun tekrar yaşanmasını önlemek için. Çok az kişi bizi kötülemeye cesaret edebilir

Kanıt olmadan General Jianyun'un kulağını çektim. Ama Yeşim Sarayı'nın kalabalığı arasında yaşamak istediğim hayat bu değil. Evimde, ailem ve arkadaşlarımla olmak istiyorum. Belki de aşık olmak. Yine de yükseldikçe daha çok bağlandım. Kaybedecek daha çok şeyimiz var."

Kavanozu kaptığı gibi son kalan suyu da boşalttı.

Şarabın bir kısmı masanın üzerine döküldü.

Ne diyeceğimi bilemedim. Belki de onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

ama yanlış bir tavsiyede bulunmak da istemedim. Her zaman Shuxiao'nun burada başarılı olduğunu, hem komutanlar hem de askerler tarafından sevildiğini düşünmüşümdür. Belki de Liwei'nin dediği gibiydi:

Herkesin kendi derdi vardır;

Bazıları onları çıplak bırakırken, diğerleri daha iyi gizler.

Ona kalbinin sesini dinlemesini söyleyemezdim. Ona bencil olmasını söyleyemezdim. Bu onun seçimiydi, ancak nasıl karar verirse versin onu memnuniyetle destekleyecektim. Her birimizin taşınması gereken kendi yükleri vardı ve bunların gerçek bedelini yalnızca biz biliyorduk, ve ödeyip ödeyemeyeceğimizi.

"Belki burada birini bulursun?" Onun ruh halini hafifletmeye çalışarak alay ettim.

Burnu kırıştı. "Hah! En azından erkekler arasında en iyisi sensin." Arkasındaki sandığı karıştırarak bir kavanoz şarap daha çıkardı.

Wenzhi'yi mi kastediyordu? Ensemde bir sıcaklık hissettim ama dilimi tuttum, kayıtsızmış gibi davrandım.

Bir süre durakladıktan sonra kolumu dürttü. "Xingyin, bir süredir sana sormak istediğim bir şey var."

Uzun bir yudum aldım, şarabın içimi yakmasına izin

verdim.

boğazımda ani bir sıkışma hissettim. Ailemle ilgili bir şeyden şüphelenmiş miydi? Kimliğimden? O benim aileme ihanet etmezdi.

ama patavatsızlık riskini göze alamazdım.

"Her zaman beline taktığın o süs nedir?
Gözyaşı damlası şeklinde taşı olan. Prens Liwei'de de görmüştüm."

Annemin sırrının güvende olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldım - içim yeni bir endişeyle sıkılsa bile. Liwei'yle olan geçmişim de derinlere gömülü bir sırdı ama Shuxiao'ya yalan söylemeyecektim. Bunun için değil.

"Bu bir hediyeydi. Prens Liwei'den." Onun adını söylerken sesimin titremesinden nefret ediyordum.

Dudakları bilmiş bir sırtışla gerilirken aceleyle ekledim, "Önemli bir şey değildi, sadece bir dostluk simgesiydi. O nişanlı." Saçımın rengi kadar açık bir ifade.

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. şaşkın haliyle bir şey söyledi. "Prens Liwei asla püskülsüz olmaz. Görevlileri, ziyafetinde çaldığınız şarkının odasından sık sık duyulduğunu söylüyor."

Kabuğu hâlâ saklıyor mu? Bunun hiçbir anlamı yok, hiçbir şeyi değiştirmez, diye tısladı içimden bir ses.

Parmaklarım fincanımla oynadı. Bu sefer, ben önce boşalttı. "Boş dedikodulara kulak asmadığınızı sanıyordum," dedim ona.

"Sadece arkadaşlarım söz konusu olduğunda," dedi sırtarak.

Ben bir daha konuşmadım, o da konuşmadı. Böylece, gecenin geri kalanında dostça bir sessizlik içinde içtik, hava

Aramızda geçmişin hatıraları vardı.

Ertesi sabah başım acımasızca zonkluyordu. I
Biraz yürümenin rahatlatacağını düşündüm ama ayaklarım beni tanıdık bir avluya geri götürdü. Köşke girip bir tabureye oturmadan önce tereddüt ettim. Sarı ve turuncu sazanlar

Şelale yatıştırıcı bir gürültüyle gölete dökülürken nilüfer çiçeklerinin etrafında dolanıyordum. Havadaki tatlılığı içime çekerek gözlerimi kapattım. Eski odam birkaç adım ötemdeydi - başka biri tarafından mı işgal edilmişti?
Ayrıldığımdan beri Ebedi Huzur Avlusu'na ilk kez giriyordum. Tıpkı hatırladığım gibiydi ama yine de her şey

değişmişti.

Avludan geçmekte olan bir kız durdu ve bana doğru eğildi. Elinde bir tepsi dolusu hamur işi vardı, ısırdığınızda pul pul dökülen ve ufalanan türden. tatlı fasulye dolgusu. Kafasını kaldırdığında onu hemen tanıdım.

"Minyi, benim!" Güldüm. "Neden bu kadar resmi davranıyorsun?"

Yuvarlak yanaklarında iki gamze belirdi. "Birinci Okçu'nun geçen yılki başarılarını kim duymamıştır ki?" dedi yanıma gelerek. "Gerçekten de Son savaşınızda yirmi ruhu öldürdünüz mü?"

Dedikoduya olan düşkünlüğünü hatırlayarak dudaklarım kıpırdadı. "On iki. Hızlı uçuyorlar."

"Peki ya Kemik Şeytan? Neye benziyordu?"

O kötü niyetli adamı hatırlayınca ürperdim. Göksel hapishaneden kaçmış bir yaratık. "Saçları ve göz bebekleri o kadar soluktu ki neredeyse yarı saydamdı. Tozlu derisi bir davul gibi gergindi."

Kolumu tuttu. "Onu nasıl öldürdün?"

Zihnimde bir anı canlandı: Wenzhi'nin kılıcı Havada yükselerek yaratığın boynuna saplandı. Yaratığın diş yerine gümüş iğnelerle dolu çeneleri ona acımasızca saldırdı. Wenzhi saldırıyı savuştururken, canavarın pençeleri boynunun üzerinde, zonklayan damara doğru parladı

Hayatının aktığı yere. Korkuya kapılarak, kafatasına saplanan bir ok fırlatmıştım. Kalın, beyaz sıvı Yaradan sızan delici bir çığlık havayı bıçakladı. Pençeleri, yere yığılırken düşmeden önce şaftı bir kez kavramıştı. O günler geride kalmıştı

Kalbim acımayla sızladığında, yüzleri beni hala rahatsız ediyordu.

"Yüzbaşı Wenzhi ve ben birlikte savaştık," dedim ona.

Adını duyunca Minyi daha dik oturdu, yeni bir hikâyenin kokusunu almış gibi gözleri parladı.

Bir sonraki sorusunu geçiştirmek için aceleyle sordum: "Saraydan ne haberler var? Majesteleri nasıl?" Ben de

Geç de olsa dilimi ısırđım. Dñn gece içtiğim şarap aklımı başımdan almış olmalı ki ondan yüksek sesle bahsettim.

Arkamdan biri yaklaştı. Şelalenin gürültüsü ayak seslerini bastırmış mıydı? Bir boğaz temizlendi Sadece bu sestten bile kim olduğunu dönmeden anlayabiliyordum. Yanımda Minyi ayağa fırladı ve eğildi. Başka bir şey söylemeden tepsisini kaptı ve aceleyle Beni davetsiz misafirle yalnız bırakarak uzaklaştı. Ama o davetsiz misafir değildi; burada olmak için her türlü hakka sahipti. Buraya ait olmayan bendim.

"Lütfen izinsiz girdiğim için bağışlayın, Majesteleri. Hemen gideceğim." Resmîyet, kendi zayıflığıma karşı tutunduğum bir kalkandı.

"Neden bana kendin nasıl olduğumu sormuyorsun?" Ses tonunda uzun zamandır duymadığım bir sıcaklık vardı.

O anda oradan ayrılacaktım ama yoluma çıktı. Ona baktığımda, hala orada olduğunu inkar edemezdim - o Kalbimdeki sızı, o ne zaman yakınımda olsa kalbimi çekiştiren o iplik... olmamasını ne kadar istesem de. Avluda esen yumuşak bir rüzgâr, saçlarımdın bir tutamını saçları yanağına değdi. Parmaklarının arasında yakaladı, gözleri gecenin havuzları kadar esrarengizdi.

"İyi misin?" diye sordu. "Evet."

"Neden buradasın?"

"Meraktan. Yerime geçecek kişiyle tanışmak istedim," dedim küstah bir tavırla.

"Senin yerini kim alabilirdi?"

Sesi, sözleri beni hâlâ etkiliyordu. Ama gitmek için kendimi zorladım.

"Artık arkadaş değil miyiz? Doğu Denizi'nden beri seni birkaç kez gördüm ve her seferinde kaçıp gittin." Tabureleri işaret etti. "Neden oturmuyorsun? Eskiden olduğu gibi konuşalım. Tabii korkmuyorsan?" A Sesinde bir meydan okuma tınısı vardı.

Duygularım gururumla savaştı. Onun alaylarıyla kışkırtılmış bir halde tekrar oturduğumda ikincisi kazandı. "Uzun süre kalamam. Benim eğitim-"

"Evet, yiğit Birinci Okçu," diye araya girdi kesik kesik. "Göksel Krallığı başka kim koruyabilir ki? Yine de tüm başarılarından sonra hala 'Birinci Okçu'. An Şerefli bir unvan ama rütbe ya da güç yok. Neden Yüzbaşı Wenzhi'nin gölgesinde kalmak yerine kendinize ait bir komutanlık aramıyorsunuz?"

Dişlerimi sıktım. "Bu benim seçimim. Ben istiyorum istediğim kampanyaları üstlenme özgürlüğüne sahibim. Sadece hırs uğruna daha yükseğe tırmanmak gibi bir arzum yok."

Bir şey arıyormuş gibi bana baktı. "Yoksa ilişkinizin arkasında daha fazlası mı var? Genç kaptan ve tercih ettiği yetenekli okçu hakkında pek çok söylenti var. Göksel Ordu'nun en parlak iki yıldızı. Bu Şanslısınız ki orduda resmi bir göreviniz yok, aksi takdirde bu çok uygunsuz olurdu."

Suçlaması canını yaktı. "Nişanlı olan sen olduğun halde ne cüretle bana 'uygunsuz' olandan bahsedersin? Beni bu şekilde yemliyorsun. Benden böyle şeyler istemeye hakkınız yok. Ne yaptığım ve kiminle görüştüğüm seni ilgilendirmez. Bana gelince, şu anda size karşı daha kayıtsız olamazdım."

Yüzünde kopan fırtınayı umursamadan öyle pervasızca sözler söyledim ki. Yine de onun tarafından azarlanmak için kalmayacaktım. Bu tür karışıklıklardan ve beni düğümlere boğdular. Ayağa kalkarak uzaklaşmaya çalıştım ama bileğimi kavradı.

"Önemsiyorum," diye mırıldandı. "Duygularıma, yargılarıma ve onuruma rağmen, umursamadan edemiyorum."

Gözlerinden güneş kadar yakıcı bir ışık fışkırıyordu. Bakışları beni kıstırmıştı, kıpırdayamıyordum; ancak beni kendisine çektiğini çok geç fark ettim. Onu itmeliydim.

Uzaklardaydım ama kol ve bacaklarımda hiç güç yoktu.

İtirafı içimde uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir şeyi uyandırdı. I

Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim, tutku ve kıskançlıkla doluydu ve pervasız bir parçam bundan zevk alıyordu.

Başını eğdi -önce yavaşça- ve ben kaçmayınca eli bileğimden çözöldü, yukarı kayarak belimi sardı. Gözlerinin derinliklerinde bir şey tütüyordu.

Bir an önce dudakları ağılıktan ölüyormuş gibi bir ağılıkla, kanımı kaynatan bir aciliyetle dudaklarıma bastırdı. Aklımda hiçbir düşünce yoktu; ne öfke, ne utanç, ne de bunun ne anlama geldiğine dair bir korku. Bunun ötesinde hiçbir şey baş döndürücü hafiflik, damarlarımda dolaşan bu ısıltılı ateş. Başımı arkaya doğru eğip, bu ateşin içinde boğulurken parmaklarım onu daha da yakınlaştırmak için boynuna dolanmaya başlamıştı bile.

dokunuşunun ve sıcaklığının hissi, kolları

Etrafımda sıkılaştı, beni artık kaçmak istemediğim bir kucaklamanın içine kilitledi.

Bu avlu bir zamanlar benim sığınağımdı. Bir zamanlar Şelalenin dinlendirici tınısı, havadaki bahar çiçeklerinin kokusu, burada tanıdığım neşe. Yine de buranın acı veren aşinalığı bu kadar tatlı anıları geri getirirken, aklıma en derin şekilde kazınan, nişanlandığı gece donmuş ve yalnız oturduğum zamandı.

Bir anahtarla onu ittim - sertçe - o da sendeleyerek geri çekildi, kolları düştü. Nefes almak için savaştım, soğukkanlılığımın parçalarını toplamak için mücadele ettim. "Hayır, Liwei. Her şey bitti. Biz bittik."

Bir elini saçlarında gezdirdi, göğsü yükseliyor ve düzensiz bir ritimle düşüyordu. "Birbirimize yalan söylemeyelim, Xingyin. İlişkimiz bitmedi. Kalbin hâlâ benim için atıyor. Hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyorsun, tıpkı benim sana karşı hissettiğim gibi." Sessizce, gururdan eser kalmadan konuştu. Sadece yüz kat daha sinir bozucu bir kesinlik vardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye haykırdım, hem ona hem de ona ve kendime. "Başkasına söz verdin ama duygularımı itiraf etmem için beni alçaltmaya niyetli görünüyorsun. Bu sana

seni tatmin eder mi? Bu kadar kolay unutulmadığınızı

duymak kraliyet gururunuzu yatıştırır mı? Yoksa seni takip
etmeye mi niyetlisin?

sarayın her köşesinde bir cariye ile babanın adımlarını mı takip edeceksin?"

"Asla." Hakarete uğramış gibi geri çekildi.

Bu ağır suçlamalara ben de inanmadım, ama bir Bir yanım -acı, intikamcı bir yanım- ona saldırmak, beni yaraladığı gibi onu da yaralamak istiyordu. Birbirimize ters ters baktık, ikimiz de konuşmadık. Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki duymaması için dua ettim.

Sonunda, elleri iki yanında kenetlenmiş bir halde arkasını döndü. "Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi alçak bir sesle, isteksiz bir itirafı andırırcasına. "Aklım bana durmamı, seni bırakmamı söylüyor ama yapamıyorum. Nereye gidersem gideyim seni görüyorum, benimlesin yaptığım her şeyde; yemek yerken masamda, uyandığımda odamda. Havada senin sesin, gözlerimde senin gülümsemen. I

"Ne kadar denesem de seni unutamıyorum."

İkimiz de hareket etmedik, ikimiz de konuşmadık. Şimdi gitmediğim için, itirafı beni bu kadar etkilediği için ne kadar güçsüzdüm. Avlunun kapıları açılmasaydı, girişi koruyan taş aslanlar kadar hareketsiz, orada ne kadar duracağımızı bilmiyordum. Bir haberci ona doğru koşarken tam zamanında Liwei'den uzaklaştım. Siyah şapkası devrilmişti ve cübbesi rüzgârda dalgalanıyordu.

Liwei ile konuşurken biraz nefes nefese kalarak eğildi. "Ekselansları, Göksel Majesteleri derhal Doğu Işığı Salonu'nda bulunmanızı talep ediyor. Acil bir mesele dikkatinizi gerektiriyor."

Liwei kaşlarını çattı. "Hemen gidiyorum." Daha fazlasını söylemek ister gibi bana baktı ama sonra hızla uzaklaştı.

Çalkalanan duygularımı yatıştırmaya çalışarak odama kaçtım. Ancak masanın yanında oturan Wenzhi'yi görünce yeniden canlandılar.

"Bu sabah General Jianyun'la birlikte değil miydiniz?" Yanındaki tabureye oturarak sordum.

"Toplantımız erken bitti." Sesi gergin geliyordu. Tereddütlüydü, ki bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. "Xingyin, orada

Sana söylemem gereken bir şey var."

Ellerimi kucağında kavuşturdum, kötü haber beklentisiyle içime bir ürperti yayıldı.

Bana doğru eğildi, sesi ani bir duygusallıkla sertleşmişti. "Göksel Ordu'dan istifa ettim. Bu hafta benim son haftam olacak. Buradan uzakta ilgilenmem gereken önemli aile meselelerim var ve geri dönmeyi beklemiyorum." Benden emin olmak istercesine, ölçülü bir şekilde konuştu. anlamını kavradı.

"Gidiyor musun? Batı Denizi'ne mi?" Sormayı başardım.

Kısa bir baş sallama. "Son görevim Altın Çöl sınırındaki birlikleri teftiş etmek olacak. Son zamanlarda huzursuzlar."

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. Doğu Denizi'nden beri aramızda bir şeyler değişmişti. Benim Onu gördüğümde kalbim daha hızlı atıyordu ve gülümsemesi içimi şarap gibi ısıtıyordu. Bazen bana bakarken gözlerinde bir çıra yakaladığımı düşünürdüm. Etkileşimlerimizde ihtiyatlıydık, asla sınırların ötesinde bir dokunuş ya da söz

edep. Yine de arkadaştan daha fazlası olmuştuk. tamamen yeni ve heyecan verici bir şeyin eşiğindeydim. Yoksa tüm bunlar benim kuruntularım mıydı? Bakışlarımı yere indirdim,

garip bir şekilde dehşete düşmüş hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış. Hatta incinmiş? Buna hakkım olmamasına rağmen, Liwei'nin dudaklarının dudaklarımda olduğunu hatırlayınca suçluluk duygusu beni bıçakladı.

Wenzhi bana bakıyordu, sanki duymadığım bir soruya yanıt vermemi bekliyordu, sesi sonunda mutsuzluğumun bulanıklığına sızdı.

"Benimle gelir misin?"

"Altın Çöl'ün sınırına mı?" Kekeledim. "İstersen o da olur," dedi ciddiyetle. "Demek istediğim

"Gittiğimde benimle gelir misin?"

Dilim kuru dudaklarımda üzerinde gezindi. "Ne demek istiyorsun?" Niyetini yanlış anlamaya cesaret edemedim.

Bir gülümseme yüzünü aydınlattı, tüm odayı aydınlattı.

"Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor musun?" Sesi titriyordu, demir gibi soğukkanlılığındaki ilk çatlaktı bu. "Daha önce konuşamıyordum ama artık konuşabilirim. Benimle gelmeni istiyorum; evime, aileme. Hayatlarımızı birlikte paylaşmamız için." Başını benimkine doğru eğdi, kaşlarımız neredeyse birbirine değiyordu, nefesi tenimde sıcacıktı. "Senin rüyaların benim de rüyalarım olacak."

Sevinç, yağmurdan sonra gölette oluşan dalgalar gibi içime aktı. Aşkla işimin bittiğini düşünmüştüm. nefes kesici güzelliği, çalkantılı ıstırabı. Ben Daha önce mutluydum ve eve döndüğümde tekrar mutlu olacağıma inanıyordum - buradaki değil, gerçek evime bir yalan ağı üzerine inşa edilmişti. Artık Wenzhi ile ufukta tek bir kara bulutun bile olmadığı, açık bir gökyüzüne sahip bir gelecek bekliyordu. Kırık kalplerin ya da geçmişte yaşanan karışıklıkların olmadığı bir gelecek. Akrabalarımız arasında kan dökülmediği, bağlarımızın nefret ya da geçmiş kinlerle lekelenmediği, suçluluk, pişmanlık ve kederden uzak, bütün olabileceğim bir gelecek.

Başarısız olduğum korkusunu ancak şimdi kendime itiraf etmeye cesaret edebildim. Kibrim yüzünden yeteneğimin ve yaptıklarımın değerini yanlış hesaplamıştım. Göksel Ordu'ya hizmet etmeme rağmen, annemin sevgisini kazanma umudum özgürlük solup gidiyordu, dışarıda bırakılmış ipek bir tablo gibi

uzun süre güneş altında kaldı. İmparator'dan bir af, onun serbest bırakılmasını sağlamanın en kesin yoluydu. Ancak, başarılarım övgü ve hediyeler kazandırmış olsa da, Kızıl Aslan Tılsımı'ndan tek bir fısıltı bile duyulmamıştı. General Jianyun'un uyarısına kulak vermeliydim ama gururum yüzünden daha iyisini bildiğime inandım.

İmparator cömertliği ile tanınmıyordu.

bu tür iyilikleri dağıtmak. Ne de mahkum edilen kimse ebedi hapis cezası hiç affedilmedi. Belki de anneme yardım etmek için yeni bir yol aramanın zamanı gelmişti. Belki de yolu Wenzhi'nin anavatanında, Batı Denizi'nde bulabilirdim.

Wenzhi'nin kolumdaki eli beni şimdi ürküttü. Hâlâ cevabımı bekliyordu, belki de uzun süren sessizliğimi merak ediyordu. Ben onun güçlü ve yakışıklı yüzüne bakarken,

Göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Onu önemsiyordum, önemsemiğimi biliyordum.

Onun gidişinden duyduğum dehşet bunun kanıtıydı. Ve aşkın, aylar ve yıllar geçtikçe uyumlu zihinler arasında büyüyeceği söylenmemiş miydi? Önümüzde sonsuzluk vardı.

"Sen de mi bunu istiyorsun?" Sesi artık kararsız değil, sanki cevabımı çoktan hissetmiş gibi yeni keşfettiği bir güvenle doluydu.

Evet. Kelime dudaklarımda şekillendi ama yine de söyleyemedim. Bir şey kalbimin kenarını çekiştiriyordu, içimdeki küçük bir ses tekrar düşünmem için yalvarıyordu. Ondan biraz daha zaman isteyecektim ama çakılların çıtırtısı

bizi korkuttu. Wenzhi kapıları birbirinden ayırırken, birisi aşırı bir telaşla odama doğru koşuyordu.

Genç bir görevli girişte durdu. "Yüzbaşı Wenzhi," diye nefes nefese kaldı. "Her yerde seni arıyordum. Onların Göksel Majesteleri senden Doğu Işığı Salonu'nda derhal hazır bulunun."

Ne kadar tuhaf, diye düşündüm kendi kendime. O, bugün gördüğüm ve acil haberler ileten ikinci ulaktı.

Wenzhi'nin gözleri kızgınlıkla parladı. "Birazdan geleceğim."

Haberci geri çekildi ama gitmedi. Onun Özellikle de Wenzhi'nin bariz hoşnutsuzluğu göz önüne alındığında, cesareti takdire şayandı. "Diğer tüm komutanlar çoktan toplandı. I . . . Seni bulduğum anda oraya kadar sana eşlik etmem emredildi."

Wenzhi beni kenara çekerken iç geçirdi. "Yarın konuşalım." Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama haberci ayaklarını sürüyerek bize gergin bir bakış fırlattı. Wenzhi sabırsız bir şekilde başını sallayarak uzaklaştı.

Odamda yalnız başıma, güneşin altın ateşi parlayan bir kora dönüşene kadar masanın başında oturdum. Bu

sabahki zayıflığım olmasaydı, kalbimin bütün olduğuna,
onu bağlayan bağlardan kurtulduğuna inanmıştım.
Görkemli bir gelecek

ufukta beni çağırıyordu. Yine de geçmişimden bir parçaya
tutunmuştum, çiçek açan bir şeftali ağacının özlemini
çektiği gibi
Düşen çiçek.

OceanofPDF.com

Shuxiao karşımdaki sandalyeye oturdu ve elindeki yemek tepsisini ahşap masanın üzerine koydu. Gözleri, sabah yemeklerini yiyen askerlerle dolup taşan büyük yemek salonunda gezindi. "Prenses Fengmei kaçırıldı," dedi kısık sesle.

Kaşığım kâsemin içine düştü ve masanın üzerine lapa sıçradı. "Nasıl? Ne zaman? Kim tarafından?" Sorular dilimden döküldü. Liwei ve Wenzhi bu yüzden dün aradı.

"Tek duyduğum Prens Liwei'nin kurtarmaya liderlik edeceği."

Masanın altında elim dizimi kavradı. Dün olmasaydı, bu haber beni bu kadar etkilemeyecekti. Yine de sanki kalbindeki tek kişi benmişim gibi öpmüştü beni. Ne kadar nazik sözler söylemişti... ve şimdi nişanlısını kurtarmak için kendini riske mi atıyordu? İstemediğini iddia ettiği bir nişanı mı? Soğuk, karıncalı bir his göğsümün etrafını sımsıkı sardı. Nefes alıp verdim, onu çözmeye çalıştım. Bencil bir çocuk gibi davranıyordum. Onun nişanlısı ve müttefiki olarak, ondan başka kim gitmeliydi?

"Ona başarılar diliyorum. Umarım onu geri getirir. güvenle." Sözlerim biraz boş çıktıysa da, en azından içten söylediğim için mutluydum.

"Prensesi kaçırmak kolay bir iş değil. Acaba kim
-" Shuxiao'nun sesi aniden kesildi.

General Jianyun kollarını kavuşturmuş önümüzde duruyordu. Onu selamlamak için hemen ayağa fırladık.

"Teğmen Shuxiao, nerede olduğunuzu bilmeme gerek yok. Bunu kimden duyduğumu bilmiyorum ama bu tartışmanın ya da bu konuyla ilgili herhangi bir tartışmanın sona ermesini istiyorum. Anlaşıldı mı?" diye emretti.

Alışılmadık bir uysallıkla "Evet, General Jianyun" diye cevap vermeden önce bana paniklemiş bir bakış fırlattı.

Sonra bana baktı. "Birinci Okçu Xingyin, beni takip edin. Sizinle konuşmalıyım."

Shuxiao kaval kemiğime tekme atana kadar şaşkınlıkla ona baktım, acısı sersemliğimi bozdu ve peşinden koştum.

Gül ağacından masasının arkasına otururken, "Haberler doğru," dedi önsöze gerek duymadan. "Kraliçe Fengjin perişan halde.

Kaçıran kişi, bizimle olan ittifakını bozmasını talep eden şartlar gönderdi. Kızının öldürüleceği uyarısında bulundu. onu kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunulursa merhamet göstermeyecektir. Bu yüzden onu kurtarmak bize düşüyor."

"İblis Âlemi miydi?" Ben sordum.

"Öyle olduğundan şüpheleniyoruz ama elimizde kanıt yok. Ne olursa olsun, önceliğimiz Prenses Fengmei'yi güvenli bir şekilde kurtarmak. Ekselansları onu kurtarmak için küçük bir ekibe liderlik edecek, tespit edilmekten kaçınmak için bir düzineden fazla asker olmayacak. Tehdit göz önüne alındığında,

Prensesin güvenliğini tehlikeye atmamak için sağduyu çok önemlidir."

Masaya sabit bir ritimle vurdu. "Prens Liwei kurtarmaya katılmanızı rica etti."

Bir yıldırım düşse daha fazla şaşırıamazdım. Bulutsuz gökyüzünden üzerime yıldırım düşmüştü. Ne diyeceğimi bilemez halde, içimde kabaran duygulara karşı mücadele ettim.

-Karışık ve kıvrımlı, yakıcı ama soğuk. Ama bir şey açıktı: Bunu yapmak istemiyordum.

Yüz ifadesi karardı, belki de yüzümdeki reddetme ifadesini okumuştı. "Sana bunu yapmanı emredemem ama yapmanı şiddetle tavsiye ediyorum. Krallık için. İttifakımız için. Hiçbir şey bundan daha önemli değil."

Onun argümanı beni etkilemedi; ben ne o kadar asil ne de cesurdum. Beni iten şey fiziksel tehlike değildi, Ama kalbim ve gururum incindi. Bu, Göksel Krallık'ın sunduğu ödüllere değmezdi. zaten reddetmişti. "Benden daha uygun, daha yetenekli pek çok kişi var," dedim.

"Yay ile mi?" Kapı aralığında durduğu yerden konuşan Liwei'ydi. Onun geldiğini duymamıştım.

General Jianyun onu selamlamak için ayağa kalktığında, göğsümdeki kabarmayı bastırarak ben de onu takip ettim. Aramızda geçenlere takılıp kalmayacaktım; bu sadece bir bir anlık dalgınlık. Belki de Avlu'da olmak Ebedi Huzur zihinlerimizi anılarla bulandırmıştı. Ve şimdi, Liwei ve benim birbirimize bir daha asla geri dönemeyene kadar birbirimizden daha da uzaklaşacağımız yeni bir gerçekliğin derinliklerine dalmıştık.

"Ekselansları kurtarmaya bizzat önderlik ettiğine göre, ihtiyacınız olan tüm becerilere sahip olduğunuzdan eminim." Bu, bir saray mensubunun prensin gururunu okşamak için söyleyebileceği bir şeydi - eğer ses tonumdaki sertlik olmasaydı.

Liwei odayı geçip önümde durdu. "Hepsi değil. İkimizin de bildiği gibi, uzun zaman önce okçulukta beni geçtin."

Cevap vermeyince General Jianyun'un karşısındaki sandalyelerden birine oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Onun yanına oturdum, keşke buradan başka bir yerde olsaydım diye düşündüm.

Liwei, "Devam edin General Jianyun," dedi.

"Prenses Fengmei'nin Ebedi Bahar Ormanı'nda, Anka Krallığı'nın güneyindeki dağlara yakın bir yerde tutulduğunu düşünüyoruz. Ona dair elimizdeki son iz buydu."

Bu isim beni çok etkiledi. "Burası önceki Ölümsüz Çiçek Leydi Hualing'in evi miydi? Kaybolmadan önce mi?"

Acımasızca başını salladı. "O zamandan beri orman garip bir büyüyle gözlerden gizlendi. Yüzyıllardır kimse oraya girmeye cesaret edemedi. Orada başka hangi tehlikelerin gizlendiğini bilmiyoruz.

Prenses'i tutan düşman güçlere ek olarak. Yetenekleriniz gibi gizlilik ve kurnazlık da çok önemli olacak."

General Jianyun lütufla kabul etmemi bekliyordu. I olmazdı. Bazıları beni kaba bulabilirdi ama duygularımı o kadar kolay bir kenara atamazdım. Kendi arzularım da önemliydi. Prenses Fengmei'nin tehlikede olduğunu düşününce suçluluk duydum ama bu görevi yerine getirebilecek tek kişinin ben olduğumu düşünecek kadar kibirli değildim.

Ayağa kalktım, kavuşturduğum ellerimi kaldırdım ve belimden eğildim. "General Jianyun, bana söz vermişsiniz.

görevlerimi seçme özgürlüğüne sahibim. Bunu reddediyorum."

Kaşlarını çattı, ağzı beni azarlamak için açıldı ama Liwei araya girdi, "Xingyin ile yalnız konuşabilir miyim?"

General, Liwei'yi selamlayıp odadan çıkmadan önce bana doğru yasaklayıcı bir bakış fırlattı.

"Oturmak ister misiniz?" Liwei bir anlık sessizliğin ardından sordu.

"Ayakta durmayı tercih ederim." İlk fırsatta gitmek için can atıyordum.

onunla daha fazla yakınlaşmaktan kaçınmaya kararlıydı.

Bana katılmak için ayağa kalkarken iç çekti. Bir yanımda bulunduğumuz durumun saçmalığından dolayı ürperdi. Daha dün beni büyük bir tutkuyla kollarının arasına almıştı ve şimdi benden nişanlısını kurtarmamı istiyordu. Öfke içimde alevlendi, sıcak ve şiddetli.

"Duygularımı bu kadar az mı önemsiyorsun?" Sormadan edemedim, bunun için kendimden de nefret ediyordum.

"Bunu yapmalıyım," dedi. "Eğer başarısız olursak, Prenses Fengmei'ye bir zarar gelirse, bu sadece büyük bir trajedi olmakla kalmaz, aynı zamanda Anka Krallığı'nı İblis Âlemi'ne doğru yöneltir, onları güçlendirir ve bizi son derece zayıflatır.

Bu avantajla İblis Diyarı barışı bozmak ve bizimle tekrar savaşmak isteyecektir."

"Anlıyorum. Ama neden sizinle gelmem gerekiyor?"

Aralarından seçim yapabileceğiniz, size eşlik etmekten onur duyacak sayısız yetkin savaşçı var."

"Çünkü senden daha fazla güvendiğim kimse yok." Gözleri gözlerini tuttu. "Son zamanlarda çok fazla şey oluyor. Tilki ruhları koğuşlarımızı geliyor. Okçu Feimao'nun affliction'ı. Ve şimdi de bu. Prenses Göksel Krallık'a giderken kaçırıldı. Bu yolculuktan sadece sarayımızın yakın çevresi haberdardı. Bu da demek oluyor ki ya Anka Krallığı'nda ya da burada bir hain var."

ciddiyetle. "Yeteneğın hakkında söylediklerimde ciddiydim. Bu tehlikeli olacak ve toplayabileceğımız her avantaja ihtiyacımız olacak."

Cevap vermeyince alçak sesle ekledi: "Ben Seni imkânsız bir duruma sokuyorum. Benden nefret ediyor olmalısın." Başım kararsızlığımın ağırlığı altında ezildi. Liwei'nin nişanlısını kurtarmakla görevlendirilmek beni hem tedirgin etti hem de incitti. Onun kurtarılmasını istiyordum ama aynı zamanda bunun bir parçası olmak istemiyordum. Ve içimden küçük bir ses, eğer Göksel Krallık düşerse, belki de annemin özgür olacaktı . . .

Bu iğrenç düşünce karşısında irkildim. Burada değer verdiğim ve savaş çıkarsa acı çekecek arkadaşlarım vardı. Peki ya İblis Diyarı üstünlüğü ele geçirirse? Artık onların korktuğum canavarlar olduğuna inanmasam da, Göksel İmparator kadar acımasız görünen krallarına da güvenmiyordum, özellikle de kraliçeyi teslim olmaya zorlamak için Prenses Fengmei'yi kaçırdıysa. Kaderimizi böyle ellere bırakmaya cesaret edebilir miydim? Bu süreçte öğrendiğim bir şey varsa Bu yıllar boyunca, savaşta kimse kazanmadı, kazandığını düşünenler bile.

Prenses Fengmei'nin yüzü gözümün önünden geçti; altın tüylü pelerini giyen kraliyet mensubu değil. Uzaktan gördüğüm, Liwei'nin avlusunda tanıştığım kızdı. Bunu daha önce kabul ettiğim diğer görevler gibi değerlendiremez miydim? Geçmişimiz olmasaydı, bu göreve atlardım.

Göksel Veliaht Prens ve Anka Prensesi'ne yardım etme şansı. Bu nadir bir fırsattı.

Şüphesiz imparatorun dikkatini çekecekti.

beni Kızıl Aslan Tılsımı'na ve

feci bir savaşı önlemek. Bunun da ötesinde, Liwei'ye yardım etmeyi gerçekten reddedebilir miydim? Ne olursa olsun, o hâlâ benim arkadaşımdı.

İçimde yüzlerce düşünce kıvrılıp bükülüyor, şimdi hepsi beni aynı yöne doğru çekiyordu. Liwei ile gidecektim. Görev ya da zorunluluktan değil, onu korumak için. -arkadaşım- ve Göksel Krallık'ta değer verdiklerim. Konuştuğum masum kızı kurtarmaya yardım etmek için. Ve eğer bu Göksel Majestelerinin lütfunu ve arzuladığım tilsimi kazandırmazsa, hiçbir şey kazandırmayacaktı. Bu, yeniden başlamadan önce bu yoldaki son adımım olacaktı ve vicdanım rahat bir şekilde buradan ayrılacaktım.

Bakışlarına karşılık verdim. "Ben de seninle geleceğim." "Teşekkür ederim."

O bana doğru bir adım atarken ben uzaklaştım. "Seninle geleceğim," diye tekrarlardım. "Ancak, şu andan itibaren edep sınırları içinde davranmanı rica ediyorum ... sanki geçmişimiz yokmuş gibi." Bu soğuk sözler benim de canımı yaktı ama bir anlık zayıflığın daha kararlılığımı bozmasına izin veremezdim.

"Ya bana karşı uygunsuz davranırsan?" Dudaklarında bir gülümseme gölgesi oluştu.

Geçmişteki alaycı arkadaşlığıma ne kadar da kolay geri dönmüştü. Ama buna bile izin veremezdim. "Yapamayız Bu şekilde devam et," dedim kısık bir sesle, onun yakınlığı karşısında içime kayan arzuyu bastırmaya çalışarak. suçluluk ve utanç duygusu midemde bir delik açtı. "Sana ve Prenses Fengmei'ye yardım edeceğim. Ama senin kendi onurun var, benim de kendi onurum. Ve yaptığımız şeyde hiçbir kusur yok. Artık nişanlısınız; kalbiniz onun." Prenses Öpüşmemizin anısı içimden geçip gitti. Son öpüşmemiz, dedim kendi kendime şiddetle, bir kapı kapandı, son bir veda.

Yüzü kül ve gölgeden ibaretti, gözleri ışıktan arınmıştı. İşte o zaman, başardığımı biliyordum. bağımızın ipliği. Uzaklaşmadan önce başını bana doğru eğerken sessizdi. Kafamı kaldırıp bakmadım.

Gittiğini gördüm. Sözlerim doğru çıkmıştı; ölümcül bir darbe, hızlı bir ölüm. Yine de bu içi boş bir zaferdi, ağzımda acı ve göğsümde pençeleyen bir ağrı bıraktı.

O gece uyku benden kaçtı. Huzursuzluktan rahatsız oldum. odamın dışındaki sütunlara tırmandım. Yeşim taşından yapılmış soğuk çatı kiremitlerinin üzerinde oturup gökyüzüne bakarken hafif bir esinti havayı karıştırdı. Ay karanlığın içinden parlıyordu. hafif, nazik ve yumuşak.

Bir şey hışırdadı - Wenzhi, kendini çıkıntının üzerine çekti. Yanıma uzanırken dış giysisini bir kenara attı.

"Bugün seni bekledim."

"Özür dilerim. Bugün olaylı geçti." Sanki saklayacak bir şeyim varmış gibi kelimelerimin tökezlemesinden nefret ediyordum. Oh, var, diye fısıldadı zihnim.

"Seninle sınıra gelemem," dedim ona.

Çenesi gerildi ama yine de şaşırdığını belli etmedi. General Jianyun tarafından çoktan bilgilendirilmiş miydi?

"Prens Liwei ile gitmeyin." Aniden konuştu Aciliyet. "Bu çok tehlikeli. Ölümsüzlerin Ebedi Bahar Ormanı'ndan uzak durmasının iyi bir sebebi var. Leydi Hualing'in kayboluşundan bu yana, bu yer hakkında söylentiler dolaşıyor; karanlık büyüler, düşman yaratıklar, sefalet ve ölüm."

Hissetmediğim bir kayıtsızlıkla omuz silktim. "Canavarlarla yüzleştim, hem de senin yanında."

İç çekişi serin havayı buğulandırdı. "Kendi güvenliğini hiç mi düşünmüyorsun?"

Israrı karşısında biraz şaşıracak kaşlarımı çattım. "Bu nasıl Xiangliu'dan daha tehlikeli olabilir? Vali Renyu'dan mı? Ya da Kemik Şeytanı mı?" Endişesini gidermeye çalışarak bir şeyler geveledim.

"Çünkü ben orada olmayacağım. Ya sana bir şey olursa?" Durakladı, "Nasıl hissettiğim umurunda değil mi?"

Endişesi beni etkiledi ama yine de etkilenmedim. "Biliyorum. Ama kendi başımın çaresine bakabilirim. Ne olursa olsun, karar verildi. Yarın yola çıkıyoruz."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yakında buradan ayrılacağımıza göre General Jianyun'un ne emrettiğinin bir önemi yok. Neden kendini gereksiz yere tehlikeye atıyorsun? Bunu Göksel Krallık'a olan sadakatinden dolayı yapmadığına eminim."

Sırtımı dikleştirdim, sözleriyle iğnelendim. Yapabilirdim kendimi korumak için. Geçmişte, o benim yardımına ne kadar sık geldiyse ben de onun yardımına o kadar sık gelmişim. Ve Göksel Krallık'a sadakat duymadığım yönündeki alayları... Bunun için bir hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. I

Burada görev yaptım çünkü bunun annemin özgürlüğüne yol açacağına inanmışım. Aldığım eğitim, inşa ettiğim itibar, aldığım hayatlar, bunların hepsi bir amaç için araçtı. burada geçirdiğim tüm zaman boyunca.

Yine de sesine sinen endişeyi ben de duydum. Açıklamaya çalıştım. "Bunu yapmıyorum çünkü emretti. Prens Liwei benden ona yardım etmemi istedi. Reddedemedim."

Wenzhi'nin yüzü karardı. "Ona hâlâ aşık mısın? Bu yüzden mi hiç değer vermediğin birini kurtarmak için hayatını riske atıyorsun? Seni onun için terk ettiğini unuttun mu? başka?" Sert sözleri bir kırbaç gibi şakladı.

Ona baktım, öfke damarlarımı yakıyordu. Liwei ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Liwei, lanetli aşkımdan da öte, benim dostumdu - hiç dostum yokken ve o kökler hayal kırıklığım ve incinmişliğimden çok daha derindi. Bana gösterdiği nezaket, ona borçlu olduğum ve geri ödeyeceğim bir borçtu.

"Bunu bana nasıl söylersin?" Öfkelendim. "Ben bir lokma şefkat için yalvaran aşık bir kukla değilim. Kendi hayallerim, kendi ilkelerim ve korumam gereken bir onurum var." Daha fazla açıklama yapacak durumda değildim, gitmek için ayağa fırladım.

"Bekle, Xingyin-"

Sesinde bir umutsuzluk notası vardı. Durdum ama dönmedim.

O kadar sessiz konuştu ki duymak için zorlandım. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Hayal kırıklığına

uğramıştım ve ...

kıskanç." Derin bir nefes verdi. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum.

dün anladım. Yanılıyor muydum? O zaman ne demek istediğimi anlamadın mı? Geleceğimize dair umutlarımı?"

İçimde hâlâ kaynayan öfkeye rağmen kalbim yumuşadı. Wenzhi'nin gördüğü tek şey Liwei'nin nişanlanmasıyla ilgili umutsuzluğumdu ve şimdi kızgın olması şaşırtıcı değildi. Yapması zor bir itiraftı ama bu ona benimle böyle konuşma hakkı vermiyordu.

Bakışlarını tutarak etrafımda döndüm. "Wenzhi, sen Benim sizinkine güvendiğim gibi siz de benim kararına güvenin. Yapmam gerektiğini düşündüğünüz şeyi yapmam için beni aşağılamaya veya suçlamaya çalışmayın. Beni eşitin olarak görmezsen birlikte nasıl bir geleceğimiz olabilir?" "Sen benim eşitimsin. Eşitten de öte." Wenzhi itti ayağa kalktı ve elimi sıkıca kavradı. "Sadece incinmeni istemiyorum."

Rüzgâr şiddetlendi ve saçlarımı yanaklarıma savurdu. Ben titrerken Wenzhi üzerindeki paltoyu çıkarıp omuzlarıma örttü ve koluyla beni kendine çekti. "Bana kendini güvende tutacağına söz ver. Bir şey yapmayacağına ... çok pervasızca" diye kulağıma fısıldadı.

İçimde bir gülme dürtüsü dalgalandı ve öfkemi dağıttı. Böyle bir şey söyleyecek kadar beni iyi tanıyordu. Ve ben de onu, daha fazlasını söylemekten kendini nasıl alıkoyduğunu hissedecek kadar iyi tanıyordum.

Çam iğnelerinin taze kokusu havaya yayılıyor, kalbimde bir ışık yakıyor ve süregelen gölgeleri kovuyordu. Wenzhi'ye karşı hissettiklerim daha önce Liwei'ye karşı hissettiklerimden farklı olsa da güçlüydü. Belki de Liwei'yle yaşadığım alev alev yanan, her şeyi tüketen tutku, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına dair aptalca bir masumiyetle dolu ilk aşkın baş döndürücülüğüydü. Daha sonra gelenler için, kalpler yaralandıktan ve sözler bozulduktan sonra biraz daha yavaş, biraz daha temkinli adımlar atılırdı. Ve belki de Wenzhi'ye olan hislerimin artan sıcaklığı tüm aşkların evrildiği şeydi.

Başımı omzuna yasladım. gerginlik azalıyor. "Söz veriyorum. Döndüğümde buradan birlikte ayrılacağız."

Orada sessizce durduk, cevabımı duyduğunun tek işareti kolunu bana dolamasıydı. İlk defa

Bugün huzurluydum. Sırlarımı ona açmak için içimde bir dürtü vardı ama bu gece değil, burada değil. Göksel'de Krallık benim gardımı hep düşürüyordu. Bir gün buradan uzaktayken ona annemden bahsedecektim.

Önümüzde uzanan gece ne kadar karanlıktı ama ayın ve yıldızların ışığıyla aydınlanmıştı, gündüz gibi parlaktı.

OceanofPDF.com

Ebedi Bahar Ormanı Ölümsüz Diyar'daki en güzel yerdi. Göksel Bahar Ormanı'nın İmparator bu ormanı gençliğinde, dünyanın ilk ağacından kesilen dallarla, büyülü bir nilüferin çiyle serpiştirerek kendisi dikmişti. Zarif ağaçların altında yüksek ağaçların gölgesinde kristal berraklığında göletler ve gümüşi nehirler, balıklarla parıldıyordu. Ormanın kalbinde dolaşanlar, dalları her renkten çiçeklerle dolu, sonsuz çiçek açan ağaçlardan büyülenmiş bir şekilde bahsederlerdi. Nektardan daha tatlı olan olgun meyveler, ağaçlar kadar bol miktarda yetişiyordu. yumuşak çimenlerin arasında kır çiçekleri. Pastoral mükemmellik orman kuşları, canavarları ve ölümsüzleri kendine çekmişti. İlk Çiçek Ölümsüzü olan güçlü Leydi Hualing bile bu yer tarafından büyülenmiş ve Göksel Krallık burada evini kurdu; şakayıklar, kamelyalar ve açelyalar onun ardından çiçek açtı. Ancak bu cennet uzun sürmedi. Leydi Hualing görevinden alındıktan sonra, artık çiçekleri dikmek için elini kaldırmadı, artık solmuş çiçekler. Ve o kaybolduktan sonra, yemyeşil gölgelikler kahverengileşti, parıldayan göletler kuruyarak batan çamur havuzlarına dönüştü ve ağaçlar bir daha asla çiçek açmamak üzere soldu.

Bulutumdan çıktım ve buranın derin sessizliğine vuruldum. Ne tek bir kuş civıltısı, ne de bir yusufçuğun kanat çırpışı. Ormanı beyaz bir sis örtmüştü, İstenmeyen bir soğukla sırlanmıştı. Ağaçlar uzun ve dimdik duruyordu, buruşmuş yaprakları sonsuz bir ölümle dallara yapışmıştı. Etrafa dağılmış, dipsiz derinliklerine çekilmemek için uzak durduğumuz bulanık havuzlar vardı. Durgun hava çürüme kokuyordu, ormanın adındaki vaatle hüznü bir alaydı bu. Gölge ve sisin içinde daha derinlere doğru yürürken, parmaklarım Anka Ateşi Yayı'nı sıkıca kavrarırken tüylerim diken diken oldu. Keşke Gökyüzü ateşi alevden daha güçlü olduğu için Yeşim Ejderha Yayını yanımda getirebilirdim. Ancak daha önce hiç ok atmadığım için onu kullanıp kullanamayacağımdan emin değildim. Ayrıca, yayı imparator adına talep edebilecek Göksel askerlerin önünde kullanmaktan da korkuyordum.

İki asker yolu gözlemek için önden koşarken, diğer sekiz asker kaldı. "Burada bir bulut çağırmanın faydası yok." Liwei açıkladı. "Sis çok yoğun ve bazı büyüler onu yerinde tutuyor."

"Onu yok edemez miyiz?"

"Bu basit bir büyü değil. Ayrıca, sis şimdilik izimizi gizliyor ve kimseyi uyarmak istemiyoruz. Varlık."

"Prenses Fengmei'yi nasıl bulacağız? Gözcülerle bile mi?" Ben sordum.

"Aurasını hissedebiliyorum, ancak yeterince yaklaşmam gerekiyor," dedi.

Onun ifşası beni iğneledi. Prensesle tahmin ettiğimden daha mı samimiydi? Kaçınmam gerektiğini kendime hatırlattım.

onunla konuşmak, zihnimin bu kadar derinlere dalmasını engellemek için.

Ancak, onun böyle bir endişesi yoktu. "Kaptan Wenzhi yakında Göksel Krallık'tan ayrılacak. Ne yapacaksınız? o zaman?"

Tavrı konuşkan, hatta hoş olsa da cevabım boğazımda düğümlendi.

O alçak ve ciddi sesiyle devam etti. "Sana olan hislerim değişmedi ama artık onlardan bahsetmeyeceğim. Dün söylediğin şey... benden istediğin şey. Haklıydın."

Başımı salladım, eğer bu doğruysa, şimdi üzerime çöken bu boğucu ağırlık neydi diye düşündüm. Kendime kızarak ellerimi sıktım. Wenzhi'ye olan hislerime rağmen Liwei'den nasıl hala etkilenebiliyordum? Bu kadar vefasız mıydım?

ve istikrarsız? Wenzhi'yle olan geleceğim umutla doluydu, geçmişteki pişmanlıklara saplanıp kalmamıştım ve bu mutluluk şansını bir kenara atmayacaktım.

Ayak sesleri temkinli ve yumuşak bir şekilde bize doğru geliyordu. Gözcülerden birinin yaklaştığını görmek için başımı kaldırdım. "Ekselansları, yaklaşık beş yüz adım ileride askerler var. Silahlı ve bir pagodayı koruyorlar."

"Dikkatli ilerleyin. Burada olduğumuzu bilmemeliler," diye uyardı Liwei.

Silahlarımızı çektik ve gizlice ilerlemeye başladık. Önümüzdeki açıklıkta sekiz katlı, neredeyse çevredeki ağaçlar kadar yüksek bir pagoda yükseliyordu. Katmanlı kuleler ufalanan ahşaptan yapılmıştı, kafesli pencereleri ve Süs saçakları, bir zamanlar parlak bir kırmızı olabileceken solmuştu. Kahverengi ve grilerden oluşan harap bir bulanıklık olan harap manzaraya ne kadar da kusursuz bir şekilde karışmıştı. Nasıl da Etrafını saran, parlak bronz zırhlara bürünmüş bir düzine askere rağmen ıssız görünüyordu.

"Zırhı tanıdın mı?" Ben sordum.

"Hayır ama bu kolayca gizlenebilir." Liwei bir an için gözlerini kapattı, kaşları çatıldı. "Prenses Fengmei içeride; onu hissedebiliyorum. Muhafızları dışarı çıkarmalıyız. sessizce, alarmı yükseltmekten kaçınmak için." Hepimize kısık sesle hitap etti. "Bize en yakın olanlardan başlayıp pagodaya doğru ilerleyelim. Çıglık atmalarını önlemek için hızlı olmalıyız, yoksa prenses tehlikede olacak."

Liwei'nin işaretiyle, en yakındaki muhafızın göğsüne saplanan alevli bir ok fırlattım. Boğuk bir gurgle gibi boğazından yuvarlandı, yanındakini vurdum, yere yığılırken gözleri şişti. Liwei ve onun

Savaşçılar kalan askerlerin etrafını sarmak için hızla hareket ederek, boğuk nefesler ve fısıltılı çığlıklardan oluşan uğursuz bir koro eşliğinde onları yere serdi.

Çatışma sona ermişti. Alnımda boncuk boncuk ter olmasına rağmen

Tenimi örten soğukluk. Kolay olmuştu, çok kolay. Liwei'nin bakışları benimkilere döndü ve dile getirilmemiş şüphelerimi yankıladı.

"Pagoda," dedi. "Orada daha fazla muhafız olabilir-"

Ormandan bir kükreme yükseldi ve sözlerinin geri kalanını bastırdı. Bir düşman seli bize doğru akıyordu.

Güneş ışığı bronz zırhlarına vurarak açıklığa akın etti.

Liwei kılıcının bir darbesiyle ikisini yere serdi. Ona doğru koşan bir diğerini vurdum; tam o sırada bir düşman askeri ayaklarımın dibine baygın bir şekilde yığıldı. O kargaşada onu duymamıştım. Beni yakalayabilirdi.

Göğsünden çıkan o garip siyah tüylü ok olmasaydı habersizdi.

Okçuyu aramak için arkamı döndüm ama Liwei "Prensesi getirin!" diye bağırdı.

Kılıcını kaldırdı, geniş bir kavis çizerek savururken alev alev yanıyor, etrafını saran saldırganları geri püskürtüyordu. Silahları gümüş ve altın gibi parlıyordu, bazıları ise

Ellerinde koyu metal zincirler taşıyorlardı. Onu esir alacaklarından bu kadar emin olmaları beni çileden çıkarmıştı. Savaşçılarının geri kalanı onun etrafında öfkeli bir savaşa girmişlerdi, sayıca azdılar ama yerlerini koruyorlardı.

Hâlâ bir şansımız vardı. En azından şimdilik. Eğer prensesi zamanında bulabilirsem.

Kalıp savaşmak istedim ama pagodaya doğru koştum, Dışarıdaki savaşı Liwei ve diğer Göksellere bıraktım. Kendime hararetle şunu hatırlatsam bile korku kalbimi dilimledi

Liwei'nin kılıç kullanma becerisi ve güçlü büyü. Ben dönene kadar onları uzakta tutabilirdi. Prenses Fengmei'yi ne kadar çabuk bulursam, hepimiz buradan o kadar çabuk kaçabilirdik.

lanetli yer.

Ahşap merdivenleri hızla çıktım, yarı yarıya her köşede muhafızlarla karşılaştım. Yine de tek bir düşmanla karşılaşmadan en üst kata ulaştığımda burası tuhaf bir şekilde ıssızdı. En üstteki kalın ahşap kapıyı zorlayarak açtım ama kapı sağlam duruyordu. Artık sabırsızlanarak, kilidi parçalayan bir hava patlaması çağırdım.

Prenses Fengmei ayağa fırladı, parçaların arasında Tahta ve kıymıklar yere saçılmıştı. Kalp şeklindeki yüzü solgundu ve kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Dehşet içinde çılgılık mı atacağını yoksa rahatlatarak ağlayacağını mı bilememiş gibi boş boş bana bakıyordu. Başı bir tarafa eğikti.

Beni inceledi, belki de daha önce nerede karşılaştığımızı hatırlamaya çalışıyordu.

"Ben Göksel Ordu'danım. Sizi kurtarmak için buradayız. Çabuk, Prens Liwei saldırı altında!" Sesim aciliyetle titriyordu.

Liwei'nin adından bahsedilince yüzü aydınlandı. bileklerini bana doğru kaldırdı. Bilekleri ince bir zincirle birbirine bağlanmış siyah metal kelepçelerle bağlıydı.

"Çıkarabilir misin

Bunlar mı?"

Kılıcımı çektim ve narin zincire vurdum. Kılıç geri tepti, kolum zonklamaya başladı ama metalde en ufak bir çizik bile oluşmadı. Zincirin halkalarını kesmek de işe yaramadı, çekiçle vurmak da bir çentik açmadı. Bu sırada zihnim aşağıdaki Liwei'yi düşünerek öfkeleni, oklar ona doğru uçuyordu.

korumasız sırtına, bıçaklar göğsüne saplandı.

"Kıpırdamadan dur." Bir ok çektim ve sağ elinin etrafındaki kelepçeye doğru fırlattım. Kıpırmızı ateş metalin üzerinde dalgalandı, parçalanmadan önce çatlaklar belirdi. Okumla birlikte

Bir sonraki nefeste sol bileğine bir kurşun daha sıktım,
ikinci kelepçe de düştü.

Prenses Fengmei'nin dudakları titreyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Siz . . . çok iyi atış yapıyorsunuz," dedi usulca, yüzünü kaplayan siyah saç bulutlarını fırçalayarak.

Narin güzelliği kalbimde bir sızıya yol açtı. Sertçe yutkundum ve eğilerek ayaklarının etrafındaki kırık metal halkaları attım. Tenime yapışan buz gibi acıtıyorlardı.

"Bu zincirler de ne?"

Omuzları çöktü. "Hiçbir fikrim yok. Onları bana taktıklarında enerjimi çekemedim."

Midem şiddetle çalkalandı. Bu zincirler . . . Ben Aşağıdaki askerlerin onları taşıdığını gördüm. Doğu Denizi'nde Liwei bana Gölge Tepe'de bulunan ve bir ölümsüzün güçlerini bağlayabilen cevherden bahsetmişti.

"Acele et!" Onu ayağa kaldırdım. "Prens Liwei tehlikede!"

Havada bir şey ıslık çaldı; her okçunun ezbere bildiği bir ses. Prensesi sürükleyerek kendimi yere attım. Kestiğim yerden sızan kana şaşkınlıkla bakarken acı kolumu kesti. Pencereye doğru koştum, Başımı bir santim kaldırdığımda keskin bir parıltının bana doğru fırladığını gördüm. Eğildim ve bir ok daha odaya saplanırken kendimi yere bıraktım.

Alev alev yanan bir ok çektim ve pencereden içeri fırlattım. Bir sonraki anda, iki ok bana doğru fırladı, yere çarparken kıl payı ıskaladılar. Dişlerimi sıktım. Bu okçu müthişti. Herhangi bir kurtarıcı çoktan vurulup ölmüşken burada hiç muhafız olmaması şaşırtıcı değildi. Siyah ok kılıfı tanıdıkta.

-Dışarıdaki saldırganı vuran okun aynısı. Başından beri hedef ben miydim? Okçu daha önce ıskalamış mıydı? Bu kişinin becerisi göz önüne alındığında bu pek mümkün görünmüyordu - ama bu okçunun beni kurtardıktan sonra öldürmüş olması fikri daha da imkânsızdı.

Görünmeyen saldırganıma öfkelenerek nefesimi içime çektim.

Değerli zaman akıp gidiyordu. Eğer bu zincirler

bir ölümsüzün büyüsu karşısında Liwei'nin hiç şansı olmazdı. Bir ok daha çektim ve düşmanımı ilk kez görebilmek için sıçradım. Uzun boylu bir figür -bir adam- geniş bir ağaç dalının üzerinde duruyordu, okunu çekmiş hazır bekliyordu. Yüzü bir miğferle gizlenmişti ama gözleri gümüş gibi parlıyordu ve beni delip geçiyordu. Şaşırmıştım, parmaklarım ipin üzerinde gevşedi, alev kayboldu. Kendimi hazırladım, şimdi bir okun içime saplanmasını bekliyordum ... ama okçu silahını indirdi. Bir kalp atışı sessizliğinde birbirimize baktık, sonra geriye, gölgelere doğru adım attı ve gözden kayboldu.

Bunu düşünecek zaman yoktu. Birlikte merdivenlerden inerken Prenses Fengmei'nin elini tuttum, savaşın hiddetine doğru -ancak bir mezarlığın ölümcül sessizliğinde ortaya çıkmak için. Cesetler etrafa saçılmıştı, bronz zırhlar içinde düzinelerce ceset. Ölen Göksellerin zırhları olan altın ve beyaz renkte on tane saydığım da moralim bozuldu. Birinden diğerine koştum, her birini aradım.

herhangi bir yaşam belirtisi için. Ancak gözleri boştu, auraları hiçliğe dönüşmüştü.

"Prens Liwei nerede?" Prenses Fengmei dehşet içinde katliama bakarken sesi titriyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, üzerime çöken ve etimi taşa çeviren dehşet dışında her şeye karşı hissizleşmişim.

Azalan ışık sisin içinden süzülerek ağaçların etrafında ürkütücü bir hale oluşturunuyordu. Prenses Fengmei ve ben Liwei'den bir iz bulmak için ormanda dolaştım. Her adımda kalbim biraz daha umutsuzluğa gömölüyordu. Beni saran panik yüzünden zar zor nefes alabiliyordum ama onu bulmak için duyduğum umutsuz ihtiyaç beni harekete geçirdi.

Hıçkırıkları şaşkınlığımı delip geçti. "Prens Liwei güçlü ve kuvvetli. Belki de kaçmıştır. Ya da yaralanmış ve bizi bulamıyor olabilir." Sesim boş, sözlerim yanlış çıkıyordu. Henüz hayattayken bizi terk etmiş olamazdı.

Başını salladı, zayıf teselli elime tutunurken sıkıntısından hıçkırıyordu. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Ama Prens Liwei tehlikede olsaydı ya da ... ya da yaralansaydı buna dayanamazdım." Gözlerinden bir kez daha yaşlar süzölürken sesi kesildi.

Bir an sinirlendim, sinirlerim çoktan bozulmuştu. Şu anda bakıcılık yapmak istemiyordum.

onu bulmak istedim. Liwei'nin çığlıklarını nasıl takip edebilirdim? Eğer peşimizde bir düşman olsaydı, çoktan yakalanmış ya da ölmüş olurduk. Yine de ona bağırma dürtümü bastırdım,

Bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

"Onu bulacağız," dedim ona. İkimiz için de bir söz.

Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendiğinde bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. "Seni şimdi tanıdım. Prens Liwei'nin yoldaşıydınız. Ziyafet gününde tanışmıştık."

"Evet. Köşkte." Uzun zaman önce yaşadığım o günlere ve o zamanlar kalbimi dolduran neşeye duyduğum özlem beni sardı.

İç çekti. "Naziktin. Şimdi olduğun gibi."

Utanç midemin çukurundan yüzüme doğru yükselirken sessizliğe gömüldüm. Hayır, nazik davranmamıştım - ne şimdi ne de o zaman. İlk seferinde onun kim olduğunu fark etmemiştim. Ve sonra, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememişim, belki de şimdi bildiğim şeyi keşfetmekten korkuyorum - Prenses Fengmei, Liwei için iyi bir eş olurdu. Ondan hoşlanmasaydım çok daha kolay olurdu.

"Ekselansları ve siz iyi arkadaş mısınız?" diye sordu.

Etrafımızı inceleme bahanesiyle bakışlarım onunkilerden kaydı. "Evet, öyleyiz." Daoming Öğretmen'in beni azarlayacağı gibi yarım bir cevap.

O sertleşince ben de sertleştim, beni yalan söylemeye zorlayacak bir şey sormasından korktum. Onu kaldırdığında Başını omzumdan kaldırarak belimi saran kemeri işaret etti. "Bu neden parlıyor?"

Gökyüzü Damlası Püskülü. Bir zamanlar berrak olan mücevher parlak kırmızı renkte parlıyor, garip bir enerjiyle titreşiyordu. Kendimi zorladım İçimde yeniden kabaran dehşeti dizginlemek için derin nefes aldım. Liwei tehlikedeydi ama bu aynı zamanda onu şimdi bulabileceğim anlamına da geliyordu.

Prensesi ağaçların olduğu bir çalılığa çektim. "Burada bekle. Saklan. Ses çıkarmamaya çalış. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Şafağa kadar dönmezsem, kuzeye doğru git.

Ormanın dışındasın, bu taraftan," diye işaret ettim, belki emin değildir diye. "Yine büyün var. Kendini koru ve sana zarar vermeye çalışan herkese saldır. Dışarı çıkınca, "Seni eve götürmesi için bir bulut çağır."

Kemerimi karıştırdım, bir haer çıkardım ve ona uzattım.
Tek kelime etmeden aldı, tutuşu gevşekti ve

belirsiz.

"Parmaklarını kabzanın etrafına sıkıca sar," diye talimat verdim. "Bıçak senden uzağa bakacak ve yukarı eğik olacak. Eğer saldırmak zorunda kalırsan, tereddüt etme."

Başını sallarken gözleri korkuyla irileşmişti. Onu terk ettiğim için suçluluk duyuyordum ama zamanım azalıyordu. Ayrılırken, saklandığından emin olmak için bir kez etrafımda döndüm.

Bacaklarım ateş gibi yanana kadar koşmadan önce gözden kayboldu.

Gökyüzü Püskülünün çekişini dar bir alana kadar takip ettim.

bir dağın eteklerinde açılıyordu. İçindeki tehlikeleri umursamadan içeri süzüldüm. Zifiri karanlık, parlayan Belimdeki kırmızı mücevher duvarlara tehditkâr bir ışık saçıyordu. Nemli hava bayattı, küf ve çürümeyle doluydu; ciğerlerime dolduğunda öğürdüm. Keskin bir köşeyi döndüğümde

Engibeli zeminde tökezledim, düşerken avuç içlerim sıyrıldı.

Uzaklardan sesler süzülüyordu. Eğildim, dar patika boyunca sürünerek sese doğru ilerledim, ileride ışık gördüğümde daha hızlı hareket ediyordum. Geçit geniş bir çıkıntıya açılıyordu, ben de üzerine tırmanarak aşağıdaki geniş odaya baktım.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Liwei bir sandalyenin üzerinde, Prenses Fengmei'yi zapt etmek için kullanılan kelepçelerin aynısıyla zincirlenmişti. Keçeleşmiş saçlarından akan kan yüzüne damlıyordu. Alnında derin bir yara açılmış, bir yanağında koyu morluklar oluşmuştu. Aurası bir şekilde azalmıştı, düzensiz bir ritimle titriyordu. Yine de sanki zincirlerle bağlı değil de bir tahtta oturuyormuş gibi başını dik tutuyordu. I

muhafızlarını aradı, aralarında garip okçunun izini bulamayınca rahatladı - o tek başına bir zorlu bir rakipti. Onlar düşmeden önce Göksel askerler tarafından öldürülmüş müydü?

Bir aura dikkatimi çekti, diğerlerinden çok daha güçlüydü - güçlü ve topraksı, çingiraklı ve uyumsuz. Söyleyebildiğim

kadarıyla askerlerden gelmiyordu, onun yerine

Liwei'nin önünde duran kadın. Kalkık gözleri bronzun zengin bir tonuyla parlıyordu ve yüzünün alt yarısı şeffaf bir peçeyle örtülü olsa da teni yeni yağmış kar kadar açıktı. Kıpırmızı şakayıklar vermilyon rengi elbisesinin üzerine işlenmişti ve ipek yapraklarını açarak parlak altın rengi organlarını ortaya çıkarıyordu. Kuşağının içine bir küme kamelya sıkıştırılmıştı.

Yukarıdaki çıkıntıya çömeldiğimde, çürümeye dair en ufak bir ipucu ile iğrenç derecede tatlı bir çiçek kokusu yakaladım.

"Bir ejderhayı tuzağa düşürmek için bir kuş kullandım." Sesinde yoğun bir memnuniyet vardı. "Hünerlerinle ilgili onca hikâyeden sonra, tuzağıma bu kadar kolay düşmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Ekselansları."

Liwei'nin çenesi sıkıştı, kasları sanki görünmeyen bir düşmanla boğuşuyormuş gibi gerildi. "Nedir bu Zincirler mi?" diye sordu sonunda.

"İblis Diyarı'ndan bir hediye. Metalden dövülmüş Baban tarafından yasaklanan sanatları kullanarak ölümlüler dünyasında." Onun çırpınışlarını izlerken sıkılmış bir ses tonuyla, "İstediğin kadar dene ama bunlar üzerinde olduğu sürece büyün bir işe yaramaz," dedi.

"Leydi Hualing, bunu neden yapıyorsunuz? Neden İblis Âlemi'yle müttefik oldunuz?" Liwei talep etti.

Leydi Hualing, tahttan indirilen Ölümsüz Çiçek mi? Ormanı terk ettiğini ya da bir cinayet sonucu ortadan kaybolduğunu sanıyordum. Onun bu karanlık mağaralarda yaşadığını hiç hayal etmemiştim.

"İnzivaya çekilmeyi seçene kadar krallığımızın en büyük ölümsüzlerinden biriydin. Gerçekten istiyor musun Ölümsüz Diyar'a ihanet etmek mi?" Liwei devam etti, tehlikeye rağmen sesi sakindi. Belki de hâlâ onu mantığıyla etkilemeyi umuyordu.

Sonra acı ve neşesiz bir sesle güldü. "Krallığa ihanet eden ben miyim? Bu hayatı ben mi seçtim sanıyorsun? Bırak da anlatayım.

Sana gerçek hikayeyi anlatayım, küçük prensim. Uzun zaman önce, baban ve ben bu ormanda tanıştık. Annenle

yeni evlenmişti ama bu bana kur yapmasına engel olmadı."

Liwei sandalyesinden doğruldu, ancak iki muhafız avuçlarını omuzlarında kenetleyerek onu geri çekti.

Anılarının içinde kaybolmuş, fark etmemiş gibi görünüyordu. "Ne zaman kaçabilse buraya gelirdi. Bana Göksel Krallık'ta bir saray teklif etti. Ben reddettim. Onun lütfuna minnettar olan alçakgönüllü bir saray mensubu değil, krallığın en şanlı tanrılarından biriydim." Yüzüne bir yumuşaklık yayıldı. "Şakayıkların çiçek açtığı bir bahar akşamı bana bir yemin etti. Anka Krallığı'nı kızdırmayı göze alacak kadar güçlendiğinde benimle evlenecekti, beni imparatoriçe ile aynı rütbeye yükseltti."

Liwei başını iki yana salladı, yarasından akan kan yanağına sıçramıştı. "Babam asla böyle pervasızca bir söz vermezdi."

"Aşık olanlar genellikle tutamayacakları sözler verirler," diye hırladı. "Haber annenin kulağına ulaştığında, tehditlerini ve zehrini kusarak beni ziyaret etti. Gitmeden önce de bana bir hediye verdi." Mağaranın ışığı titrerken Leydi Hualing peçesini kaldırdı.

Yüzünün klasik ovalinde, dolgun dudakları canlı bir kırmızıydı, burnu zarifçe kemerli. Her iki yanağında da birer tane olan ince, soluk yara izleri beni şaşırtıyordu; o kadar hafiflerdi ki zar zor farkedilir.

Peçe bir kez daha düştü. "Yara izleri Anka Peçeleri asla iyileştirilemez. Sonsuza dek bu iğrenç izlerle yaşamak zorundayım."

İmparatoriçe'nin parmaklarını kaplayan ve parmaklarını kolayca tırmıklayabilecek o keskin altın kılıfları hatırlayarak irkildim.

Etten ve kemikten. Ama Leydi Hualing'in düşündüklerine rağmen yine de güzeldi. Midemi bulandıran şey yüz ifadesindeki acımasızlıktı.

"Bir açıklaması olmalı. Ya annemin görünümüne bürünen bir ruhsa?" Liwei itiraz etti.

"Seni cahil çocuk. Anka Peçelerini başka kim takıyor? Bu kadar yalnızken başka kimi tehdit etmişim?" diye alay etti. "Daha da kötüsü, baban, vefasız korkak, beni terk etti."

Ben. Bir vuruşta gzelliğim elimden alındı, aşkım tarafından ihanete uğradım, unvanım elimden alındı. En çok değer verdiğim şeylerden. O zamandan beri hayatım sefalet ve pişmanlık içinde geçti."

Liwei'nin yanağını okşamak için parmaklarını uzattığında, Liwei onu esir alanların izin verdiği ölçüde geri çekildi. "Bu yüzden, işkencecilerimin elinden

Her şeyden çok değer verdikleri bir şey var. Sen, onların oğlu. En nefret ettiklerim tarafından en çok sevilen kişi."

"Leydi Hualing, ne yaptığınızı iyi düşünün. Bu en yüksek seviyede ihanet. lmsz Diyar'dan dışlanacak, hem Gökseller hem de müttefiklerimiz tarafından avlanacaksın.

Buraya inecekler ve-"

Kahkahası tiz ve hırıltılıydı. Ve durduğunda, gülümsemesi doymuş bir tilkinin glmsemesiydi. "Ben aptal değilim, Majesteleri. Geldiklerinde burada olmayacağım. Yaşam gücünüzü İblis Kral'a sunduğumda, onun sonsuz minnettarlığını kazanacağım. Bir gelin hediyesi, eğer öyle demek isterseniz.

Belki o zaman lanetli ebeveynlerinizi yenebilir ve Göksel Taht'a oturduğunda yanında ben olurum. Sonunda imparatoriçe," diye böbürlenerek bir yüzük setini kaldırdı Kötücül bir ışıkla parlayan oval bir ametistle.

Bunu görmek içimde derin bir tiksinti uyandırdı, açıklanamaz ve tuhaftı. Liwei'nin yaşam gücü hakkında ne demek istedi?

En ufak bir korku belirtisi göstermedi. "Leydi Hualing, size büyük bir haksızlık yapıldı. Beni serbest bırakın, ben de size Söz veriyorum, bu konuyu araştıracaağım. Sana yapılan her yanlış düzeltilecek. şeytan Kral'ın vaatlerine kanmayın. İhaneti sınırsızdır."

"Aileninki de öyle," diye tıslayarak yüzüğü adamın alnına bastırdı.

Liwei'nin boynundaki kordonlar gerilirken yüzü acı içinde sıkıştı. Ametist altın ışıltısıyla parladı, sadece Göz kapakları kapana kısılmış bir pervanenin kanatları gibi çırpınarak kapanmadan önce.

İçimde bir şeyler koptu. Hiç düşünmedim. Öfkeyle dolan ellerim kendi iradesiyle hareket etti ve Leydi Hualing'in koluna saplanan ateşli bir ok fırlattı. Çığlık atarak elini Liwei'den çekerken muhafızlar yardımına koştum. Liwei'nin kelepçelerine bir ok nişan aldım, tıpkı prenesten attığım gibi. Ancak öfkemden çok fazla titriyordum ve onun yerine bilekleri arasındaki zincire isabet etti. Parçalandılar, Liwei yere yığıldı. Sonra kıpırdandı, gözleri açılıp bana sabitlendiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, şoktan irileşmiş ve okuyamadığım bir duyguyla parlıyordu. Hareket edemeden muhafızlar hızla etrafını sardı, kalkanları üzerlerinde parıldıyordu. İçimi bir soğukluk kapladı, onlara ok üstüne ok atarken korku öfkeyle karıştı - ta ki bariyerleri kırılıp hasat zamanındaki pirinç sapları gibi düşene kadar. Kendimi taş zemine doğru fırlattığımda, büyü ve oklar bana doğru savrulmaya başladı.

Güvenlik. Hızla yoruluyordum; enerjimi korumam gerekiyordu.

Aklım, Leydi Hualing ve aşağıdaki muhafızlarının dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu, böylece Liwei'yi kapıp kaçabilirdim. Ama sonra hava sihirle titreşti. Zengin toprak ve metal kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. A

Parlak yeşil yosunlar çıkıntının üzerinde süzülüyor, dökülen su gibi yayılıyordu; dikenli kökleri derinlere batıyor, çatlaklar

Taşın üzerinde çizgiler oluşturunuyordu. Sıçradım ve geri çekildim,

çıkıntı parçalanmadan bir kalp atışı önce kendimi korudum. Havaya çakıldım, hiçliğin içine düştüm. Liwei'nin çığlığı kulaklarımı deldi, adım söyleyerek çaresizlik içindeydi. Aşağıda, Leydi Hualing elini bana doğru uzatarak kalkanımı yok etti. Artık korunmadığım için ayaklarım mağaranın sert zeminine çarptı ve yuvarlanırken dizlerimin bağı çözüldü. Yana doğru yuvarlandım ve askerler etrafımı sararken ayağa fırladım. Şimdi daha azdılar ama

Yaralanmadan üstesinden gelebileceğimden çok daha fazlasıydı. Keşfedilmeme neden olan dikkatsizliğime lanet ettim. Şimdiye kadar daha iyi onları habersizce avlamak için saklandılar. Ama ne

Liwei bu kadar tehlikedeyken ne yapabilirdim ki?
Muhafızlar mızraklarını bana doğru savururken, enerjimi
çektim ve Leydi Hualing ile askerlerini
kaya duvarları.

Etrafımda dönerek Liwei'ye doğru koştum ama
askerler -kalanlar- etrafını sardı, bazıları onu sıkıca
tuttu. Leydi Hualing bana doğru yaklaştı,
Mücevherli saç tokaları sarmal saçlarından sarkıyordu.
Peçesi yırtılmıştı, yara izleri şimdi solgun saçlarına
Cildinin öfkesi.

"Kimsin sen?" Sesi tehditle doluydu.

Cevap olarak yayımı çektim ve bir alev okunu ona
doğrulttum. "Dur yoksa o ölür," dedi sert bir sesle, eliyle
askeri işaret ederek
yanında mızrağının ucunu Liwei'nin boynuna bastırdı.

Bir anda parmaklarımı gevşemeye zorladım, alevli ok
kayboldu.

Leydi Hualing'in bakışları yüzüme kaymadan önce Anka
Ateşi Yayına sabitlendi. "Ah... okçu. İlk Okçu, sana böyle
mi diyorlar? Senin hakkında çok şey duydum.

başarıları." Sesi meraklıydı. Hatta meraklanmış.

"Yeteneklerinizin Göksel Krallık'ın hizmetinde heba olması
ne yazık."

"Sana benden kim bahsetti?" Ünümün bu ücra yere kadar
yayıldığına inanacak kadar kibirli değildim.

Cevap vermedi, sadece çenesine vurdu, görünüşe göre
düşüncelere dalmış. "Veliaht Prens'i korumak için
gösterdiğin gayret takdire şayan, ama seni ölümden başka
bir şeyin beklemediği bu yere gelmeye cesaret ettin. Unutun
onu. Göksel Krallık'a karşı bize katılın. İblis Âlemi seni çok
iyi ödüllendirecektir. Her türlü mevki, her türlü onur senin
olacaktır."

"Asla." Reddiyem patladı, ancak bir sonraki anda kendimi
böyle ifşa ettiğim için kendime lanet ettim. Daha akıllıca bir
yol

teklifine ilgi gösteriyormuş gibi yapıp güvenini kazanmak
ve böylece kaçma umudu elde etmek olabilirdi. Ama bu
her zaman

Zayıflığım, kalbim bulanıkken net düşünememem.

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Oh, bu daha çok

Sadakat ve görevden çok daha fazlası, değil mi?" diye keyifle nefes aldı. "Bir kraliyet mensubuna aşık bir asker mi? Ne yapabilirsin ki

Göksel Veliaht Prens'e, onun hizmetindeki hayatınız dışında bir şey sunmanız mümkün mü?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkıştı Liwei. "Xingyin, gitmelisin. Şimdi." Son kelimeleri bir yalvarış gibi söyledi, sesinde aciliyet zonkluyordu.

Ama gidersem ölecekti. Tek başına.

"Ah, Majesteleri. Görünüşe göre itibarınız sandığımız kadar onurlu değil," diye alay etti Leydi Hualing. "Asla evlenmeyi umamayacağın bir halktan biriyle oyalanıyorsun. Sen gerçekten de babanın oğlusun, kendi zevkin için çiçekleri koparıyor ve solunca da bir kenara atıyorsun."

Bana doğru döndü, bakışları niyetli ve araştıracıydı. "Onun nişanlı olduğunu biliyor musun? Kraliyet soyundan gelen, güzelliği, gücü ve cazibesi olan biriyle. Kurtarmak için hayatını tehlikeye atacağı bir ödülle... Tıpkı senin onu kurtarmak için kendini feda ettiğin gibi."

Prenses Fengmei'yle ilgili her kelime, tıpkı nişanlandıkları gece olduğu gibi beni bıçaklıyordu. Kendimi bu tür duyguların üstünde görüyordum, ama bu kadar kolay diriltilebiliyorlarsa ... hiç özgür olabilecek miydim? İçimden korkunç bir düşünce geçti. kötü sözlerinde doğruluk payı vardı. Buraya Liwei'yi kurtarmak için gelmişim, ama hiçbir şey başaramayacaktım.

benim ölümüm. Peki ya ben ölürsem, anneme ne olacaktı? Benim sefil kaderimi asla öğrenemeyecekti.

önce babamı, sonra da

Sonra da benim için. Neden benden ayrılan, belki de beni hiç sevmeyen biri için her şeyi feda etmişim?

Beni duraklatan gözlerindeki parıltıydı. Beni iyice kıskırtmış, en acımasız düşüncelerime ses vermişti- Gecenin derinliğinde benimle alay edenler. Beni

kıskandırmak, kendi değeriinden şüphe ettirmek istiyordu.
Nefretin pençelerini kalbime geçirmesine izin vermek için.
I

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. İlgisini çekmem, saldırmak için zaman kazanmam ya da onu aceleciliğe kışkırtmam gerekiyordu. Dikkatinin tekrar Liwei'ye ve onun için planladığı iğrenç şeylere dönmesine izin veremezdim.

"Evet, bir zamanlar birlikteydik," diye itiraf ettim duraksayarak. "Şimdi Ekselansları ve ben yollarımızı ayırdık."

"Bu senin seçimin miydi, yoksa onun mu?" Dudakları cevabı zaten biliyormuş gibi kıvrıldı.

Başka tarafa baktım, sorusu beklediğimden daha derindi.

Leydi Hualing sanki onun güvenilir bir arkadaşıymışım gibi duygularla, "Hayat aşksız daha iyi olurdu," dedi. Sanki aynı fikirdeymişiz gibi.

Sözleri içimde yankılandı. Birini kapatmak Sevgiye -tüm sevgiye-, mutluluğa giden tek yola? O uzun sefalet ayları boyunca ben de böyle hayal etmemiş miydim? Gerçekten de en karanlık anlarım sevdiklerimden ayrıldığım zamanlardı. Ve yine de hayatımın en mutlu zamanları

onlarla birlikte olduğunu söyledi. Ama onunla aynı fikirde değildim. Aramızda bir bağ olduğuna inanıyor gibiydi. Bende kendinden bir parça mı görüyordu? Bu fikirden ürperdim, ancak şimdi bu düşüncayı geliştirmek için temkinli davranacaktım.

onu daha iyi yakalamak için illüzyon.

"Belki de haklısın." Sesimin sertleşmesine izin vererek söyledim. "Aşk bana iyi hizmet etmedi."

"Ben de öyle." Leydi Hualing'in göğsü kabardı. "Ben bir şey istemedim.

İmparatorun sevgisine karşılık verene kadar beni sahte vaatlerle kandırdı. İncindiğimde ve korktuğumda, onun tesellisini arzuladım. O asla geri dönmedi. Onun yüzünden her şeyimi kaybettim, daha önce sahip olduğum mutluluğu bile. Beni bu kadar inciteceğine ölmesini tercih ederdim. Her şeyimi.

Şimdi tek istediğim beni alçaltanlara borcumu ödemek."

Sözlerindeki sertlikten içten içe irkildim.

Bedduasını öfkeyle değil, kalbinin derinliklerinden kopup gelen ateşli bir dilek olarak etmişti.

"Fikirlerini asla değiştirmeyecekler," diye devam etti Leydi Hualing, sesi alçak ve samimiydi. "Göksel soylular gururlu, soğuk ve inatçıdır. Onların sevgisi bir kez kaybedildiğinde asla geri kazanılamaz. Kendine sor, bunu neden yapıyorsun? Sırf prensesiyle evlendikten sonra senin hatıranı yaşatabilsin diye mi? Mezarının başında gözyaşı mı dökeyim? Bu kadar büyük bir fedakarlık için bu kadar önemsiz bir teşekkür. Hayatını bir kenara atma."

O zaman anladım, durumlarımızın benzer olduğuna inanıyordu. Ben de umutsuz bir aşk tarafından tuzağa düşürülmüştüm; ben de Hem de zalim sevgilisinin oğlu tarafından. Ve yaptıklarım kaybettiklerimi geri kazanmak için umutsuz bir çabaydı. Dişlerim dudağıma battı, bir ses çıkana kadar daha sert ısırdım.

Tuz ve demirin sıcaklığı ağızıma fışkırdı. Onun gibi ben de aşkı aramamıştım. Hayatım onsuz dolu dolu geçmişti. Yine de içime işlemişti, ince bir koku gibi duyularıma sızmişti.

Ta ki düşen bir çiçekte güzelliği ve bir fırtınada keyfi bulana kadar. Ancak, bana verdiği neşenin karşılığını Kederimi on katına çıkardı. Kalbimin iyileşiştiğine inandığımda bile, yaralar kaldı ve onun elinin bir dokunuşuyla yeniden açıldı.

Bunu neden yaptım? Sorusu tekrar içimde yankılandı. Liwei'yi takip ettiğimde tehlikeleri biliyordum.

ama bir kez bile tereddüt etmedim. Tek düşüncem ona yardım etmektir. Tek korkum onun içindi.

Güvenlik. Ama yanılıyordu; onu geri kazanmaya çalışmıyordum. Kendime söylediğim gibi dostluk için miydi? Yoksa onun iyiliğine olan borcumu ödemek için mi? Cevap

Zihnimin sınırlarında gizlenirken benden kaçtı.

Başımı kaldırdım, gözlerim Liwei'ninkilerle çarpıştı ve o anda bir şimşek gibi çaktı. Anlamak için mücadele ettiğim şey. Bu kadar çok savaştığım şey daha önce. Açığa çıkması felaketim olabileceği için

bilmekten korktuğum şey. Öyle gururlu sözler ki onunla onur ve görev hakkında konuşmuştu. Yalan, hepsi yalan.

Liwei'ye hâlâ aşıktım.

Tüm bu zaman boyunca kendime ona karşı hissettiklerimin geçmişten kalan bir kalıntı, süregelen bir çekim olduğunu söyleyip durdum. Gururum ona tutunmama izin vermiyordu ama yine de gitmesine izin vermek istemiyordum. Kendim böyle bir şey yapamazken, ona bizi unutmamasını söylemiştim. Her gelişinde, gizli bir parçam onun beni hâlâ önemseydiğini bilmekten mutluluk duyuyordu. Ona karşı olan soğukluğum, duygularımı kendimden bile saklamak için kullandığım bir maskeden başka bir şey değildi - onu hâlâ sevdiğimi ve asla vazgeçemediğimi.

Liwei'ye yaklaştım, artık neredeyse titriyordum. Askerlerin yüzleri arka planda bulanıklaştı; tek gördüğüm oydu. Bir anahtarla, gömülü sırları ortaya çıkardım kalbimin derinliklerinde. Eğer ona şimdi söylemezsem, bir daha asla böyle bir şansım olmayabilirdi.

"Seni seviyorum." Gözlerime yaşlar doldu. Bunları ne gizleyebildim ne de göz kırpabildim. "Seni o zaman sevmiştim. Seni hala seviyorum. Seni unutmaya, duygularımı yok etmeye çalıştım. Ama başaramadım."

Göğsümde ağır bir şey gevşedi ve düştü, şimdiye kadar taşıdığımı fark etmediğim bir yük. Ona bakarken bir anlığına geçmişimizde kayboldum. Bu çürümüş mağaranın durgun havasında, neredeyse o tatlı kokuyu alabiliyordum. şeftali çiçekleri.

Kendimi şimdiki zamana, tehlikeye geri çektim. Liwei'nin gözleri benimkilere sabitlenmişti, dudakları konuşmak için aralanmıştı ama ben uyarırcasına başımı salladım. Leydi Hualing donup kalmış gibiydi, yüzü beklentiyle parlıyordu. Beni suçladığı şey bu değil miydi? Liwei'nin bana Beni reddetmesini mi? Acı ve perişan bir halde ona katılacağımı mı? Liwei'ye sırt çevirmem onun intikam arzusunu tatmin edecekti; yaptığı her şeyi, dönüştüğü her şeyi doğrulayacaktı, kendi lekeli aşkı yüzünden.

Bugün onu tatmin edemeyecektim. Sonumun onun gibi olmasını istemiyordum, kin ve açlık içinde

sahip olamayacağım bir şey... beni yok edene kadar. Acımın en keskin olduğu o geceler.
kırgınlık ve nefrete kaymak çok kolaydı. Yine de onu sevdiğim kadar, kendimi daha çok seviyordum. Ve ben olduğum gibi

Keşfetmek, sevginin sonu yoktu; sonsuza kadar büyüyen ve yenilenen, her yeni ufku kapsayacak şekilde genişleyen bir şeydi. Aile. Arkadaşlar. Ve diğer aşıklar da - hiçbiri aynı değildi - ama her biri kendi tarzında değerliydi.

Liwei'ye sesimi duyurabilmek için sesimi yükselterek konuştum. "Hiçbir pişmanlığım yok. Birlikte yaşadıklarımıza her zaman değer vereceğim. Ben

Bir başkasıyla mutlu olmana içerlemem ve asla ölmeni istemem." İşte o an gelmişti, başka bir an olmayabilirdi. Leydi Hualing'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştığımda içim içimi yedi. "Ben senin gibi değilim."

"Seni aptal, duygusal budala." Parlak kırmızı lekeler parladı

Leydi Hualing'in yanaklarından süzülen gözleri yarıklara dönüştü. Şimdi titriyordu, hayal kırıklığından mı yoksa öfkeden mi?

Bir şimşek gibi hızlıca yayımı çektim, alev parmaklarımın arasından süzülüyordu. Kör edici bir ışıkla göğsüne çarptı. sendeleyerek geri çekildi; yanmış ipek ve etin keskin kokusu havayı boğuyordu. Ama sonra büyüğü bir anda ortaya çıktı. parıltılı akıntı, ateşi bir tıslamayla söndürdü. Askerler bana saldırdı, silahları meşale ışığında parlıyordu. Eğildim, yana döndüm, başka bir ok

Parmaklarımın arasından fırladı ve şimdi Leydi Hualing'in etrafındaki kalkana çarptı. Onu fiskelediğinde parmaklarımdan, ormanda çürüyen yapraklar gibi topraksı bir koku yayıldı. Kalın sarmaşıklar fışkırdı, belime sımsıkı sarıldı.

ve beni yere çarptı. Yayım elimden alınırken şakağımdan kan fışkırdı. Yere yığıldığımda, brokar bir terliğin boncuklu ucu yüzümü yukarı doğru iterken nefes almaya çalıştım. Leydi Hualing bana baktı, dudakları sırtarak kıvrılmıştı, cübbesinde okumun isabet ettiği yerde kömürleşmiş bir yırtık vardı - gerçi derisi

altı pürüzsüzdü, çoktan iyileşmişti.

O güçlüydü. Başarısız olmuştum. Ve şimdi, öfkeliydi. "Ne kadar asilsin, onu seviyorsun ama başkasına bırakıyorsun. Geçmişine değer veriyor ve acıyı

affediyorsun. Artık olmayan bir aşk için kendini riske
atacak kadar fedakâr mısın?

Artık senin mi?" diye alay etti, itirafımla dalga geçerek.

"Bakalım gerçekten sınandığında ilkelerin ne olacak?"

Bir muhafız kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Diğer ikisi Liwei'yi benim durduğum yere sürükledi. Siyah metal bantlar hâlâ bileklerini çevreliyor, güçlerini bağlıyordu - ve ben nasıl

Daha önceki atışımı kaçırdığıma lanet ettim. Liwei'nin bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Tehlikemizden habersizmiş gibi görünürken, hatırladığım tüm sıcaklık ve şefkatle parlıyorlardı.

"Sen onun için hayatını tehlikeye attın, peki o da senin için aynısını yapacak mı?" Sesi küçümseme kokuyordu.

"Bırak onu gitsin. Seninle dövüşmeyeceğim," dedi Liwei, bir an bile tereddüt etmeden.

Damarlarımda şiddetli bir neşe dolaşıyordu. Korktuğum şey olsa bile

sonra geleceğini, bu açıklamanın onu daha da çileden çıkaracağını söyledi.

Ağzı neşesiz bir gülümsemeye dönüştü. "Hadi Bu gece biraz eğlen. Bir dövüş. Ölümüne. İkiniz arasında. Eğer kazanırsan, Birinci Okçu, serbest kalacaksın. Yayının sende kalmasına bile izin veririm." Ses tonundaki tatlılık sözlerinin iğrenç anlamı ile.

Onu doğru duymuş olamam. Bunu kastetmemişt; edemezdi. Liwei ve benim için ... kendimizi kurtarmak için diğerini öldürmek mi? Bu bizi korkutmak için yapılmış çarpık bir şaka mıydı? Ama onun yüzüne bakarken -o kadar güzel ve acımasız- omurgam boyunca bir ürperti dalgalandı.

Bu bir oyun değildi.

OceanofPDF.com

Liwei'nin gözleri parladı. "Seninle dövüşmeyeceğim, Xingyin. Lütfen git."

Başımı salladım. Kendimi kurtarmak için bile olsa onu ölüme terk edemezdim.

Leydi Hualing içini çekti. "Savaşmayı reddederseniz ikiniz de öldürülürsünüz. Çok romantik bir son, tüm onurlu ilkelerinizi koruyor, ancak pervasız bir israf."

Liwei'nin acımasız ama kararlı bakışlarıyla karşılaştığımda umutsuz bir çaresizlik çöktü üzerime. Ellerimiz onun emrine karşı gelerek yanlarımızda gevşek duruyordu. Bu iğrenç oyunda onun piyonları olmayacaktık. Ben de sessizce gitmeyecektim; sonuna kadar savaşacaktım.

Son nefeslerimiz tükenene kadar enerjim tükendi. Ancak o zaman kanlı zaferini bizden koparabilirdi.

Dili ağzının çatısına çarptı. "Ne büyük hayal kırıklığı. Daha coşkulu bir eğlence bekliyordum. Ancak, işbirliğinizi sağlamanın yolları var." Liwei'ye yaklaşırken kalkanı parıldadı ve onun elini tuttu.

Çenesi parmaklarının arasındaydı, tırnakları derisini kesiyordu.

Geri çekildi, yüzünde dehşet belirdi. Yine de onu sıkıca tuttu, askerleri kollarını arkasından daha sıkı kavradı.

"Liwei!" Ona doğru hamle yaptım ve beni yakalayıp geri fırlatan muhafızların arasından geçmeye çalıştım.

Leydi Hualing'in gözbebekleri topaz parçaları gibi parlıyordu. A

Liwei'nin bir keresinde bana Zihin Yetenekleri hakkında söylediği bir şey aklıma geldi: Kesilmiş taşlar gibi parlayan gözleri.

Korku içimi kapladı, ardından şüphe geldi. Buna inanmayı reddettim, cesaret edemedim. Leydi Hualing Göksel Krallık'tandı, İblis Âlemi'nden, Bulut Duvarı'ndan ya da her neresiyse oradan değil. Bir zamanlar Çiçek Ölümsüzü olan Hualing'in Yeteneği Zihin'den değil, Dünya'dan olmalıydı. Sürünen yosunlarda ve o korkunç sarmaşıklarda bunu bizzat görmüştüm.

Yasak sanatları bilmesi imkansız. Ve

Bilseydi bile imparator bunları ondan gizlerdi. Ama ya imparator bilmiyorsa? Ya

Böyle bir büyü yasaklanmadan önce ortadan kaybolmuş olabilir mi? Liwei'nin teninde boncuk boncuk terler parlıyordu. Yine de, Leydi

Hualing onu bırakmadı. Onun bu diyardaki en güçlü ölümsüzlerden biri olduğunu hatırlamadan edemedim.

Liwei'nin büyüğü bağlı olmasa bile

savaş ve ametist yüzük yüzünden zayıflamıştı. Eğer onu zorlamaya çalışıyorsa, başarısız olacaktır, diye kendimi ikna etmeye çalıştım. Liwei de güçlüydü. Teslim olmayacaktı, savaşacaktı-

Ama Leydi Hualing ve muhafızları onu serbest bıraktığında, artık onu tanımıyordum. İçindeki hayati bir şey kaybolmuştu. Gözlerine bakarken içim burkuldu - bir yabancınıninkinden daha kötü, babasınıninki kadar soğuktu. Kıpırdamadan dururken yüzü bomboştu, hatta bir muhafız kılıcı eline verdi. Biri bana bir tane daha uzattı, parmaklarım refleks olarak kabzasına kapandı.

Leydi Hualing bana doğru eğildiğinde, çürüyen çiçeklerin kokusu burun deliklerime dolunca öğürdüm. "Pişman mısınız?

Teklifimi geri mi çeviriyorsun? Son bir uyarı: Onun için hayatınızı bir kenara atacak kadar aptal olmayın. Bunu takdir etmeyecektir; ailesinin erkeklerinin taştan kalpleri vardır."

Tereddüt etmedim ve kılıcımı ona saplamak için öne atıldım. Kılıç kalkanına çarptığında kolumdan acı akmaya başladı. Kılıcımı tekrar kaldırdım. Bu sefer savaşıarak ölmek daha iyiydi.

ama askerler beni kenara itti, yere yığıldığımda bir diğeri dizlerimin arkasına tekme attı.

Leydi Hualing çömeldi ve buz gibi bir yanağıma vurdu. İrkildim ve şaha kalktım. "Unutma, hala güçlerin var." O bir ses tonuyla konuştu samimi bir fısıltı. "Eğer seni öldürmesine izin verirsen . . ne olursa olsun hayatını kaybedecek. Ama o ölürse, sen yaşarsın."

İçimde bir şey parçalandı. Nafile bir fedakârlıkla ölmek ya da kendimi kurtarmak için Liwei'yi öldürmek gibi imkânsız bir seçim. Liwei'nin ölmesini istemekten öte, onu öldürmemi istiyordu. Düşmanın çocuğuna eziyet etmekten sadistçe bir zevk mi alıyordu? Benim yaşamam düşüncesinden zevk mi alıyordu?

Onun yaptığı gibi acı ve pişmanlık içinde mi? Yoksa bu benim yanıldığımı kanıtlamak için miydi? İddiamın aksine, o ve ben o kadar da

Her şeye rağmen farklıydı - onun kalbindeki aynı kötülük benim kalbimde de gizleniyordu.

Onu çok iyi tuzağa düşürmüştüm ve şimdi ikimiz de bunun bedelini ödeyecektik.

Leydi Hualing el çırpı, içi boş ses mağarada çınladı. Sanki bir işaretmiş gibi Liwei'nin vücudu sarsıldı, sonra bana doğru yürüdü. Elinde kılıcıyla

Oyunda bana meydan okuduğu zamanların acımasız bir parodisi olarak etrafımda dönüyordu.

Kıpırdıyamıyordum, onun ölü bakışlarından başka bir yere bakamıyordum.

Şu anda bile bana zarar verebileceğine inanmıyordum.

Her ne kadar ben de daha önce Doğu Denizi'nde neredeyse zorlanmış ve böyle bir gücün bir zerresinin neler yapabileceğini görmüş olsam da.

Şimşek gibi hızlı bir şekilde saldırdı. Sersemlemiş bir halde kılıcımı savurdum ama kılıcı yanağıma keserken bir saniye geç kalmıştım.

Acıyan yaradan kan damlıyordu ama bu, içimdeki acının yanında hiç kalıyordu. Bana nefretle değil, tamamen kayıtsızlıkla bakıyordu.

Gümüş parladı, sert ve parlak. Bedenim kendi iradesiyle

hareket etti, kolumu havaya kaldırdım, bıçaklarımız birbirine çarptı.

Ben darbenin şiddetiyle sendeleyip topuklarımı yere vururken, o acımasızca saldırdı. Ani bir hareketle yana doğru döndü. O bana doğru hamle yaparken ben öne doğru savruldu.

Kılıcını zırhının pullarının arasından geçirip omzumun derinliklerine sapladı. Soğuk demir etime battı, kemiğimi sıyırdı. Kolunun yumuşak bir çekişiyle, kılıcı nemli bir emme sesiyle üzerimden kaydı. Avucumu açık yaraya bastırduğimde ciğerlerimden bir nefes koptu, kan fışkırıyordu parmaklarımın arasında. Öfke içimde kabarmıştı, her ne kadar yersiz olsa da, kılıcımla ona doğru hamle yaptım. Zırhını delip böğrüne saplandı. Çok derine inmeden hemen çektim, utanç ve pişmanlık içimi yaktı ... korkuyla birlikte irkilmedi bile.

Bıçaklarımız çarpıştı. Tekrar ve tekrar. Ben her seferinde kendimi tuttum, ama o böyle bir kısıtlama göstermedi. Yine de biz beklediğimden daha yakındı. O daha iyi bir kılıç ustasıydı ama ben bir askerin eğitiminin avantajına sahiptim. Ben hızlıydım, o güçlüydü. Benim vuruşlarım ustacaydı, o acımasızdı. Büyü dengeleri değiştirebilirdi, Ama onunki bağılıydı. Ve kendimi ona karşı kendi gücümü kullanmak istemezken buldum. İnce bir ayırım, ama güçlerimi onun üzerinde kullanmak şimdi infaza benziyordu. Adaletsiz, neredeyse.

Kalbim bana bu kadar acımasızca saldıranın Liwei olmadığını fısıldarken bile aklım böyle bir onurun ne işe yaradığını haykırdı - sadece başkasının melodisiyle dans eden bedeninin kabuğuydu. O benim rakibimdi ama düşmanım değildi. Kazanmak istesem de onu öldüremezdim. Beni dizginleyen tek şey onur değil, sevdiğim kişiyi öldürmenin beni de yok edeceğini bildiğim için kendimi koruma duygusuydu. Asla iyileşemezdim, sonsuza kadar. Eve dönüş yolunu bulsam bile.

Ayağım gevşek bir kayaya takıldı ve tökezledim. Bir anda kılıcının ucu boynumun çukuruna dayandı. Kıpırdamadan durdu, yanağında bir kas kasıldı. O muydu Leydi Hualing'in kontrolüne karşı mı mücadele ediyor? Ona baktım.

-Gözlerinden göz kamaştırıcı bir ışık dökülüyor, alnı terden bir parıltıyla kaplanıyordu. Yoruluyor muydu? Umut içimde alevlendi, ancak Liwei'nin eli titrediğinde söndü - bir an

kılıcı göğsüme saplanmadan önce. I

Nefes nefese kaldım, taş zemine yığılırken bacaklarım büküldü ve hâlâ sıcak olan kanımdan oluşan bir su birikintisinin içine gömüldüm.

Karanlık çağırıyordu, acının olmadığı merhametli bir boşluk

Vücudumda çiçek açıyor, sadece bunu yapanın o olduğunu bilmenin acısıyla gölgeleniyordu. Unutulmuş bir hafızam alevlendi. Annemin kolları, beni yerden kaldırıp Düştüğüm yerde başparmağıyla yanağımdaki gözyaşlarını sildi. Sıyrılan etim nasıl da acımişti - ilk gerçek ta ki onun serin dokunuşu ve yumuşak mırıltıları bu acıyı dindirene kadar.

Bu son olmayacaktı.

Gözlerim açıldı. Gücümün değerli bir parçasına uzandım ve yaramı mühürledim. Şifacılar

Yaptığım kaba iş, kalacak olan yara izi yüzünden

-Ama acı azaldı ve kanama durdu. Sendeleterek ayağa kalkıp Liwei'nin yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi ararken zihnim biraz berraklaştı. Yine de hiçbir şey yoktu; ne bir sevgi titreşimi, ne de bir pişmanlık zerresi.

Ve o anda, benim için bir şey yerine oturdu: Hayatımı bir kenara atmayacaktım. Ne kendime ne de bir başkasına yenilmeyecektim. Yaşamak için savaşıacaktım ve yaşadığım sürece

umut olabilirdi. Hayatta kalma şansımızı yakalamak için her şeyi riske atabilirim. Hayatlarımızı bile.

Enerjim azalıyordu. Elimden geleni yaptım, sihrimi Liwei'ye fırlatırken hava parıldıyordu. Hava sarmalları vücudunu sararak onu yere düşürdü.

Kulaklarını, burnunu, ağzını kapatıyor ve göz kapaklarını bastırarak kapatıyor.

Kapana kısılmış bir canavar gibi kıvranarak orada yatmaktan başka bir şey yapamayana kadar derisinin her santimini kaplıyordu. Eğer güçleri kısıtlanmamış olsaydı, bağlarım onu asla böyle tutamazdı.

Leydi Hualing'in keyifli kahkahası kulaklarımda çınladı. Bizi yapmaya zorladığı gösteri bu değil miydi? Kendi sadakatsiz sevgilisine böyle bir eziyet çektirmeyi hayal etmiş miydi?

Onu içine gömdüğüm hava kozasının içinde sıkışıp kalan Liwei kardan daha solgundu. Onu serbest bırakma dürtüsüyle savaşıarak öğürdüm. Yine de kendimi sertleştirdim; şimdi duramazdım. Gücüm aktı, vücudunun her gözeneğine yerleşti, ta ki yıldız tozuna bürünmüş gibi binlerce gümüş ışıkla parlıyordu. Benden koparılan kalbim daha fazla acı veremezdi; acı tüm anlamını yitirmişti.

Vücudu gevşeyene kadar çırpınışları zayıfladı, aurasının sabit tınısı ben artık hissettim. Ancak o zaman durdum. İçimden bir nehir gibi ağlamış olsam da gözlerim kurumuştu. Ne kadar zavallıydım, çatlamış, yırtılmış ve oyulmuştum ama yine de parçalanmayı reddettim. Üzerine batmak parmaklarım Liwei'nin soğuk elini aradı ve avuçlarımızı birbirine bastırdı.

"Özür dilerim." Düzensiz bir fısıltı. "Affet beni."

Mağarada çınlayan yüksek sesli alkışlar umutsuzluğumun ortasında sarsıntı yarattı. İşte o zaman, yaptığım iğrenç, tarifsiz şey kafama dank etti. Leydi Hualing kendisine haksızlık edenlerin canını yakmak istemişti ama ben hâlâ sevdiğim kişiyi öldürmüştüm. Soğukta Zaferin ışığında, nedenlerim boş muydu? Bencilce yaşama arzumu cilalıyor muydu?

Kontrolüm bozuldu. Haşlanmış gibi ondan uzaklaştım; Ona dokunmayı hak etmiyordum. Ne bundan sonra, ne de ne yaptığımı. Midem protesto için sıkışınca kadar kusarken kollarım kendimi sıkıca sardı. Hıçkırıklar boğazımdan yırtıldı - çirkin ve çiğ - yankılanıyor korkunç bir sessizlik.

Ama bitmemişti. Tüm bunların boşa gitmesine izin veremezdim.

Soğukkanlılığımın kalıntılarını toplayarak sendeleyerek ayağa kalktım. Leydi Hualing'e düz bir sesle "Selam," dedim.

Başını öne eğdi. "Sana söz verdim. Ve teklifim hâlâ geçerli. İblis Kral seni yanında görmekten memnun olacaktır. İyi bir akıl, güçlü bir kol ve irade. Zamanı geldiğinde yapılması gerekeni yapan biri.

0."

Övgüsünden ürktüm, bunu tiksinti yerine yorgunluk olarak algılamasını umuyordum. Kendimi hiçbir zaman kana susamış olarak hayal etmemiştim, ama şimdi onu öldürür ve sevinirdim. Yine de yalan söylememişti. Ellerim Liwei'nin kanıyla lekelenmişti; onu incitmek benim seçimimdi.

"Haklıydın," dedim, onu sahte bir güven duygusuna sokmaya çalışarak. "Yalnızca ilkeler uğruna ölmenin bir anlamı yok. Ve teklifinizi değerlendireceğim, çünkü Göksel Krallık bundan sonra bana kucak açmayacak."

Leydi Hualing başını salladığında, bir muhafız Anka Kuşu'nu

Ateş bana doğru yaylandı. Onu kavradığımda, şeftali çiçeği ormanında onu ilk kez tuttuğum anı gözümün önünden geçti. Bir ömür önce, hâlâ bir bütünken. Arkamı döndüm, bir kez daha ona doğru sendeledim. Cansız ve zincirlenmiş olmasına rağmen hâlâ her santimiyle muhteşem bir prensti. Nasıl da

Çilemizin neredeyse bitmesi için dua ediyorduk.

"Onu serbest bırakın." Kelepçelerini işaret ettim. Onları görmek beni çok öfkelenlendirmişti. Bunu kendim de yapabilirdim ama onun şüphelerini uyandırmak istemedim.

"Neden?" diye sordu.

Onun yüzüne baktım. "Beni çok incitmiş olsa da istediğinizi yaptım. Prens Liwei

Hak ettiği tüm törenlerle toprağa verilecek. Bedenini ailesine teslim ederek ona son bir hizmette bulunacağım ama onu bir köle gibi zincire vurulmuş halde getirmeyeceğim. Ayrıca, sen

Bunun Göksel Krallık'ın eline geçmesini mi istiyorsun?" Bileklerini çevreleyen metali işaret ettim.

Konuşmayınca kaşlarımı çattım. "Göksel Majestelerinin oğullarına ne yaptığını bilmelerini istemedin mi?"

"Ne yaptın yani?" diye alay etti benimle müthiş bir acımasızlıkla. "Cesedini onlara teslim etmen benim için çok iyi olurdu. Keşke orada olup bunu görebilseydim."

Başını hızla ilerleyen bir askere doğru salladı. Liwei'nin kelepçelerine bir şey bastırdı ve kelepçeler düştü.

yere çarparak uzaklaştı. Hemen Liwei'nin kolunu omuzlarımda sürükleyerek onu uzaklaştırdım.

"Bekle." Leydi Hualing yaklaştı, parmağındaki ametist yüzük parlıyordu. "Onun yaşam gücünü boşaltmalıyım çünkü hızla soluyor. Artık o zincirler olmadan daha hızlı olacak."

Nefes alışım hızlandı, sakinleşmek için savaştım.

Yapmayacağım

Onu daha fazla kirletmesine izin verdim. Ona uzandığında, enerjimi kavradım, serbest bırakmaya hazırlandım - ama hava ısındı, bir

güçlü bir kuvvet Leydi Hualing'i uzağa fırlattı. Taş duvara çarptı, kalkanından çıkan bantlar göz kırpmaya başladı.

ateş onu bağladı. Arkamı döndüğümde Liwei'nin sendeleyerek ayağa kalktığını, kılıcının ucunun yerde iz bıraktığını gördüm. Üç asker ona doğru hücum ederken, kılıcını geniş bir kavis çizerek savurdu ve askerleri uçurdu. Bir muhafız bana doğru fırladı.

Mızrağını uzatmıştı, ben de göğsüne hızlı bir ok atarak onu öldürdüm.

Titriyordum, kalbim alev alev yanıyordu. Bildiğim az şeyden bir araya getirilmiş çılgınca bir tahminden başka bir şey değildi. Doğu Denizi'nde Vali Renyu'nun baskısına karşı koymak için işitme duyumu mühürlemiştim ama onun cazibesi sadece sesteydi ve burada işe yaramazdı. Yine de Vali, böyle bir gücün pençesine düşenlerin tek kurtuluşunun ölüm olduğunu söylemişti. Ve böylece, Leydi Hualing'in Liwei'nin kontrolünü ele geçirdim.

Onu ölümün eşiğine getirdi.

Gerçi başarısız olsaydım, o ölecek ya da beni öldürecekti. Ve bir hiç uğruna ölmüş olurduk.

Daha sonra elini tuttuğumda, enerjimi ona yönlendirmiştim. Şüphe uyandırmadan toplayabildiğim kadarını. Ben şifacı değildim ve o anda tek yapabildiğim bunun yeterli olması için dua etmektir. Sırf kendi hayatımı kurtarmak için onun hayatını riske atamazdım. Ama ikimizi de kurtarmak için bunu yapmıştım.

Ölüm kisvesi altında Leydi Hualing'in onu götürmeme izin vereceğini ummuştum. Ve neredeyse

iş e yaradı. Ama çok erken sevinmiş tim; henüz tehlikeyi atlatmamış tık. Onun güç topladığını çok geç hissettim. Bir vuruş ta,

Leydi Hualing bağlarını çözdü ve sarmaşıklar Liwei'nin ve benim etrafıma dolanarak göğsümdeki nefesi kesti, uzuvlarımı uyuşukluğa boğdu. Ben umutsuzluğa kapılmadan önce, Liwei'nin büyüğü üzerimizde dalgalanarak bitkileri yakıp yok etti.

Leydi Hualing ellerini tekrar kaldırdı. Hava onun büyüğüyle parıldarken nemli toprak kokusu yoğunlaştı. Liwei gücünü benimkinin arkasına atarken ben de bir bariyer oluşturdum. Onunla tek başıma savaşamazdım ama birlikte bir şansımız vardı. Onun Vurduğunda enerji çatırdadı ve kıvranırken uğursuz bir ışıkla parlayan sonsuz sarmaşıklara dönüştü kalkanımıza karşı. Böylesine doymak bilmez bir açlıkla ne aradıklarını hayal etmemeye çalışırken alnımdan ter damlıyordu.

Çabalarım onun gözünden kaçmamıştı. Leydi Hualing'in kırmızı dudakları, kalkanımızın üzerindeki ezici baskı arttıkça yukarı doğru kıvrıldı. yoğunlaştı. Dallar yenilenmiş bir güçle kıvrıldı. Zaman bizden yana değildi; ben tükenmek üzereydim ve Liwei'nin gücü de azalıyor olmalıydı. Yakında, ya düşecektik Yorgunluktan ya da kötücül büyüğünden ya da etrafımızı saran, yüzleri beklentiyle parlayan askerlerden.

Hayır, zor kazandığımız hayatlarımızdan bu kadar kolay vazgeçemezdim. Bir plan oluşturdum -çılgınca ve pervasızca- yine de en ufak bir umut ışığı bile kesin ölüme tercih edilirdi. Gözlerim

Liwei'nin kalkanını sabit tutması için sessiz bir talimat verdim. Başını salladı, kalkanın tüm yükünü taşıırken zorlanıyordu.

Şimdi bariyerimizin ağırlığı. Elimdeki parçaları kazıdım. enerjiyi bir bilyeden daha büyük olmayan parlayan bir küreye dönüştürdü ve Liwei'nin kalkanına içinden vurmak için fırlattı. Kırıldı,

Sarmaşık ağı onu sıkıca tutsa da. Dişlerimi sıktım, dudaklarımdan bir nefes tıslaması kaçtı. Öğretmen Daoming'in sert

Gücümü tüketmemem konusunda uyarılar aklımı kurcalıyordu ama duramıyordum. Çekirdeğimdeki son ışık

zerreciklerini de çekip bir rüzgârla dışarı fırlatırken başım zonkluyordu.

Kalkanımız paramparça oldu, güç Leydi Hualing'in sarmaşıklarını uzağa fırlattı -doğru onun vücuduna, kaçan askerlere ve

Tavan ve duvarlar, kök salmış gibi tutunmuşlardı. Çatlaklar mağara boyunca uzanıyor, taş inliyor ve titriyordu.

Yere yığıldım, dikkatsiz bir ayağın çiğnediği kağıt bir fener kadar boştum. Titriyordum, sıcaktan değil Mağaradaki soğuktan değil, uzuvlarıma yayılan buzdan. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, kapanmak, bedenime yayılan karanlığa teslim olmak için can atıyordum. Her şey puslu bir parıltıya bürünmüştü, artık hayatta mıyım yoksa sonsuz bir rüyanın içinde mi kapana kısılmışım bilmiyordum.

Işıklar dönüyordu, altın parlaklığında-Liwei'nin büyüü kırık bedenime akıyordu. Karanlığın içine battılar ama yok olmadılar, tıpkı gece denizinin üzerinde parıldayan güneş ışığı gibi. Işıklar yaşam gücümün çekirdeğine aktı, kafamın derinliklerine gömüldü ve tek bir gümüş parçasını, enerjimin son parçasını ortaya çıkardı. İçimdeki soğuk çözüldü, gücüm

Uyandığımda yerde yatarken Liwei'nin parmaklarını benimkilerle sarmaş dolaş buldum.

Leydi Hualing'in gözleri cam gibiydi, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açıldı. Sarmaşıklar boğucu bir şekilde etrafını sararken vücudu kasıldı. Sarmaşıklar gittikçe daha sıkı sarılıyor, elbisesinin ipeğini yırtıyor, şişkin etini kıpkırmızı ve mor olana kadar sıkıyorlardı. Çırpınışlarının zayıflamasını, belindeki kamelyaların bir zamanlar gururlu olan başlarının solup sarkmasını, elbisesinin üzerindeki ipek şakayıkların kahverengileşip yıpranmasını izlerken safralarımı yuttum. Gözbebeklerindeki ışık soldu, yüzündeki acı azaldı... Ta ki Sadece soğuk güzelliği kalmıştı.

Ay bir ağarıp bir solana kadar orada yatabilirdim, kalkmak için güç toplayamazdım. Ama mağara öncekinden daha büyük bir güçle titredi. Liwei beni ayağa sürüklerken yukarıdan kayalar yuvarlanıyordu, girişe doğru koşarken kaslarım geriliyordu. Bir parça Taş sırtıma çarptı ve beni yere düşürdü. Bulutlar Tavan kırılıp aşağıya çökerken toz bulutları da aşağıya iniyordu - tıpkı Liwei'nin bir fırtına çağırıp bizi

mağara sağır edici bir gürültüyle arkamızda çöktü.

Sert zemin, hırpalanmış bedenime çok az rahatlama sağladı.

Hareket edemiyordum, sanki yere çakılmış gibi toprakta yatıyordum. Ciğerlerimden bir hırıltılı nefes, sonra bir diğeri döküldü. Liwei'nin gözleri açıldı ve benimkilere bakıyordu. Yüzüne yeniden renk geldiğinde korkum azaldı. O zaman bana uzandı, avucu yanağımı kavradı, fark edilmeden düşen gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Gülümsedim, onun sıcaklığını hissetmekten memnundum. Söyleyecek başka sözüm yoktu; kalbimden geçen her şeyi söylemiştim.

Ayın parlak ışıltısı ormanın etrafını büyülüyordu. Soluk ışıktaki, ölü ağaçlar parıldıyordu.

gümüş ve yeşim taşından cilalı sütunlar. Sis kayboldu, gece rüzgârıyla dağıldı. Leydi Hualing tarafından kendini dünyadan saklamak için mi yapılmıştı?

Yapraklar hışırdadı, dallar çatırdadı. Prenses Fengmei ormandan çıkarken etrafımızda döndük. Sevinçli bir çığlıkla Liwei'ye doğru koştu ve kollarını ona doladı.

Gözleri bana doğru kayd, eli onu tutmak için uzanmadan önce tereddüt etti.

Fısıltıları kulaklarımı delip geçse de, onların bir araya gelmesinden gözümü kaçırarak oturur pozisyona gelmeye çalıştım. Sonunda Prenses Fengmei koluma dokundu.

"Büyük bir gürültü duyana kadar bana söylediğiniz yerde saklandım." Beni incelerken bir yumruğunu ağzına bastırdı. "İyi misin?"

Kan, yara bere ve kir içinde korkunç bir görüntü oluşturuyor olmalıydım. Yine de onun endişesi beni etkiledi. "Olacağım,

Majesteleri bizi Göksel Krallık'a geri götürdükten sonra."

Prenses Fengmei'nin gülümsemesi bir an duraksadı ve Liwei. Yüz ifadesi anlaşılmazdı ama gözleri, uzun süre bakarsam beni boğmakla tehdit eden derin havuzlardı. Bakışları Liwei'nin belindeki Gök Damlası Püskülüne takıldı. Başını onun ikizine doğru eğdi.

kemerimden sarkıyordu, mücevher bir kez daha temizlendi.

"Eşleşen bir çift." Sesi bir çayırdaki esinti kadar yumuşaktı.

Sormamış olmasına rağmen içimi açıklanamaz bir açıklama dürtüsü kapladı. "Bir dostluk hediyesi," dedim.

Cevap vermedi, Liwei ayağa kalkıp bana elini uzatırken sessizliğe gömüldü. Ayaklarımın üzerinde dengesiz bir şekilde sallanırken onu kavradım, ona daha sıkı sarılma dürtüsüyle savaştım.

Teninin tenime değdiğini hissettim. Prenses Fengmei'nin kalkmasına yardım ettiğinde, aceleyle onların önüne geçtim. Rahatsız etmek istemedim, ne de onu görmeye dayanacak kadar güçlüydüm.

kolumu onun omuzlarına sardım. Yaşadığımız onca şeyden sonra kalbim hâlâ sıcakken olmazdı. Hem kendime hem de ona itiraf ettiğim her şeyden sonra.

Kuzeye doğru ilerleyerek ağaçların arasından geçtim. Ormana, yemyeşil çimenlerin ve kır çiçeklerinin kokusuna doğru. Havanın tazeliğinin tadını çıkararak derin bir nefes aldım. Prenses Fengmei'nin büyüğü ortaya çıktı ve büyük bir bulutu çağırdı, önümüze düştü. Üzerine tırmandım, bu kırık hayaller mezarlığından ayrılmaya hevesliydim. Artık bittiğine göre, Leydi Hualing'in kaderini, böylesine ünlü bir ölümsüzün trajik sonunu düşününce içimde bir acıma hissi uyandı. Annemin de babamın hasretiyle yanıp tutuştuğunu, hayatının yarısını gölgede geçirdiğini, anılara ve pişmanlıklara gömüldüğünü hatırladım.

Hayır, onlar gibi seçim yapmayacaktım. Kaybedilen ve yeniden kazanılması imkânsız olan şeylerin ardından özlem duymayacaktım. Önümüzdeki günlere bakacaktım, mutluluğa.

beni orada bekliyordu. Keşke ona ulaşacak kadar cesur ve kararlı olsaydım.

Bölüm III

OceanofPDF.com

Kristal sütunların arasından süzülen güneş ışığı, oyma çinilerin üzerine yüzlerce küçük gökkuşağı düşürüyordu. Serin bir esinti Doğu Işığı Salonu'nu sararken Yeşim boncuklardan oluşan perde tahtların arkasında hafifçe şingirdadı.

Bugün tüm divan hazır bulunuyordu, yere diz çöktüğümde tüm gözleri üzerimdeydi. Kollarımı uzatarak vücudumu katladım, alnımı ve avuç içlerimi yere bastırarak Göksel İmparator ve İmparatoriçe'ye resmi bir saygı duruşunda bulundum.

"Ayağa kalk," diye seslendi imparator.

Yavaşça bacaklarımı çözdüm ve başımı tahtlara doğru kaldırdım.

Bugün, Göksel Majesteleri görkemli bir şekilde imparatorluk sarısı brokar. İmparatorun tacından parlak inciler dökülürken, imparatoriçenin saçında anka kuşunun kanatlarını andıran altın ve yakuttan bir başlık bulunuyordu.

Yanlarında Liwei duruyordu. Yüksek yakalı cübbesi gece mavisi brokar kumaştandı ve üzerinde dönen beyaz bulutlar arasında altın balıkçılar işlenmişti. Yeşim taşından bir kemeri vardı.

beline sarılmıştı ve tepesindeki düğüm safir bir taçla kaplanmıştı.

Yüzünü inceledim ve Ebedi Bahar Ormanı'ndaki yaralarından hiçbir iz bulamadığım için rahatladım. Daha önce onu aramak için çok gergindim. Hatta korkmuştum.

O rutubetli

Ölümün ikimize de kur yaptığı mağarada yüreğimi ortaya koymuştum. Her kelimemde ciddi olsam da - tehlike üzerimizde belirmeden gün ışığında - cesaretimin anısı beni yaktı. Ama hiç pişmanlığım yoktu. Artık anlıyordum ki geleceğimi kucaklamadan önce kendimi geçmişin bağlarından kurtarmalıydim.

Bakışlarım salonun kenarında duran Wenzhi'ye kaydı. Döndüğümde beri bana gösterdiği ilgiyi hatırlayarak gülümsediğimde bana güven verici bir şekilde başını salladı; şifacılar benimle ilgilenmelerini emretti, iyileşmemi hızlandırmak için bana nadir bulunan otlar ve ilaçlar getirdi. Onun sürekli varlığı etrafımızdaki dedikoduları alevlendirdi. Ama az önce yaşadıklarımın sonrasına, ne olduğu umurumda değildi. dilden dile dolaşıyordu. Ve artık bunların sadece söylentiden ibaret olduğunu iddia edemezdim.

Göksel İmparatoriçe'nin dudakları büzülmüştü. olgunlaşmamış bir kumkuat ısırdı. Liwei'nin gözleri öylesine parlıyordu ki, başka tarafa bakmakta zorlanıyordum. Arkamda, fısıltılar havada sürükleniyor, ismim kısık sesle tekrarlanıyordu. Bugün neden çağrıldığımı merak eden yalnız ben değildim.

Göksel İmparator o zaman konuştu. "Birinci Okçu, krallığımıza büyük bir hizmette bulundunuz. Oğlumuz senin yardımın olmadan yok olabilirdi.

..minnettarlığını ifade etti. Prenses Fengmei de onu kurtardığınız için minnettarlığını ifade etti. Sizi takdir ediyoruz.

Cesaret ve yiğitlikle oğlumuzu ve nişanlısını koruduğunuz için size teşekkür ederiz."

Teşekkür etmek için eğilirken sıkıca gülümsedim. Göksel İmparator'dan böylesine nazik bir övgü, ayın güneşi gölgelemesinden daha nadir görülürdü. Yine de sözlerine rağmen yüzü soğuk ve ifadesiz kaldı. Oğlunun kaçışıyla rahatladıysa ya da Leydi Hualing'in ölümünden etkilendiyse, buna dair hiçbir iz göremedim.

"Birinci Okçu Xingyin, emrimi dinleyin."

Adımın imparator tarafından söylendiğini duymak ne kadar da garipti. Sessizlik sarayı kapladığında vücudum

gerildi.

bir kar örtüsü. Bir şey şingırdadı, nefesler yükseldi havada. Göksel İmparator'u bulmak için yukarı baktım. elini bana doğru uzatmıştı, avucunun üzerinde kan kırmızısı yeşim taşından dikdörtgen bir parça duruyordu.

"Sana Kızıl Aslan Tılsımı'nı veriyorum." Durakladı, sözlerinin içine işlemesine izin verdi. "Kendiniz için bir iyilik isteyin ve biz de gücümüz yettiği sürece bunu yerine getirelim."

Bir görevli elinde siyah lake bir tepsiyle koşarak yanına geldi. İmparator tılsımı tepsinin üzerine yerleştirdi. Görevli şimdi ölçülü adımlarla bana doğru ilerliyor, tepsiyi sunmak için önümde duruyordu. Yeşim taşı elime aldığımda ellerim kaskatı kesilmişti ve uyuşuk bir şekilde ona bakıyordum. Ortasına bir aslan oyulmuştu, şişkin gözleri ve kıvrık yelesi zarif ayrıntılarla yontulmuştu. Tabanından altın ipekten kalın bir püskül sarkıyordu.

İmparatorun sesi odanın içinde gümbür gümbür yankılanıyordu ama söylediklerinin sadece bir kısmını yakalayabildim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Onu doğru mu duymuştum? Bu gerçekten de Kızıl Aslan Tılsımı mıydı? O kadar soğukkanlı konuşuyordu ki, sanki teklif ettiği şey sadece bir sıradan bir arazi ya da bir sandık dolusu altın. Sanki bu benim vazgeçtiğim en büyük hayalimin gerçekleşmesi değildi!

Kafamı kaldırdığımda imparatorun beklentiyle bana baktığını gördüm. Neşeli bir ağlama mı bekliyordu yoksa Sonsuz minnettarlık ilanları? Kesinlikle bu esneyen sessizlik değil, ani korkum beni sesimden mahrum bıraktı. Tek bir dileğim vardı ... ve bu onu memnun edecek bir dilek değildi.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın var mı?" Ses tonunda bir keskinlik vardı - belki de sabırsızlık. Yoksa haddimi aşmamam için bir uyarı mıydı?

Bu şansı kaybedebileceğim korkusu beni ele geçirdi. Kelimeler boğazımda düğümlendi, boğuk bir nefesle dışarı fırladı: "Benim Anne!"

Kalabalığı bir sessizlik kapladı. Sarsılan sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak titrek bir nefes aldım. "Benim dileğim

Göksel Majesteleri annemi serbest bırakmak için." Bu kez daha yavaş ve olabildiğince net konuştum.

İmparatoriçe'nin gözleri yırtıcı bir hayvanın pençeleri gibi kıvrıldı. "Annen mi? Kim olabilir?"

Ses tonundaki kötülük beni duraksattı. Dileğim şüphesiz onları öfkeli edecekti. Göksel Majesteleri Bunca yıldır güçsüz Ay Tanrıçası tarafından kandırılmış bir aptal gibi görünmekten nefret ederdim. Ya her şeyi açıklarsam, sadece isteğimi reddetmeleri ve daha büyük Ona ceza mı vereceksin?

Başımı eğerek tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. "Senin Göksel Majesteleri, annem bunu benden istemedi. Bunların hepsini ben yaptım. Yaptıklarımın ya da bugün açıklayacağım herhangi bir şeyden dolayı cezalandırılmayacağına dair güvence vermenizi rica ediyorum."

"Bizden talepte bulunmaya nasıl cüret edersiniz!" diye tısladı imparatoriçe.

Hava ani bir soğuklukla yoğunlaştı. Sıradan bir dilekçe sahibi olsaydım, imparator bu cüretimden dolayı beni hapse ya da daha kötüsüne mahkûm edebilirdi. Yine de yeşim taşı Yumruğumu sıkıştırdığımda, bugün konuşma hakkını kanım, terim ve gözyaşlarımla kazandığımı hatırladım.

"Pekâlâ," dedi imparator buz gibi bir ses tonuyla. "Annenizin güvende olacağına dair size söz veriyorum.

Ancak, sen

Bizi herhangi bir şekilde rencide ettiğinizi fark edersek, böyle bir korumaya sahip olmayacaksınız. Yaptıklarınızın hesabını kendiniz vereceksiniz."

Onun tehdidi cesaretimi kırdı. Sinsice uzaklaşmak, gölgelere karışmak ve unutulmak için bir dürtü beni yakaladı. Ayrılmış olsak da, annem ve ben şimdilik güvendedeydik. Zarar görmemiştik. Açgözlü müydüm? Gerekir mi? Ama Wenzhi'nin bir keresinde, bugün yaptığım gibi yeşim tahtların karşısında ilk kez durduğumda bana fısıldadığı şeyi hatırladım.

Savaş hatları çizildiğinde, açık bir zihinle ilerleyin.

Bir şekilde başarmıştım; tılsımı kazanmıştım. Bir daha asla böyle bir şans yakalayamayacaktım. Bir daha asla Buraya gelmek için yaptığım onca şeyden sonra artık korkak değildim. Kalbimin derinliklerinde yuvalanmış olan ve ona fısıldadığım kelimeleri bulduğumda içimden bir duygu seli geçti

Her gece uyumadan önce, her şafak vakti uyanmadan önce.

"Benim annem Chang'e. Ben Ay Tanrıçası'nın kızıyım."

Fısıltılar başladı, hafif hışırtılar soluklara dönüştü, hararetli mırıldanmalara gergin ayak sesleri eşlik etti. Liwei'nin gözleri irileşti, çenesi sıkılaştı, Wenzhi'nin dudakları ise ince bir çizgi haline geldi. Beni en iyi tanıyanlar, bana en çok güvenenler, hep yanımda tuttuklarım

karanlıkta. İtirafımla kendilerini nasıl da ihanete uğramış hissediyor olmalılar. "Ay Tanrıçası mı?" İmparatoriçe her kelimeyi tükürdü. "Eğer Chang'e senin annen, baban kim?"

Korku, suya batırılmış bir fırçadan fışkıran mürekkep gibi kalbimi kapladı. Babam güneş kuşlarını öldürmüştü. sevgili akrabam. Ama onun kaba imalarına duyduğum öfke, bakışlarını karşılamak için çenemi kaldırmaya, olması gerekenden daha az özen ve daha fazla gururla konuşmaya itti beni.

"Babam annemin kocası, ölümlü okçu Houyi."

Bu sözler yüksek sesle söylendiği anda, bunca yıldır içimde düğümlenmiş olan gerilim çözüldü. İçimi bir hafiflik kapladı, içimde bir özgürlük

Ailemi tanımak. Şimdiye kadar bu yükün ağırlığını fark etmemiştim. Yine de duyduğum şiddetli rahatlama ve gururun ötesinde, kimliğimin açığa çıkmasında hiçbir zafer yoktu. Ben

Daha önce de ailem ve bağlantılarım olmadığı için bana acınmıştı ama bu mahkemenin gözünde gözden düşmüş olanlarla ilişkilendirilerek lekелendi.

Öfke imparatoriçenin açık tenini benek benek yaptı. Parmak eklemleri bembeyazdı, parmaklarındaki altın kılıflar Tahtının kol dayanağı.

Durgunluğu ilk bozan Göksel İmparator oldu. "Açıkla kendini." Ses tonu acımasızdı ve bakışları Bu bana Liwei'nin kılıcını göğsüme sapladığı anı hatırlattı.

Herkes on güneş kuşunun hikayesini biliyordu. Ama hiçbir Ay Tanrıçası'nın ölümsüzlüğe yükselişinin ardındaki gerçeği bilmiyordu.

Her sözümü dinleyen düşmanca seyirciye daha önce duyduğum hikâyeyi tekrar anlattı. Annemin ve benim hayatımın tehlikede olduğunu. Onun yürek parçalayıcı seçimi. Benim varlığımı gizlemesine neden olan dehşeti. Annemin ölümsüz hayatının her gününde peşini bırakmayan kederden bahsederken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Sözlerimi bitirdiğimde, alnımı tekrar yeşim taşlarına bastırdım, gururumu ve kızgınlığımı bu şans için yuttum. "Bunca yıldır annem bir tutsaktı, yalnızlık ve sefalet içinde yaşıyordu. Hayatımızı kurtarmak için iksiri aldı. Herhangi bir kuralı çiğnediğinin farkında değildi, bir ölümlü böyle bir şeyi nasıl bilebilir? Yüce Majestelerinden merhamet ve anlayış diliyorum.

Annemin günahını affet ve cezasını kaldır. İstedğim iyilik budur."

Kendimi kaldırdım ve titreyen avuçlarımı katlanmış dizlerimin üzerine koydum. Bakışlarım Göksel İmparator'unkilerle çarpıştı, içten yakarışımından hiç etkilenmedi.

İmparatoriçe parmağıyla beni işaret etti, neredeyse öfkeden kıvranıyordu. "Böyle bir aldatmacaya müsamaha gösterilemez. Chang'e ve Houyi'den bu kıza kadar uzanan bu aile soyu yalan, ikiyüzlülük ve nankörlükle dolu hain bir soydur. Buna bir an önce son verilmeli."

Bir an önce filizlenen görkemli umut buruştu ve öldü. Yine de sessizlik İmparatoriçe'nin

kelimeler. Coşkulu bir destek ılığı yoktu, sadece birkaç kişi başını salladı ve bunun için minnettardım.

Yan taraftan biri çıktı ve yere çökerek saygı duruşunda bulundu. Bir saray mensubu olduğunu tören şapkası ve siyah cübbesi ve sarı yeşim taşı Belindeki kuşaktan sarkan bir süs eşyası. Önümde diz çöktüğü yerden yüzünü göremesem de, tahtlara bu kadar yakın konumlandırıldığına göre yüksek rütbeli biriydi.

"Göksel Majesteleri, fikrimi söyleyebilir miyim?"

O ipeksi tonlar, profilinin arkası, o an hafızamı zorladı. Bu ölümsüzle daha önce nerede karşılaşmıştım?

İmparator tahtına yaslandı. "Ayağa kalkın Bakan Wu ve fikrinizi söyleyin. Tavsiyeleriniz değerlidir."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Bakan Wu mu? Şaşırmamalıydım; o her zaman benim en sevdiğim Burada zor zamanlar geçirdim. Bu kadar yakinken aurası etrafımda titreşiyordu, dipsiz bir göl kadar yoğun ve donuktu.

Bakan ayağa kalkmadan önce tekrar eğildi. Arkasını döndüğünde, ifadesindeki düşmanlıktan irkildim. "Göksel Majesteleri, ne Chang'e ne de kızı merhametinizi hak ediyor. Biri hediyenizi çaldı, diğeri sizi bu aşagılık şekilde kandırdı. Nasıl

Ay Tanrıçası, onu daha önce ziyaret ettiğimizde Göksel Majestelerine yüz­süzce yalan söyledi! Emriniz üzerine oraya dönüp onu tutuklayacağım ve işledikleri suçlardan dolayı kızıyla birlikte yargılanacaklar. Eğer gitmelerine izin vererseniz

cezasız kalırsa, bu durum nezaketinizden faydalanmak isteyecek başkaları için tehlikeli bir emsal teşkil edecektir."

Kötü niyeti beni hayrete düşürdü. Bakanla daha önceki kısa karşılaşmamızda bana sadece sıkılmış bir ilgisizlikle bakmıştı. O zaman kim olduğumu bilmiyordu, ama neden önemli mi? Ölümlü mirasımı küçümsüyor muydu? Öyle miydi?

Burada olmaya layık olmadığımı mı düşünüyor? Neden imparatorun şüphelerini ve öfkesini alevlendirmek için özenle hazırlanmış bu kadar kötü sözler söyledi? Nezaket mi? Merhamet mi? İçim sızladı. Ne zaman

Annem bunca yıl sadece iksiri içtiği için mi hapsedilmişti?

"Annem Göksel Krallık için bir tehdit değil," diye haykırdım, daha önceki sakin savunmamın tüm iyi yanlarını geri alarak. "O kimseye zarar vermedi, sadece beni korumaya çalışıyordu. Böyle bir şeyi hak etmiyor-"

"Yeter." İmparator sakin bir şekilde konuştu ama bu tek kelimeden yayılan tehdit herhangi bir kükremeden daha kötüydü.

Düşüncesizce patladığım için kendime lanet ettim. Eğer şimdi bana vurursa, kimse onu bunun için suçlamayacaktı.

Ani sessizlikte Liwei kürsüden indi ve cübbesini bir kenara sıyrarak yanımda diz çöktü. Konuşmadan önce bana uyarıcı bir bakış fırlattı.

Sesi kararlı bir sakinlik yayıyordu. "Saygıdeğer Babam, Annem. Hayatımı Birinci Okçu Xingyin'e borçluyum. O kendini riske attı

görev ve onurun çok ötesinde yardımına geldi. O olmasaydı, ölmüş olurdum. Prenses Fengmei, hala bir rehine. Bizim krallık kargaşaya sürüklenirdi. Saygıdeğer oğlun olarak, sana hatırlatmalıyım ki, onun yiğitliklerinden dolayı Birinci Okçu'ya bugün Kızıl Aslan Tılsımı verildi. Bu bir kraliyet lütfu, ceza değil."

İçimde bir sıcaklık kıvılcımı çaktı. Bilmek için, burada-Düşmanlık ve kınamayla çevriliyken onun içinde hala bir dost vardı. Asla bu kadar güzel konuşamayacağım gerçeğinden öte, Liwei ailesinin öfkesini riske atarak Onlara verdikleri sözü hatırlatmak, başka kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceği bir şeydi. Kaderimi değiştirmeye yetmeyebilirdi, ama bunu yaptığını bilmek - kendisine rağmen

İfşaatım karşısında duyduğum şaşkınlık beni derinden etkiledi.

İmparatoriçe ona öyle korkuyla baktı ki, daha az cesur bir adam kaçıp giderdi. İmparatoriçeye gelince Babasının yüzündeki ifadeyi görünce ürperdim ve başka tarafa baktım. Yine de Liwei, herhangi bir dilekçe sahibi gibi alçakgönüllülükle önlerinde diz çökerek, ayak diredi.

"Bu istediği sıradan bir iyilik değil. Ebedi hapis cezası bir hevesle geri alınamaz." İmparatoriçe'nin sesine kurnazca bir not karıştı ve ekledi: "Üstelik Birinci Okçu'nun talebi annesi adına. Kendisi adına değil, Bu da tılsım taşıyıcısının hakkıdır. Bu hilesi yüzünden onu cezalandırmazsak çok şanslı sayılır, "Olmadığı biri gibi davranıyor."

Annemin hayatını nasıl pazarlık konusu yapabildi? pazarda bir biblo mu? Zaferimi çalmaya nasıl cüret eder? -O kadar zor kazandım ve bu içi boş zafere mi dönüştürdüm? Döktüğüm kanlar, çektiğim acılar... Gözlerimi sıkarak kapattım, tekrar saldırma, aşağılama ve öfkemi onların kibirli ve umursamaz yüzlerine savurma isteğimi bastırdım.

Bakan Wu, "Göksel Majesteleri akıllıca davranıyor," diye onayladı. sorunsuz bir şekilde. "Eğer Birinci Okçu'nun niyeti onurluysa, neden kimliğini gizledi? Kim bilir ne hileler sinsi annesi tarafından öğretildi, kalbinde hangi entrikalar gizleniyor?"

Öfke damarlarımda dolaşıyordu. Kendime yönelik hakaretlere anneme yönelik olanlardan daha iyi katlanabiliyordum. Bakana doğru döndüm, ağzım onu azarlamak için açılıyordu ki ayak sesleri taş döşemelere çarptı.

Wenzhi'ydi, yanıma çöktü. "Göksel Majesteleri, lütfen Birinci Okçu'nun değerli hizmetini göz önünde bulundurun. Sadakatle ve cesurca hizmet ederek Göksel Krallığı güçlendiren zaferler kazanmamıza yardımcı oldu. Dahası, Birinci Okçu Xingyin hiç kimseyi açıkça aldatmadı. Hiç kimse onun Tanrıça Chang'e ile ölümlü Houyi'nin kızı olup olmadığını sorgulamadı."

Birkaç kişi başını salladı. Zekice bir argümandı, keşke ben de düşünseydim dediğim bir argümandı.

Göksel İmparator tahtında kayarken cübbesi hışırdadı. "General Jianyun, sizin fikriniz nedir?"

General ilerlerken nefesimi tuttum. Diz çöktüğüm yerden yüzünü göremiyordum. İmparatorun en kıdemli komutanı olan general

teraziyi benim lehime çevirecekti - eğer öyle yapmayı seçerse. Eğer itirafımdan dolayı öfkelenmediyse.

"Göksel Majesteleri, Birinci Okçu Xingyin'in soyu çok talihsiz. Bununla birlikte, o yiğit ve olağanüstü bir acemi. Daha da önemlisi, Ekselansları ve nişanlısının hayatını kurtararak Anka Krallığı ile olan ittifakımızı korudu. Daha önce nezaketle belirlediğiniz gibi, böyle bir cesaret ödölsüz kalmamalıdır." Durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi. "Biz kökleri ne olursa olsun çiçeğin değerini bilmelidir."

Salondaki mırıltılar daha da arttı. Dinlemek için kulaklarımı zorladım. Bazıları bir şeyler ifade ediyor olabilir miydi?

muameleme şaşırdınız mı? Hatta temkinli bir onaylamama fısıltısı?

İmparator konuşmadı. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissettiğimde nabzım hızlandı, ancak nefesim fayansları buğulandırırken kıpırdamaya cesaret edemedim. General Jianyun'un sözleri Bakan Wu'nun suçlamalarına ağır basacak mıydı? İyi konuşmuş, Yüce Majestelerine yüce gönüllölük ve lütuf adına beni affetmeleri için bir yol sunmuştu. Ama imparatorun merhametini hatırlayınca içim sıkıştı - ki o merhameti Anneme, Leydi Hualing'e ve ejderhalara duygusuzca dağıtıldı.

"Birinci Okçu Xingyin," dedi imparator sonunda.

Kendimi olacıklara hazırlayarak bedenimi bir kez daha katladım. Onu rahatsız edenleri bekleyen işkenceleri ve dehşeti düşünmemeye çalışıyordum.

"Ebeveynlerinizin hatalarından dolayı suçlanmamalısınız. Erdemlerin kendi başına ayakta durmalı. Hizmetleriniz için size Kızıl Aslan Tılsımı miras bırakıldı."

İmparatorun bir sonraki sözlerini sabırsızlıkla beklerken başım dikleşti, umut içimde kıpır kıpırdı, zar zor kontrol altına aldım.

"Ancak istediğiniz iyilik -Ay Tanrıçası Chang'e'yi serbest bırakmak- yerine getirilmeyecek."

Parmaklarım yeşim taşının etrafında kenetlendi, püskülünü buruşturdu. Bu şimdi ne işe yarayacaktı? Göksel İmparator'dan istediğim başka bir şey yoktu. Her ne kadar rahatlamış olsam da ne saygı ne de minnet vardı yüreğimde. Bana oynanan bu oyun için değil; sahte parayla kazanılan hizmetim için.

"O zaman bana bunu bahşedin, Göksel Majesteleri," dedim, kızgınlıkla cesaretleterek. "Sadece benim için bir iyilik. "Sadece bana bir iyilik. annemin özgürlüğünü senin seçeceğin bir görevle kazanma hakkı." Pervasız bir teklifti ama kaybedecek neyim vardı ki? Bu sefer şartları o kadar açık bir şekilde ifade edecektim ki, kimse bundan şüphe duymayacaktı.

Davranışım küstahlığın sınırındaydı. Ben kim oluyordum da Göksel İmparator'dan taleplerde bulunuyordum? Ama öfke yerine, o dipsiz gözbebeklerinde kurnaz bir ışık parladı, bir parmak

çenesini okşamak için kaldırdı. "Pekala, Birinci Okçu. Biz Annenin bize karşı işlediği suçları dengelemek için onun adına bir görev daha yerine getirmeni emrediyorum."

"Göreviniz nedir, Göksel Majesteleri?" Kelimelerim aceleyle ağzımdan döküldü. Annemi kurtarmak için dünyanın öbür ucuna, İblis Diyarı'nın kendisine kadar yolculuk edecektim.

İmparator konuşmadı, bana bir şey uzattı -Avucunda koyu gri bir yumru vardı. Boynumu eğerek yaklaştım. Donuk metalden yapılmış bir mühürdü. Üstünde karmaşık bir şekilde oyulmuş ejderha.

Wenzhi usulca nefes aldı, bir merak nefesi. Şaşkınlıkla ona baktım.

"İlahi Demir Mühür dört ejderhayı serbest bırakacak, Ağır suçlarından dolayı ölümlü dünyada hapsedilmişlerdir. Her biri kendilerine özgü bir inciye sahip. İncileri ejderhalardan almanızı ve onları beni." İmparatorun sesi keskinleşti. "Eğer emrime itaat etmezlerse, ne gerekiyorsa yapın. Dört inci elime geçtiğinde, anneni affedeceğim ve ona dönmekte özgür olacaksınız."

İstemsizce geri çekildim. Saygıdeğer Ejderhalar! Doğu Denizi'nde onları öğrendikten sonra, böylesine büyük ve asil yaratıklara meydan okumaya hiç niyetim yoktu. Acaba Ejderhalar incilerini özgürce teslim eder mi? Eğer teslim olmazlarsa, yapmam gerekeni yapmak için kendimi sertleştirebilir miydim? İmparatorun benden beklediklerini?

"Anlaştık mı?" Sesinde sabırsızlık vardı.

Tedirginliğimi yuttum ve midemde pıhtılaşmış yağ gibi birikmesine izin verdim. Bunu imparatorun ben istemiştim,

bu şansı aradım. Şimdi nasıl tereddüt edebilirdim? Ellerimi önümde birleştirerek, şartlarını kabul etmek için eğildim. Pazarlık yapıldı, pazardakiler kadar sıradan bir pazarlıktı ama buradaki bahisler çok daha yüksekti.

Bir görevli öne çıktı ve mührü bana yerleştirdi. Uzanmış avucuma. Metal tenime karşı serindi ve onu kesemin içine bıraktığımda ipek, ağırlığından sarktı.

İmparator bana başını salladı. Memnuniyetle kabul ettiğim bir görevden almaydı bu. Ayağa kalkarak tahttan döndüm ve her adımım bir öncekinden daha ağır olmak üzere bacaklarımı ileri doğru ittim. Dosdoğru önüme baktığımda

mahkemenin geri kalanına kayıtsız görünüyordu. Yine de içimde, beni parçalamakla tehdit eden bir duygu karmaşası vardı. Gerçeğin nihayet ortaya çıkmasından dolayı rahatlamıştım, ancak zorlukla kazandığım ödülümün elimden alınmasından dolayı öfkeliydim. Bu ikinci fırsatın bana verilmesiyle içimde yükselen umut, her ne kadar içime çöken bir korkuyla bastırılrsa da... Annemin özgürlüğü için ödeyemeyeceğim bir bedel olabilirdi.

Sersemlemiş bir halde Doğu Işığı Salonu'ndan çıktım. Saray hizmetkârlarından birkaçı taş korkulukları cilalarken ve etrafı süpürürken merakla bana bakıyorlardı.

tertemiz topraklar. Shuxiao sanki bunca zamandır beni bekliyormuş gibi bana doğru yürüdü. Ona çağrıldığımı söylemişim ama bugünkü olayların bu şekilde gelişeceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Doğru mu?" diye sordu. "Annen hakkında mı?"

Şaşırmış bir şekilde ona göz kırptım. Salondan beş adımdan fazla uzaklaşmamıştım. "Nereden biliyorsun?"

"Ah. Kraliyet seyircilerinin çoğu son derece sıkıcıdır. Yükselen seslerin duyulduğu rapor edildiğinde-" Etrafına bakarken sıırıttı. "Burada kaç kişinin acil dikkat gerektiren bir şey bulduğuna şaşıracaksınız."

Beni keskin kulaklardan uzakta bir kenara çekerken gülümsemesi soldu. "Annen gerçekten Ay Tanrıçası Chang'e mi?"

Sesinde öfke var mıydı? Kızgınlık mı? Kendi ailesinden bahsettiği onca zaman tek kelime etmemiş, benimkilerin ölmüş olduğuna inanmasına izin vermişim. Benimle bir daha konuşmak istemediyse onu suçlayamazdım. Bu onun için daha iyi olabilirdi. Göksel Majestelerinin hoşnutsuzluğuyla birleşince, ben hem bir değersiz ve tehlikeli bir arkadaş.

"Evet," dedim, kendimi sert sözlere hazırlayarak.

Onun yerine bana uzandı ve sarıldı. "Özür dilerim. Annen hakkında," dedi ve beni serbest bıraktı. "Ama ben de sana kızgıyım. Ben olsam asla kimseye söylemezdim."

Ona sır olarak söylediğim başka şeyler de vardı, kendine sakladığını tahmin ettiği şeyler. "Güvende olacağımı bilene kadar hiçbir şey söyleyemedim."

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Yine de haberinizin Göksel Majestelerini memnun ettiğinden şüpheliyim."

"Teli kopmuş bir kanun kadar hoş." Kaşlarımı çattım, imparatoriçenin tıslayan öfkesini, imparatorun ... ilk başta kızgın olduğunu hatırladım. Ama yine de Ayrıldığımda garip bir şekilde tatmin olmuşum. Kendi kendime, tek bir ücret karşılığında iki kat daha fazla emek alması gerektiğini söyledim.

"Ve şimdi, eğer annemi tekrar görmek istiyorsam, dört ejderhayı bir şekilde incilerini imparatora teslim etmeye ikna etmeliyim." O zaman merak etmeden duramadım.

-Eğer başarısız olursam, eğer kendimi kanıtlarsam Göksel Krallık, imparatorun bana verdiği söz hâlâ geçerli olacak mıydı? Annem İmparatoriçe'nin kötülüklerinden korunabilecek miydi? Ben, Wenzhi'nin anavatanında olduğum kadar uzakta olsam bile?

"Neden inciler?" Yüksek sesle sordum. "İmparatorluk Hazinesi mücevherlerle dolup taşmıyor mu?"

"Tek duyduğum ejderhaların incilerini çok iyi korudukları, hikayeler nedenini söylemese de onlar için çok değerli oldukları."

Shuxiao parıldayan altın ejderhaları işaret etti

Yeşim çatısından, her bir çenenin içinde güvenli bir şekilde duran ışıklı bir küre.

O kavisli dişlerin etime batacağı düşüncesiyle irkildim. Kızıl Aslan Tılsımı'yla birlikte beni yutmak için kurnazca bir plan mıydı bu? Bu, imparatorun ikilemini çözmez miydi? ve yine de sözünü tutuyor mu? Bu düşünce içimi burktu.

Shuxiao koluma dokundu. "İyi misin?"

"Emin değilim." İçim uyuşmuştı. Bir saat içinde Sabah kalbim umutla yükselmiş, korkuyla batmış ve şimdi bir kargaşa denizinde sallanıyordu.

"Henüz kendini öldürtme. Her zaman Ay'ı ziyaret etmek istemişimdir," dedi gülererek.

"Ejderhalar aksini düşünse de ben düşünmüyorum," dedim karanlık bir sesle.

"O zaman bunu yapmadıklarından emin olmalıyız." "Biz mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de seninle geliyorum."

Aniden sönmeden önce içimde umut alevlendi. O bir Gökseldi; sadakati burada yatıyordu. Orduya hizmet etti. Ailesini korumak için yaptığı fedakârlığı nasıl bu kadar bencilce geri alabilir, onu imparatorun gazabına maruz bırakabilirdim?

"Hayır, pozisyonunu terk edemezsin." İtiraz etmeye başlayınca devam ettim, "Dinle. Babam İmparatoriçe'nin akrabalarını öldürdü. Annem imparatora karşı geldi. Ben de gözden düştüm. Bu işe bulaşamazsın; koruman gereken kendi ailen var. Ya Göksel Majesteleri öfkelerini onlardan çıkarırsa?"

Yüzü düştü. "Buna dayanamazdım."

"Ben de yapamam, çünkü biz aynıyız" dedim. kasvetli bir şekilde. "Ailemiz için, sevdiklerimiz için bir şeyler yapacağız.

-Kendimiz için yapmayacağımız bir şeyi. Ben bunu ancak evimden ayrıldıktan sonra öğrendim. Bazıları bize aptal diyebilir. Anlamayanlar asla anlamayacaklar."

Hâlâ sıkıntılı görünmesine rağmen itiraz etmedi. "Yalnız gidemezsin. Bu çok tehlikeli. Ya kimsenin haberi olmadan size katılırsam?"

"Ben sadece ejderhalardan incilerini istiyorum." Ben konuştum

hissetmediğim bir güvenle. "Doğru Denizi'ndekiler ejderhaların barışçıl olduğunu iddia ediyor.

Yapabilecekleri en kötü şey reddetmektir."

İmparatorun sözleri zihnimde yankılanırken soğukkanlılığım sarsıldı: Ne gerekiyorsa yap. Bir değil

bir öneri değil, bir emirdir.

"Ve yalnız olmayacaksınız," dedi Wenzhi öne çıkarak. Ne zamandır oradaydı? "Ben de seninle geleceğim."

Bir başkasına sırtımı dayamak doğamda yoktu ama bunu duymak beni ne kadar rahatlatmıştı. Shuxiao gibi savunmasız değildi; yakında buradan ayrılacaktı. Dahası, birlikte o kadar çok savaşmıştık ki, bu savaşta yanımda olacağı için mutluydum.

Shuxiao nefesini içine çekti. Kendini toparlayarak aceleyle Wenzhi'nin önünde eğildi.

"Teğmen, bize izin verir misiniz?" diye sordu. "Xingyin ile konuşmam gereken bir şey var."

Sözsüz bir soruyla başını bana doğru eğdi. I Onu bunun için seviyordum, önce benim ihtiyaçlarımı gözetiyordu. Yine de tam da bu yüzden bana katılmasını riske atamazdım.

misilleme yapma ve ona zarar verme gücüne sahip olanları kızdırma riskini göze alamazdı.

"Shuxiao, ben iyiyim."

"Fikrinizi değiştirirseniz, General Jianyun'a önümüzdeki birkaç gün boyunca kendimi hasta hissettiğimi söyleyebilirim. Yaşlı tilki ruhu ısırtığı ve diğer şeyler harekete geçiyor," diye ekledi ciddiyetle.

Wenzhi kaşlarını çatı. "Teğmen, umarım bu tür sorumsuz davranışları alışkanlık haline getirmezsınız."

"Hayır, Kaptan." Kaptanı tekrar selamladı. "Sadece özel durumlar için."

O giderken bir kahkahayı bastırdım, düşüncesiyle ayıldım. Önümüzde ne olduğunu. Wenzhi ve ben sessizlik içinde yürüdük ve sakın bir gölü çevreleyen tanıdık bir bahçeye girdik. Hiçbir uyarıda bulunmadan koluma girdi ve beni tahta köprüden geçirerek Söğüt Şarkısı Köşkü'ne götürdü. Bir kenara bıraktım. Liwei ile burada oturduğum onca zamanın istenmeyen anıları.

Sonra beni bıraktı ve suyun aynaya benzeyen yüzeyine bakmaya başladı. "Neden bana söylemedin?"

Evimden kaçtığım geceyi düşünerek gözlerimi kapattım. -Keder ve dehşet içinde. İçimdeki aciliyet

Annemin sesi, bana gizlilik yemini ettirdiği gibi. "Anneme bir söz verdim."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra bana güvenmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Ama bu paylaşabileceğim bir sır değildi.

bir hevesle. Bu hepimizi tehlikeye atardı." Bileğine dokunmak için uzandım. "Bunun bir önemi var mı? Ben hâlâ her zaman olduğum kişiyim."

Elini benimkini sıkmak için çevirdi. "Haklısın; önemli değil. Yine de keşke bana daha önce söyleseydin. Belki yardım edebilirdim. Belki hâlâ edebilirim."

Geçmişimi gözünü kırpmadan kabul etmesi beni çok etkiledi. Sarsılmaz desteği. Bu ana kadar, ben eminim. Ona yaslandım, kolu omuzlarıma dolanırken başımı göğsüne yasladım. Tenine sinen koku taze ve her dem yeşildi.

"Sana söylemek istedim. Bir gün, buradan uzaktayken."

Kalbi eskisinden daha hızlı bir şekilde kulağıma çarptı.

"Bu bir şeyi değiştirir mi? Hâlâ benimle gelecek misin?"

"Evet." İçimde bir heyecan dolaştı, artık ne tereddüt ne de şüphe vardı. "Ama önce anneme yardım etmeliyim. İmparatorun görevini yerine getirmeliyim. Biraz bekler misin?"

daha
uzun?"

Wenzhi'nin kolları sıkılaşıarak beni daha da yakın tuttu. "Sen benim olduğun sürece, ben de senin olduğum sürece, dünya kadar vaktimiz var. dünya."

Kıpırdamadan durduk, ta ki ensemdeki bir karıncalanma beni nereden geçtiğimizi hatırlamam için uyandırana kadar. Kendimi kurtararak arkamı döndüm. Köprü'nün üzerinde, ahşap sütunlardan biri gibi hareketsiz duran Liwei'yle bakışlarımız kesişti. Gözleri kocaman açılmış, elleri iki yanında yumruk olmuştu. İçimdeki bir şey onu görünce parçalandı.

Yüzünde suçluluk değil, verdiğim zarardan dolayı üzüntü ifadesi vardı.

Liwei ölçülü adımlarla köşke girdi. "Sizinle konuşabilir miyim?" Tavrı soğuk ve resmiydi, sanki ben

bir yabancıydı, her zaman kaçınmaya çalıştığı saraylılardan biriydi. Oysa daha birkaç gün önce birbirimizi hayatlarımız pahasına savunmuştuk. Bu hep böyle mi olacaktı: bir adım ileri, sonra üç adım geri? Hayır, dedim kendi kendime. Artık birlikte yürümüyorduk; yollarımız ayrılmıştı.

İçim burkulsa da başımı salladım. Herkesten çok ona bir açıklama borçluydum.

Wenzhi bana, "Sana daha sonra geleceğim," dedi.

O zaman gideceğini düşündüm, ama elimi tekrar avucunun içine aldı, başparmağını avucumun üzerinde kasıtlı bir şekilde kaydırды. Nabzım hızlandı ve utancıma rağmen geri çekilmedim. Wenzhi'nin dudakları bir öpücüğün gölgesinde kıvrıldı.

beni bırakırken gülümsedi. Uzaklaşmadan önce Liwei'ye başını eğerek selam verdi.

Liwei'ye duraksayarak "Özür dilerim," dedim. Yine de ona bu kaba özürden daha fazlasını borçluydum. Birbirimiz için yaptığımız her şeye rağmen, sadece arkadaşlığımız için bile, benim özrümü hak etmemişti. Sahtekârlık.

"Tanıştığımız günden beri bana yalan söyledin." Ses tonundaki kasvet beni kesti. "Neden bana ailenin öldüğünü söyledin?"

"Ben yapmadım! Bunu varsayan sendin ve ben Böyle düşünmene izin verdim. Seni nasıl düzelteceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

daha fazla yalan olmadan. Anneme bu sırrı saklayacağıma söz verdim. Onu korumak zorundaydım. Onu hayal edebiliyor musun?

Ailen onun aldatmacasını fark ederse ne olacak? Eğer beni de gizlediğini öğrendiler mi? Tılsımı kazanmamış olsaydım onu işkenceye ya da ölüme mahkûm edeceklerdi, tıpkı bugün yapacakları gibi. Eğer mahkeme önünde onun güvenliğini sağlamamış olsaydım." Kelimelerim daha sert döküldü

amaçladığımdan daha fazla. Onu kandırdığım için üzgündüm ama yine de ailesi tarafından buna zorlandığım için bu konuda çok az seçeneğim vardı. "Neden yakınlaştıktan sonra bana söylemedin?" Gözleri

benimkini tuttu, çok karanlık ve inatçı. "Olduğuna inandığım kişi değilsin."

Suçlaması canımı yaktı, öfkemi uyandırdı. "Sana her zaman kendimle ilgili gerçeği söyledim. Gizlediğim sadece ailemdi ve bunu neden yaptığımı da söyledim. Ailemden ayrı düştüm; onlar benim için kayıp. Gerçeği bilmek annemi tehlikeye atmak dışında hiçbir şeyi değiştirmezdi. Peki, bu neden önemli? Neden seni bu kadar rahatsız ediyor? Ölümlü oldukları için mi? Rezil oldukları için mi? Babana itaatsizlik mi ediyorsun?" Bu sözlerim ne nefret doluydu ne de pek bir anlam ifade ediyordu. Onu bundan daha iyi tanıyordum. Ama şimdi öfkeliydim, düşünmeden konuştum, açıklamaya çalıştığım kadar incitmek de istiyordum.

Geri çekildi ve bana ters ters baktı. "Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece yalan söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Güvenimi kabul ettin ve seninkini bana hiç vermedin."

Öfkem dağıldı. İnkâr etmek istesem de sözlerinde doğruluk payı vardı. Bencilce davranmış, kendimi uzaklara kapatmış, onun vermek zorunda olduğu şeyleri almıştım. "Sana birçok kez söylemek istedim ama korkuyordum. İlk başta, ne yapacağımı bilmiyordum.

Yapabilirsin. Ve sonra . . . Sana yük olmak istemedim."

"Xingyin, sana zarar verebileceğimi nasıl düşünebilirsin?

Sen? Elimden gelen her şekilde sana yardım ederdim."

Şimdi daha nazik konuşuyordu.

"Liwei, bunu senden saklamak istemedim. Ailenin öğrenmesinden korktum, onları kızdırırsan anneme, bana, hatta sana yapabileceklerinden korktum. Sence Göksel Majesteleri merhamet etmeye meyilli olurlar mıydı?" Dudağım tiksintiyle kıvrıldı.

Gözleri kısıldı. "Seni hor gördüklerine yaklaştıracaksa neden buraya geldin? İntikam peşinde miydin? Her şey kendini geliştirmek için mi hesaplandı?"

Gözlerimi kaçırmadım; yaptığım şeyden utanmıyordum.

"İntikam değil. Her şeyi değil. Evet, istedim

kendimi geliştirmek istedim. Göksel Krallık'ta sadece

güçlüler tercih edilir, ancak o zaman

istediğimi elde edebilirim. Benimki elimden alındıktan sonra

yeni bir gelecek aradığım için beni suçlayabilir misiniz? Hiç
aklıma gelmedi.

Saraya girene kadar ailenin kim olduğunu bilmiyordum. O zaman bile seni onlarla karşı karşıya getirmek istemedim. I

Annemi özgür bırakmayı her şeyden çok istiyordum ama bugün yaptığım gibi sadece kendi çabalarımla. Asla sana ya da seninkine zarar vermek."

"Her şeyden çok mu?" diye tekrarladı, sesinde bir tutukluk vardı. "Anlaşılan o ki, ben senin hırsın için sadece bir basamakmışım. Bugün babamı sana lütufta bulunması için teşvik ettiğimde ihtiyaçlarına ne kadar iyi hizmet ettim." Başını neredeyse şefkatle benimkine doğru eğdi ama yine de sözleri acıyla doluydu. "Oynadığın kumarın karşılığını fazlasıyla aldın. Artık istediğin şeye sahipsin, Birinci Okçu-şöhret, saygı ve Kızıl Aslan Tılsımı. Annenin özgürlüğü neredeyse avuçlarının içinde."

"Tek istediğim benden alınan şeydi!" Hırladım. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Annemin nasıl acı çektiğini!" Elim ona vurmak için havalanırken öfkem patladı.

Parmakları bileğimi yakarak onu kavradı. Bir an hareketsiz durduk, birbirimize baktık. Nefeslerimiz hızlı ve sığıdı, kalbim kulaklarımin arasında çarpıyordu.

"Tüm bunları kendi başıma, kanımla Göksel Krallığa - sizin krallığınıza- hizmet ederek kazandım. Tıpkı bu son görevle annemin özgürlüğünü kazanacağım gibi." Kendimi çekerek ondan uzaklaştım. "Seni kandırdığım için özür dilerim, gerçekten. Ama seni asla incitmek istemedim ve suçlamalarını hak etmiyorum."

Öfkem ve hayal kırıklığım yüzünden neredeyse titriyordum, "Ne kaybetmiş olursak olalım, arkadaşlığımızı sürdüreceğimize hep inandım. Belki de yanılmışımıdır." O anda, Wenzhi ve Shuxiao'nun beni kayıtsız şartsız kabul edişlerini düşünmeden edemedim. Oysa üçü arasında yalanlarımla en çok Liwei'yi incitmiştim.

Ellerini arkasında kavuşturarak uzaklara, sakın göle baktı. Konuştuğunda sesi bir kez olsun sabitti.

Daha fazla. "Ah, Xingyin. Hayal kırıklığım beni hırçınlaştırdı. Ben kıskanç bir aptalım, az önce ikinizi görünce

-"Başını salladı. "Tekrar karşılaştığımızda sana söylemek istediğim şey bu değildi. Her şeyi planlamıştım. Beni Leydi Hualing'in şefkatli ellerinde ölüme terk etmediğiniz için ne kadar minnettar olduğumu anlatan içten bir konuşma. Buna rağmen, şimdi pişmanlık duyuyor olabilirsin." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Belki," dedim sertçe, onun sözleriyle çözülürken bile öfkemi bırakmak istemiyordum.

"Ebedi Bahar Ormanı'nda, o sefil mağarada ... Seni gördüğüme sevinmişim ama ölebileceğinden de korkuyordum." Sanki bu anı ona acı veriyormuş gibi yavaşça konuştu. "Hayatımı sana borçluyum. Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedim. "Bu benim seçimimdi.

Benim kararım."

"Kendini kurtarabilirdin ama yine de kaldın. Karşılığında ise ben ... Neredeyse seni öldürüyordum-" Sözleri kesildi. göğsüm kabarıyor. "Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım ilk darbeyi vurduğumda. Ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak."

Bir parçam -inançsız bir parçam- onu yakınımına çekmek istedi.

Birbirimizi teselli etmemize izin vermek için Kılıcının kanımı döktüğü o iğrenç hatıralar. Benim büyüm, onun hayatını tüketiyor.

Göğsüm kızgın kömürlerle tika basa doluymuş gibi yanıyordu ama tek söylediğim "Sen olmadığını biliyorum. Bunu yapmak istemediğini biliyorum."

Sonra sustu, gözleri gözlerimi sımsıkı tutarken bile. "Mağarada söylediklerinde ciddi miydin? Beni sevdiğini mi?" O kadar yumuşak konuştu ki neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Evet." Kalbimdeki sızıyı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Belki de hep orada olacaktı; aşkın istenildiği

zaman söndürülemeyeceğini öğreniyordum. "Ama sonrasında söylediklerimde de ciddiydim, sahip olduklarımıza her zaman değer vereceğim. Ve ben

Artık bir parçası olamayacak olsam da hayatınızda mutluluklar dilerim."

Tırnakları avucuna battı, bir balıkçıl kuşunun altın kanadına bir damla kan düştü. "Leydi Hualing'den kurtulursak, birbirimize geri dönmek için hâlâ bir şansımız olur diye düşünmüştüm. Ama yanılmışım, inanılmayacak kadar kibirliymişim.

"Yolunun sadece bana çıktığını sanıyordum."

Sözleriyle irkildim. Tılsımın ödülü olarak onu istemiş olabileceğimi düşünmüş olabilir miydi?

Sesi pişmanlık dolu bir şekilde devam etti. "Keşke her mutluluğu. Seni hak etmediği halde. Yine de aramızdaki şeylerin farklı olmasını dilemekten kendimi alamıyorum."

"Teşekkür ederim." Kelimeler dilimde tuhaf duruyordu. Güneşe rağmen üşüyerek kollarımı önümde kavuşturdum. "Sana söylemediğim için benden hâlâ nefret ediyor musun?"

"Senden asla nefret edemezdim. Ve aptal olan bendim, tutunmaya hakkım yokken bırakmayı reddeden bendim." Onun

Boğaz sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi çalışıyordu. "Yarın mı gidiyorsun?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım.

"Ben de seninle geleceğim." "Neden?"

Omuz silkti, ses tonu kabul etmek istediğimden daha fazla acı veren kibar mesafeli haline geri döndü. "Aynı şey için Benimle ormana gelme sebebin. Birlikte olsak da olmasak da sen benim hayatımın içindesin. Sana yardım edeceğim. çünkü istiyorum, mecbur olduğum için değil. Ve herhangi bir muhasebeye gerek yok; senin bana olan borcun, benim sana olan borcum, bu tür borçlar aramızda anlamsızdır."

O gittikten çok sonra bile mermer taburede oturmaya devam ettim. Bir rüzgâr söğüt ağaçlarını devirdi, dalları gölü dalgalandırdı. Yapraklar fısıldar gibi hışırdadı. sırlarımı dünyaya açıkladım. Kimliğimi geri kazanmam ve kendimi geçmişin sahteliklerinden kurtarmam imkânsız bir hayal gibi görünüyordu. Ve şimdi, annemi özgür bırakmaya bir adım daha yaklaşmışım.

Eve. Bu fırsatın bana sınırsız bir neşe getireceğine inanmıştım, ancak bir de baktım ki anlaşılmaz bir acı.

OceanofPDF.com

Sarı ipekten saçaklı yuvarlak, kırmızı fenerler taş döşeli sokakların üzerine asılmıştı. Ağaçlar hışırdıyor, gölgelerini soluk bina duvarlarının üzerine düşürüyor, kapı ve pencerelerdeki elmas kafesler kırmızı ve yeşilin sessiz tonlarına bürünüyordu. Gri çatı kiremitleri karanlığa karışmış, ölümlü dünyanın değişken havasına karşı pratik bir seçim olmuştu. Bu köyde Gece kasvetli görünüyordu, ancak ışıklılı fenerler ona büyülü bir parlaklık katıyordu.

Havada yüzlerce yemek, parfüm ve ölümlü kokusu yayılıyordu. Çoğu sade pamuklu elbiseler giymiş insanlar sokakları doldururken, daha müreffeh olan birkaç kişi ise Pırıl pırıl brokar ya da ipek giysiler içindeydiler. Bellerinde süsler asılıydı, bazıları yeşim boncuklarla ya da değerli metal disklerle süslenmişti. Parlak kıvılcımlar, kırmızı kâğıt parçaları ve yoğun duman havaya karışırken yüksek patlama sesleri beni ürküttü. Havai fişekler. Bu gece bir festival mi vardı? Köylülerin yüzleri heyecanla parlıyordu, tıpkı benim onları ayın içinde uzaktan izlemişti.

Liwei ve Wenzhi büyük bir binanın önünde durdular. Girişinin üzerinde beyaza boyanmış karakterlerin bulunduğu sağlam siyah bir plaket asılıydı:

Kırmızı ahşap kapıların her iki yanında kabak **şeklinde** fenerler sıralanıyordu. Pencereleeri gecenin serin havasına açıktı, müzik ve kahkahalar sokağa taşıyordu. A Başım sürekli gürültüden zonklamaya başlasa da canlı bir tesis.

Uzun Ejder'in bulunduğu nehir olan Changjiang'a gitmeden önce geceyi burada geçirecektik. Yüzyıllardır bir dağın altında sıkışıp kalmışlar. Wenzhi bu köyde durmamızı önerdiğinde, ölümlülerin nasıl yaşadığına bir göz atma hevesiyle hemen kabul ettim. Ama kaderin bir cilvesi, ben de onlardan biri olabilirdim.

Hancı bizi görünce başını sallayarak bizi geri çevirdi. Han dolu muydu? Kasaba kesinlikle hareketliydi. Wenzhi konuşmadı, sadece masanın üzerine gümüş bir tael koydu. Herhangi bir büyü kadar işe yaradı, hancının yüzü onu koluna sokarken aydınlandı.

Wenzhi'ye alçak sesle bir şeyler söyledi ama Yakındaki bir müşterinin kahkaha patlamasıyla boğuldu.

Genç bir kız, belki de kızı, bize pencerenin yanındaki ahşap masayı gösterdi. Kız gitti, ancak kısa bir süre sonra elinde kızartılmış yabancı ot tabakları olan bir tepsiyle geri döndü.

mantar, kızarmış domuz kaburgası, küçük bir kızarmış balık ve büyük bir kase dumanı tüten çorba.

"Bu gece ne tür bir eğlence var?" Wenzhi kıza, salonun ortasındaki yükseltilmiş platforma doğru başıyla işaret ederek sordu

Odaya.

Yanakları kızarmış bir halde ona doğru eğildi. "Bir hikâye anlatıcısı, Genç Efendi. Bu bölgenin en iyilerinden biri."

Genç Efendi mi? Kahkahamı yuttum. Wenzhi büyükbabasının iki katı yaşında olmalıydı ama pürüzsüz teni ve yontulmuş yüz hatları buna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Yemeğimizin ortalarında hikâye anlatıcısı geldi. Uzun, gri sakalı buruşuk yüzünü tozlandırıyordu, torbalanmış

gözleri

kalın kaşlarının altında parlıyordu. Bir bambunun üzerine
yerleşirken

sandalyeye oturdu, budaklı ahşap اساسını yere bıraktı. Bir müşteriden bozuk para aldıktan sonra boğazını temizleyerek hikâyesine başladı: En sevdiği cariyesi tarafından ihanete uğrayan soylu bir kral, bir casus tarafından

düşman krallığı. Talihsiz çift trajik sonda öldüğünde, meraklı seyirciler iç çekip alkış tutarken, birkaçı gözyaşlarını mendilleriyle ve kollarıyla sildi. Bir esnemeyi bastırdım, cariyenin aldatmacasından tiksinden ve kralın aptallığı karşısında sabırsızlıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Wenzhi eğlenen bir gülümsemeyle bir parça gümüşü hikaye anlatıcısına fırlattı ve o da şaşırtıcı bir ustalıkla yakaladı, çantasına koyuyor.

"Genç Efendi, hangi masalı dinlemek istersiniz?" diye sordu masalcı ona saygıyla.

"Dört Ejderha," diye yanıtladı Wenzhi.

Daha dik oturdum, kulaklarım diken diken oldu.

"Ah! Bir klasik. Genç Efendi bir bilgin olmalı," diye pohpohladı masalcı.

Çayevinde oturanların birçoğu inledi, muhtemelen şehvetli krallar ve güzel kızlarla ilgili daha müstehcen hikâyeler duymayı umuyorlardı. Fakat masalcı elini kaldırdığında sessizliğe gömüldüler; sakalında parlayan gümüş, şimdi kesesinde duran gümüş kadar parlaktı.

Sesi en iyi şarap kadar yumuşak bir şekilde başladı. "Uzun zaman önce, dünya henüz yeniye ne göller ne de nehirler vardı. Tüm su Dört Deniz'deydi ve insanlar ekinlerini yetiştirmek ve susuzluklarını gidermek için gökyüzünden gelen yağmura güveniyorlardı. Doğu Denizi, denizaltıların eviydi.

dört ejderha. Uzun Ejderha içlerinde en büyük olanıydı, pulları alev gibi kırmızıydı, İnci Ejderha ise parlıyordu Kışın ayazı gibi. Sarı Ejderha güneşten daha parlaktı ve Siyah Ejderha geceden daha karanlıktı. Yılda iki kez, gökyüzünde uçmak için denizden yükselirlerdi."

Hikâyeci sesini yükselterek dinleyicilerini şaşırttı. "Bir gün bizimkilerden yüksek sesle ağlama ve feryat

duymuşlar.

aşağıdaki dünya. Merakla daha yakına uçtular ve insanların seslerini duydular.

Uzun bir kuraklığın ardından yağmur yağması için çaresizce dua ediyorlardı. Elbiseleri ince bedenlerine bol geliyordu ve dudakları susuzluktan çatlamıştı. Çektikleri acıdan perişan olan ejderhalar, ölümlülere yağmur göndermesi için Göksel İmparator'a yalvardılar. İmparator kabul etti, ancak ilahi bir Felaket aklından çıkmış ve haftalar yağmur yağmadan geçmiş."

Durakladı, fincanına uzandı ve ağzına götürdü. Devam ettiğinde sesi kontrollü bir fısıltı gibiydi. Bu hikâyeyi iyi bilmeme rağmen kendimi dinlemek için zorlarken buldum. Anlatmayı teklif ettiğim hikâyenin aynısıydı. Prens Yanming, alay ettiği kişi.

"Açlıktan ölen insanların sefaletine dayanamayan ejderhalar Doğu Denizi'ne uçtular. Çenelerini tuzlu suyla doldurup gökyüzüne püskürttüler. Sihirleri onu saf suya dönüştürdü ve aşağıdaki kavrulmuş toprağa yağdırdı. İnsanlar sevinç içinde dizlerinin üzerine çöktüler. Tanrıları övüyorlardı. Ancak Göksel İmparator ejderhaların yetkilerini aşmasına çok sinirlendi. O her birini demir ve taştan bir dağın altına hapsetti. Ancak, her ejderha hapsedilmeden önce dünyamızın bir daha asla susuz kalmaması için muazzam gücünü feda ederek fışkıran bir nehir meydana getirdi. Kimden

O gün, topraklarımız boyunca doğudan batıya dört büyük nehir akıyordu. fedakarlık."

Seyirciler, öncekinden daha az coşkuyla da olsa alkışladılar. Kadınlardan biri masalcıya hemen bir bozuk para atarak isteğini haykırdı.

Duymadım, üzerimden akıp giden anıların içinde kayboldum. Bu masal çocukken en sevdiklerimden biriydi ve annemden sık sık bana anlatmasını isterdim. Gözlerimi kapattığımda kendimi tarçın ağacından yatağымda yatarken hayal edebiliyordum, parmaklarım yumuşak beyaz perdeleri sıyrıyordu esintide dalgalanıyordu. Lambaya ihtiyacım yoktu çünkü

Gökyüzünde yıldızlar parıltıyor ve fenerler inci gibi parıltılarını pencereden içeri atıyordu.

Bu hikâyeyi çok sevmiştim ama sonu beni huzursuz etmişti.

Bir gece anneme, "İmparator neden ölümlülere yağmur getirmeyi unuttu?" diye sormuştum.

"İmparatorun pek çok kaygısı ve sorumluluğu vardır; yukarıdaki ve aşağıdaki diyarları yönetmek kolay bir iş değildir.

Her gün sayısız dilekçe ve talebi denetliyor." "Ama neden ejderhalara yardım ettikleri için onları cezalandırdı? ölümlülere teşekkür etmek yerine?" Bilmek istedim.

Eli yanağımı okşadı, serin dokunuşu huzursuzluğumu yatıştırdı. "Uyu, Küçük Yıldız. Bu sadece bir hikaye," dedi. dedi ve sorumu kolaylıkla geçiştirdi.

Ancak şimdi tatmin edici bir cevap olmadığını anladım. En azından Göksel İmparator'u gücendirmekten kaçınmak için.

İmparatorun görevi içimi bir diken gibi tedirginlikle doldurdu.

topuğumun alt tarafına saplandı. Prens Yanxi'nin ejderhalara olan hayranlığını hatırladığımda, anlattığım masallar

iyilikseverliklerini duydum. Eğer ejderhalar isteksizse, incileri için onlarla savaşılabılır mıydım? Bırakın dördünü, bir tanesini bile yenebilir miydım? Bu umutsuz bir görevdi, nankör bir görevdi; başarının bedeli onurum, başarısızlığımın bedeli ise ölümüm olacaktı.

"Xingyin, sorun nedir?" Wenzhi'nin sorusu beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Yorgunum," dedim, yorgun olmam için hiçbir neden olmamasına rağmen.

"Neden uyumuyorsun?" Liwei kâsesinden başını kaldırmadan öneride bulundu. "Bir tam gün sürecek Changjiang'a yürüyerek, hatta dinlenmek için durmadan."

Söğüt Şarkısı Pavyonu'nda konuştuğumuzdan beri üzerimize bir soğukluk çökmüştü. Karşılıklı söylenen sözler aramızda süregelen bağları koparmış mıydı? Yoksa bu Wenzhi ve benim aramdaki samimiyete mi tanık olmuştu?

Sebep her ne olursa olsun, Liwei her zaman nazikti ama

geri çekildi. Daha önce ondan tam olarak istediğim şey bu olsa da, içimde bir boşluk bıraktı.

Hancının kızı masamızı toplamaya geldi. Her tabağı özenli bir yavaşlıkla tepsisine kaldırırken, Wenzhi ve Liwei'ye kaçamak bakışlar attı. Gözleri Sanki kimin daha çok hoşuna gittiğine karar veremiyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Gerçekten de bu yerde çok az rakipleri vardı. Wenzhi ve Liwei, sade cübbeler giymiş, auraları sönük olsa bile, Wenzhi'nin üzerinde aynı etkiye sahipti. ölümsüz kalplerde olduğu gibi ölümlü kalplerde de.

Ayağa kalktım, gitmek için sabırsızlanıyordum. Onlarla bu yemeği paylaşmak bile sinirlerimi bozmuştu. "Odam nerede?"

Wenzhi yüzünü buruşturarak yukarıdaki katı işaret etti. "Han dolu. Üçümüzün paylaşması gerekecek." Yüzümdeki dehşet ifadesini fark edince ekledi: "Yatağı sen alabilirsin elbette. Eminim Ekselansları bir gece için yataksız da idare edebilir." Sesinde alaycı bir ton vardı.

Liwei soğuk bir ifadeyle, "Gerçekten de öyle," dedi. "Yine de odada bulunmaya niyetliyim."

Bu bir uyarı mıydı? Ses tonundan çok fazla şey mi anlamıştım? Bunun bir önemi yoktu. Bu han krallığındaki en yumuşak yataklara sahip olsa bile, nemli bir çim parçası böyle bir gece boyunca acı çekmeye tercih edilirdi.

"Ahh, o kadar da yorgun değilim." Korkaklığımın masadan uzaklaştım. "Bu kadar yedikten sonra yürüyüşe çıkacağım. İlk defa bir ölümlü köyüne geliyorum."

Wenzhi ayağa kalkarken taburesi yere sürtündü. "Size katılacağım."

Reddedişimin acısını hafifletmek için gülümseyerek başımı salladım. Biraz yalnız kalmak istiyordum. Ve nedense Wenzhi ile gidip Liwei'yi tek başına bırakmak istemiyordum.

Aceleyle hana girdim ve arka kapısından çıktım. Bu sokak, daha önce yürüdüğümüzden daha küçüktü. Daha önce gezinmişim ama daha az canlı değildi. Birkaç köylü, sopalar üzerinde tabakları döndüren ya da alevden diller çıkaran sokak sanatçılarını izliyordu. Birini dinlemek için durdum

yaşı bir adam er-hu çalışıyordu, iki telli ahşap bir keman. Ağlamaklı melodi ruh halime çok iyi uyuyordu. Bittiğinde, kâsesine bir altın tael attım ve kâsedede cınladı. bakır paralar.

Bu geç saatte bile çocuklar etrafta koşuşturup Köpekler havlıyor ya da ahırları dolduruyorlardı. Bazıları kurumuş otlardan örülmüş böcekler ve kelebekler taşırken, diğerleri

Parlak kırmızı şeker toplarıyla dolu çubukları tutuyordu. Merak edip kendime bir tane aldım ve içindeki keskin alıç meyvesine ulaşmak için gevrek şekerlenmiş kabuğu çıtırdattım. Parmaklarımdaki şeker parçalarını yalarken, bazı köylüler bana baktı, belki de ne yaptığımı merak ediyorlardı.

ortak ikramın coşkusu. Annem de bunu sever miydi? Başımı gökyüzüne kaldırdım, keşke ona sorabilseydim.

Ay'ın parlak küresi olduğundan daha küçüktü. Göksel Krallık'ta ortaya çıktı, ama aynı derecede çarpıcı kara geceye karşı. Babama iksir hediye edilmemiş olsaydı, annem iksiri almamış olsaydı, belki de böyle bir köyde yaşıyor olabilirdik diye düşündüm. Bir köyde Beyaz duvarları, yıpranmış yosun yeşili çatısı ve ahşap kapıları olan bir ev. Ailemiz bir bütündü. Bir an nefes alamadım, rüyanın içinde kayboldum. Belki de ölmüşsündür, diye fısıldadı zihnim.

Annem hâlâ gözlerini hasretle buraya diyor muydu? Babam hala yaşıyor muydu? Annemi seçimi için suçluyor muydu? Beni, onun hayatını tehlikeye attığım için? Keşke onu bulabilseydim ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ve imparatorun sabrını daha fazla sınamaya cesaret edemezdim.

Sessiz bir sokağa saptım. Daha elli adım atmamıştım ki, tehlike her yaklaştığında hissettiğim o karıncalanma hissiyle ürperdim; tıpkı okçunun Ebedi Bahar Ormanı'nda bana ateş etti. Burada, Ölümlüler Âlemi'nde olması imkânsız. Büyük ihtimalle ölmüştü, Liwei'nin askerleri tarafından öldürülmüştü. Ama bu durum izlendiğimi fark ettim.

Bilmiyormuş gibi davranarak patıkada ilerlemeye devam ettim. Burada herhangi bir şeyin beni yaralayabileceğinden şüphe etsem de, iyi bir önlem için sakladığım birkaç hançerim vardı. Yeşim Ejderha Yay sırtımda asılıydı ve dikkat çekmemek için bir bez parçasına sarılmıştı. Wenzhi onu yanımda getirmemi önerdiğinde, bu akıllıca bir fikir gibi görünmüştü.

Odamın sessizliğinde bu yayı kullanarak pratik yapmıştım. Başlangıçta oklarını sadece kısa bir süre tutabildim, ama zamanla okları kavrayışım daha istikrarlı hale geldi. Artık gücünü test etmek için can atıyordu, ışığın çatırdayan şaftını uçurmak için

-Ama buna hiç cesaret edemediler. Göksel Krallık'ta görülmemiş bir Gökyüzü ateşi nereden salınabilir?

Ayak sesleri arkamda gümbürdeyince, kendime ölümsüzlerin Ölümlüler Âlemi'nde çok acil bir ihtiyaç olmadıkça büyü kullanmalarının yasak olduğunu hatırlattım. Düşman ejderhalar da şüphesiz bunlardan biriydi; ancak şimdilik fiziksel yeteneklerimin yeterli olması gerekiyordu.

"Böyle aceleyle nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi bir adam. "Sizin gibi güzel bir hanımefendiye eşlik etmek ister misiniz?"

Üç adam kasıla kasıla ilerleyerek durduğum yerde beni çevreledi. Güzel giysiler giymişler, gümüş ve yeşim taşından başlıklar takmışlardı ama burnuma keskin şarap kokuları geliyordu.

Bana güzel dediklerine göre gerçekten sarhoş olmalılar, diye düşündüm iğneleyici bir şekilde. Yüzlerindeki alaycı ifadeden niyetlerini tahmin etmek zor değildi.

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkıldı. "Aklınızdaki şirket türü bu değil," diye cevap verdim sertçe ve arkamı döndüm.

Etli bir avuç omzumu sıkarak beni döndürdü. "Bu kadar utangaç olma. Bulunmak istemiyorsan neden burada tek başına dolaşıyorsun?" dedi uzun boylu olan. yüzüme doğru geveledi. Nefesi ekşiydi, bir önceki yemeğinin kalıntılarıyla kokuyordu, eli şimdi cübbemin yakasından. "Kim olduğumuzu biliyor musun? Paramız var-"

Öfke ve tiksinti damarlarımda patladı. Bileğini yakaladım ve onu sırt üstü çevirdim. Çığlık attı.

Acı içinde elini tutuyordu. Kırılmış mıydı? Niyetim bu değildi ama bir yanımla öyle olmasını umuyordu. İki arkadaşı hırlayarak birlikte bana saldırdı. Kavrayan ellerinden sıyrıldım, ikisini de boyunlarından yakaladım ve büyük bir gürültüyle kafalarını birbirlerine vurdum. İki tekme onları yere uçurdu. İkisinden önce Ayağa kalkabildiklerinde her iki elimdeki hançerleri boğazlarına dayadım.

Bıçakları ince bir kan çizgisi sızana kadar bastırarak tısladım, "Sanırım bu ilk seferiniz değil. İçinizden biri bir daha böyle alçakça bir suç işlemeyi aklından bile geçirirse, geri döner ve bıçaklarımı kalplerinize saplarım."

Tırmıkladım

Ayağımı sırayla her birinin omurgasına yerleştirmeden önce küçümseyen bir bakışla onlara baktım, tekmelerim onları yere serdi.

"İblis! İblis kadın!" diye bağırdı içlerinden biri, ayağa fırlayıp kaçarken gözleri şişmişti.

Tam olarak değil, diye düşündüm kendi kendime. Ama onun bilebileceğinden daha yakın bir tahmindir.

Öfkemi yatıştıramayınca, onların peşinden gelen ısıltılı bir büyü dalgası saldı. Belki de benim küçük fark edilmeden geçip gidecekti. Düşüncesizce davrandım ama niyetleri midemi bulandırdı. Ve aşağılık davranışları için benim seçimlerimi nasıl suçlamaya çalıştıklarını.

Biri kıs kıs güldü. Arkamı döndüğümde Wenzhi'nin yakındaki bir duvara yaslanmış olduğunu gördüm.

Eğlence. "İyi iş çıkardın," diye iltifat etti. "Ben de sana katılırdım ama yardıma ihtiyacın yoktu."

"Bunu eğlenceli bulduğuna sevindim." Kınlarına geri koymadan önce hançerleri silerek temizledim.

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Onlarla sen ilgilenmeseydin, ben ilgilenmekten memnun olurdum.

Onlar

Bırakın koşmayı, sonrasında yürüyemezlerdi bile. Onları çok hafife aldın," diye azarladı.

"Sana başka ne yaptığımı söylemedim. Yaraları aylarca iyileşmeyecek; her çürük ağrıyor, kan sızıyor kesiklerinden. Bu geceyi kolay kolay unutmayacaklar.

ve benim onlara yaptıklarım. Bırakın bir kıza saldırmayı, bir daha başka bir kıza bakabileceklerini bile sanmıyorum."

Wenzhi kaşlarını kaldırdı. "Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım."

Kendini duvardan iterek aramızdaki mesafeyi kapattı, elleri belime dolanmak için uzandı. Yüzümü ona doğru kaldırdığımda nabzım hızlandı, Beklenti tenimde alevlendi. Gözleri parlıyordu Başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırırken anlaşılmaz bir duyguya kapıldım. Zihnimde yıldızların saçılması gibi bir ışık parladı. Bir an orada öylece durduk, tamamen hareketsiz, bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Sonra dudakları benimkileri ayırdı, ağzı

Acil ve arayış içindeydi, nefesi ılık ve tatlıydı. İçimde bir ısı parladı -yanan, erimiş parlak- damarlarımda dolaşarak beni ateşe verdi. Avuç içleri

Başımı hafifçe geriye çekerken parmakları saçlarıma dolandı. Serin dudakları boynumun kıvrımına doğru kayarak kavurucu bir yol izledi. Ateşler içindeydim. Çözülmüştüm.

Her şey

onu daha yakından kavrayıp, bastırırken aklımdan geçen düşünce

Kalbinin çarpıntısı benimkiyle yankılanana kadar ona karşı.

Ellerini bıraktığında boğazımdan süzülen iç çekişe engel olamadım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, içimdeki boşluğa küçük bir teselli. Üzerimize çöken ani sessizlikte nefeslerimiz sertleşti.

"Seni takip etmek için takip etmiyordum. Sana bir şey göstermek istedim," dedi bana.

Yakındaki bir nehrin kıyısına ulaşana kadar yürüdük. Burası fenerler yakan insanlarla doluydu ve suya bırakıyorlardı. Köydeki ipektan yapılanların aksine bunlar, ustalıklı katlanmış ve nilüfer şekline getirilmiş renkli mumlu kağıtlardan yapılmıştı. Bir mum Her çiçeğin ortasından parlıyordu, karanlıkta ışık saçıyordu.

"Su Feneri Festivali'nin ilginizi çekebileceğini düşündüm," dedi.

Köylülerin yüzleri vakur ve ciddiydi, birkaçı açıkça ağlıyordu. Hüzün, kışın soğuğu gibi havaya sinmişti.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Merak ettim.

"Ölmüş atalarının rehberliği için dua etmek. Ölmüş olan sevdiklerini onurlandırmak ve hatırlamak. Fenerler aynı zamanda gezgin ruhlara kendi diyarlarına geri dönmeleri için rehberlik eder." Akan kolundan küçük bir tane çıkarıp bana uzattı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu ne için?"

"Bir ejderha küçük bir mesele değildir. Belki de kendi atalarınızdan rehberlik istemelisiniz."

Ona baktım, göğsümde bir şefkat belirdi. Bununla benim ölümlü köklerimi ve bu dünyadaki yerimi de kabul etmiş oluyordu. İşte o zaman bana ne kadar değer verdiğini anladım. Ben de ona.

Feneri aldım ve mumunu yaktım, çömelerek nehre bıraktı. Bir an kararsızca sallandı, sonra kendini düzeltti ve yüzerek uzaklaştı. Rehberlik istemedim - kime sorabilirdim ki? Babamın hâlâ bu dünyada mı yoksa öbür dünyada mı olduğunu bilmiyordum. Atalarımın isimlerini bile bilmiyordum. Ama nerede olursa olsun Onlar olsaydı, onurlarına yaktığım feneri görür ve hatırlandıklarını bilirlerdi.

Karanlık gökyüzünün altında konuşmadan durduk. Nehir, yüzlerce fenerin ışığıyla parlıyordu; akıntıyla birlikte canlı ateşten bir akıntıya doğru akıyordu. bilinmeyen ufuk.

Güneş kızıl bir ışık küresine dönüşerek solmuştu. Azalan ısıltıda, Changjiang'ın suları zümrüt vadiyi ateşli bir yılan gibi sararken parıldıyordu, Gözlerimizin görebileceğinin çok ötesine uzanıyordu.

Gözlerimi kısıtım ve ejderhaların en güçlüsü olan Uzun Ejder'in hapsedildiği söylenen yeri bulmak için çevremizi taradım. Liwei, zirvesi sisle örtülü, mavi-gri kayalardan oluşan bir dağı işaret etti. Sarı çiçek tarlaları dibinde çiçek açtı. Kararan gökyüzüne karşı, dağdan soluk bir ışık yayılıyordu - o kadar soluktu ki, ölümlü gözler tarafından görülemiyordu.

Parmaklarım kesemin ipini çözerek İlahi Demir Mührü çıkardı. Metal artık soğuk değildi, ama ısı ile titreşiyordu. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

yükselen zirve. Ejderha toza dönüşecek miydi? Hapishanesinden kurtulduğu için minnettar bir şekilde gökyüzüne mi yükseliyor?

Yine de hiçbir şey olmadı. Vadi, sadece cırcır böceklerinin gece serenadındaki cıvıltılarıyla hareketsiz kaldı.

"Bu nasıl çalışıyor?" Liwei'ye sordum.

Mührü aldı, üzerindeki işaretleri inceledikten sonra bana geri verdi. "Bu bir anahtar. Sadece kilidi bulmamız gerekiyor."

Devasa dağa baktım ve onu aramanın ne kadar süreceğini merak ettim. "Bu bir 'korkunç' sayılır mı?"

ihtiyacın var mı?" Cesaret ettim.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Babam, onun emriyle burada olduğunuz için sizi suçlamaz."

Ne gerekiyorsa yapın. İmparatorun sözleri tekrar içimde yankılandı. Tedirginliğimi bir kenara iterek Sihrimi yönlendirdim, avucumdan çıkan ışık donuk metali yuttu. Oyulmuş ejderha alevler içinde patladı, sanki canlıymış gibi kıvranıyordu. Mühür havaya fırlayıp dağın etrafında yanan bir fener gibi döndükten sonra aşağıya doğru dalıp gözden kaybolurken sıcak rüzgâr yüzüme çarptı. Endişelenmeye vakit bulamadan ufukta tekrar belirdi ve öyle bir güçle elime doğru savruldu ki sendeledim, neredeyse yere düşüyordum. Ona bakarken, Ateş sönerek hiçliğe dönüştü, ejderha bir kez daha cansız demire dönüştü.

Yer sarsıldı. Tökezledim, mührü keseme koymadan önce neredeyse düşürüyordum. Gök gürültüsünü andıran bir kükreme sessizliği bozdu. Başımı tepeye doğru çevirdiğimde

Büyük bir çatlak onu parçaladı. Kayalar her yöne uçu, ben eğilip üzerine çömelirken birkaçı yanımdan fırladı. yere düştü. Kızıl alev dilleri

Dağın kalbi, patlamanın eşiğindeki bir yanardağ gibi açık çatlaklardan sürünerek geçiyor.

Kulakları yırtan bir çığlıkla, devasa bir yaratık vücudundan göz kamaştırıcı toz bulutlarını silkeleyerek dışarı fırladı. Yakut kırmızısı pulları yeni dövülmüş metal gibi parlıyordu. Devasa pençelerinin ucunda altın tırpana benzer pençeler vardı ve yelesi ile kuyruğundan yemyeşil kırmızı teller akıyordu. Kehribar rengi gözleri olmasaydı, kemik beyazı boynuzları ve keskin kıvrık dişleriyle taçlandırılmış yüzü dehşet verici olabilirdi bilgelikle parlıyor.

Ejderha boynunu uzatırken biz öylece kalakaldık. gökyüzüne doğru. Bakışları vadiyi taradı ve bize sabitlendi. Hiç duraksamadan bize doğru uçu. gövdesi havada dalgalanıyor. Kanatlarının yardımı olmadan ne kadar zarif uçuyordu! Yine de büyük yaratık

yaklařtıķa, kalbim

O kadar sert çarptı ki kaburgalarımnda bir delik açacağını sandım. Xiangliu, dev ahtapot, Kemik Şeytanı... Bu canavarların hiçbirini beni bu kadar korkutmamıştı.

Beni hapishanemden kim kurtardı? Bana adını söyle. Ejderhanın sesi mükemmeldi; ne alçak ne de yüksek, ne keskin ne de yumuşaktı.

Bir anda, konuşurken çenesinin kapalı kaldığını fark ettim -Sesi sanki tek ve aynıymışız gibi zihnimde yankılanıyordu. Liwei ve Wenzhi'ye bakmak için döndüm, İkisi de aynı derecede şaşkın ve sersemlemişti. Bunu hayal etmemiştim; ejderha onlarla da konuşmuştu.

Uzun Ejderha muhteşem başını bir yana eğdi. Sorusuna bir cevap mı bekliyordu?

Boğazımı temizledim, ani krampı gevşetmeye çalıştım. "Saygıdeğer Ejderha, ben Xingyin, Chang'e ve Houyi'nin kızıyım. Sizi, incinizi kendisine teslim etmenizi isteyen Göksel İmparator'un emri üzerine serbest bıraktım." Ebeveynlerimin isimlerini söylemekten duyduğum gurur Görevimin utanç verici doğası.

Derin bir hırıltı sessizliği deldi. Açılan burun deliklerinden duman çıkarken gözleri tehditle kısıldı. Hayır, duman değil, bir sonbahar şafağı kadar keskin bir buğ. Düşmanlığıyla sarsılarak bir adım geri çekildim ve Yeşim Ejderha Yayını bağlarından kurtardım.

Benim ruhani özümü talep etmeye ne hakkınız var? ejderha gürledi.

"Senin özün değil," dedim çabucak, endişelerini yatıştırmaya çalışarak. "İmparator sadece senin incini istiyor." Konuşurken bile içimde bir şüphe tohumu filizlendi. Mücevherlerin iekler kadar bol olduğu Göksel Krallık'ta imparator neden bu incilere göz dikmişti?

Sesi zihnimde patlarken Uzun Ejder'in burun deliklerinden kıvılcımlar fışkırdı. İncilerimiz ruhani gücümüzü içerir.

Özü. İncilerimize sahip olan, bizi kontrol eder! Hapsedilmeyi isteyerek değiştirmemizi mi bekliyorsunuz? Kölelik mi? Bizleri, kölelikten kurtarmak için kilitleyen kişiye.

Ölümlülere yağmur yağdırmak mı? O zaman onunla savaşılabildik.

ulaşamayacağı okyanuslara kaçabilirdi; ama bu, gökyüzünü yırtıp yeryüzünü altüst ederek kara ve deniz birbirine karşı. Ve biz buna katlanamazdık.

Liwei'ye döndüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır," diye yanıtladı sertçe. "Ejderhalar Ölümsüz Diyar'dan yüzyıllar önce kayboldu. Metinlerimizde bundan bahseden hiçbir şey yok."

Daha iyi bilmeliydim; o bunu saklamazdı.

benden. O zaman imparator tarafından kandırıldığımı anladım. İncileri istemişti.

Ejderhaların özünden bahsetmek. Kabul ettiğim şey bu değildi ... yine de yaptığım pazarlık buydu. Nasıl Bunu yapabilir miydim? Annemin özgürlüğüne karşılık ejderhaların özgürlüklerinden vazgeçmelerini nasıl sağlayabilirdim?

Yine de, nasıl yapamam?

Bunun aynı şey olmadığını kendime hatırlattım, ancak bu benim için katlanılması zor bir gerçektir. Hapsetmek köleleştirmekle aynı şey değildi. İmparatora ejderhalar üzerinde böyle bir güç vermek, onları iradelerini ona teslim etmeye zorlamak... Böyle korkunç bir şey yapabilir miydim?

"Daha önce Göksel İmparator'a hizmet etmişsiniz. Hizmetinizi tekrar talep etmek için iyi bir nedeni olmalı." Barışçıl bir çözüm bulmak için çırpındım, bu ince ipliğe tutunarak

Vicdanımı kurtarmak için -bu yüzden kendimden nefret etsem bile.

Uzun Ejderha'nın gözleri parladı, kuyruğu havayı kırbaçladı.

Biz asla Göksel İmparator'a hizmet etmedik. Bir zamanlar çok daha değerli bir ölümsüz tarafından yönetiliyorduk. Ona bağlılığımızı bildirdik.

-Ta ki incilerimizi bize geri verene kadar.

Sözleri son umut ışığını da söndürdü. Wenzhi ve Liwei'ye döndüğümde, yüzlerinde acımasız bir kararlılık okudum.

Parmaklarım yeşim kolyeme uzandı ve onu çıkardı.
ve rahatlamak için ona sarılıyordum. Ejderhaya
bakamıyordum.

Göğsümde sıcak, karıncalı bir gerginlik yayılıyor. "Üzgünüm ama incilerine ihtiyacım var."

Uzun Ejderha mızraktan daha keskin olan dişlerini gösterdi. Çeneleri ayrıldı ve bana doğru beyaz bir sis püskürttü.

Liwei ve Wenzhi'den ışık fişkırdı.

kendi kalkanım -çok geç- beni örtüyor, buzun ısıracı soğuğuyla kavru lan tenime yapışıyor. Ama bu rahatsızlık aniden kayboldu ve boynumun altında hoş bir serinlik bıraktı. Kolyem mi? Onu kaldırdım oymaya baktı. Çatlak yok olmuşt u; yeşim taşı bir kez daha bütündü. Bunu ejderhanın nefesi mi yapmıştı?

Uzun Ejder geri çekildi, burun deliklerinden bir kez daha sis çıkarken gözleri şişti. Yine mi saldırıyordu?

Yayı çekerken korku beni pençeledi, Gökyüzü ateşi çatırdadı parmakları mın arasında. Yaratığa doğrulttuğumda midem çalkalandı. Çılgınca annemi düşündüm.

Yapmam gerekeni yapmak için gereken gücü, acımasızlığı. Tek yapmam gereken bu oku serbest bırakmaktır.

Prens Yanming'den gelen kâğıt ejderhanın anısı zihnimde canlandı. Ejderhalar yolculuğunuzda sizi korusun. Kalbim ani bir duygu patlamasıyla

Yayımı ejderhadan uzağa, daha yükseğe kaldırırken ıstırap içindeydim.

-Okunu gökyüzüne saldı. Beyaz ışık damarları gökleri aydınlattı. Ezici bir hayal kırıklığı üzerime çöktü, yine de inkar edilemez bir rahatlama yla doluydu.

Ona vuramazdım ve içten içe annemin bunu da istemezdi. Bize neye mal olursa olsun.

Arkamda Liwei keskin bir nefes çekti. Uzun Ejder boynunu bana doğru çevirmiş, yaya bakıyordu.

Altın bakışlarında tanımaya benzer bir şey parladı.

Yeşim Ejderha Yay ı. Bu nasıl mümkün olabilir? Sesi bir kez daha sakindi.

Ben daha konuşmadan Wenzhi öne çıktı. Ejderhanın sorusunu o da duymuş olmalıydı. "Yay onu seçti. Artık onu o kullanıyor."

Bu hiç beklenmedik bir şey. Uzun Ejder'in iç çekişi ağaçları yırtan rüzgâr gibiydi. İlahi Demir Mührü bana ödünç verir misin? Onu kardeşlerimi kurtarmak için kullanacağım.

onlarla görüşmeliyim. Buraya döneceğimize ve hiçbirinize zarar gelmeyeceğine dair size söz veriyorum.

Wenzhi beni kenara çekti ve kısık sesle konuştu. "Önce ejderhadan incisini teslim etmesini iste. Eğer mührü ona verirsen, diğerlerini serbest bırakır ve onu bir daha asla göremeyebilirsin. Buraya kadar geldik; eğer mührü şimdi kaybedersen elimizde hiçbir şey kalmaz."

Tavsiyesi çok yerindeydi. Herhangi bir çatışmada Wenzhi her zaman tetikte ve acımasızdı - bu yüzden sık sık galip geliyordu.

Ama ejderhalar benim düşmanım değildi.

Başımı çevirdiğimde gözlerim Liwei'ninkilerle buluştu.

"Xingyin, bu senin kararın," dedi beklediğimden daha yumuşak bir ses tonuyla.

Wenzhi'nin tavsiyesine kulak vermeliydim ama içgüdülerim beni farklı bir yola yönlendirdi. Long'a inandım Ejderha beni kandıramazdı. Kendi güvenimi vermekte tereddüt edersem onun güvenini kazanmayı nasıl umabilirdim?

Yavaşça elimi uzattım, mühür avucumun içinde duruyordu.

Uzun Ejder'in pençesinden çıkan ışık, avucunun içine süzülen mühürü sardı. Pençeleri kapanırken Ejderhanın devasa çeneleri yukarı kıvrıldı. Tek bir hamleyle gecenin içine doğru yükseldi.

Wenzhi küçülen siluetin ardından sessizce baktı. Hoşnutsuz muydu? Onun deneyim zenginliğine sahip değildim ama kendi sezgilerime güvendim.

Koluna dokunmak için uzandım, parmaklarımı koluna bastırdım. "Geri dönecek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü yaşımdan büyük bir bilgeliğim var." İçimde yükselen şüpheyi gizlemeye çalışarak hafifçe konuştum.

Güldü, sesi zengin ve dolgundu. "Öylesin. Bir ölümsüz için genç olsanız da," diye ekledi

dikkatlice.

"O zaman söyle bana, Kadim Kişi," dedim gülümseyerek. "Yayın beni seçtiğini söylerken ne demek istedin? Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırmak için eğildi, eli uzaklaşmadan önce oyalandı. "Bu Doğu Denizi kütüphanesinde okuduğum bir şey. Yayın seçimini yaptığı açık olduğu için bunun önemli olduğunu düşünmedim."

"Benim için değil," diye itiraf ettim. "Bunun bir tesadüf olduğunu, belki de yaya ilk dokunan kişinin ben olduğumu düşündüm. Ben sadece onun bekçisiydim."

"Size söylemeliydim ama şimdiye kadar aklımdan çıkmış. Ejderhanın sözleri hafızayı yerinden oynatmış olabilir," dedi alaycı bir tavırla.

"Başka bir şey keşfettiniz mi?" Araştırdım.

"Sadece Yeşim Ejderha Yayı her seferinde tek bir ustaya teslim olur. Bu kısmın doğru olduğundan emin değildim." Dalgın bir bakış yüzüne çarptı. "Ancak Uzun Ejder'in tepkisi bunu doğruluyor gibi görünüyor."

"Bu silahı daha önce hiç duymamıştım," dedi Liwei bize doğru gelirken. "Ejderhalar üzerinde çalışmadığımız için şaşırtıcı olmayabilir. Tutabilir miyim?" diye sordu, elini uzattı.

Yayı ona uzatamadan, yay avucumun içinde protesto eder gibi titredi. Liwei başını sallayarak geri çekildi. "Onu almaya çalışacak kadar aptal olmayacağım."

Orada ne kadar beklediğimizi bilmiyordum, gökyüzü simsiyah olana kadar, günün son ısı kalıntısı da yeryüzünden sıyrılana kadar. Ta ki ben yorgunluktan yere yığılıp kollarımı

Dizler. Ejderhalara güvenmekle hata mı ettim? Onurları konusunda yanılmış mıydım? Wenzhi'ye bakmaya cesaret edemedim. Bana kına yakmayacak ya da sitem etmeyecek olsa da, yine de onu hayal kırıklığına uğratmış olacaktım. Ve ne olacağını merak ederken dehşet kapladı içimi. boş dönersem Göksel İmparator ne yapar-

ne inci ne de mühürle? Tam yenilgiyi kabul etmek üzereydim ki, ay ve yıldızlar sanki

Gece tarafından yutuldu, yukarıda uçan dört yaratığın silüetleri tarafından örtüldü.

Ejderhalar önümüze indi, inişlerinin gücüyle yer titriyordu. Altın pençeleri yere batarken toprak havalandı, uzun boyunları gökyüzüne doğru uzanırken kuyrukları arkalarında sallanıyordu, boynuzları gümüşü beyaz parlıyordu.

Auraları o kadar güçlüydü ki, havanın kendisi onların gücüyle titriyor gibiydi. Diğer üçü Uzun Ejderha'dan daha küçüktü ama daha az görkemli değillerdi. Bir tanesi parlıyordu

Karlı yelesiyle ay ışığı. Bir diğeri güneş kadar göz kamaştırıcıydı, sırtı boyunca altın sivri uçlu bir sırt uzanıyordu. Ve sonuncusu, kemikten hançerler gibi parıldaayan fildişi dişleri dışında gölgelerin arasına karışmıştı.

Ülkenin en uzun nehrinin kıyısında bulunan Saygıdeğer Ejderhalar bir kez daha birleşmişlerdi. Gözlerini kırpmadan bana baktılar, gözleri ebedi bilgelikle parlıyordu. Nedenini bilmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve alnım çimenlere değene kadar vücudumu katladım.

Uzun Ejder'in sesi zihnimde uğuldadı. Biz Özgür kaldığımız için, rüzgârı yeniden yüzümüzde hissettiğimiz için minnettarız. Hayat bir kez daha değerli. Gözleri parladı, sis aktı

burun deliklerinden. Ancak, biz Göksel İmparator'a hizmet etmek istemiyoruz. Ona incilerimizi vermeyeceğiz.

Ayağa kalkarken üzerime bir ağırlık çöktü. Wenzhi bana destek verircesine yaklaştı. Acaba Şimdi ejderhalarla savaşağımı mı sanıyorsun? Dövüşemezdim. Beni geride tutan korku değildi -gerçi isteseler beni paramparça edebilirlerdi- ama yapamazdım. Bu da başarısız olduğum anlamına geliyordu. Annem bir tutsak olarak kalacaktı. Ve Göksel Krallık'ta uğruna çabaladığım her şey boşa gidecekti.

Uzun Ejder'in sesi tekrar içimde yankılandı. Onları sana vereceğiz.

"Ne? Neden?" Liwei ve Wenzhi bana doğru dönerken bile yanlış duyduğumdan emin bir şekilde şaşkınlıkla tekrarladım.

Uzun Ejder başını kaldırdığında, yelesi dalgalandı ipeksi bir alev gibi havada süzülüyordu. Uzun zaman önce, biz gençken, güçlü bir büyücü ruhani özümüzü çaldı. Bizi kurtaran cesur bir savaşçı olmasaydı ölebilirdik. Ancak özümüzü geri alamayacak kadar zayıflamıştık ve savaşçı onun yerine özümüzü dört inciye bağladı. Ona göre, biz sadakat yemini ettik. Doğu Denizi'nden ayrıldığında. incileri bize iade etti - her ne kadar

bizden isterse tekrar ona ya da onun yerine geçecek kişiye vereceğiz. Uzun Ejderha burada durakladı.

Yeşimtaşı

Ejderha Yayı onun aziz silahıydı, sadece ona bağlıydı. Ve şimdi, o seni seçti.

Zihnim allak bullak oldu. Yayın güçlü olduğunu biliyordum ama ejderhalar arasında bu kadar saygın bir yere sahip olduğunu hayal bile edemezdim. Daha da azı, onun gerçek sahibi olacağımı.

Ve ejderhaların beni - "Ama ben seni kurtaran ölümsüz değilim," dedim.

tereddütle. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annem ve babam ölümlü doğdular."

Ünvanlar kalıtsaldır, yetenek kana bağlı olabilir, ancak Uzun Ejderha, gerçek yüceliğin içinde yattığını söyledi. Yayın seni seçmesinin bir sebebi var. Senin seçmeyebileceğin bir neden.

henüz farkında bile değiliz, ancak bulutlar dağıldığında bu durum netleşecek. Yeminimiz yerine getirilmeli.

Yapacağız

eğer istediğiniz buysa, yayın seçimini onurlandırın ve incilerimizi size teslim edelim.

Uzun Ejder altın bakışlarını üzerime dikti.

Ancak, bilmeniz gereken başka bir şey daha var. Eğer siz incilerimizi kabul ederseniz, sizden -hükümdarımızın yaptığı gibi- bizi asla istediğimiz dışında hareket etmeye zorlamayacağınıza ve onurumuzu ve özgürlüğümüzü koruruz. Bizler barışın

yaratıklarıyız. Gücümüzün birilerinin çıkarları için
kullanılmasına izin veremeyiz.
ölüm ve yıkım, yoksa gücümüz azalacak ve öleceğiz.

Gecenin serinliğine rağmen tenim ter içinde kaldı. İmparatorun ejderhaların hizmetinden ne talep etmiş olabileceğini ve bunun ne anlama geleceğini düşünmek beni dehşete düşürdü.

onlara mal oldu. Ejderhaların bana teklif ettiği şey muazzam bir onur ve aynı zamanda korkunç bir yükü. Üstlenmeye layık olup olmadığımın ya da taşıyacak kadar güçlü olup olmadığımın emin olmadığım bir yük.

"Saygıdeğer Ejderhalar, annem Ay Tanrıçası'nı serbest bırakabilir misiniz?" Küçük bir sesle sordum. Eğer yapabilirlerse, ben de imparatorun affına ihtiyacım yok. İncillere ihtiyacım olmazdı. Annemin özgürlüğüne karşı onurumu tartmam gerekmezdi.

Uzun Ejder'in kehribar rengi gözleri karardı. Tutsaklığımız sırasında bile Chang'e ve Houyi'nin hikâyesini duymuştuk. İmparator gökyüzündeki gök cisimlerini denetler ve Chang'e aya bağlıdır. Ölümsüzlüğü onun hediyesi olan iksirden geliyor. Bu yüzden Chang'e onun tebaası ve Onu cezalandırmak -ağır olsa da- onun hakkıdır. Biz büyüü bozamaz. Eğer onu serbest bırakmaya çalışırsak, bu Göksel Krallığa karşı gelmek olur. Bir savaş eylemi. Onlarla savaşamayız çünkü bu bizi yok eder.

Kararsızlığımın ağırlığı beni neredeyse eziyordu. Ejderhalara ihanet etmek istemiyordum ama ya annem tehdit altındaysa? Onun güvenliği için onları takas etmenin korkunç cazibesine karşı koyabilir miydim? Peki ya ejderhalar imparatorun hizmetine mi? Bu vicdan azabıyla yaşayabilir miyim?

Bir yanımda bu yükü reddetmek için haykırıırken, bu şansın elimden kaçmasına nasıl izin verebilirdim? Keşke bir yolu olsaydı

ejderhaların gücünü tehlikeye atmadan. Keşke ejderhaları ve annemi güvende tutabilirdi. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Ellerimi önümde birleştirdim ve onları selamladım.

"İncilerinizi kabul ediyorum."

Ejderhalar başlarını eğdi. Yüzlerini gölgeleyen şey hayal kırıklığı mıydı?

Suçluluk duygusu içime i ledi, keskin ve derin. Hemen ekledim: "Kar ılı ında, onurunu ve özgürlüğünü korumak için seni asla eğilimlerine aykırı davranmaya zorlamayaca ıma yemin ederim. Ve incileri sana geri vereceğim." Sesim titriyordu.

Yeminimin ciddiyeti. Ejderhalar benden son bir şey istememi ti ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyordum.

Gece o kadar durgundu ki otların titreyi ini, dalından kopan bir yaprağın  ırpını ını duyabiliyordum. Sonunda Uzun Ejder bana doğru sinsice yaklaştı. Devasa çenesini a tı ında nefesi havayı bu ulandırdı. Parıldayan beyaz dişlerinin arasında,

Kan kırmızısı bir dilin üzerinde, kızıl alevden bir inci duruyordu. Başını e di inde, dili inciye yavaşça avucuma doğru kaldırdı. Diğerleri de teker teker onu takip etti, ta ki elimde dört inci parlayana kadar.

onu hediye eden yaratık. G  le titriyorlardı.

Tenime de iyordu, güneş ı ı ıyla ıslanmı  gibi parlıyorlardı.

Kaderimiz senin ellerinde, Chang'e ve Houyi'nin kızı, dedi Uzun Ejder ciddi bir sesle. Ne zaman bizi çağırmak, incilerimizi tutmak ve isimlerimizi söylemek istiyor.

Parmaklarım Göksel İmparator'un talep ettiği ödeme olan incilerin etrafında kapandı. "G veniniz için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

S z n z için teşekkür ederim. Uzun Ejder bir ses çıkardı özlemin i   eki i. Şimdi uzun zamandır ayrı kaldığımız Doğu Denizi'nin serin sularında yıkanmak istiyoruz. Başka bir şey söylemeden havaya fırladı ve gökyüzünde s z lmeye ba ladı. İnci ve Sarı Ejderha da hemen arkasından onu takip etti.

Sadece Kara Ejderha kalmıştı, bakışları rahatsız edici derecede parlaktı. Konu tu unda, sesi sertçe vurulmuş bir  an gibi çınlıyordu. Chang'e ve Houyi'nin kızı. Yıllarım boyunca

Da ın altında, nehrimde yıkanan ölümlülerin gelmiş geçmiş en büyük ok udan bahsettiklerini duydum.

"Babamdan haber var mı?" Umut etmeye cesaret

edemiyordum ama yine de göğsümdeki vahşı sıçramayı
bastıramıyordum.

Kara Ejder tereddüt etti. Mezarının nehrimin kıyısından çok uzakta olmadığını söylediler. İki nehrin birleştiği noktada, beyaz çiçeklerle kaplı bir tepe var. Orada, onun dinlenme yerini bulacaksınız.

Babam ... öldü mü? İçten içe, her zaman hayatta olduğuna dair gizli bir umut beslemiştim. Bir ölümlünün kısa ömrüne rağmen, hâlâ hayatının ilk kışında olabilirdi. Son kalan umudum da yıkılınca, hiç tanımadığım babamın yasını tuttum. Hâlâ onu bekleyen anneme gelince; bu onun kalbini kıracak, bunca zamandır sarıldığı hayalini yok edecekti. Çiylerle kaplı çimenlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöküp umutsuzluğa gömüldüğümde kol ve bacaklarımdaki güç tükenmişti.

Wenzhi yanıma çömeldi ve beni kollarının arasına aldı. Göz ucuyla Liwei'nin bana doğru uzandığını gördüm, parmakları tekrar aşağı düşmeden önce kıvrılıyordu.

Kara Ejder iç çekti. Keşke daha sevindirici haberlerim olsaydı. Kaybınız için üzgünüm. Gecenin içine zarif bir sıçrayışla uçup gitti.

O sırada Wenzhi'nin kolu bana sıkıca sarıldı. Başımı kaldırıp ona baktığımda şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Gözbebekleri artık siyah değil, kışın yağan yağmur gibi gümüşü bir griydi. Sarsılarak geri çekildim, Bir bulut gelip bizi gökyüzüne fırlatırken ona doğru itekliyordum; o kadar hızlı yükseliyorduk ki yüzüme hücum eden havadan zar zor nefes alabiliyordum. Ona karşı çırpındım

Wenzhi'nin tutuşu, vücuduma ayaz gibi yayılan uyuşmuş soğuğa rağmen enerjime öfkeyle ulaşıyor bir yaprağın üzerinde oluşuyordu. Kıpırdayamıyordum, mücadele bile edemiyordum. Liwei'nin haykırışı sersemliğimi delip geçti, ardından metalin çınlayan çarpışması kısa sürede donuk bir yankıya dönüştü.

"Özür dilerim."

Rüzgârla birlikte dağılan bir fısıltı, o kadar yumuşaktı ki hayal bile edebilirdim. Gümüş gözler, gölgeli pişmanlık ve sonra her şey karardı.

Derin **bir** koku duyularıma sızdı, yaldızlı bir orman gibi zengin ve tatlıydı. Sandal ağacı, diye fısıldadı zihnim. onu saran sisten. Gözlerim fıldır fıldır açıldı. Doğrulup parmaklarımı zonklayan başıma bastırdım; maun mobilyaları, yeşil mermer zemini ve altın rengi ipek asmalarıyla odaya baktıkça ağrım daha da artıyordu. Üç ayaklı bir arabadan mis kokulu dumanlar yükseliyor. tütsü kabı. Soğuk bir şey ellerimi yaktı ve aşağı baktığımda irkildim. Bileklerimi çevreleyen koyu metal bilezikler, tütsüleri bağlamak için kullanılan malzemedен yapılmıştı. Ebedi Bahar Ormanı'ndaki Liwei. Onları kaydırarak çıkarmaya çalıştım, ama sıkıca yapışmışlardı, ne kopçası ne de menteşesi olan değişmez metalden sonsuz daireler. Enerjimi kavradım, ama yine de tıpkı güçlerimin eğitilmediği zamanlardaki gibi. Tıpkı Gölge Tepe'de olduğu gibi.

Kapılara doğru tökezleyip onları çekiştirirken içimi korku kapladı. Kilitliydi. Fıçı şeklindeki bir tabureye çöktüm, öfke Midemin çukurunda çıra yanıyordu. Tutsak mıydım? Büyüm bağlanmış mıydı? Liwei neredeydi? Wenzhi? Peki ya inciler? Kesemi çözerken ellerim titredi ve içindekileri masanın üzerine saçtım. Yeşim flütüm, Prens Yanming'in kağıt ejderhasıyla birlikte yuvarlandı. Yatağa doğru koştum ve yorganı kenara fırlattım, mobilyaların altına baktım ve

açık sandıklar ve çekmeceler. Ama ne incilerden ne de fiyonkumdan bir iz vardı.

Wenzhi'nin gözbebeklerinin buzul rengini, bilincimi kaybetmeden önce rüzgârdaki fısıltıyı hatırladım. O ele geçirilmiş miydi?

Kötü niyetli bir ruh tarafından mı? Biri tarafından taklit mi edildi? O da tehlikede miydi? Göğsüm sıkıştı, hatta iğrenç bir

Kuşku zihnimin sınırlarında geziniyordu.

Kapılar kayarak açıldı. Başımı kaldırdım. Elinde bir tepsi taşıyan genç bir kız içeri girdi. Yüzümdeki asık ifadeden etkilenen genç kız duraksadıktan sonra aceleyle eğildi.

"Leydim, uyanmışsınız. Ben Ekselanslarına hemen haber vereceğim."

Tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve kapıları arkasından kapatarak hızla uzaklaştı.

"Bekle!" Kapılara doğru koştum ve boşuna çekiştirdim, arkasından bağırdım, "Burası da neresi? Kim bu 'Onun Ekselansları?'"

Cevap gelmedi, sadece ayak sesleri sessizliğe gömüldü.

Hayal kırıklığı içinde masaya vurma isteğimi dizginleyerek tekrar tabureye oturdum. Yapacak bir şey bulamadığım için

porselen kâsenin kapağını açıyor, altın susam yağı sürülmüş berrak et suyuna ilgisizlikle bakıyor. Ilık,

Tuzlu aroması burun deliklerime doldu ama kâseyi kenara ittim.

Bir esinti odanın içine süzüldü ve iğrenç bir tütsü. Pencereye koştum, temiz havayı derin derin içime çektim. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, ancak aşağıdaki yer menekşe rengi bulutlarla örtülmüştü. Yanardöner fayanslar parıldıyordu.

çatıdan gökkuşağı benzeri bir parlaklıkla süzülüyordu.

Obsidyen duvarlara daha yakından baktım ve tutunacak kadar derin çıkıntılar fark ettim. Eteğimi yukarı kaldırarak bir ayağımı pencereden içeri salladım ama kaya kadar sert görünmez bir bariyere çarptım.

Dişlerimi sıkarak, enerjimi öncekinden daha büyük bir güçle yakaladım. Ama ışık parçacıkları

Rüzgarla dağılmış olsa da. Odayı tekrar aradım,
çekmecelerin ve dolapların içindekileri boşalttım,

ipek ve brokarları arkamda bırakarak, kitaplar yığılmış yerde. Buradan çıkmak için savaşımam gerekiyorsa, kendimi silahlandırmalıyım - masadan koparılan bacakla Gerekirse. Mücevherlerle dolu bir kutuyu karıştırarak tüm saç tokalarını çıkardım, ikisini saçıma yerleştirdim ve geri kalanını belimdeki kuşağa geçirdim.

Kapılar arkamdan gıcırdadı. Avucuma sıkıştırdığım altın bir iğneyle etrafımda dönerken kendimi çelikleştirdim. Wenzhi Sonbahar yapraklarıyla işlenmiş yeşil brokar bir cübbe giymiş olarak odaya adım attı, renkleri kıızıldan altına doğru değişiyordu. Koyu renk saçları yeşim taşından bir omzunun üzerinden düşüyordu. Artık siyah değil, o tuhaf gümüşü tondaki gözlerini görünce damarlarımdaki ateş alevlendi. Bir sahtekâr! Saç tokasını yüzüne fırlattım ve girişe doğru koştum. Yana doğru dönerek beni yakaladı. Ben çırpınırken ve ona tekme atarken belime dolandı. Ayağım kalçasına sertçe indi, vücudu gerildi, hatta Kolunu bana doladı. Dizimi karnına indirmek için büktüğümde, ustalıkla indirdi. Çılgına dönmüş bir halde avuç içlerimi göğsüne bastırdım ve başımın arkası duvara çarparken ondan uzaklaştım. Aptal, diye tısladı zihnim acının içinden, gözlerimden kıvılcımlar saçılıyordu.

Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırptım, sonra vücudumun bayılmışım gibi gevşemesine izin verdim. Kollarından biri omuzlarıma, diğeri de dizlerimin altına dolandı ve beni sıkıca tutarak ayağa kaldırdı. Beni yatağa yatırmadan önce kısa bir yol taşıdı. Gözlerim kapalıyken, şaşırtıcı bir netlikle onun Nasırlı parmak uçları tenimi okşuyor, beklenmedik bir şefkatle yüzümdeki saçları düzeltiyor. Geri tepiyor El yordamıyla kuşağımdan bir saç tokası ararken bile içten içe yüz ifademi gevşek tuttum. Üzerime bir gölge düştüğünde telaşla gerildim; tokayı çekip çıkarırken gözlerim fal taşı gibi açıldı, ona sapladım. Parmakları bileğime kilitlendi, Keskin ucu boynundan kıl payı uzakta hapsetti.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Xingyin, bu sabah ne kadar da kana susamışsın."

Omurgamdan aşağı soğuk bir şey süzüldü. Derin sesi kulağıma acı veren bir aşinalıkla kıvrılıyordu ama artık benim için bir yabancıydı. Diğer eliyle oymalı gümüş iğneyi avuçlarımdan çekip aldığı anda, yeni bir güçle tutuşuna karşı koymaya çalıştım.

Elleri çözüldü, gülümsemesi kayboldu. "Korkma."

"Gözlerin ..." Boğuk bir sesle, dizlerimi göğsüme bastırarak doğrulmaya çalıştım. Tıpkı Leydi Hualing'inkiler gibi ne kadar da ıslıl ısıldılar. İçimde bir ürperti dalgalandı. Onun neler yapabileceğini öğrenene kadar temkinli davranmak zorundaydım.

Sanki hiç önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Bir kılık değiştirme."

Gereksiz sorulardan kaçınmak için."

"Siz kimsiniz?" Ben talep ettim.

"Bunca zamandır tanıdığın aynı kişi. Senin yanında hep aynı kişi oldum."

Sesim sertleşti. "Kelime oyunu yok. Bana kim olduğunu söyle."

Beni dikkatle inceledi. "Kendini Ay Tanrıçası'nın kızı olarak gösterdiğinde seni kabul etmedim mi?

Xingyin, sen ve ben birbirimiz hakkında önemli olan her şeyi biliyoruz."

Oyuna getirilmiş bir piyon gibi içimde bir burkulma hissi vardı. Söylediği her şey bir savunma ya da Öfkemi yatıştırmak ve vicdanımı sızlatmak için hesaplanmış bir gecikme. Bizi birbirimize bağlamak, bir ve aynı görünmemizi sağlamak için. Yaptığı şey gerçekten de korkunç olmalıydı.

"Bizi karşılaştırma bile," diye öfkelen dim. "Benim hilelerim sana dokunurken, sen . . . beni kilitlediniz ve eşyalarımı çaldınız."

Arkasını dönüp pencereye doğru yürürken çenesi sıkıştı.

"Burası neresi?" Sesimdeki titremeden nefret ederek sordum. Onun yanında hissettiğim bu yeni belirsizlik, bu korku. "Benim evim. Bulut Duvarı." İçine bir sıcaklık süzüldü

ses tonu bir an sonra tekrar soğuk bir hal aldı. "Her ne kadar diğerleri ona İblis Diyarı demeyi tercih etse de. Gökseller tarafından bizi düşman olarak damgalamak için zekice bir oyun.

Hiç karşılaşmadıklarımızdan bile korkarız."

İmkânsız. Burası İblis Âlemi olamazdı. Ve o bir İblis değildi - onlar Göksel Krallık'ta yasaklanmıştı. Orduda görev yaptığı yıllar boyunca mutlaka birileri onu hissetmiş olmalıydı.

"Bu bir şaka mı?" Yataktan sıçradım, dirseğim emaye bir vazoyu devirdi. Sertçe yere çarptı, çınlama sesi odada yankılandı.

Kapılar hızla açıldı ve iki asker, kenarları bronzla kaplı siyah zırhlar içinde odaya daldı. Biri, ince bir Gelincik burnu ve sivri çenesi, uzun boylu arkadaşı ise soluk teni ve yuvarlak gözleriyle dikkat çekiyordu.

Mürekkepli püsküller parıldayan mızraklar tutuyorlardı. Wenzhi'yi görünce eğildiler, mızraklarının uçları yere çarpıyordu.

"Majesteleri, bir gürültü duyduk," dedi adil olan.

Askerin selamını ve hizmetçi kızın az önceki sözlerini hatırlayınca başımı kaldırdım. Babası gerçekten de İblis Kral, tüm Göksellerin korktuğu ve hor gördüğü işbirlikçi hükümdar? Yatağa geri yığılmak, gözlerimi kapatmak ve bunun sadece uyanacağım bir kâbus olmasını ummak istedim. Ama ejderhanın sesini hatırladım zihnimde çınlıyor, incileri elimde karıncalanıyor, rüzgar yüzümde dalgalanıyor ve ben uzaklara sürükleniyorum.

Bu bir rüya değildi.

Askerler Wenzhi'nin önünde tekrar eğilerek duymadığım bir emri onayladılar. Ayağa kalktıklarında bariz bir merakla bana baktılar.

"Bizi yalnız bırakın," dedi soğuk bir sesle. Hemen geri çekildiler ve kapıları arkalarından kapattılar.

Ellerimi kavuşturdum, keşke elimde bir silah olsaydı diye düşündüm. "Majesteleri," diye bağırdım. "Beni buraya isteğim dışında getirmeye nasıl cüret edersiniz?"

Pencere çerçevesine yaslandı, şimdi bana bakıyordu. "Senin isteğin dışında mı? Benimle gelmeyi kabul ettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Söyledin. Benimle evime geleceğini söylemiştin." İçimi kaplayan öfke yüzünden zar zor düşünebiliyordum. Onun hilekârlığı birbirimize verdiğimiz sözlerle alay ediyordu. Onun Batı Denizi'nden geldiğine inanmıştım. İblis Diyarı'nın onun evi olduğunu hayal edin! Asla bunu kabul etmişti. Yumruklarım sıkıldı ama onları gevşetmeye zorladım; şimdi öfkemi tatmin etmenin zamanı değildi. Eşi benzeri olmayan bir yalancıydı, ancak bunu bilmek bana sadece şimdi yardımcı olabilirdi.

Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Sesim yutkundüğüm öfke yüzünden boğuk çıkıyordu.

Odayı geçip masanın yanındaki taburelerden birine oturdu. Porselen demliği kaldırarak iki fincan çay doldurdu ve tıpkı eskiden yaptığı gibi bir tanesini bana ikram etti. Ona baktım.

Kadehi kendi ağzına götürüp içene kadar taş kesildi.

Kaşlarını çattı. "İyi karar, soğuk." Gücünün hafif bir dalgalanması fincanları sardı, rengi donuk kahverengiden zengin bir altına dönüşür.

"Bunu kendim de yapabilirdim ama yapamadım. Bana ne yaptın?" Kendimi yataktan ittim, gerindim. Ellerimi ona doğru uzattım, metal tenimde karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Aptalca bir şey yapmadığınızdan emin olmak için sadece bir önlem."

Ona vurmak için içimde bir dürtü uyandı. "Sana güvenmek yaptığım en aptalca şeydi. Koşuşları nasıl geçtin?"

Göksel Krallığın? Orduya katılma saçmalığı neden? Beni neden buraya getirdiniz?"

"Çok fazla soru var, Xingyin. Oturursan cevaplayabileceğim kadarını cevaplarım." Yanındaki tabureyi işaret etti.

Kendimi üzerine bırakırken ona ters ters baktım, sırtım bir tahtadan daha sertti.

"Göksel Krallık'ın koğuşları eskisi kadar güçlü değil. Belki de artık düşmanlarının düşüncelerini araştırma yeteneğine sahip olmadıkları içindir? Bu bir Onları daha da zayıflatmak, kendimi büyüyle gizlemek için basit bir mesele."

"Sen de onlardan birisin. Yasak sanatları uyguluyorsun." Ürpermeme engel olamadım.

"Evet, gerçi burada yasak değil. Burada bu bir hediye."

"Seni hain," diye homurdandım, tilki ruhlarını hatırlayarak ve Shuxiao'yu yaraladı. "Sebepe olduğun yarayı umursamıyor musun?"

"Peki ya kurtardıklarım? Göksel Krallık'ın yok etmesine yardım ettiğim canavarlar ve düşmanlar?" diye karşı çıktı. "Ama şimdi boş konuşuyoruz; bu hiçbir yere varmayacak. Kendi soyunu sır olarak saklamadın mı Xingyin? İçinde bulunduğum durumu herkesten çok senin anlamaman gerekir." Ses tonu alaycı bir hal aldı. "Bu kadar dürüst olma. Senin sadakatin Göksel Krallık'a değil."

Duygularım üzerindeki kırılğan hakimiyetim kırıldı. "Her ne yaptıysam, casus değildim. Ailemi korumak zorundaydım. Hayatımı. Hiçbir zaman kendimden başka kimseyi tehlikeye atmadım." Ekledim

"Sadakatin ne olacak? Ne kadar iyi İçten içe onların yaralarına sevinirken, Göksel askerleri önemsiyormuş gibi davrandınız."

Aurası kalınlaştı, fırtına bulutları gibi çalkalandı. "Ben her zaman Emrim altındakileri önemsedim, kaybedilen her hayat için yas tuttum. Ama yapmam gerekeni yaptım. Yapmam gerekeni yaptım. sevdim."

"Bana yaptığın gibi."

"Ne?" dedi sertçe, şaşırması görünüyordu. "Hayır- o değil. Asla."

"O zaman neden?" Soğukkanlılığında bir çatlak görerek araştırdım.

Bana cevap vereceğini düşünmüyordum ve verse bile daha fazla yalan bekliyordum. Yine de konuştuğunda, öyle bir şey vardı ki

Gerilim bedenine kilitlenmişti, her ne düşünüyorsa onu derinden etkiliyordu.

"Kralın ikinci oğlunun burada çok az fırsatı var. Her şey üvey kardeşim Wenshuang'a verildi. Daha az yetenekli olmasına ve güçleri benimkinden daha düşük olmasına rağmen

-Büyümüzde en ufak bir yeteneği olmayan, kudretimizin temel direği. Yine de ona Veliaht Prens denmesinin başka bir sebebi yoktu.

İlk çocuk olmasından daha önemli bir sebep yok." Ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de babama gittim ve bir pazarlık yaptık. Seninle yaptığından pek de farklı değildi. İmparator."

"Tüm bunlar, sadece kardeşinin pozisyonunu almak için mi?" Söyledim

inançsızlıkla. Belki de bir parçam onun kendi iradesi dışında buna sürüklendiğini umuyordu. Ama açgözlülük ve hırs. Bu tür şeylerin onu böyle teşvik ettiğini düşünmemiştim. Olduğuna inandığım kişi o değildi; onda onur yoktu. Yine de o acımasızlık kıvılcımı, her ne pahasına olursa olsun kazanma arzusu hep oradaydı - keşke bunu fark edebilseydim sınırsız bir hırsı.

Parmakları masanın üzerindeki fincanı sıktı, eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu. "Üvey kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir kardeşin olduğunu bile bilmiyordum."

"Ortak kanımızın ötesinde, o benim akrabam değil. Küçüklüğümüzden beri bana zalimlik ve nefretten başka bir şey göstermedi. Onun ellerinde ne acılar çektim; dayaklar, cezalar ve hakaretler. Ona karşı hiçbir şey yapamadım, Ben daha zayıf olduğum için değil, o varis olduğu için.

Gençliğimde sahip olduğum birkaç sadık refakatçi ve arkadaşım onun tarafından da götürüldü ve kimseye göstermemeyi öğrendim.

benim lehime. Kendimi ve değer verdiklerimi koruyabilmemin tek yolu onun üzerine çıkmak ve tahtı ele geçirmektir."

Ses tonundaki çığlığı görmezden gelmeye çalışarak içimdeki acıma duygusunu bastırdım. Bunların benim sempati kazanmak için söylenmiş yalanlar olup olmadığını kim bilebilirdi? "Bunun Göksel Krallık'la ne ilgisi var? İnciler mi?

Ben mi?"

"Babamın hayali Göksel Krallığı yıkmak. İmparatora olan nefreti çok derin. Çünkü büyümüzü karalayıp Ölümsüzler Diyarı'nı bize karşı kışkırttılar. Savaşta kaybettiklerimiz için. Ancak ateşkesi bozamazdık; onları ve müttefiklerini yenecek kadar güçlü değildik."

"Büyünüz çok aşağılık." Liwei'nin Leydi Hualing'in kontrolü altında çektiği eziyetin anısıyla söylenmiş aceleci sözler. Vali Renyu ile kendi mücadelelerim.

"Hayır, öyle değil. Büyümüz zihin hastalıklarını iyileştirebilir, sefaleti yatıştırabilir, yalanları ortaya çıkarabilir, kötü niyeti tespit edebilir. Tıpkı Su, Ateş, Toprak ve Hava'nın grotesk ölüm ve yıkım eylemlerine kanalize edilmesi gibi aşağılık şekillerde kullanılabilir. Kolayca kötülenir çünkü en az kötülenen Yeteneklerin anlaşılması. Hepsinden önemlisi, gücü elinde bulunduranlar, yani imparator ve müttefikleri tarafından korkulduğu için."

"Birinin zihnini kontrol etmek, iradesini elinden almak aşağılık bir şeydir."

Yüzü karardı. "Bu büyü nadiren kullanılırdı Savaştan önce aramızda bile hoş görülmezdi - ta ki kendimizi savunmak için kullanmak zorunda kalana kadar. Enstrümanı değil, onun melodisini yöneteni suçlayın. Belki de imparatorun niyeti bu şekilde gücünü sağlamlaştırmaktı. Ölümsüzler Diyarı. Ortak bir tehlikeden daha büyük bir birlik yoktur. Eğer öyleyse, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet yaratmış olur ki bu da onun felaketi olacaktır. Bizi sürgüne göndermek sadece bizi daha güçlü kıldı, bize bir dava verdi. Ve bir savaşta,

doğru ile yanlış arasındaki çizgiler bulanıklaşır."

Düşüncelerim birbirine karıştı. O ve imparator arasında, ikisine de güvenmiyordum. Yoksa sadece Wenzhi'nin bana böyle hissettiren yeteneği, artık başını kuyruğundan ayırt edemeyecek hale gelene kadar olayları çarpıtma becerisi mi?

Ben sessiz kalınca devam etti: "Babama, beni varisi ilan ederse Göksel Krallık'ı yıkmasına yardım edeceğime dair söz verdim. Onun imparatoruna karşı en güçlü silahı bulacaktım; o kadar çok korkuyordu ki Ölümlüler Diyarı'na kilitledi."

"Ejderhalar," dedim boğuk bir fısıltıyla. "Onların incilerini benden aldın. Onlarla ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Belki de onları bu kadar uzun süre hapseden kişiden intikamlarını almaktan memnun olurlar."

"Asla!" diye bağırdım. "Ne dediklerini duydun. Ejderhalar barışseverdir. Kendilerine izin verdiler. Kan dökülmesini önlemek için hapsedildiler. Onları böyle bir şey yapmaya zorlarsanız ölürlər."

Sözlerim sağır kulaklara düştü. Yüzü taştan yontulmuş buz gibi bir kararlılıkla belirlenmişti. Göğsümdeki kıvranmayı görmezden gelerek devam ettim. Onun ne kadar derin olduğunu öğrenmeliydim. ihanet yatıyordu. "Gölge Tepe'den gelen cevher. Bunları dövmek için mi aldın?" Bilezikleri onun önüne ittim.

"Kendimizi savunmamız gerekiyordu, nasıl yaparsak yapalım." "Doğu Denizi'nde, deniz halkını İsyan mı?"

Dudakları ince çizgiler halinde kenetlendi. "Ekilen bir tohum değerinden daha fazla sorun yarattı. Uzun zamandır ziyaret etmek istiyordum

Doğu Denizi'nin kütüphanesi, ama onlar şiddetle bilgilerini korurlar. Özellikle de ejderhalarla ilgili olanları.

Casuslarımız bize onların

kayıtsız güçler ve hırslı vali. Biz

Doğu Denizi'nin ilk huzursuzluk belirtisinde Göksel Krallık'tan yardım isteyeceğini bildiğinden, nifak tohumları ekmek için kolyenin Vali Renyu'ya hediye edilmesini ayarladı. Kim

bir kurtarıcıya iyilik yapmayı reddedebilir mi? Ama valinin

planları

amaçladığımızın ötesine geçti. Biz onu istemedik Doğu Denizi tahtını gasp etmek, hırsını Dört Deniz'e yöneltmek. Bizim düşmanlığımız yalnızca Göksel Krallık'la."

Kendimi tarafsız bir sükunetle dinlemeye zorladım, ancak onun bu kadar endişeliymiş gibi davranması beni rahatsız etti.

O gün vurulanlar. Verdiği cevapları çok derinlemesine düşünmeye cesaret edemedim; düşünseydim kendimi tutamazdım.

Kafamı kaldırdığımda bakışlarını üzerimde buldum; soluk, pırıl pırıl gri. İçimde bir şeyler kıpırdandı, bir şeylerin anlaşılmasız yankısı.

tanıdım. Ormandaki okçunun, bana acımasızca ateş eden gümüş gözlü olanın.

"Bana saldırdınız! Pagoda'da." Kalbimi kesen acıdan neredeyse yere yığılacaktım. "Prenses Fengmei'nin kaçırılmasının arkasında sen vardın."

Sonra gözlerini kaçırdı. Utançla mı yoksa suçlulukla mı? "Seni gitmemen için uyarmıştım. Seni korumaya çalışıyordum. Ben sadece Seni güvende tutmak için vurdular. Seni pagodada tutmak için, Pusudan uzaklaşmak için. Ve eğer yaralanırsanız, güvenli bir yere gidebilirsiniz."

Siyah tüylü oku gerçekten de saldırganımı vurmuştu ama bu öfkemi yatıştırmaya yetmedi. "Bunu nasıl yaparsın? Orada nasıl bir cehennemden geçtiğimizi biliyor musun?"

Kesik kesik bir nefes aldı. "Leydi Hualing'e sana zarar vermemesini emrettim. O da kabul etti ama sen Xingyin, karşılaştığın kişilerde güçlü duygular uyandırmak gibi bir yeteneğe sahipsin. İkinize de fayda ve zarar."

Benimle samimi bir şekilde konuştuğu için irkildim. "Bir Onurlu bir plan," diyerek onu alayla tebrik ettim.

"Masum bir kızı kaçırmak ve küskün bir ölümsüzün acısını manipüle etmek, ona emirlerinizi yaptırmak ellerini lekelemeden. Hiç utanman yok mu senin?"

Alaycılığım karşısında yüzü gerildi. "Onlarca yıllık

hizmetim, en içteki güç çemberine erişim kazanmam
Göksel Krallık, ejderhalara anahtarı teslim etmemiştir.

Babam sabırsızlanıyordu, ben de geri dönüp onlara karşılık ona bir hediye götürmeye karar verdim."

"Liwei." Onu düşününce içimi bir sızı kapladı. Göksel Krallık'a geri mi dönmüştü? Yoksa Nerede olduğumu mu merak ediyorsun?

Wenzhi iç çekti. "İkisinden biri yeterli olurdu: Veliaht Prens'in yaşam gücü ya da Anka Krallığı ile ittifakın çökmesi. Leydi Hualing'in yüzüğünü yok etmeniz çok yazık oldu. Babam onun kaybına çok üzülmüştü."

İçimde bir şeyler onun pişmanlık duymaması karşısında paramparça oldu.

Bunun o olmadığına, bunun gerçek olmadığına dair hala tutunduğum son umut kırıntısı. Annemden ayrıldığımdan beri yaptığım her şey, başardığım her şey onun kötülüğüyle lekelenmiş gibi görünüyordu.

Boğazımda safra yükseldi; sıcak, acı, buruk. Sakinleşmek için mücadele ettim ama öfkem patladığında sefilce başarısız oldum. Avucumu tüm gücümle yanağına doğru savurdum.

topladı. Kafası yankılanan bir çatırtıyla bir tarafa savrulurken ne ürktü ne de beni engelledi. Elim ateş gibi yanıyordu ama derisinde bıraktığı kırmızı iz bana şiddetli bir memnuniyet veriyordu.

"Xingyin, kızgın olduğunu biliyorum. Ama bana bir daha vurma." "Kızgın mı? Şu anda nasıl hissettiğimi tarif edecek bir kelime yok.

Senden ne kadar nefret ediyorum."

Bana doğru eğildi, sesi kıvrımlı bir fısıltıya dönüştü. "Bu senin yapacağın bir seçimdi. İncileri aldın ejderhalardan. Onların gücünü istediğinizi de inkar etmeyin."

Söylediği inkâr edilemez gerçek karşısında irkildim ama benim hakkımda yanılıyordu. Evet, onların gücünü istiyordum. Ama onun arzuladığı sebeplerden dolayı değil. Yine de ani bir farkındalıkla göğsüm çöktü. "Yeşim Ejderha Yayı'nın mirasını bildiğin için mi bana değer veriyormuş gibi yaptın? Çünkü sen

Onu ve onun aracılığıyla ejderhaları kontrol edebileceğimden mi şüpheleniyorsun?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmeden konuştu. "Yay ile olan bağlantınızın ilgimi çektiğini inkâr edemem. Ve benim Doğu Denizi'nde öğrendiklerim bana seni yakınımda tutmam için bir neden verdi. Önce bir müttefik olarak, sonra da-" Yüzüne donuk bir kızarıklık yayıldı. "Aramızda var olan şey bundan önce başladı.

Seni ilk kez ateş ederken izlediğimde
İçimde bir şey vardı. Hissettiklerimi hissetmeyi
beklemiyordum. İncilerden vazgeçip eve dönmeye karar
vermemin bir nedeni de buydu. Aramızda daha fazla yalan
olmasın istedim."

Şimdi bile, bir parçam onun itirafı yüzünden acı
çekiyordu, ama ben
görünmesine izin vermezdi. Beni ne kadar incittiğini asla
bilmeyecekti.

"Keşke imparator size bu görevi vermeseydi diye
düşünmeden edemiyorum. Kendimi asla size karşı koymak
istemedim. Ancak kaderin cilvesine bakın ki, imparatorla
görüşmeniz sırasında imparator bunca yıldır beklediğim
tek şeyi açıkladı. Tesadüfi bir rastlantı.
görmezden gelemezdi."

"Benim için o kadar da tesadüfi değil." Yüzüne baktım ama
bana bunu yapmanın onu da incittiğine dair hiçbir işaret
yoktu. "Annemi kurtarmak için incilere ihtiyacım olduğunu
biliyordun. Biliyordun.

Onları elde etmek için neler çektim ama sen yine de onları
benden aldın." Son bir kez daha yalvarmak için kendimi
toparlamaya çalıştım. "Eğer söylediğin gibi bana değer
veriyorsan, incileri ver ve gitmeme izin ver."

Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı,
beni kollarına sürükledi. Yanan tenime karşı elleri buz
gibiydi. "İnciler halkımın geleceği için çok önemli, böylece
Göksel Krallık'ın daimi tehdidini bertaraf edebiliriz.
Emrimizdeki ejderhalarla onları kolayca yeneceğiz. Bu
gerçekleştğinde, yemin ederim anneni serbest bırakmanın
bir yolunu bulacağım. İstediklerimiz ve hayal bile
edemediğimiz her şeye sahip olacağız. Aile, güç ve
birbirimiz. Tek yapman gereken bana güvenmek."

Tutuşundan kurtuldum. Derim onunkinden

Daha bir gün önce onu arzuluyordum. Onun vizyonu

beni nasıl da tiksindirdi. "Ejderhalara söz verdim. Seninki senin için hiçbir şey ifade etmese bile benim sözüm benim için bir şey ifade ediyor." Daha fazlasını söyleyebilirdim. I Ona öfkelenebilir, bağırıp çağırabilir ve küfredebilirdim ama şimdi içimi acıtan bir yorgunluk, bir kalp hastalığı kaplamıştı. Ondan uzaklaştım, gitmesini istedim, onun bu davranışına dayanamadım.
bir an daha.

İç çekişi ağırdı, pişmanlıkla örtülüydü. "Düşünmek için zaman ayır. Her iki durumda da buradan ayrılmayacaksın." Kapılara doğru yürüdü ve onları çekerek ayırdı. "Kaçmaya çalışmanın faydası yok. Eğer aptal gibi davranmakta ısrar edersen, sana sana öyle davranmaktan başka seçeneğim yok."

Kapılar onun ardından kapandı. Öfkem kabarak fincanını kaptım ve duvara fırlattım, narin Porselen sayısız parçaya ayrılıyor, bir daha bütün olması mümkün değil.

OceanofPDF.com

Uyarısına rağmen kaçmaya çalıştım. Kaçmak zorundaydım. Ama pencereler mühürlenmiş ve kapılar sıkıca kilitlenmişti. Bir keresinde, bir görevli bana eşyalarımı getirdiğinde sadece dışarıdaki muhafızlara çarpmak için. Ne yazık ki onlar tecrübeli askerlerdi, benim gibi acemi askerler değil. habersiz yakaladılar. Onlara tüm gücümle karşı koydum ama beni kolayca etkisiz hale getirip odama geri attılar.

Tabureye yığıldığımda parmaklarım aralıksız bir ritimle masaya vuruyordu. Bu lanetli yerden nasıl çıkabilirdim? İncileri nasıl geri alabilirdim? Ve annem... Onu özgür bırakma umudum çaresizce azalmıştı. tıpkı Altın Lotus Konağı'nda hizmet ettiğim zamanki gibi. Wenzhi bir hamlede kalbimle birlikte hayallerimi de paramparça etmişti. Tırnaklarım masayı kazıyor, ince tahta parçalarını koparıyordu.

Tam da onun ihanetinden uyuştuğuma inandığım anda, keskin ve amansız bir sızı beni pençesine aldı. Zihnim sürüklendi

Birlikte geçirdiğimiz zamana dair anılar bana acı veriyordu ama kendime karşı nazik davranacak durumda değildim. Yaptığı her şeyi düşündüm.

Yeşim Ejderha Yayı'nı gizli tutmamız konusundaki ısrarı, Gölge Tepe'de yaptığı gece yarısı yürüyüşü, Doğu Denizi kütüphanesine olan ilgimi görmezden gelmesi. Göze batan bir şey yok.

Yine de birlikte ele alındıklarında, daha uğursuz bir

Bütünüyle. Kendisinden bahsetme konusundaki suskunluğu bile herkesten çok benim için bir uyarı niteliğinde olmalıydı. Ama ben kendi duygularıma, hırslarıma o kadar kapılmışım ki,

ve arzular, diğer her şeyden habersizdim. Kibrim de hatalıydı, onun gözlerini kamaştırdığını inkâr edemezdim. ve ilgisinden dolayı gururum okşandı. Onun onurlu, güvenilebileceğim biri olmasını istemiştim ve bu yüzden Yaptığı her şeyi o ışığa çevirdi. Beni kandırmıştı ama ben ona izin vermiştim. Keşke Öğretmen Daoming'in, bulanık bir zihnin felakete yol açacağı yönündeki uyarısına kulak verseydim. Ama artık çok geçti.

Kapılar kayarak açıldı. Ayağa fırladım ve silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye odayı taradım. Son seferden beri Wenzhi tüm saç tokalarının çıkarılmasını emretmişti. Bir görevliyi ellerimle bastırabilirdim ama kaçmaya çalışırken, artık bana yemeklerimi getiren askerlerdi.

Bir muhafız değildi. Wenzhi, ivit rengi brokar cübbesi ayaklarının etrafında dönerek içeri girdi. Çivili kumaştan kemeri

beline kehribar bağlanmıştı. Saçlarının üzerinde beyaz yeşim taşından bir ta vardı ve üzerinde parlayan bir zümrüt bulunuyordu. Onu görünce gözlerim kısıldı, onurunun bedeli.

Onun varlığını kabul etmeyerek yerime oturdum. İçgüdüsel olarak parmaklarım bileklerimin etrafındaki metali tırmaladı. Onları ne kadar ekiştirirsem ekiştireyim ya da duvarlara arptırırsam arptırayım, derim morarmış ve sıyrılmış olmasına rağmen sağlam kaldılar.

Bakışları kollarıma sabitlendiğinde, onları arkama sıkıştırdım. ne doğru yürüdü ve onları çıkardı. Tenimdeki izler kaybolurken, dokunuşundan içime rahatlatıcı bir serinlik sızdı.

Tutuşundan kurtuldum. Ona teşekkür etmedim. Ona bakmadım.

Karşıma oturdu. "Bir daha kendine zarar verme. Sabrım sınırsız değil."

Ona doğru döndüm, sesim zehirle kalınlaşmıştı. "Başka ne yapacaksın? Beni yakalamanın, büyümü mühürlemenin ve eşyalarımı çalmanın ötesinde?"

Tacındaki mücevher daha da parladı, belki de öfkesini yönlendiriyordu. Yine de ifadesi gizemini korudu. Bana doğru eğildi. "Sizi rahatlatmak için ne yapabilirim?" diye sordu, sanki o nazık bir ev sahibiymiş ve ben de onun onur konuğu.

Kelepçeli bileklerimi ona doğru kaldırdım.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Korkarım olmaz. En azından aklınız başınıza gelene kadar."

"Aklım başıma geldi," diye karşılık verdim. "Artık senin ne olduğunu görüyorum: bir yalancı ve bir hırsız."

Yüz ifadesi donuklaşarak geri çekildi. Sözlerim onu yaraladıysa, buna sevindim.

"Aklıma bir şey geldi," dedim. "Sen, bir İblis Prensi, Göksel İmparatoru kandırdın. Göksel Krallık'a, saraylarının en yakın çevrelerine sızdın ve casusluk yaptı. Bu ateşkesinizi ihlal etmiyor mu? Elbette Göksel Krallık'ın müttefikleri de onlarla birlikte size karşı ayaklanacaktır."

Omuz silkti, umduğum endişenin hiçbirini göstermedi. "Onlara iyi hizmet ettiğim söylenebilir. En azından "Ben onların emrindeyken."

Onun gerçekten de Göklerin en ünlü savaşçısı olduğunu hatırlayınca yanağımın içini ısırdım.

Ordu. "Ama koğuşları zayıflatan, Doğu Denizi'ndeki huzursuzluğu kışkırtan, Prenses Fengmei'nin kaçırılmasını planlayan sizdiniz-"

"Xingyin, bunu sadece sen biliyorsun," diye araya girdi. çileden çıkarıcı bir sakinlik. "Gökseller burada kim olduğumu bilmiyorlar, en azından henüz. Onlar benim sadece bir casus olduğumu düşünüyorlar.

Mahkememize sızmak için gönderdikleri adamların hiçbirisi işe yaramadı. Dahası,

İmparator bunca yıldır kandırıldığını kabul etmek istemeyecektir; gururu çok büyüktür. Şimdilik müttefiklerini toplamak yerine itibarını kurtarmanın bir yolunu arayacaktır.

istemediği bir savaş için. En azından güç dengesi belirsizken." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerçi şu anda bizim lehimize olduğu kesin."

İnciler, sessizce sızlandım.

Kaynayan öfkeme aldırmamış gibi görünerek kaseden bir mandalina kopardı ve kabuğunu soydu. Meyveyi bana uzattı ama ben cevap vermeye tenezzül etmedim.

"Peki ya ben?" Ben talep ettim. "Elbette bir Göksel askeri kaçırmak, çalmak, değerli ateşkesinizi ihlal eder. imparatorun kendisi için istediği inciler?" Sesim zaferle cınlıyordu; bu kez doğruyu bulduğumdan emindim.

"Beni serbest bırakın, eşyalarımı geri verin, ben de onlara ne yaptığınızı anlatmayayım." Onunla pazarlık yapmak gururumu incitti ama özel bir durumum yoktu.

Meyveyi ağzına attı, her seferinde bir dilim, büyük bir konsantrasyonla çiğniyordu. Bana cevap vermekten kaçınmaya mı çalışıyordu? Bunu daha önce fark etmemiş miydi? Kurnazlığına bakılırsa pek olası değil.

Sonunda dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bunu bilmemeni tercih ederdim."

"Ne demek istiyorsun?" Tenimi bir ürperti kapladı. Bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanacağımı sanmıyordum.

"Göksel Saray senin benim onur konuğum, müstakbel gelinim olduğuna inanıyor. İmparatoru mührü sana vermesi için ikna eden, sonra da ejderhaların incilerini alıp kendi isteğinle buraya kaçıran düzenbaz. Bu yüzden beni suçlayamazlar.

Sizi barındırmak; suçlarınızdan habersiz olmam ateşkese aykırı değil."

"Seni canavar." Nefesimin altında küfrettim. "Bunların hepsi senin başının altından çıktı. Kimse benim ... bizim ... yapacağımıza inanmazdı." Etrafımızı saran dedikoduları hatırlayınca içim burkuldu. Bu dedikoduları küçümsemiştim. sallanan dillerin bir önemi yoktu. Yanılmıştım, çok yanılmıştım. Sözcükler güçlüydü; yalanları gerçeğe fısıldıyor, itibarları yükseltiyor ya da yerle bir ediyorlardı. İşte bu yüzden

Wenzhi'ye daha önce bu kadar kolay güvenmiştim. Bu yüzden şimdi pek çok kişi bana inanıyor.

Onu tanıyan herkesten kimliğini gizledi. Onurum paramparça olmuşken bana kim güvenir?

"Liwei," dedim. "O bana inanırdı. O oradaydı-" Bir şey hafızamı sarsınca zayıf umudum kırıldı. Wenzhi beni taşırken duyduğum o bağırışlar, metal çınlamaları... Liwei saldırıya mı uğramıştı? Yaralanmış mıydı?

Bana yardım etmeye çalışırdı. O denerdi peşimden geldi. Tabii bunu yapması engellenmediyse.

"Ona ne yaptın?" Ben talep ettim.

Wenzhi'nin yüzünde öfkeli bir ifade belirince rahatladım. "Kaçtı," dedim kesin bir ifadeyle.

"Sizin adınıza konuşsa bile çok az kişi ona inanır. Bu yüzden

Aleyhinizdeki kanıtlar çürütülemez ve eski arkadaşına karşı zaafı olduğu iyi biliniyor." Sanki bir sonraki sözlerini tartıyormuş gibi durakladı. "Xingyin, bu seni üzdüyse özür dilerim ama en iyisi bu. Temiz bir ara. Unut Göksel Krallık. Orada senin için hiçbir şey kalmadı."

Nazikçe konuştu ve o anda . . . ondan nefret ettim. Yaptığı şeyin büyüklüğü üzerime çöktü, bedenim dehşet içinde sıkıyordu. Eğer imparator ona ihanet ettiğime inanırsa, anneme ne yapacaktı? Ona zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü hâlâ tutar mıydı? Bunu düzeltmek için geri dönmeliydim.

Ağzı tekrar konuşmak için açıldı ama sonra bir asker içeri daldı. Aceleyle eğilerek, "Majesteleri, Göksel Ordu-" dedi.

"Şimdi olmaz," diye ısırdı Wenzhi.

Asker kaskatı kesildi, sonra topuklarının üzerinde dönüp hızla uzaklaştı ve arkasından kapıları kapattı.

"Göksel Ordu mu?" Bilmek için yanıp tutuşsam da ses tonum hafif bir ilgiyle yükseldi.

Bir kalp atışı tereddüt, tedirginliğinin tek işaretiydi. "Sadece sınırlarımızdaki olağan sorunlar."

Duyduklarımı anlamlandırmaya çalışırken zihnim dönüp dursa da kayıtsızmışım gibi davrandım. O asker Göksel Ordu'yla ilgili acil haberleri iletmek için acele etmişti. Ve Wenzhi'nin sert tepkisi her zamanki halinden çok farklıydı. Bu, sınırdaki asi birliklerle ilgili basit bir mesele değildi. Benden saklamak istediği daha ciddi bir şey vardı.

Ne kadar rahat yalan söylediğini göğsümde bir sızı ile fark ettim. Ama artık o kadar kolay kandırılmıyordum.

O gider gitmez kapılara koştum. Abanozdan yapılmıştı, altta masif bir ahşap panel vardı, üst yarısı beyaz ipekle kaplı, birbirine geçen dairelerden oluşan bir desenle kafeslenmişti. Siluetimi diğer taraftan gizlemek için eğildim.

Wenzhi'nin sesi kulaklarıma ulaştı, alçak ve muffled. "Korumayı iki katına çıkarın. Beklenmedik bir şey olursa ya da tekrar kaçmaya çalışırsa hemen bana haber verin."

Zırhlar şingirdadı, belki de askerler eğiliyordu. Gardımın iki katına çıkacağı düşüncesi beni çileden çıkarmıştı. Şimdi nasıl kaçabilirdim ki? Uzun eteğimi toparlayarak Zemine. Mermer sert ve soğuktu ama belki önemli bir şey duyabilirdim.

Sırtımı kapılara dayayarak saatlerce orada oturmuş olmalıyım; ta ki boynum ağrıyana ve bacaklarıma kramp girene kadar. İki kez ayağa fırladım ve koşarak uzaklaştım. Ahşap gıcırtısı. Güneş alçalıyor, odam daha derin gölgelere gömülüyordu. Yine de muhafızlarımdan en sevdiğim yemeklerden, aile geçmişlerinden, ölümsüzlerden başka bir şey öğrenmemiştim. hayal ediyorlardı. İç çekerek ayağa kalktım ve içimdeki bitmek bilmeyen çalkantıyı yatıştırmaya çalışarak yerde volta attım.

Pencerenin yanında durakladım. Aşağıda binden fazla asker toplanmıştı, siyah zırhları bir gece okyanusu gibi parlıyordu. Wenzhi onların önünde bir kürsünün üzerinde duruyordu,

her zaman yaptığı gibi askerlere sesleniyordu.

yaklaşan çatışma - gerçi şimdi birlikte savaştığı kişilere karşı komplo kurduğunu düşünmek beni hasta ediyordu

daha önce. Dinlemek için gerildim, ama bariyerden hiçbir şey geçmedi, süzölen esintinin iç çekışı bile içinden. Yumruklarım acıyana kadar kalkanı dövdüm. Keşke ne dediğini duyabilseydim, aklımı kurcalayan sorulara cevap olurdu.

Aşağıda bir grup asker öne çıktı. Wenzhi başını salladığında ellerini kaldırdılar. Menekşe rengi bir bulut altın kuma dönüşürken hava sihirle parıldadı.

Neden? Bariyere doğru yaklaştım ama askerler kısa süre sonra dağıldı. Sanki her an yıkılıp beni vadiye düşürebilecek çürük bir köprünün üzerinde duruyormuşum gibi bir tedirginlik çöktü üzerime. Gece çökmüştü, bu yüzden lambayı söndürdüm ve odayı karanlığa gömdüm. Belki de askerler uyuduğuma inansalar daha az dikkatli olurlardı.

Kapıların yanındaki yerime döndüm, yere çöktüm ve kollarımı dizlerime doladım. Bir yüzleşme Bundan emindim. Ama ne zaman? Göksel Ordu bu işe nasıl karışmıştı? Ve neden bulutları kuma dönüştürdüler?

Ayak sesleri dışarıda gümbürdedi. Zırhlar şingirdadı.

"Ekselansları bir rapor istiyor." Bu sefer bir kadın sesi.

O kadar alçak sesle konuştu ki, duymak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tıpkı şeftali çiçeğı ormanında gözlerim bağı ateş ederken yaptığım gibi.

"Sorun yok. Bugün sessizdi ve erkenden yattı. Belki de sonunda yola geliyordur."

Birisi güldü. Alaycı ses karşısında çenemi sıktım.

"Kaptan Mengqi, Ekselanslarının konuşmasını kaçırđık," dedi bir diğeri saygılı bir tonda. "Bizim için herhangi bir haberiniz var mı?"

Kulaklarım diken diken oldu. Bir kaptan mı? O daha bilgili olabilir.

"Kaynaklarımız bize Göksel Veliaht Prens'in yarın orduya katılacağını söylüyor. Ertesi gün yürüyüşe geçecekler. Şafak vakti."

Liwei buraya mı geliyordu? Neden? Yükselen umudum, Wenzhi'nin ne yapacağını merak ettiğimde korkuya dönüştü. Bir şekilde bunu kendi lehine çevirecekti. Bu da demek oluyordu ki ... bu bir tuzaktı ve ben de onun yemişdim.

Biri boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu biraz endişeyle.

"Sınırı geçtikleri anda zaferimiz mühürlendi." Sesi memnuniyetle titrerken, onay homurtuları sözlerini karşıladı.

Kısa bir süre sonra Yüzbaşı Mengqi ayrıldı. Ayak sesleri sessizliğe gömülürken, panik patlamasıyla savaşıarak duvara yaslandım. Göksel Ordu neden buradaydı? Benim için olamazdı; imparator beni savunmak için parmağını bile kıpırdatmazdı, özellikle de Wenzhi'nin yaydığı yalanlardan sonra.

İnciler için gelmiş olmalılar. Ama neden müttefiklerini bile toplamadan tek başlarına gelsinler ki? Kesinlikle, Hazır olmadıkları, istemedikleri bir savaş için saldırmak ve ateşkesi bozmak niyetinde değillerdi. Wenzhi'nin iddiasından çok, bunda bir gerçek payı olduğunu hissettim. Wenzhi'nin

Göksel Ordu, İblis Diyarı ile tekrar çatışmaya girmek için pek istekli görünmüyordu. Askerler geçmişteki çatışmadan zaferle değil, kısık sesle bahsediyorlardı, Dehşete düşmüşlerdi. Hızlı bir zafer umuduyla savaşa gitmişler, ancak zayıf bir ateşkesle geri dönmüşlerdi.

Hayır, Gökseller sınırı geçmeyecektir. Liwei kışkırtılsa bile asla bu kadar aceleci olmazdı. Onunla birlikte çalışmıştım; aklından geçenleri biliyordum. Pervasızca can kaybı onun kabul edeceği bir şey değildi. Bu bir tuzak mıydı?

onlar incileri ararken İblis Âleminin dikkatini mi dağıtacaktı? Ama Wenzhi Göksel Ordu'nun istila etme niyetinde olmadığını anlamış olmalı, daha önce de böyle söylemişti. Ne planlıyor olabilir? İnciler elindeyken,

Wenzhi ejderhaları kontrol ediyordu. Bu onun en büyük avantajıydı.

şimdi, anavatanına yakın bir yerde bir çatışmaya zorlayabilirdi. Yine de Göksellere sebepsiz yere saldırırlarsa Ölümsüz Diyar onlara karşı ayaklanacaktı.

Düşüncelerimin parçalarını bir araya getirmeye çalışırken başım zonkluyordu. Bulut Duvarı, Altın Çöl'ün yanında uzanıyordu. Askerler mor bulutları kuma dönüştürmüşlerdi. Yeni bir sınır mı yaratıyorlardı? Bir yanılsama mı? Aniden farkına varmak beni üşüttü.

Bu bir tuzaktı, ama hayal ettiğimden çok daha kötüsüydü.

Gökseller sahte bir sınırla İblis Âlemine çekilecekti. Karşı tarafa geçtiklerinde

ateşkes ihlali ve misillemeye karşı savunmasız. Değil Müttefikleri bile kendilerini savunmak için yaptıkları her şey için İblis Âlemini suçlayabilirdi. Gökselleri bir puslu bekleyecekti - bundan emindim - hiçbir şey şansa bırakılmayacaktı. Sinsi bir plan, iğrenç bir plan.

Yumruğum ağzıma gitti, çığlığımı bastırdım. Ah, keşke incileri almasaydım! Ama gücün cazibesine kapılmış, imparatorun bedelini ödemediğim annemi kurtarmanın bir yolunu aramıştım. Her şeye sahip olmaya çalışırken ne kadar da açgözlüydüm. Annemi koruyabileceğimi düşünerek ne kadar da kibirliydim.

Ben kendimi bile koruyamazken. Ve şimdi Yaklaşan yıkım, binlerce kişinin ölümü vicdanımı sızlatacaktı.

Bir gece yarısı dalgası üzerime çöktü ve son gücümü de çaldı. Gözlerimi kapattım ama tek görebildiğim kanla yıkanmış, zırhıyla parıldayan toprak düşmüş Gökseller. Liwei'nin görmeyen bakışları. Shuxiao'nun cansız bedeni. Birlikte hizmet ettiklerimin yüzleri zihnimde parıldadı, hepsi sonlarına doğru yürüyordu. Derim yarılana ve ağzıma ılık bir demir ve tuz fışkırana kadar parmak eklemimi sertçe ısırdım. Yere yığılırken gözlerime dolan sıcak yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaştı, vücudum sıkı bir top şeklinde kıvrıldı, ellerim soğuk mermer zemini yumruklamaktan başka bir şey yapamayacak şekilde sıkıldı.

Liwei ve Göksel Ordu'nun kendilerini bekleyen ölümcül tuzığa düşmelerine izin veremezdim. Benim yüzümden ölmelerine izin veremezdim.

Bunu önlemek için ne yapabilirdim? Büyüm ve Yeşim Ejderha Yayı yanımda olsaydı, şansımı deneyebilirdim. dışarı fırladım. Ama güçsüz, silahsız, arkadaşsızdım; kaçma umudum bir kaplanın pençelerine hapsolmuş bir fare kadar zayıftı. Şimdilik güvenebileceğim tek şey aklımdı.

Ve kendime her savaşın kaba kuvvetle kazanılamayacağını hatırlattım; bazen taşı aşındıran su olabilirdi.

Wenzhi'ye bir çocuk gibi saldırmıştım; incinmiş, öfkeli ve aceleliydim. Meydan okumam sadece onun benden şüphelenmesine yol açtı,

Bu da kaçışımı zorlaştırdı. Gardını düşürmesi için onu fikrimi değiştirdiğime ikna etmem gerekiyordu. Ancak o zaman incileri geri alabilir ve kaçabilirdim. Ama kolay kolay kandırılmazdı. Gözyaşları işe yarayabilirdi ama Wenzhi'nin

Canavarları gözümü kırpmadan öldürdüğümü gördüm. Yalvarmak

İşe yaramazdı; hırsı acımasızdı. Ona yalan söylemek de kolay olmayacaktı, beni çok iyi tanıyordu. En azından tanıdığını sanıyordu.

-Onun küstahça varsayımlarını hatırladıkça öfkem içimi yakıyordu. Onun iğrenç planlarına alet olacağımı nasıl düşünebilirdi ki?

Ama belki de hakkımda bildiklerini ona karşı kullanabilir, beni kendi tarafına çektiğini düşünmesini sağlayabilirdim. Beni ayartmak için annemin özgürlüğünü kullanmaya çalışmıştı. O benim onu kurtarmak için her şeyi yapardı, tıpkı pozisyonunu güvence altına almak. Yanılıyordu, ben onun gibi değildim. Onurum benim için değerliydi ve annem için de değerli olduğunu biliyordum.

Hava hâlâ karanlıktı, yine de yorganı bir kenara atıp kendimi hazırlamak için ayağa kalktım, midem her zaman olduğu gibi çalkalanıyordu. bir savaş sabahı. Ancak bu sefer gülümseme ve kelimelerden başka silahım yoktu, ikisini de kullanmakta ustaydım. Ve zırh yerine ipek giyecektim. I Canlı renklerde zarif giysilerle tıka basa dolu dolabı karıştırdım. Şu anda kıyafetlerim hakkında endişelenmek ne kadar önemsiz ve yanlış geliyordu. Yine de cilalı bir dış görünüş görünüş, planladığım içi boş yalanlardan uzaklaşacaktı söylemeye kararlıyım. Bu yolda kararlı bir şekilde, o anki ruh halime çok uygun olan siyah bir bornoz çıkardım. Eteğine turna kuşu tüyleri işlenmişti ve beyaz bir kanadına dokunduğumda kanat çırpıyor, kuş gece yarısı ipeğinin üzerinde süzülüyordu. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

Saatler geçti, güneş gökyüzünde yükseliyordu, hala Wenzhi gelmedi. Acı acı düşündüm, belki de yarınki katliamı planlamakla meşguldü. Tuzaklarını kurmakla, planlar yapmakla ve entrikalar çevirmekle meşgulken, benim şimdiye kadar başardığım tek şey masada büyükçe bir delik açmaktı. Hayır, değer verdiklerim tehlikedeyken burada öylece oturup bekleyemezdim. Eğer gelmezse, çok geç olmadan onu arayıp bulacaktım.

Kapıya doğru yürüdüm ve yüksek sesle vurdum. Sessiz sesler ipek kaplı panelden süzüldü.

"Cevap verme, bu da başka bir numara," diye fısıldadı biri. "Ya yaralıysa ya da bir sorun varsa?"

Bir diğeri homurdandı. "Yaralanmak mı? Kapıları açarsak canı yanan biz oluruz."

Her ne kadar haklı olsalar da şüphelerini duyunca kaşlarımı çatmıştım. Kaçma çabalarım sırasında onları pençelemiş, tekmelemiş ve küfürler savurmuştum. Artık sabırsızlanarak, "Prens Wenzhi'yi görmem gerek," dedim. Unvanı bana dilimde garip.

İsteğimi sessizlik karşıladı. Tam da reddedeceklerini, kapıları kırmak zorunda kalabileceğimi düşündüğüm anda, kayarak açıldılar. Mızraklarını bana doğru savuran altı askerin etrafında bir kalkan parıldıyordu.

İçinde bulunduğum durumun kasvetine rağmen gülme isteğimi bastırdım. Beni çok mu korkutucu buluyorlardı?

"Beni Prens Wenzhi'ye götürebilir misiniz?" Kelimeleri boğmamaya çalışarak en tatlı ses tonumla sordum.

Muhafızlar telaşlı bakışlar attılar. Aralarında fısıldaştıktan sonra içlerinden biri aceleyle uzaklaştı. İçinde miydi takviye mi arıyorsunuz? Çok geçmeden, koridorda sinsice ilerleyen uzun boylu bir kadın asker belirdi. Açık kahverengi gözlerindeki şüpheyeye rağmen yüz hatları dikkat çekiciydi. Daha önce gördüğüm İblislere hiç benzemiyordu.

Ping'er'in masallarından beklediğim şeylerin hiçbirisi yoktu. İtiraf etmekten nefret etsem de, "iblis" kelimesi algılarımı değiştirmiş, bizden farklı olmadıkları halde onlar hakkında en kötüsünü düşünmeme neden olmuştu.

"Ben Veliaht Prens Wenzhi'nin kişisel muhafızlarından Yüzbaşı Mengqi. Ekselansları bugün rahatsız edilmememiz için emir verdi," diye duyurdu yeni gelen kişi acımasız bir kesinlik içinde.

Ama uysalca odama dönmeyecektim, bu kadar kolay yönlendirilecek bir ruh halinde değildim. "Prens Wenzhi onu istediğim zaman görebileceğimi söyledi," diye yalan söyledim, kendi gevezeliğime şaşırarak.

Genç, soluk tenli bir asker, "Majesteleri savaştan önce meditasyon yapıyor-" diye seslendi. O şiddetli parıltıda Kaptan Mengqi, çenesini kapattı ve geri çekildi.

İçimi çektim ve eteğimde var olmayan kırıksıklıkları düzelttim. "Prens Wenzhi bu durumu öğrenince hiç hoşnut olmayacak.

Bu." Ani bir fikre kapılmış gibi parladım. "Neden

beni ona götürmez misin? Eğer benimle görüşmeyi reddederse, hemen geri dönebiliriz."

Kaptanın gözleri şüpheyile kıvrılırken ekledim, "Yedi silahlı asker silahsız ve güçsüz bir esiri zapt edemez mi?" Bileklerimi çevreleyen lanetli metali göstermek için bileklerimi kaldırdığımda sesim meydan okuma ve biraz da küçümseme ile cınladı.

Kaptan Mengqi başını sallayarak, benim onu takip etmeliydim. O hızlı adımlarla ilerlerken diğer muhafızlar da peşimden geliyordu. Her adımda bakışlarının kafatasımı deldiğini, mızraklarının sırtıma doğrultulduğunu hissedebiliyordum.

Kaptana ayak uydurmak için acele ettim, bir çıkış yolu bulma umuduyla yolumuzu inceledim. Baş döndürücü kokusu

Sandal ağacı bronzdan süzülerek havaya karıştı, Koridor boyunca tütsü yakıcılar serpiştirilmişti. Süslü altın kafes işçiliği abanoz sütunları sararken, yeşil Mermer zemin kalın gümüş çizgilerle kaplanmıştı.

Koridorun sonundaki ahşap kapılardan geçerek yemyeşil bir bahçeye girdik. Burada, açan çiçeklerin kokusu tütsü kokusunu bastırıyordu. Durakladım, döndüm büyülenmiş gibi etrafta dolanıyordum.

istismar edebilir. Yasemin bazen sakinleştirici olarak kullanılırdı ama çok hafifti. Mide rahatsızlığı ve baş dönmesine neden olduğu söylenen ginkgo ağacından birkaç yaprak kopardım.

henüz neye niyetlendiğimi bilmiyordum. Buradaki bitki ve ot bolluğuna rağmen, işe yarar başka hiçbir şey bulamadım, halüsinasyon özelliği olan tek bir mantar bile. Eğer Keşke daha dikkatli bir öğrenci olsaydım! Ama sonra durdum, sivri yapraklı mavi çiçeklere baktım.

çimenlerin arasından. Bunları daha önce de görmüştüm... Yansıma Odası'ndaki ilk gün. Öfkeli eğitimcimizin anısı zihnimde canlandı ve Liwei'nin

Uyuyormuş gibi yapıyordum. Çömelerek bir tanesini kopardım, yaprakları yapış yapış olana kadar parmaklarımın arasında ezerken hayranlık duyuyormuş gibi yaptım. Nefes alırken

kokusuyla üzerime bir uyuşukluk çöktü. Ellerimi eteğime silerek hemen bıraktım. Yıldız zambakları. Şarapla karıştırıldığında herkesi derin bir uykuya daldırabilirdi.

Arkamda bir asker sabırsızca boğazını temizledi. Kafamı kaldırdığımda Yüzbaşı Mengqi'nin bahçeyi çoktan terk ettiğini gördüm. Buna sevindim çünkü onu kandırmak daha zor görünüyordu.

Ayağa kalktım, tökezlemiş gibi yaptım, düştüm ve avucumu ezdim.

kan akana kadar bir kayaya vurdum. Askerler şaşkınlıkla ona bakarken, diğer elim bir avuç çiçek kapmak için sırtımın etrafından dolandı.

"Ne kadar sakarım." Onlara alaycı bir gülümseme gönderdim. İlk yalanımı sadece birkaç yıl önce söylediğime inanmak zordu. Liwei ve Shuxiao'ya yalan söylemekten nefret etmişim ama bu yalan içimde yeni bir şeyi ateşledi. Beklenmedik bir tatmin, beni tutsak edenleri kandırmanın, Wenzhi'ye aynı şekilde karşılık vermenin içten gelen bir sevinci -neredeyse-.

Eteğimdeki kiri silkeledim ve çiçekleri keseme yerleştirdim. Üzerime bir gölge düştüğünde başımı kaldırdığımda karşımda bir yabancının durduğunu gördüm. Kıyafetleri muhteşemdi, neredeyse gösterişliydi, değerli taşlarla süslenmişti.

mor brokarın üzerinde göz kırptı. O yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve ince dudaklar. Bazıları onu çekici bulabilirken, ifadesindeki kurnaz huzursuzluk bana itici geliyordu.

"Ekselansları." Askerler onu başlarıyla selamladılar.

Başka bir prens mi? Kendi kendime düşündüm. İblis Kral'ın bekâr olması ve düzinelerce cariyesi olduğu söylentisi pek şaşırtıcı değildi; bu cariyelerin çoğu nüfuzlarını ve konumlarını korumak için çocuk sahibi olmak istiyorlardı.

Diğerlerini görmezden geldi; dikkati benim üzerimdeydi. "Peki siz kimsiniz?" Ses tonu hoştu ama Sarımsı gözler bana avını arayan bir yılanı hatırlattı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermedim; burada müttefik bulamayacağımdan emindim. Neyse

ki, Kaptan Mengqi

bize doğru adım atarak göründü. Yabancıyı görünce kaşlarını çattı ama yine de saygıyla eğildi.

"Kaptan Mengqi. Sizi küçük kardeşimin yanından görmek ne kadar nadir. Bana onun kim olduğunu söyleyebilir misiniz?" Bana doğru işaret etti.

Küçük kardeş mi? Ona daha yakından bakmaya başladım. Bu Prens Wenshuang mıydı? Wenzhi'nin nefret ettiği kardeşi mi?

"O Veliaht Prens Wenzhi'nin misafiri," diye cevap verdi Yüzbaşı Mengqi sakın bir ses tonuyla.

Adamın yüzünde ani bir tehdit belirdi. Wenzhi'nin unvanından bahsetmek onu bu kadar kızdırmış mıydı? Ve Yüzbaşı Mengqi bunu onu kızdırmak için mi yaptı, gözaltına alınmamızı önlemek için mi, yoksa her ikisi için de mi?

Prens Wenshuang şimdi bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı, öfkesinin tüm izleri kaybolmuştu. "Bu haberi duydum. Gerçekten Göksel Krallık'tan mısınız?"

Bakışlarından rahatsız olarak başımı salladım.

"Majesteleri, bizi bağışlayın ama yola çıkmalıyız." Kaptan Mengqi tekrar eğildi, ayağa kalkarken vücudu gerildi.

Prens Wenshuang'ın dudağı kıvrılırken elini küçümser bir hareketle salladı. Ayrılırken, bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyordum.

Dairesel bir taş geçitten geçerek avluda, çam ağaçlarıyla çevrili büyük bir binaya doğru Uzun ve yaprak dökmeyen ağaçlar. Hava taze ve tatlıydı, çam iğnelerinin kokusu gece esintisine karışıyordu. Wenzhi'nin kendi kokusunu anımsatsa da bu istenmeyen düşünceyi bastırdım. Siyah mermer sütunlar Giriş, altınla işlenmiş girdaplı bir desenle oyulmuştu. Kapalı kapılar abanozdan yapılmış masif panellerdi ve arkalarında ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Kaptan Mengqi parmak eklemlerini tahtaya vurdu.

Kısa bir sessizliğin ardından ayak sesleri zeminde ilerledi. Wenzhi içeriden soğuk bir sesle, "Rahatsız edilmemem için açık talimatlar vermiştim," dedi.

Kaptan bana ters ters baktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri. Hemen ayrılacağız."

Ben yapmazdım. "Yüzbaşı Mengqi'nin beni buraya getirmesi için ısrar ettim," diye seslendim.

Cevap vermedi. Yüzbaşı Mengqi iç çekerken, askerler endişeli bakışlar atarken nefesimi tuttum.

Sonra kapılar sürgüyle açıldı. Wenzhi girişte duruyordu, koyu yeşil cübbesi neredeyse yerleri süpürüyordu. Saçları omuzlarına dökülmüş, gevşek ve dağınıktı. Beni görünce gözleri büyüdü, sonra sıkılaştı -şüpheyle diye düşündüm. Yine de kenara çekilip içeri girmeme izin verdi.

Odasına adım attım ve kapıların uğursuz bir gümbürtüyle arkamdan kapandığını duydum. Sırtımı dikleştirdim.

Taş duvarlara, yüksek tavanlara ve uzun pencerelere bakarak geniş odaya göz gezdirdim. Girişi çevreleyen altın tütsü yakıcılar neyse ki yanmıyordu, çünkü kokusuz havadan memnundum. Maun bir yatak yükseltilmiş bir platform üzerinde uzanıyordu.

Odanın ortasında, ahşap çerçevesinden beyaz perdeler sarkıyordu. Kitaplar ve parşömenler, hoş bir manzara sunan pencerenin yanındaki büyük bir masanın üzerine yığılmıştı.

Eğer kapalı olmasaydı avluyu göremezdi. Odanın uzak köşesine altın ve gümüşten, değerli ağaçlardan ve yeşim taşından yapılmış kınlar içinde birkaç kılıç asılmıştı. Onları görünce heyecan patlamasını bastırmaya çalışarak sustum.

Bana doğru yürüdü, bakışları beni durduğum yere sabitledi. Parmaklarım kıvrıldı ama yine de onları eteğime doğru gevşekçe sarkmaya zorladım. Eğer soğukkanlılığımı koruyabilirsem, eğer o onun komplolarından habersiz olduğuma inandı, bir şansım vardı. Ama eğer gerçek niyetimi açıklarsam, bir kez hapse atılırdım.

kaçma umudu olmadan daha fazla. Ve bu sorunlarımın en küçüğü olurdu.

Gözleri brokar terliklerimden bornozuma, oradan da saçımdaki yeşim tıraşa kaydı. "Neden bu? Gerçi rengi sana yakışıyor."

Omuz silktim.

"Sıkılmıştım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bugün beni özledin mi?"

Ona hırlama isteğimi bastırdım. Sert sözler bana bir anlık çocukça bir tatminden başka bir şey kazandırmayacaktı. Buraya gelmek için harcadığım tüm çabaları. Bunun yerine çenemi kaldırdım ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattım. "Bilseydim bile bunu itiraf etmezdim."

"Neden buradasın Xingyin?" diye açıkça sordu.

"Cevap istiyorum," diye karşılık verdim. "İnciler sende. Yeşim Ejderha Yayısı. Artık işinize yaramıyorum. Neden beni burada tutuyorsun?"

Sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Belli değil mi? Kalbim hala değişmedi."

Ona karşı nefretten başka bir şey hissetmeyeceğimi düşünmüştüm. Yine de basitçe söylediği itirafı içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Zayıftım ve bunun için kendime lanet ediyordum.

Sözlerindeki şefkate rağmen, yaptığı kötü şeyleri asla unutmuyacaktım. Bana değer verdiğini iddia etmiş ve sonra da değer verdiğim her şeyi elimden almıştı. Eğer bu onun sevgisiyse, ben bunu istemiyordum.

Kafam karışmış gibi görünmeye çalışarak yere baktım. Yırtık. Kararsız. "Daha önce söylediklerin... bizim hakkımızda. Geleceğimiz hakkında. Annem hakkında. Ciddi miydin?"

Bana doğru eğildi, o kadar yakındı ki, saçından bir tutam yanağımla okşadı. "Artık bana kızgın değil misin?" Sesi yumuşak olsa da bakışları dikkatli ve değerlendirciydi.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Daha önce öfkeliydim. Öfkeliydim. Yaptıklarından sonra nasıl öfkelenmeyeyim?"

bitti mi?" Çenemi kaldırarak bakışlarına karşılık verdim. "Ama sen haklıydın.

En önemli şey annemin özgürlüğü. Bu yüzden orduya katıldım, bunca yıl bunun için çalıştım. Ve ayrıca-" O anda sesim kesildi ama ima ettiğim şeyin açık olduğunu umuyordum. Yanaklarımı renklendiren sıcaklığın utanç değil de arzu olduğunu sanacaktı.

"Onu kurtarmama yardım edebileceğini söylemiştin.

Nasıl?" Ben sordum

sanki onun samimiyetini test etmeye çalışıyormuşum gibi.

Onu benimkine inandırmak. O bir şey beklemezdi. dezavantajlı rakibin savunma yerine saldırıya geçmesi. Bu pervasızca bir hareket olurdu, hatta aptalca. Ama kaybedecek başka bir şeyim yokken bunun ne önemi vardı ki?

"Göksel Krallığı devirdiğimizde Ejderhaların gücü arkamızda, hiçbir şey ulaşamayacağımız bir yerde olmayacak." Sesi temkinliydi ama gözleri parlıyordu şaşırtıcı derecede parlak.

Kendimi başımı sallamaya zorladım, ejderhaların onun emri altında olduğuna inanması içten içe beni öfkeliyordu. Kendi istekleri dışında bile olsa, ona hizmet ettikleri için ölebilecek olsalar bile. Sanki yarın adil bir savaş olacakmış gibi, askerleri pusuya düşürmek için planladığı sinsî taktikler yerine Onunla daha önce dövüşmüştüm.

Tiksintimi dudaklarımdaki sıcak gülümsemeye gömdüm. "Söz veriyor musun?" Dünyada en çok istediğim şeyi önümde sallamasına izin vermek ne kadar da acı vericiydi. Daha çok, çünkü hâlâ ulaşamayacağım bir yerdeydi.

İnanmamış gibi görünerek yavaşça gözlerini kırptırdı. Yine de zekâsı her zaman keskindi. "Göksel Krallık'la tüm bağlarını koparmaya hazır mısınız?" diye sordu, soğukkanlılığında en ufak bir çatlak arıyordu.

Liwei'yi mi kastetti? Kayıtsızlık maskesi taktım. "Göksel Krallık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İmparator annemi hapsetti. İmparatoriçe bana kin ve küçümseme ile davrandı. Oğullarına gelince-" Burada, alaycı bir not bıraktım

sesime karıştı. "Onu hâlâ kıskanıyor musun? Bir keresinde beni incitmişti ve ben de ona yardım etmiştim çünkü

annem için yalvarırdı." Liwei'nin daha önce beni suçladığı şey buydu. Wenzhi de kendi vicdansızlığına bakarak buna inanabilirdi.

Cüppelerimizin ipeği sıyrılına kadar ona yaklaştım. "Ejderhaları bulmak için yola çıkmadan önce bile benim seçimim sendin. Son günlerdeki kızgınlığımın onunla hiçbir

ilgisi yoktu, ama senin yaptığın şeyle, bana yalan söyleyip güvenimi nasıl kırdığınla ilgiliydi." Ses tonum yumuşadı, şimdi söz verir gibi alçak sesle

başımı geriye attım. "Seni henüz affetmedim, bu biraz zaman alacak. Gerçi bu değişir ..."

"Ne üzerine?" diye sordu.

"Aramızı düzeltip düzeltemeyeceğin konusunda."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. O bakışını tanıyordum, derin düşüncelere dalmış, her kelimeyi tartıyordu.

Bildiklerine karşı konuşuyordu. O soğukkanlılığı hatırlıyor muydu?

Liwei ve benim aramda Ölümlüler Diyarı'nda ne oldu? Çatıda ona verdiğim söz? En iyi yalanlar gerçekten de gerçeğe batmış.

Sonunda kollarını indirdi ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Benimle kal ve Göksel Krallık'ı yendiğimizde anneni serbest bırakacağıma söz veriyorum. Ailen de benim olacak."

Kelimeleri bir yeminin ağırlığıyla söyledi, birkaç gün önce beni çok mutlu edecek bir yemin ama şimdi, midemi bulandırdı. Yine de yalanlarıma inandığı için içimde bir umut kıvılcımı çaktı. Hâlâ bir şansım vardı.

"Seni bu konuda tutacağım." Her kelimeyi usulca söyledim.

Elini kaldırırken gözleri erimiş gümüş gibi parlıyordu. yanağımı okşadı. Ölümlüler köyündeki kucaklaşmamız gözümün önünden geçti, dokunuşunu arzuladığım ve daha fazlasını istediğim zamanlar. Ama şimdi benden ne istediğini biliyordum ve ona vermeyecektim. Onu tekrar öpemezdim; o kadar iyi bir yalancı değildim.

"Bir şeyler içelim mi? Kutlamak için?" O zaman ben önerdim. "Nasıl istersen." Elini bıraktı, sesini yükselterek

Bir görevli çağırdı, o da saygılı bir selamla içeri girdi.

"Osmanthus şarabı," dedi ona, benim içkimi hatırlatarak seçim.

Ama şimdi böyle bir düşüncenin önemi yoktu.

Yıldız zambaklarının acılığını maskeleyecek daha güçlü bir şey. İrkilmemeye çalışırken parmaklarım bileğinin serin tenine değdi. "Canım başka bir şey istiyor. Erik şarabı,

belki?"

Başıyla selam veren görevliye işaret etti. ayrılmadan önce onayladı. Kapılar kapandığında Arkasından bana doğru bir adım attı, bakışları niyetle kararıyordu. Gözlerim odanın içinde geziniyor, onun düşüncelerini dağıtacak bir şeyler arıyordu. Köşedeki alçak masanın üzerinde bir qin duruyordu, sedef kakmalı kırmızı lake ahşaptan yapılmış güzel bir enstrümandı.

"Çalıyor musun?" diye sordum. Onun hakkında pek bir şey bilmediğimi hatırlattı.

"Birazcık."

"'Biraz' diyenler genellikle 'çok' demek isterler. Yetenekli misiniz?" Sesim meydan okumayla çınladı.

Ağzının kenarları yukarı doğru eğildi. "Birazcık."

Kendini enstrümanın önüne eğdi, alnı konsantrasyonla kırışmıştı. Şarkısı yumuşak ve tatlı, kışkırtıcı bir fısıltıyla başladı. Telleri kopardıkça, notaları unutulmaz bir güzellikle yükselip alçalıyordu. Öyle yoğun, öyle tutkulu çalıyordu ki, onun hakkında tüm bildiklerime rağmen, müziği beni derinden etkiledi.

Son nota solduğunda avuçlarımı eteğime sürttüm. Yıldız zambaklarının buruşmuş yaprakları görünmeden yere düştü, suyu görevlinin getirdiği şaraba sıkıldı. Porselen kavanozu kaldırarak bir fincana Şarabı iki elimle ona uzattım. Gülümseyerek kabul etti ama dudaklarına götürdüğünde durakladı.

Kadehimi hemen ona doğru kaldırdım, "Önümüzdeki günlere."

Tostumu kabul etti ve fincanını boşalttı. Yüz ifadesi şaşırmış, hatta şaşkındı. Tadını mı merak etmişti?

"İyi oynuyorsun," dedim, dikkatini başka yöne çekmek umuduyla biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Senin flüt çaldığın kadar iyi değil."

Beni sadece Liwei'nin ziyafetinde, ona hediye ettiğim şarkıyı çalarken dinlemişti. Wenzhi benden daha önce hiç çalmamı istememişti ve merak ettim, acaba bu yüzden miydi? Bu yüzden mi?

Değerli zamanımı satın alarak flütümü çıkardım ve başımı ona doğru eğerek dile getirilmemiş bir soru sordum.

"Bu benim için bir onur olur," dedi sessizce.

Uzun zamandır çalmamıştım. Kendimi enstrümana yeniden alıştırmak için birkaç nota üfledim. zihnimde istediğim şarkıyı aradım. Nefesim içi boş yeşim taşına doğru kayıyordu, ölçülü ve sakın, notalar yatıştırıcı ve durgun. Oynarken, Ebedi Sükûnet Avlusu'ndaki şelaleyi düşündüm, kayaların üzerine düşen su beni uyutuyordu. Karanlık gökyüzündeki ayı, Gözleri uykuya dalmadan önce ısıltısı sayısız ölümlüyü rahatlatıyordu. Wenzhi'nin şarabına ezilmiş yıldız zambaklarından, yarım düzine kavanoz şaraptan daha güçlü bir uyku ilacı - ki şu anda bile kanında hızla dolaşıyordu.

Eli flütümün üzerine kenetlendi ve dudaklarımdan çekip aldı.

Ona masum bir bakış fırlatırken nabzım hızlandı. Enstrümanımı onun zayıflamış ellerinden çekip aldım ve çantama geri koydum. Aceleyle qin'i kendime doğru çektim ve aklıma gelen ilk şarkıyı -canlı, canlı bir melodi-tingirdatmaya başladım. Pratik yapmamıştım, ondan daha az yetenekliydim ama dışarıdaki askerlerin sesini bastırmaya yetiyordu.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sanki yakında onu dibe çekmesi için dua ettiğim yorgunluk dalgasıyla savaşıyordu.

"Xingyin, sen ne yaptın?" Kelimeleri geveledi, öfkeli tonu incinmişlikle doluydu.

"Hak ettiğinden daha azını değil." Parmaklarım qin çalıyor, muzaffer bir kreşendoya dönüşen, içinde bulunduğu durumla alay eden dalgalı tınılar çıkarıyordu.

Sanki muhafızlara seslenmeye çalışıyormuş gibi boğazından boğuk bir nefes koptu - yeni bir melodi Şimdi parmaklarımdan akıyordu, onun çığlıklarını bastıran, unutulmaz, uzun notalarla dolu kederli bir şarkı.

"Neden?" diye homurdandı.

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Sen gerçekten benim seni affedeceğimi mi sandın? Ejderhalara verdiğim sözün bu kadar kolay bozulacağını mı? Bu kadar kolay ihanet edebileceğimi mi?

kendi amaçlarımı gerçekleştirmek için mi önemsiyorum? Ben senin gibi değilim."

Belini yokladı ama yanında silah yoktu. Bir kez daha muhafızlara seslenmeye çalıştı ama sesi boğuk bir fısıltıdan öteye gidemiyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Belki de değil," diye tısladım, parmaklarım hiç duraksamadan tellerin üzerinde kayıyordu. "Ama ben senin tuzağın hakkında her şeyi biliyorum.

Göksel Ordu. Bir şeyler yapmalıydım yoksa kendimle asla yaşayamazdım."

"Çoktan geldiler. Artık çok geç." Gözleri düşerken ağzında sert bir ifade vardı. "Geleceğini biliyordum. Senin için ya da inciler için. Hangisi olduğu önemli değildi ama geleceğini biliyordum." Sesi gergin bir soluğa dönüştü. "Tıpkı yapabilseydin ona gideceğinden şüphelendiğim gibi. Umut etmiştim ama ..." Göz kapakları kapanmadan ve yere yığılmadan önce oturduğu yerde hızla gözlerini kırptırdı.

Şarkının sonuna kadar çalmaya devam ettim; şimdi durmak şüphe uyandırır. Bu ağlamaklı melodi Kaybettiğimiz her şeye veda ettik.

Son nota kaybolduğu anda ayağa fırladım. Serinlik geçene kadar ne kadar zamanım olduğundan emin değildim.

Koleksiyonundan bir kılıç kaparak -yakutlarla süslenmiş beyaz yeşim kabzası- kapıya doğru baktım, ancak başımı salladım. Kılıcı bulmadan önce kaçamazdım.

İnciler; onları Wenzhi'ye bırakamazdım. Koyu yeşil cübbesi yere yayılmış, saçları bir mürekkep havuzu gibi etrafına dökülmüş, kıpırtısız haline bir göz attım.

Uyku, sert yüz hatlarını gevşeterek vicdanımı sızlattı, utanç şu anda üzerime çökmüştü.

Onun gibi, şimdi, aldatmak bana çok kolay geliyordu.

OceanofPDF.com

İnciler buradaydı, bundan emindim. Wenzhi Özellikle de savaş arifesinde bu kadar değerli bir eşyayı el altında tutmak. Masasının çekmecelerini açtığımda sadece birkaç yeşim ve metal mühür, bir mürekkep taşı ve gevşek kâğıtlar buldum. Raflarda kitaplar ve parşömenlerden başka bir şey yoktu, dolap ise giysilerle doluydu. cılgınca arayışım sırasında yere yuvarlandı.

Güneş alçaldı, oda giderek karardı. Yumuşak ısıltılarını duvarlara yansıtan ipek panelli fenerleri yaktım. Derin bir uykuya dalmış olan Wenzhi'nin ritmik nefes alışları sessizliği bozdu. Cereyana kadar ne kadar zamanım vardı? geçecek miydi? Rahatsız edilmemeyi istemişti ama bu emir ne kadar süre geçerli olacaktı? Ya biri ona yemek ya da rapor getirirse? Ve dışarıdaki muhafızların bunca zamandır bizim ne yaptığımızı düşündüklerini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu. Kendimi sakinleşmeye, düşünmeye zorladım. Xiangliu'nun ininde bir şekilde Yeşim Ejderha Yayı'nın varlığını hissetmiştim. Gözlerimi kapatarak Wenzhi'nin aurasının güçlü tınısını bastırmaya odaklandım, duyularımla ulaşmaya çalışıyorum. özellikle zorlu bir atıştı. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, kalbimin gümbürtüsünü sabitlemeye, korkumu, hayal kırıklığımı ve umudumu susturmaya çalıştım - tıpkı Öğretmen

Daoming bana öğretmişti. Dinginlik çöktükçe daha rahat nefes aldım, vücudumdaki gerginlik azaldı. Her şey Etrafta ışık parıltılarıyla örülü huzur verici bir karanlık vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İşte oradaydı, o zor his bir fısıltı, bir rüzgar esintisi. Beni çağırıyordu, tıpkı beni Gölge Tepe'deki gizli mağaraya çektiği zaman yaptığı gibi. Şüphesiz ki inciler

Yeşim Ejderha Yayı ile aynı yerde.

Gecenin köründe yolumu bulmak gibiydi, ama bir süreliğine

örümcek ipeğini parmaklarımın arasında kılavuz olarak kullandım. Adım adım, odanın bir köşesindeki küçük, lake bir dolabın çekicisini takip ettim. Çılgınca arayışım sırasında

Yoksa gözden uzak kalması için büyülenmiş miydi? Ona doğru koştum ve kulplarını çekiştirdim, ancak ağır bir pirinç kilitle sabitlendiğini gördüm. Artık sabırsızlanıyordum. kılıcımı çektim ve menteşeleri olabildiğince sert bir şekilde kestim. Ahşap sağlamdı ve panel kırılıp serbest kalmadan önce kıymıkların derimi delmesi zaman aldı.

Arkamda biri boğazını temizledi, kasıtlı bir şekilde Tehdit dolu bir ses. Wenzhi'nin uyandığını görmekten korkarak etrafımda döndüm, ancak Prens Wenshuang'ın kibirli sarı kürelerine baktım.

İçeri girdiğini duymamıştım, görevime o kadar odaklanmıştım ki.

Aurasının sıcaklığıyla titreşen havadaki değişimi ancak şimdi algılayabildim. Kapıları arkasından kapattı. haykırma isteğimi bastırdım. Onun varlığı beni dehşete düşürdü ama muhafızları alarma geçirmekten daha çok korktum. Eğer onlar

içeri girdiğinde, söylediğim hiçbir şey onları masumiyetime ikna edemezdi. Ama o sadece bir adamdı ve ben artık çok yaklaşmıştım, keşke kendimi ondan kurtarabilseydim.

"Sevgili kardeşim ne yaptığınızı biliyor mu?" Hoş bir tonda konuştu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Cevap vermedim, zihnim boşluğa düşmüştü. Parmağı bakışları odayı tararken çenesine vurdu. Bir süredir

Girdiğimde tertemizdi, ama şimdi sanki bir

Kasırga Wenzhi'nin eşyalarını darmadağın etmişti.

"Sanmıyorum." Kendi sorusuna kendisi cevap verdi.

Wenzhi'nin uyuyan formunu görmesini engellemeye çalışarak yana doğru rahat bir adım atarken nabzım hızlandı. Gözleri beni takip etti, içlerinde ürkütücü bir ışık parlıyordu.

kardeşinin üzerine düştü. Umutsuzluk içimde kabardı, kesinlikle haykıracaktı. İlk metal çarpışmasında muhafızlar odaya doluşurken ona saldırmaktan başka çarem kalmayacaktı. Hapsedilecek ya da öldürülecek, ejderhalar köleleştirilecek ve annem sonsuza dek kapana kısılacaktı.

Liwei ve

Göksel Ordu yok olacaktı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, büyüü havada dalgalandı, odanın duvarları pencereler ve kapılar arasındaki yarıklara batan yarı saydam bir ışıkla parıldadı. Midemin çukurunda bir soğukluk oluştu.

bir buz parçasını yuttu. Bu büyüü biliyordum; daha önce bir kez, müziğimin Sonsuz Sükûnet Avlusu'na sürüklenmesini önlemek için dokumuştum. Ben bile Boğazım düğümlenene kadar çığlık attım, dışarıdaki muhafızlar rüzgârın hışırtısından başka bir şey duymadılar.

Bu düşünce beni hem yüreklendirdi hem de dehşete düşürdü.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlığımın korkumu maskeleyesinden memnundum ve bunun içten olmamasının da yardımcı oldu. Oda sessiz olsa ve yayım sadece hızlı bir hamle olsa bile incileri keşfetmesi riskini göze alamadım. Benimki hâlâ bağılyken, onun büyüü onun üzerinde dalgalanırken olmazdı.

"Size en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Uzun zamandır bu anı diliyordum. Küçük kardeşimin Herkes tarafından saygı duyulan ve övülen biri olarak benim de doğuştan gelen hakkımı çalmak zorunda kaldı." Elleri iki yanında yumruk oldu.

Ondan uzaklaşıp lake dolaba yaklaştım.

Başını bana doğru eğdi. "O kadar minnettarım ki, kaçmana bile izin veririm. Bu beni senden kurtulma

zahmetinden kurtarır ve hikâyemi güçlendirir."
Donup kaldım. "Hikaye mi?"

"Herkes bu trajik hikayeye ağlayacak. Aptal üvey kardeşimin aşık olduğu Göksel casusun ihanet etti ve onu öldürdü." Dudakları vahşi bir gülümsemeyle daha da kıvrıldı.

"Onu öldürecek misin? Kardeşini mi? Ve suçu benim için mi?" Wenzhi'ye olan kızgınlığıma rağmen, bu düşünce kalbimi burktu.

"Üvey kardeş," diye düzeltti beni soğuk bir şekilde, Wenzhi'nin akrabalıklarını küçümsemesini yankılayarak. "Sorun nedir? Kaçmak istemiyor musun? Ondan nefret etmiyor musun? Bütün bunları bu yüzden yapmadın mı?" Kolunu odanın içinde gezdirdi.

Cevabımı beklemeden kılıcını çekti ve Wenzhi'ye doğru ilerledi.

Zihnimde bir kaos patlak verdi. Kendime Wenzhi'den nefret ettiğimi hatırlattım. Yaptığı her şey için, yapmayı planladığı her şey için. I

Ondan nefret ediyor, küçümsüyor ve kaçırmaktan başka bir şey istemiyordum. Yine de öylece durabilir ve onun Kendini savunma şansı olmadan mı öldürüldü? Sadece onu kandırdığım için savunmasızdı. Onun ölümü benim vicdanımı sızlatacaktı.

kılıcımı ona kendim sapladım. Beni Vali Renyu'ya karşı savunduğu zamanki anılar aklıma geldi.

Xiangliu'nun saldırısının yükünü o çekmişti, birçok kez birbirimizi gözetmiş ve korumuştuk. Ah, bana nasıl da yalan söylemiş ve beni kandırmıştı; bir daha asla bir zamanlar ne olduğumuzu. Ama ben de öyle davranamazdım.

Aramızdaki her şey silinip gitmişti. O zamanlar onu sevdiğim için şimdi ondan nefret ediyordum.

Prens Wenshuang'ın önüne geçerek yolunu kestim. Parmaklarım kılıcımın yeşim kabzasını öyle sıkı kavradı ki yakutlar avucuma battı. "Bunu yapmanıza izin veremem."

Gözbebekleri sarı alev yarıklarıydı. "Belki de hayatta kalmasan daha iyi olur."

Ona doğru hamle yaptım, kılıcımı havaya kaldırdım.

Çarptı.

bana doğru uçmadan önce bıçağıyla uzaklaştırdı. Kenara

döndüm ve ona tekme atmak için döndüm. O kaçtı, ben
ıskaladım. Kılıcım

Göğsüne doğru kavis çizdi, eğildi -çok yavaştı- bıçağım kulağını kesti. Kan boynundan aşağı süzülürken, boğazından bir hırıltı çıktı. Tekrar üzerine atıldım.

Enerjisiyle kalınlaşan pırıl pırıl bir kalkan şimdi onu sarıyordu. Kılıcım bariyerine çarptı, kolum Sarsıntıdan sendelediğimde zonkluyordu. Kendimi toparlayamadan bileğimi yakaladı ve kabaca bükte. Silah yere düştü.

Yumruğu şakağıma saplandı, halkaları etimi kesti. Acı başımda patlarken nefesim kesildi.

Ben çağıran boşluğa karşı savaşırken karanlık çiçek açtı. Eğer şimdi bayılırsam, Wenzhi ve ben ölecektik. Prens Wenshuang üzerime yürüdü -o kadar hızlıydı ki farkında değildim- kolları belime dolandı ve bedenimi kendine doğru çekti,

Beni iğrenç bir kucaklamaya zorluyor. İçindeki öfke İfadesi daha uğursuz bir şeye dönüştü, bu da midemdekileri fırlatmak istememe neden oldu. Eğer güçlerim olsaydı, onu Ölümsüz bedenindeki her kemik kırılana kadar. Yine de yeterli olmayacaktı.

Onun yerine bacaklarımı savurdum, dizim karnına saplandı. İrkildi ama tutuşunu gevşetmedi. Ben Ona karşı çırpınırken, kollarımı arkamdan bükte ve beni döndürerek yere doğru itti.

Kör edici bir güç. Başım mermere çarptı.

-Kanım yere sıçrarken. Üzerime çömelip beni kürek kemiklerimden sıkıca tutarken, ben de onun pençesinde kıvranıyordum.

"Keşke bunu küçük kardeşime anlatabilseydim. Ne yazık ki onun için asla uyanamayacak." O kadar tükürüğünün parçaları yanağıma sıçradı.

Öğürdüm, ondan uzaklaşmaya çalıştım. Parmakları morartıcı bir güçle etime batıyor, nefesi sıcak ve yoğun bir şekilde boynuma çarpıyordu. Aklımdan bir düşünce geçerken korku beni sarstı... belki de ölüm her şeye rağmen bir merhamet olabilirdi.

Hayır, onu hemen kovdum, bir ağız dolusu hava emdim ve olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. Muhafızlar gelsin, ben

Çılgınca düşündüm, bırak beni yakalasınlar. Bu canavarın merhametine kalmaktansa esir olmayı tercih ederim. Ama nafileydi, prensin gizlilik kalkanı sesi yutuyordu. Yine de durmadım - içi boş bir korku çığlığı olarak başlayan şey, dehşetimi yakıp yok eden beyaz bir öfke feryadına dönüştü, içimdeki ateşi tutuşturdu. . . savaşıyordum.

Prens Wenshuang irkildi, belki de sesimdeki vahşetten rahatsız olmuştu. Sadece bir kalp atışı için, ama yeterliydi. O zaman saldırdım, kafamın arkasını toplayabildiğim tüm güçle yüzüne çarptım. Bir çatlak havayı yırttı. Bir lanetle beni serbest bıraktı ve elini yüzüne bastırdı.

burnumdan akan kanı durdurmak için. Ayaklarıma sıçradım. kılıcımı yerden kaptım ve ona doğru savurdum. Avucundan kıvılcıklar saçılırken öfkeden kıpkırmızı oldu, Bir alev topu çoktan bana doğru geliyordu. Kılıcım parlayarak onun saldırısını engelledi; ateşten iplikçikler bıçak boyunca çatırdayarak gümüş parçalara ayrıldı. Hiç duraksamadım,

Mermer zeminde kaymak için aşağı düşerek bacaklarını altından tekmeledi. Bir gümbürtüyle düştü, inledi yattığı yerde. Çılgınca başka bir silah aradım, gözümü ondan ayırmaya cesaret edemiyordum; çoktan ayağa fırlamıştı, yüzünde öldürücü bir öfke vardı. Kılıcım yok olmuştu, ama elimdeki yeşim kabza ağırdı ve taşlarla kaplanmıştı. Yukarı kaldırarak tüm gücümle şakağına vurdum ve sonra tekrar vurdum. Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çarptı, gözleri kapanmadan önce genişledi.

Kabzayı bırakırken öğürme dürtüsüyle savaşıyor nefes nefese kaldım.

Alnındaki yarıktan kan akıyordu. Eğer ölümlü olsaydı, darbem kafatasını haşlanmış yumurta gibi ezebilirdi. Ona hiç acımadım.

Bana yapmaya çalıştığı şey için uyuyan kardeşini öldürmek. Bir parçam merak etti, onu öldürmeli miydim? Tek yapmam gereken yayımdan tek bir ok atmaktı.

Dolaba doğru koşarak, kapısının kalıntılarını dikkatlice araladım, çünkü gardımı düşüremezdim. Prens bayginken, gizlilik kalkanı artık yoktu. Benim Parmaklarım yayımın yeşim taşına dolandı ve onu hemen kaptım. Enkazı bir kenara süpürerek elimi daha derine daldırdım ve küçük ahşap bir kutu buldum. Kapağı çevirip açtığımda, inciler parlak ve ışıltılı bir şekilde bana geri döndü. Rahatladığım için yüksek sesle gülebilirdim. Gece yarısı ateşiyle parıldayan bir tanesini çıkarıp havaya kaldırdım ve fısıldadım

Kara Ejderha'nın adını anarak rüzgârın sözlerimi hızla Doğu Denizi'ne taşıması için dua ettim.

Bir inilti kulaklarımı tırmaladı. Döndüğümde Wenzhi'nin kıpırdadığını gördüm, başı acı çekiyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

huzursuz bir rüya. Cereyanın etkisi geçiyordu!

Parmaklarım yayın etrafında sıkılaştı, hatta cazibeden geri çekildim. Bunu yaparsam kardeşinden farkım kalmazdı. Muhafızlar sesle birlikte içeri dalar ve beni odanın içinde hapsederlerdi. Kendimi toparlayarak kapılardan geçip avluya doğru koştum. Arkamda, ani atılımımdan habersiz kalan askerlerden irkilmiş çığlıklar yükseldi. Sersemlikleri uzun sürmedi; güçlerinin sarmalları beni yakalamak için çoktan harekete geçmişti. Daha da kötüsü, tanıdık bir ses umutsuz bir çığlıkla adımı haykırdı. Wenzhi.

Şimdi tamamen uyandı ve peşimden koşuyor, uzun bacakları Her adımda benimkini geride bırakıyordu. Hava onun büyüyle parıldıyor, havada buz parçacıkları parlıyordu-

Başka bir patikaya doğru hızla ilerledim. Büyüleyiciydi ama önümde bir duvar belirdi, pürüzsüz Taşa tırmanmak imkansızdı. Ayak sesleri daha gürültülüydü; neredeyse üzerime geliyorlardı. Mermer sütunlardan birine sıçrayarak tırmandım, süslü kafesleri dayanak olarak kullandım. Yeşim Sarayı'nda bu konuda yeterince pratik yapmıştım.

Çatıda Yeşim Ejderha Yayını çektim, gücünün tanıdık çıtırtısı karşısında neredeyse ağlayacaktım. Benimle Enerji hala bağlıydı, ip parmaklarımı keserken sertti,

Gökyüzü ateşî eski gücünün bir gölgesiydi. Yapabilirdim

Onu aşıya, her an ortaya çıkabilecek düşmana doğrulturken sadece yeterli olması için dua ettim - onu serbest bırakmak zorunda kalma düşüncesiyle içim sızlıyordu.

Ama sonra, çam ağaçları titredi, kokulu iğnelerini koparıp çimenlerin üzerini örten bir rüzgârla eğildi. Küçülen ay kayboldu, çam ağaçlarının arkasına gizlendi.

Bana doğru alçalan gölgeli yaratığın kehribar rengi gözleri gökyüzündeki iki yıldız gibi parlıyordu. Kara Ejderha, muazzam formu havada süzülürken dalgalanıyordu.

Wenzhi ortaya çıktı ve çevik bir zarafetle yukarı tırmandı. O

Bana doğru ilerledi, ancak göğsüne nişan aldığı alevli oku görünce durdu.

"Bunu o kötü kalbine sokmalıyım."

Bir adım daha yaklaşırken bakışları benimkileri yaktı.

"Neden yapmıyorsun o zaman?"

Yayı daha sıkı kavradım ve oku sabit tuttum. Onu bırakmak çok kolay olacaktı. Uyanmıştı.

Beni yemliyordu; bunda onursuzluk yoktu. Yine de neden tereddüt ettim? Aşıdan gelen bağırsıklar dikkatimi çekti. Bulutlar, askerleri tarafından çağrılan gökyüzünden aşı indi.

Yakında yükselip peşlerine düşeceklerdi.

Gökyüzü artık nüfuz edilemeyecek kadar karanlık değildi, ılık parçacıklarıyla parçalanmıştı. Şafak sökmek üzereydi.

Yakında

Göksel Ordu yürüyüşe geçecekti ve benim zamanım tükeniyordu.

Parmaklarım ipi gevşetti. Ok kayboldu. Topuğumun üzerinde döndüm, çatı boyunca koştum, bacaklarım havada kavis çizerken uçtan atladım. Elim

Altın bir pençeyi kavradım, ejderhanın kuyruğu beni sırtına almak için belime dolanırken tutunmaya çalıştım.

Cübbemin narin kumaşının arasından pulları taş kadar sert ve soğuk görünüyordu.

Kara Ejder gökyüzüne yükseldi. Herhangi bir kuştan daha hızlı, rüzgârın kendisinden daha hızlı. Aşıya baktığımda, İblis Diyarı'na ilk bakışımı yakaladım, şehir mor bulutlardan

oluşan sonsuz bir bankın üzerinde duruyordu. İpek fenerler
etrafta süzülüyordu,

abanoz ve taştan evlerin üzerine uhrevi bir parıltı yayıyordu. atıları kemerli, her köşesinde kalkık saçakları olan, parlak tonlarda sırlanmış, mücevherler gibi Gece. Onların üzerinde kaçtığım saray yükseliyordu, yanardöner taş döşemeleri ele geçmesi zor bir ışıkla parıldıyordu.
gökkuşağının güzelliği.

şehir sessizdi, uykunun sancılara kapılmıştı. Yine de ne yaparsam yapayım, Wenzhi'nin sesini ve adımı çağırdığı ıstırabı zihnimden atamadım. Kara Ejder'in güçlü bedeni sadece birkaç dakika içinde büyük mesafeler kat etti. Çok geçmeden İblis Diyarı gözümün önünden kayboldu, sanki uyandığım bir kbusmuş gibi
Derinlere kazınmış anılar ve kalbimi gölgeleyen acı dışında.

OceanofPDF.com

Hava, çalkantılı bir fırtınanıninkine benzer bir güçle titriyordu. Aşağıya baktığımda, kol ve bacaklarıma bir ürperti çöktü. Bin ya da daha fazla siyah zırhlı asker mor bulutların üzerinde süzülüyordu.

Gökyüzünde sürünen gölgeler. Ürkütücü bir sessizlik içindeydiler, ne bir çınlama ne de bir hışırtı vardı; hareketlerini gizlemekteki kurnazlıklarına lanet ettim.

Biz neredeyse onları geçene kadar ejderha önden uçtu. Öndeki askerler pırıl pırıl bronz miğferler giyyordu. oniksle süslenmişti. Avuçlarını kaldırdıklarında, parıldayan ışık dalgaları ileri doğru yayıldı. Havada titreşen enerji kalınlaştı, kıvrımlarına dağılmış kan damlaları gibi sıkışmış kızıl parıltılarla opak bir sis oluştu. Bu ince dallar eteğimi tırmalıyordu.

Ağır bir tatlılık duyularımı kapladı, bozulmuş meyvenin nahoş tadıyla birleşti - ciğerlerim tıkanırken Sanki dumandan boğulmuş gibiydim. Zihnimin üzerine bir donukluk çöktü. Titredim, kollarımı kendime doladım ve Başım bir o yana bir bu yana dönüyor, bilmediğim çevreyi anlamaya çalışıyordum.

Neredeydim ben? Buraya nasıl geldim? Ve gökyüzünde kızıl yağmur damlaları gibi uçuşan o ışıklar da neydi? Benim Beni bu kadar hızlı taşıyan yaratığı görünce içim daraldı - mürekkep gibi pulları, altın pençeleri, bıyıkları

ipek kurdeleler gibi akıyor. Muhteşem, ürkütücü ama garip bir şekilde tanıdık. Belki de daha önce gördüğüm bir resim? Beni nereye götürüyordu? Kendimi savunmak, bir cevap istemek için yayımı elime aldım ama Yaratık yön değiştirerek gökyüzünün siyah ve berrak olduğu yere doğru yükseldi. Korkudan yarı donmuş bir halde onu tuttum.

İçgüdüsel olarak, bir nefes çekerken rüzgar yüzüme vuruyordu.

yırtık nefes. Şimdi ciğerlerimi dolduran hava ne kadar da temizdi, tiksindirici tatlılığı dışarı atıyordu.

Hâlâ şoktan sersemlemiş olsam da zihnim berraklaştı. "I . . . Seni tanımıyordum," dedim ejderhaya. "Seni bir düşman sandım. Neredeyse seni vuracaktım."

Gümüşü sesi kafamın içinde çınladı. Şaşırtıcı sis, Zihin'in bir büyüdür. Kurbanları dostu düşmandan ayırt edemez, hafızaları bulanıklaştığı sürece içinize çekin. Zorlamadan daha az güçlü olsa da, bu büyü çok daha geniş bir alana yayılabilir.

"Bir ordunun karşısında." Gökseller buna karşı savunmasız kalacak, bir ağın içindeki kelebekler gibi kapana kısılacaklardı. "Kendimizi nasıl koruyabiliriz? Bir kalkanla mı?"

Yalnızca en güçlü kalkanlar işe yarar; sis en ufak bir çatlak ya da yarıktan yolunu bulabilir. Böyle bir şey kolayca yok edilemez, ancak ondan kaçabilirsiniz, Onu dağıtın ya da göklerden temizleyin.

Altımızdaki çöl parıldayan altın rengindeydi; İblis Diyarı ile Ölümsüz Diyar'ın geri kalanı arasında uzanan uçsuz bucaksız bir hilal. Yüzlerce ışık kamp ateşleri şafakta sönüyordu. Çok geç kalmadığım için içimi bir rahatlama kapladı, Göksel Ordu henüz yürüyüşe geçmemişti. Alçalırken, askerlerin kafaları Kara Ejder'e doğru döndü -korkuları huşu ile karışıyordu- ve biz kabaran bir kum bulutu içinde yere indik. Sırtından kaydım ve tökezleyerek yere düştüm. Ancak o zaman, birkaç asker sanki varlığımı yeni fark etmiş gibi bana doğru döndü.

Bekle, diye emretti Kara Ejderha. Çenesi açıldı, soluk nefesi beni zincirleyen bileziklerin üzerinde buz gibi dalgalandı. Metal kırıldı, kumun üzerine düştü. kırıklar. Isıtmak için bileklerimi ovuşturdum. Bağları çözüldüğünde ne kadar da hafiflerdi.

"Teşekkür ederim. Her şey için," dedim minnetle.

Kara Ejder başını eğerek karşılık verdi. Ve bir Havada zarif bir sıçrayışla Doğu Denizi'ne doğru uçarken, pulları doğan güneşin ışığında kor gibi parlıyordu.

Ancak o zaman etrafımı saran askerleri fark ettim. Yüzlerini görünce selamım dudaklarımda kaldı, kuşku ve nefretle doluydu.

"Hain," diye tısladı biri, Doğu Denizi'nde Wenzhi'nin komutası altında görev yapmış bir asker. "Bunca zamandır kaptanın çadırında yemek yerken bizi terk etmeyi mi planlıyordun?"

"Neden buradasınız?" diye bağırdı bir başkası. "Ait olduğunuz yere, İblislerin yanına dönün!"

Diğerlerinden bir koro halinde onay sesleri yükseldi. Hepsi bana yabancı değildi; daha önce tanıdığım birkaç kişiyi tanıdım.

Wenzhi'nin birliğinden diğerleriyle birlikte eğitim görmüştüm. Birlikte savaşmıştık, oklarım onların kılıçları ve mızraklarıyla uyum içinde çalışıyordu. Ne beklediğimi bilmiyordum. Elbette bir sürpriz olacaktı. Emin olmak için sorular. Ama kendimi açıkladığımda, kaçtığım için memnun olmazlar mıydı? Oysa şimdi tek gördüğüm düşmanca bakışları ve

silahları sıkıca kavradı. O kargaşada, neredeyse Wenzhi'nin yaydığı söylentileri unutmuşlardı. Benim hakkımdaki yalanlara ne kadar da kolay inanmışlardı.

"Sizi aptallar," diye tanıdık bir ses yükseldi. Bu Shuxiao'ydu, uzun saçlarını yaldızlı bir miğferin içine sokmuş, kalabalığın arasından ilerliyordu.

Ona koşmaya cesaret edemesem de, yakınlığımla onu lekelemeye cesaret edemesem de moralim düzeldi.

Yine de böyle bir kaygısı yoktu ve kolunu benimkine doladı. "Her duyduğunuza inanmayın, özellikle de İblis Âleminden geliyorsa. Prens Liwei bize Xingyin kaçırıldı. Oraya asla kendi isteğiyle gitmezdi."

Shuxiao sadece benim kulaklarım için mırıldandı, "En azından yapmasan iyi olur." "Ejderhaları bulmak için seninle gelmeme gerçekten izin vermeliydin. Çok daha az sorun yaşayabilirdin."

"Keşke yapsaydım," dedim içimden.

Bırakmadan önce kolumu biraz daha sıktı. "Sen iyi misin?"

"Artık öyleyim." Tehlikeyi atlatmamıştık ama özgür olduğumu fark ettim. Ani bir netlikle, böyle bir duygunun ne kadar değerli olduğunu fark ettim. Ne kadar kolay elimden alınabileceğini. Ve tutsaklıklarının anneme ve ejderhalara ne kadar pahalıya mal olduğunu.

Liwei bana doğru ilerlerken asker kalabalığı dağıldı ve bir adım ötemde durdu. Beyaz altın zırhı parıltıyor, omuzlarından kırmızı brokar bir pelerin sarkıyordu. Hiçbir kelime

dilime dolandı ve o anda sadece ona bakmakla yetindim - güvende, zarar görmemiş, canlı. Yavaşça, sanki bir rüyadan uyanır gibi, Liwei aradaki mesafeyi kapattı.

Aramıza girdi ve beni kollarının arasına aldı. Zırhı tenime baskı yapıyordu ama bencilce bir hoşgörülle ona sarıldım, kucaklamasının sıcaklığı sıkıntımı ve korkumu uzaklaştırdı -Daha önce aramızda oluşan soğukluğu eritti.

O anda, yaklaşan tehlikeyi ya da imparatorun gazabını hiç düşünmedim. Ta ki bir öksürük beni ürkütene, etrafımızı saran nöbetçi askerleri hatırlatana kadar. Ben hızlı bir adım atarken Liwei'nin kolları çözüldü.

"Ne oldu? Wenzhi kim?" diye öğrenmek istedi. "İblis

Kral'ın oğlu." Şimdi bile, bu iddia kulağa Kulaklarıma müstehcen geliyor.

Shuxiao'nun nefesi ıslık çalarak kesildi. "Yüzbaşı Wenzhi? Bir İblis mi? Ama siz ve o-" Liwei'ye kaçamak bir bakış attı.

"İmkânsız. Koğuşlarımız bir İblis'in girmesine asla izin vermezdi," diye açıkladı.

"Bana koğuşların artık eskisi kadar güçlü olmadığını söyledi. Ve kendi güçleri de müthiş." Gümüşi mücevherler gibi parlayan gözbebeklerini hatırladım. Beni böylesine aşâğılık yollarla kontrol etmeye tenezzül etmemişti ama yaptığım şeyden sonra bir daha böyle bir kısıtlama uygulamayabilirdi.

"Ne istiyormuş?" Liwei acımasızca sordu. "Gerçi tahmin edebiliyorum."

"İnciler, varis olarak konumunu güvence altına almak için." Ayrıntıya girmedim. Söylediğı diğer şeyler... onlar sadece ikimizin arasındaydı.

Liwei'nin çenesi gerildi, boğazı sanki daha fazlasını sormaktan kendini alıkoyuyormuş gibi çalışıyordu.

"Bekle, sana bir şey göstermeliyim." Enerjimi kavradım -Duyu organlarımla yeniden keskinleştiğini hissetmek ne büyük bir rahatlama; İblis Ordusu'nun büyüsunü bozmak için içimden parıldayan bir akım halinde güç akıyor.

Sadece yüz adım

uzakta, toprak rüzgarla savrulan bir göl gibi titriyordu. Altın mor renge dönüştü, kum buluta karıştı.

"Sahte bir sınır," diye homurdandı Liwei, ses tonunda büyük bir dehşet vardı. "Bir tuzak. Antlaşmayı bozmanızı sağlamak için."

"Eğer yapsaydık, karşılık vermekten korkmadan misilleme yapabilirlerdi. Bizi habersiz yakalamış olurlardı. Savaş için hazırlıklı değiliz; burada bulunmamızın amacı sizi ararken dikkatlerini dağıtmaktı."

"Ben mi?" diye tekrarladım inanamayarak. İmparator asla orduya benim adıma yürümesi için emir vermezdi. Tabii beni gazabıyla yüzleşmek üzere geri götürmek için değilse.

Ağzı alaycı bir sırıtışla kalktı. "Baba için zorunluluk incileri geri almaktır elbette. Ancak benim için sizden başka bir neden yok."

İçimde bir şefkat çiçek açtı, kışın ayazından sonraki ilk güneş ışığı kadar değerli ve kırılgan. Bu yoldan daha önce de defalarca geçmiştik; tam kapının kapandığına inandığım anda

bir kez daha gıcırdayarak açıldı. Ama sözlerine çok fazla anlam yüklemeyecektim; Prenses Fengmei için daha azını yapmazdı. Bu sefer kendimi daha iyi koruyacaktım. Ben Kalp acısından bıktım.

"Nasıl kaçtın?" Liwei sordu.

Ona gülümsedim, kaçırıldığımdan beri ilk kez gerçek bir gülümseme. "Yıldız zambaklarını hatırlıyor musun? Dersimizden, beni azarlanmaktan kurtaran cevabı verdiği zamandan?" Düşünce Odası'ndaki o sabah sanki bir ömür önceymiş gibi gelmişti. "Neyse ki bilinçli bir öğrenciydin. I Aksi takdirde onlardan haberimiz olmazdı."

Biraz kararsızca da olsa başını salladı.

"Onları Wenzhi'yi uyutmak için kullandım."

Üzerimize gergin bir sessizlik çöktü. Bunu nasıl yaptığımı, Wenzhi'yi iksiri içmeye nasıl ikna ettiğimi merak ettiyse de sormadı. Her halükarda ona anlatacağımdan emin değildim.

"Ne yazık ki daha fazla akonitiniz yoktu. kalıcı uyku." Parmakları şakağımdaki şişliği, yanağımdaki ve dudağımdaki kesikleri ağrıyan bir şefkatle okşarken gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. Elimi tuttuğunda, enerjisi karıncalanma hissi veren bir sıcaklıkla içime aktı ve son rahatsızlığım da yok oldu.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

"Hayır! Kardeşiydi." Prens Wenshuang'ın etinin benimkine değdiği, nefesinin boynumda dolaştığı anı midemi bulandırdı.

Shuxiao belki de sıkıntımı hissederek sessiz bir teselli için kolunu bana doladı.

Liwei'nin elleri yumruk oldu. "Bu benim hatam. Askerleri bana saldırdı. Onları yeterince çabuk dağıtamadım. Sen gitmiştin. Nerede olduğunu ancak daha sonra öğrenebildik. Özür dilerim. . . seni daha önce bulamadığım için."

"Kaçtım, zarar görmedim. Siz de öyle," dedim, tedirginliğimizi gidermeye çalışarak. "Ve inciler bende. Önemli olan da bu."

Hava kırırdadı, güçle çalkalanıyor, batıdan -İblis Diyarı'nın bulunduğu yerden- geliyordu.

Liwei'nin kolunu tuttuğumda içimi bir korku kapladı. Henüz bitmemişti. "Buradan gitmeliyiz. Hemen. Wenzhi'nin ordusu yakında. Sınırı geçtiğinizde, size karşı bir saldırı planladılar.

Ordumuzun üzerinde büyümlü bir sis var. Bizi şaşırtacak bir sis. Yine de olabilir; incileri geri almak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. Bu kadar uzakta, gerçeği kim bilebilir ki? Tanıklar olmadan Wenzhi istediği her şeyi iddia edebilir." Bunu daha önce düşünmediğim için kendime lanet ettim.

Liwei dönerek komutanlarını çağırdı, askerler onları aramak için yola çıktı. Kısa bir bekleyişten sonra, üç

Generaller bize doğru koşuyorlardı, güneş ışığı kırmızı ipekten kalın püsküllerle süslenmiş miğferlerini parlatıyordu. Liwei'den daha yaşlılardı, içlerinden biri seçkin görünümlü bir

Saçlarında beyaz çizgiler olan ölümsüz General Liutan, askerlerini sık sık sahadaki okçuluk çalışmalarımı gözlemlemeleri için gönderirdi. Hep birlikte, avuç içleri yumruklarını kapatarak Liwei'nin önünde eğildiler.

"Bu bir pusu. Askerleri toplayın, hemen eve dönün." Kesin bir otoriteyle konuştu.

Generallerin gözleri şüpheyle kırışarak bana kaydı. Çenemi daha yukarı kaldırdım ve irkilme isteğimi bastırdım. Yanlış bir şey yapmamıştım; onları uyarmak için hayatımı tehlikeye atmıştım.

Üçünden kısa olanı öne çıktı. "Majesteleri, bunu nereden duydunuz? Babanızın emri, ejderhaların incilerini geri alana kadar sınırda kalmamız yönündeydi."

Liwei'nin çenesi neredeyse belli belirsiz gerildi. "İlk Okçu Xingyin bize bu haberi getirdi."

Kim olduğunu bilmediğim biri homurdandı. General Liutan bana suçlayıcı bir bakış attıktan sonra şöyle dedi

Ekselansları, dikkatli olmanızı rica ediyoruz. O, İblis Âlemi için çalışan bir casus."

"Ben casus değilim," dedim elimden geldiğince kararlı bir şekilde, küçümsemeleri ve inançsızlıkları içimi yaksa da. "Bu yalanlar, İblis Diyarı'nı, Şeytan'ın çalınmasından dolayı suçsuz tutmak için yayıldı. inciler."

Yaptığı tüm iyilikler için hiçbir şey söylememiş de olabilirdim.

General Liutan'ın yüz ifadesi değişmedi ve ekledi:

"Ekselansları, casuslar masum olduklarını kanıtlama konusunda çok yeteneklidirler. Babanız-"

"Yeter," diye araya girdi Liwei, sesi bir bıçak kadar keskindi. "Birinci Okçu Xingyin'e hayatım pahasına güveniyorum, ki o da birden fazla kez kurtarıldı. Emrime karşı mı geliyorsunuz, General Liutan?"

Generalin yüzü hastalıklı bir griye döndü. Üçü de aynı anda dizlerinin üzerine çöktü. "İtaat edeceğiz, Majesteleri."

Liwei bir el hareketiyle kalkmalarını işaret etti.

"Kaybedecek çok az zamanımız var. İblisler bizi şaşırtmak için bir sis salacaklar. Gereksizce saldırmayın. Askerlerinizin enerjisini uçuş için ve kendilerini korumak için saklayın."

"Kalkanlar güçlü olmalı, sıkı örülmeli." Ben konuşurken generaller bana doğru bakmadı. İçimde bir öfke parladı ama onların küçümsemelerine aldırmadan ilerlemeye devam ettim. "Uçmak en güvenli yoldur, yine de sis rüzgâr veya yağmurla temizlenebilir. Sakın içinize çekmeyin. Tek bir nefes bile kafanı karıştırmaya yeter." Kendi şaşkınlığımı ve ejderhaya neredeyse nasıl saldırdığımı hatırlayınca sesim titredi.

General Liutan tereddüt etti. "İnciler, Majesteleri. Ne olmuş onlara? Elimiz boş dönelim diye bir oyun olabilir mi bu?"

"Bende var," dedim, şüphelerini susturmak için sabırsızlanıyordum. Yine de gözlerindeki parıltıyı yakaladığımda söylediklerime pişman oldum. "Acele etmezsek çok uzun sürmez."

"Haberı yay. Bir bulutta en fazla iki ya da üç kişi olsun, hız çok önemli," diye emretti Liwei.

Generaller başlarıyla selam verdikten sonra aceleyle neredeyse koşarak uzaklaştılar.

"Liwei, biz de gitmeliyiz," diye ısrar ettim.

"Kamp temizlenene kadar olmaz. Ama sen . . . incilerle birlikte gitmelisin," dedi bana ciddiyetle.

Parmaklarım ipek kesemi sıyırdı. Liwei'yi burada, tehlikede bırakmak istemedim. Ama o haklıydı. Wenzhi incileri tekrar al. Bu yükü ben üstlenmiştim ve bu yükü ben taşıyacaktım.

"Dikkatli ol. Çok uzun sürmesin yoksa senin için geri gelirim," dedim, kastettiğimden daha sert bir şekilde.

"Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?" Dudağının köşesi çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "İtiraf ediyorum, beni tekrar kurtarırsan gururum fena halde incinecek."

"Yaralanmak ölmekten iyidir." Hafif ses tonum korkumu gizliyordu ama ona başının çaresine bakması konusunda güveniyordum ve söz konusu olan bizden daha büyük şeylerdi.

Bulutlar yukarıdan aşağıya doğru süzüldü. Göksel askerler üzerlerine atlayıp gökyüzüne doğru uçarken, rahat bir nefes aldım. Ama burun deliklerime tanıdık şurup kıvamında bir tatlılık dolduğunda, vücudum dehşet içinde kasıldı.

Zamanımız kalmamıştı.

OceanofPDF.com

Wenzhi'nin önderliğinde bir gece ordusu bize doğru yükseliyordu.

yüzlü ve acımasız. Bu duruma nasıl gelmiştik? Daha birkaç hafta önce yanımda savaşmıştı, şimdi ise düşmanımdı.

"Acele et, Xingyin!" Shuxiao elini uzattı, alev alev yanıyordu

ışıkla. Bir bulut aşağıya doğru inerken, beni yarı sürükledi.

Rüzgâr tenime çarpıyor, saçlarım arkamda uçuşuyordu. Sınırdan uzaklaştıkça, çöl önümüzde çözölmüş bir saten gibi dalgalanıyordu. Boynumu büktüm, Kaçan Gökseller arasında Liwei'yi ararken, ondan hiçbir iz bulamayınca moralim bozuldu.

"Geri dönmeliyim," dedim ona. "Bir şeyler ters gitmiş olmalı."

Shuxiao omzumun üzerinden baktı, vücudu kaskatı kesilmişti. "Xingyin, bir sorun var."

Arkamızda, askerlerin arasında sürünen Gökyüzünde süzölürken kanlı yıldızlarla ısıldayan şaşırtıcı bir sis. Her an daha da yaklaşıyor, dalları ulaşabildiği her şeyi kavırıyordu. Neyse ki Shuxiao'nun bulutu hızlıydı; biz onun sınırlarındaydık. Yine de, o mesafede bile, bir baş dönmesi dalgası beni çarptı. Aceleyle üzerimize bir kalkan ördüm ve kötü büyüünün bir zerresinin bile geçmemesi için onu sıkıca mühürledim. En yakın Gökseller

Bize doğru gelenler de aynı şeyi yaptı, hızla uzaklaşırken kalkanları üzerlerinde parlıyordu. Ama arkamızdaki ordunun büyük kısmının -sisin en yoğun olduğu yerde- tekleyerek durmasını dehşet içinde izledim.

"Kendinizi koruyun!" Onlara bağırdım ama sözlerim kargaşanın içinde kayboldu.

Gözleri camsı bir parlaklık aldı, hareketleri Sarsak ve kararsız. İçlerinden birkaçı şaşkınlıkla başlarını sallamaya başlayınca içim buz kesti, boğazlarını pençeliyorlardı. Bazıları düştü, miğferlerini parçalayıp saçlarını yolarken kıvranıyorlardı. Bir tanesi sendeleyerek bulutun kenarına kadar geldi ve sonra -tereddüt etmeden- öteye, altındaki boşluğa düştü. Benim Çığlık havayı kesti, ben gücümü dışarı atarken bile onu yakalamak için. Ama çok geç kalmıştım, çünkü gözden kayboldu ve yerden sert bir gümbürtü yükseldi.

Elimi indirdim, şimdi titriyordum. "Shuxiao, biz-" Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, bulutumuz yön değiştirdi, sise doğru koşuyor.

Ürperdi, eliyle ileriye işaret etti. "Bu da ne böyle?"

"Zihin büyü. En grotesk tezahürlerinden biri." "Yasak olmasına şaşmamalı," dedi hararetle.

Yaklaştıkça dehşetin gerçek boyutu ortaya çıktı. Ortaya çıkan kâbustan kaçma dürtüsüyle savaştım. Kaynayan sisin ortasında, bazı Gökseller birbirlerine buz ve alev okları fırlatırken, diğerleri silahlarla saldırıyordu. Biri mızrağını arkadaşının omzuna sapladı, kana bulanmış ucu etinden dışarı fırladı. Ancak kurban ne haykırdı ne de irkildi, düşerken ağırlığını saldırganına doğru savurmak için ileri atıldı ve kenara doğru yuvarlandı. Başka bir bulutun üzerinde, üç Göksel birbirlerini metodik bir şekilde kesip biçiyorlardı, yüzleri bomboştu - görünüşe göre acıya karşı hissizleşmişlerdi - ancak bulut kanla beneklenmişti.

Midem bulandı, öğürme isteği beni yakaladı. Wenzhi'nin iddiası ne olursa olsun, bir vahşet vardı.

Bu büyüye diğerlerinin ötesinde. Arkadaşın arkadaşına dönüşmesiyle, uygulanan zulümler iki kat daha keskindi. Hayatta kalacak kadar şanslı olanların bir ömür boyu pişmanlık ve kedere mahkum edildim.

Neden kendilerini korumadılar, kalkanları neredeydi? Neden sisi kovmak için hiçbir girişimde bulunmadılar? Çok mu yavaştlar, kendilerini güvenceye alma şansı bulamadan onun sancılarını mı yakalandılar? Ya da generaller uyarımı ilettiler mi? Şüpheli yüzleri zihnimde parladı. Belki de gerçekten benim bir hain, Liwei'nin de güvenen bir aptal olduğuna inanıyorlardı.

Sis kalınlaştı ve gökyüzü kana bulanmış gibi görünene kadar kötücül ışıltısını yaydı. Bir an içinde sınırdakileri yutuyor, kalkanlarına sızıyor ve onları kargaşaya sürüklüyor. Daha fazla çılgın havayı kirletiyor, dehşet çılgınlıklarıyla birlikte. Sisten kurtulmuştum ama yine de içime bir çaresizlik çökmüştü. Burada öldürülecek bir canavar, vurulacak bir hedef olmamasından nefret ediyordum. Bu sefil düşmana karşı yayım ne işe yarardı? Hiçbir şeyin doyuramayacağı bir açlığa sahip, bulanık, değişken bir şey.

Shuxiao beni kavradı, parmakları koluma batıyordu. "General Liutan!" diye bağırarak ileriye işaret etti.

Döndüğümde beni casuslukla suçlayan beyaz saçlı generalin etrafının düzinelerce askerle çevrili olduğunu gördüm.

Şaşkın askerler. Diğerleri yaklaşırken bile bir kalkan onu sarmaladı ve kaçmak için hiçbir açıklık bırakmadı. Benim Onlar generale saldırırken gut geri çekildi, kalkanını korumak için harcadığı çabadan dolayı yüzü kaskatı kesilmişti.

O sırada bir Göksel bize doğru süzüldü, kızıl pelerini peşinden akıyordu. Liwei. Onu gördüğümde rahatlatarak ağlayabilirdim.

"General Liutan'a yardım edeceğim. Götürebildiğiniz kadarını güvenlik." Durakladı, bakışları üzerimde kaldı. "Dikkatli ol."

Bir cevap beklemeden askerlere doğru uçtu, zırhlarının
güneşte parlayan altın rengi gökyüzünü aydınlatıyordu.
Yine de aralarında kaostan başka bir şey hüküm
sürmüyordu; Gökseller

şaşkınlık içinde kıvranıyor, birbirlerine büyü, yumruk ve silahlarla saldırıyorlardı. Bu felaketi hiç hayal etmemiştim. Ne kadar acımasız bir şiddet. Şaşkına döndüğümde sadece kendimi savunmak istemişim, başkasına zarar vermek değil. Oysa şimdi, kana susamışlıkları dalga dalga yayılıyordu. Bir savaşın içinde olduklarını bildikleri halde düşmanı dosttan ayırt edemedikleri için kargaşa şaşkınlıklarını daha da mı arttırmıştı?

Senin yüzünden acı çekiyorlar, diye tısladı içimden sert bir ses. Ejderhaların incilerini asla almamalıydın. Ağgözlülüğünün ve kibrinin nelere yol açtığını gör. Vicdan azabı beni bir bıçak gibi derinden yaraladı ama başka güçler de devreye girmişti: İmparatorun güç arzusu ve Wenzhi'nin amansız hırsı. Ödemeyecektim bedelini vicdanımda tek başıma ödeyecektim. Ve bunu sona erdirmek için hâlâ bir şans varken, şimdi suçluluk duygusu içinde debelenemezdim.

İçimden sinsi bir düşünce geçti, bunu kolayca düzeltebilirdim. Ejderhalar. Ya onları yardıma çağırırsam?

Bizi mi? Daha önce beni güvenli bir yere taşıması için Kara Ejder'i çağırmıştım. Neden onları düşmanı uzaklaştırmak için kullanmayayım? Tek bir hamlede Göksel Ordu'yu kurtarabilir ve Wenzhi'ye ihanetinin bedelini ödetebilirdim. Onların gücü benim emrimdeyken,

Annemin özgürlüğünü imparatorudan alabilirdim. Hayalim değişti: Kendimi başımda bir taçla gördüm, Bana sadık olanları yücelttim, bana sadık olmayanları alaşağı ettim.

bana zarar verdi. Ancak o zaman incilerden vazgeçebilirdim. Tek yapmam gereken ejderhaların isimlerini söylemekti.

Elim keseme gitti. Cazibesine karşı mücadele ederek onu geri çektim. Hayır, böyle bir şey ejderhaları yok ederdi, beni de yok ederdi. Kendimi asla affedemezdim. Onlara bir söz vermişim, ciddiydim ve tutacaktım. Geri dönüş yolunu asla bulamayacağım bir yola girmeye cesaret edemezdim, en azından diğer tüm yollar kapanana kadar. geçildi.

Shuxiao'ya döndüm. "Rüzgar. Yağmur. Gökyüzünü
temizleyecek herhangi bir şey."

Başını salladı, konsantrasyon içinde gözlerini sıkıca yumdu,
Boynundaki damarlar geriliyordu. Toplayabildiğim kadar enerjimi topladım, güç vücudumda dolaşıyordu.

"Şimdi!" Ağladım.

Avuçlarımızdan sihir akıyordu. Bulutların arasından, ölümlü dünyadaki bir yaz fırtınasından kopup gelen, toz ve sıcakla karışık bir rüzgâr esti. Bir şey bulutumuzu sarstı ve ben tökezledim, kendimi sabitleyerek
Açlık çeken rüzgar - çalkalanan hava
Gökyüzünü kasıp kavuran uğultulu fırtına, en yakınımızdakilerin üzerindeki sisi dağıttı.

Yine de erişim alanımız yeterince geniş değildi; yüzlerce kişi hâlâ tehlikedeydi. Daha da kötüsü, İblisler çabalarımıza karşı koymaya başladılar ve sisi üzerimize geri ittiler. Şimdi daha kalın bir şekilde kıvranıyor, iki taraf arasında sıkışıp kalıyordu. Buna daha ne kadar dayanabilirdik? Kalkanlarımız sonsuza dek dayanamazdı; Şu anda bile yoruluyorduk. Eğer sisi kısa sürede defedemezsek, daha büyük bir güçle geri dönecek ve hepimizi içine çekecekti.

Az ileride, Wenzhi'nin önderlik ettiği bir İblis kümesi yaklaştı. Bir bulut çağırmadan önce bir an tereddüt ettim ve kovalamak için üzerine atladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Shuxiao ağladı.

"Peşlerinden gidiyorum."

"Delirdin mi sen?" diye bağırarak önündeki şaşkın Gökseller sürüsünü işaret etti.

"Hayır, tam da bu yüzden bunu yapıyorum." Wenzhi'yi işaret ettim. "Onun buradaki varlığı tesadüf değil. Belki bunu durdurmanın bir yolunu bulurum."

Wenzhi'yi bulutların arasından takip ederek, fark edilmemek için dolambaçlı bir yoldan uçtum - bu ucsuz bucaksız ölümsüzler karmaşasında auramı hissetme ihtimali çok azdı. Yeşim Ejderha Yayını sırtımdan çıkarıp hazır bir şekilde kavradım. Burada sis o kadar yoğunlu ki, kızıl tozun parıldayan pusunun ötesini zar zor görebiliyordum. Bir koku gibi
Bal ve çürük gibi iğrenç kokusu bana çarptı.

bir anda nefes alıp, kalkanımı sıkılaştırdım. Kaybedemezdim bir anın ölümle yaşam arasındaki farkı yaratabileceği bir anda. Bir düşmanı öldürmek ya da bir sevilen biri.

Kısa bir mesafe ötede Liwei vardı, öfkeli bir havayı temizlemek için rüzgâr estirdi. İşe yarıyordu, askerler sersemliklerinden kurtulmaya ve General Liutan'dan uzaklaşmaya başlamışlardı ama sonra Wenzhi bir şahin gibi üzerine çullandı Avını görüyordu. Bunca zamandır hedefi Liwei miydi? Başarısız olacaktı, diye karar verdim, kalbim göğsümde gümbürdeyerek peşinden koştum.

Liwei, Wenzhi'nin yaklaştığını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Bir an için birbirlerine baktılar -gözleri o kadar parlak, o kadar tehlikeli bir şekilde daralmıştı ki- içim buz kesti.

Kılıçlarını çekmişlerdi, birbirlerine saldırdılar. sınırsız bir vahşet. Kılıçlar çarpışıyor, kıvılcımlar ateş ve buz sağanağı halinde yağıyor, bulutlar darbelerinin gücü. Bir an için hareket edemedim, Korkunun kucağına hapsolmuş, kılıçlarının vahşi zarafetine kapılmış, bu acımasız savaşta hareketleri bulanıklaşmıştı.

Yayımı çekerken parmaklarım kaskatı kesilmişti, gökyüzü ateşi kavrayışında çatırdıyordu. Kendimi serbest bırakmak için çelikleştirdim, kendime hatırlattım Wenzhi'nin düşman olduğunu anladılar. Ama çok hızlıydılar, kılıçları parlıyor, vücutları dönüyor ve dönüyordu. Ya ıskalarsam?

Tam o sırada, Liwei alçalarak Wenzhi'nin kılıcından kaçtı Sonra geri dönerek kılıcını Wenzhi'nin göğsüne doğru savurdu. Direksiyonu kırdı ve Kılıç geniş bir kavis çizerek Liwei'nin zırhını yardı ve kanı havaya sıçradı. Liwei yarasını tutarak nefes nefese kaldı.

Wenzhi ona doğru yaklaşıp kılıcını kaldırırken içimden bir şey koptu. Yay değil, bu kadar yakinken, Gök-ateşi Liwei'ye de zarar verebilirdi. Avuçlarımdan çıkan hava sarmalları Wenzhi'ye çarptı. Sanki daha önce

karnına bir yumruk yedi ve bulutunun kenarına doğru tökezledi. Dengesini yakaladığında, bir kalkan etrafını sardı.

Bana doğru döndü. "Xingyin, güçlerini geri aldın." "Senin sayende değil," diye hırladım.

"Yine de çok geç kaldın." Elini tekrar kaldırırken sesine pişmanlık karıştı, buzdan hançerler Liwei'ye doğru ilerliyordu.

Havaya fırladım ve kendimi onların arasına attım, Liwei ve benim etrafımda bir bariyer oluşturarak Wenzhi'nin saldırısı bariyere çarpıp zararsız bir şekilde parçalandı. Zihnimde bir şeyler kıpırdadı, Wenzhi ile Aslanlar Odası'nda durduğumuz zamanı hatırladım, o zaman bana Güçlerimi. Dersinin bu şekilde kullanılmasını beklediğini hiç sanmıyorum.

Wenzhi'nin yüzü gerildi, öfkeyle mi? Hayal kırıklığı mı? Geri çekilirken, hava onun enerjisiyle çalkalandı ve kalkanıma çarptı. Kalkanım titriyordu. Ama sonra askerleri saldırdı ve büyülerini üzerimize saldılar. Kalkanım parçalandı, buz, tahta ve alev parçaları beni sıyırdı.

Dişlerim dilime battı ve bir çığlığı bastırdım. Arkamdan bir şey tısladı, İblis'in üzerinde ateş patladı.

Liwei tarafından atılan askerler. Elini Wenzhi'ye doğru kaydırdı, kızıl alev dilleri şimdi ona doğru uzanıyordu - o kadar sıcaktı ki, sanki güneşten kopmuş gibiydiler.

Wenzhi'nin kalkanı kırıldı. Bulutundan geriye doğru savruldu ve aşağıdaki derinliklere düştü. Kalbim . . . düştü. Uçurumun kenarına koştum, askerleri onun peşinden koşarken aşağı baktım; güçleri onu güvenli bir yere sürüklüyordu. Karmakarışık bir duygu karmaşası içimi sardı, bunlardan biri inkar edilemez bir rahatlamaydı.

"Beni kurtarmayı alışkanlık haline getirdin," dedi

Liwei. "Sayım yapmadığınızı sanıyordum." Aşağıya baktım

tekrar, Wenzhi'nin ortaya çıkmasından korkarak. "Bu iş henüz bitmedi Liwei. Acele etmeliyiz."

Etrafımızdaki sis daha da yoğunlaşmıştı; Liwei'nin önceki çabaları boşa gitmişti. Askerler bir kez daha General Liutan'ın etrafını sardı; saçları terden sırılsıklam olmuştu. Kalkan sallanmaya başladı.

Büyüm çoktan bir fırtına çağırmak için akmaya başlamıştı, Liwei'nin enerjisi benimkiyle kesintisiz ışık akımları halinde birleşiyordu. Yüzümden ter akıyordu, dizlerim neredeyse gerginlikten bükülüyordu. Sis biraz incelmış olsa da, dikkatlerini bize çevirmeye başlayan kapana kısılmış Göksellerin üzerinde hâlâ asılı duruyordu. Birinin ellerinden alevler fışkırdı. Başımı eğdim ve yanmaktan kıl payı kurtuldum. Bir diğeri Liwei'ye bir mızrak fırlattı ama Liwei darbeyi kolaylıkla savuşturdu. General Liutan bulutunun üzerine çömelmiş, onların saldırılarının yükünü taşıyordu.

Az ileride, oniks çivili miğferler içindeki İblis askerlerini gördüm. Onlarla birlikte uçarken gördüğüm Siyah Ejderha, ancak şimdi sisin kalbinde görülebiliyordu. Sisi yaratan Zihin Yeteneklerinin gözleri parlıyor, avuçlarından kıpkırmızı ışık dalgaları yayılıyordu. Yine de yüzleri gergindi ve terden boncuk boncuk olmuştu.

Onlar da bizim kadar yorgundu, bu da mola verebilecekleri anlamına geliyordu.

Onlara elimle işaret ederken içimde umut alevlendi. "Liwei, ben Zihin Yeteneklerine saldıracağım. Büyüyü burada tut."

Konuşmamı bitirmeden önce, gücü benim yükümü omuzlayacak kadar artmıştı. Rüzgâr havada yuvarlandı, Göksellerin üzerinde bir fırtına koptu.

Gökyüzü ateşinden bir ok elimden fırladı ve bir Zihin Yeteneğine saplandı. Bir çığlık attı, derisi ışıkla çatırdarken vücudu sarsıldı. O düşerken, sis akıyordu dağıldı. Duraksamadım -ne zafer ne de pişmanlık için zamanım vardı- bulutum havada süzülürken bir tane daha ve ardından bir üçüncüsünü daha fırlattım. Zihin Yetenekleri haykırdı, büyülerinin selleri bana doğru sıçrarken beni işaret ettiler. Kalkanım parçalanmadan önce titredi, ama yerine altın parlaklığında bir başkası fırladı.

"Xingyin, dikkat et!" Liwei seslendi.

Başımı sallayarak teşekkür ettim, parmaklarımdan bir ok daha fırlamıştı bile. İblis eğildi ama bir sonraki atışım onu öldürdü.

omzundan. Beşinciye nişan aldığımda, Zihin Yetenekleri sırayı bozdu ve kaçtı.

Sis arkalarında kaldı. Daha fazla Gök Cismi sersemliklerinden uyandı, şimdi daha fazlası bize katılıyor. Saçlarım son buklelerinden de kurtuldu, siyah elbisem fırtınamız güçlendikçe çılgınca dalgalanıyordu - göklerde hızla ilerleyip gökyüzünün her köşesini süpürürken uğulduyordu. Sis inceldi, kızıl ışıkları unutulmaya yüz tutmadan önce şafak vaktindeki yıldızlar gibi soldu. Bulutlarımız gökyüzüne doğru yuvarlanırken, gökyüzünde henüz geçmiş bir fırtınanın sakinliği vardı. Göksel Krallığın güvenliği.

Güvendeydik, İblisler gitmişti. Ama nabzım hala hızlı atıyordu, nefeslerim ne olacağı düşüncesiyle hızlı hızlı geliyordu.

imparatorla görüşmemde beni bekliyordu. Seçeneklerim hızla azalıyordu. Artık generaller incilerin bende olduğunu bildiğine göre, ya onları imparatora teslim etmeli ya da reddederek ona açıkça meydan okumalıydım. Acı verici bir seçim, hatta bir seçim olsa bile. Her ikisi de bir ihanet, son derece değerli bir şeyin kaybı olacaktı.

annemin özgürlüğü ya da ejderhalarınki. Daha da kötüsü, imparatorun, karşı geldiğim için annemi daha da cezalandıracağı korkusuydu. Ya da tıpkı bana emrettiği gibi incileri benden zorla alacağı korkusuydu.

Başım çatlıyordu. Keşke ikisini de koruyabilseydim! Böyle bir şey imkânsızdı.

Ejderhalara zarar vermeden pazarlığımı yerine getirmek. Zihnimde bir fikir oluştu, zayıf ve yeni. Vahşi ve şüphesiz tehlikeli.

"Xingyin," diye seslendi Shuxiao, yanımda dururken.

"Hadi gidelim."

"Yapamam," diye cevap verdim. "Henüz değil." Daha fazlasını söylemedim, planımı açıklamaya cesaret edemedim - buna plan denebilirse tabii, daha çok gelişigüzel bir fikirler

ve tahminler dizisi. Böyle bir bilgi

onu tehlikeye atacak, onu savunulamaz bir duruma sokacaktı - kendime doğru sürüklendiğim bir durum - sevdiklerim ve onurum arasında kaldım.

"Benim için bir şey yapar mısın?" Kederle sordum.

"Herhangi bir şey."

"Onlara geri dönmediğimi söyleme. Bu kelimeyi yaymak "Savaşta beni gözden kaybettiniz." Belki de bu, imparatorun şüphelerini uyandırmayı geciktirebilirdi.

"Hepsi bu mu? Bana gerçek bir meydan okuma yapabileceğini umuyordum," diye homurdandı.

"Bugünlerde benimle ilgili her şey bir meydan okuma. Ama işler planlandığı gibi gitmezse, belki de Göksel Majesteleri'nin öfkesini dizginlemenin bir yolunu bulabilirsin?" Şakayla karışık konuştum, dile gelmeyen korkumu gizlemeye çalışıyordum.

Durakladı, yüzüme baktı. "Güvende kal. Elimden geleni yapacağım," dedi sonunda.

Tek söylediğim "Teşekkür ederim" oldu, ancak söylenmemiş çok daha fazlası vardı. Göksel Krallık'a doğru uçarken bir kez arkasını döndü ve elini sallayarak havaya kaldırdı.

"Xingyin, babam seni bekliyor."

Liwei'den gözümü kaçırdım ve alnımdaki saçları tarayarak cesaretimi topladım: "Ejderhaların incilerini babana teslim edemem. Onlara söz verdim."

İlk başta konuşmadı, gözleri çok karanlık ve ciddiye. "Ne yapacaksın?"

Tereddüt ettim. Bu konuda ona güvenmeye cesaret edebilir miydim? İncileri babası için mi istiyordu? Ve eğer öyleyse, beni durdurmaya çalışır mıydı? Ama yüzüne baktığımda, beni hâlâ rahatsız eden o sıcaklıkla aydınlanmıştı; endişelerimin yersiz olduğunu biliyordum. Benimle tartışabilir, beni vazgeçirmeye çalışabilirdi ama bana asla ihanet etmezdi.

"Ejderhalar bunun ruhani özlerini incilere bağlayan bir büyü olduğunu söylediler. Daoming Öğretmen'e göre, hiçbir büyü bozulmaz değildir. Peki ya bu

geri alınabilir mi? Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim." Duraksayarak ekledim, "Bu şekilde, pazarlığımı sürdüreceğim. Babanla sadece bir kez vuruştum, o kadar."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Sadece inciler, başka bir şey yok mu demek istiyorsunuz?"

İçimi kemiren şüpheyi rağmen başımı salladım. İmparator benden kararlaştırılandan daha fazlasını almaya niyetliydi. Ve şimdi, tam olarak vaat edileni alacaktı, ki bu hiç de istediği şey değildi. İşe yaramayabilir; yanlış gidebilecek çok fazla şey vardı. Belki de büyü bozulamazdı. Belki de imparator incileri öz olmadan kabul etmezdi; kesinlikle öfkelenirdi. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Yapmayı göze alabileceğim bir şey yoktu.

Liwei'nin bulutu yaklaştıkça o da benimkinin üzerine atladı, elimi sıkmak için uzandı. "Fazla zamanımız yok." O anda, yıllardır almadığım kadar rahat nefes aldım- Huzur Avlusu'ndan ayrıldığımdan beri. Yalnız değildim ve aramızda geçen her şeye rağmen o hâlâ benim arkadaşımdı.

Yine de onu bu planlarıma dahil etmekten hiç zevk almadım. Planlarım Liwei'yi babasıyla karşı karşıya getirecekti, onun hoşnutsuzluğunu ve öfkelerini kışkırtmak. Ama ben Şimdi yardımını reddedemezdim, kurak toprağa yağın yağmur kadar hoşuma gitmişken olmazdı. Bu kadar çok şey dengede dururken olmazdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ejderhaların doğduğu yere."

OceanofPDF.com

Güzel Kokulu Mercan Sarayı, kabuğunun içinde kızarmış bir inci gibi parıldıyordu. Bugün, sürekli değişen sular parlak bir masmaviydi, dalgalar beyaz köpüklerle kabarıyordu. Kristal köprünün üzerinden geçerken kalbime bir şey saplandı, buraya son gelişimde yaşadığım istenmeyen anılar aklıma geldi.

Saray muhafızları Liwei'yi hemen tanıyarak önünde eğildiler. Beni de tanıyorlardı ama onun varlığı, saraydaki nezaket eksikliğimize rağmen, hızlı bir görüşme yapmamıza yardımcı oldu.

habersizce ortaya çıktı. Bir görevli Prens Yanxi'yi aramak üzere ayrılırken bizi geniş bir odaya aldılar.

Liwei berrak duvarın ardından mücevher tonlarında parlayan muhteşem bir mercan resifine baktı. Parlak renkli balıklar

içinden geçerek, üstünden geçen daha büyük gölgelere dikkat ederek

-Av peşindeki avcılar. Yüz ifadesi kasvetliydi, belki de içinde bulduğum imkansız durumu düşünüyordu.

onu içine sürükledi.

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum. Ama benimle geldiğin için teşekkür ederim" dedim.

"Pek çok kişi planladığınız şeye katılmayacaktır." Bakışları bana kaydı, ötesindeki sular kadar donuktu. "Ama benim desteğime her zaman sahip olacaksın."

Onun sessiz tavrıyla söylenen basit sözler beni nasıl da etkiledi.

Prens Yanxi içeri girerken kapılar açıldı. İnci grisi brokar cübbesi altınla kaplanmıştı, beline lapis lazuli bir kemer bağlanmıştı. Gizlice kırıksıklıkları düzeltmek için nafile bir çabayla avuçlarımı eteğime bastırdım. En azından koyu renk kir, ter ve kan lekelerini gizliyordu.

Bana gülümseyerek dönmeden önce Liwei'yi selamladı. "Birinci Okçu, sıcak kıyılarımız için soğuk Göksel Krallık'tan ayrılmaya mı karar verdiniz?"

Başımı hüznle salladım. "Ne yazık ki, pek de arzu edilmeyen koşullar altında buradayız, Majesteleri."

Ses tonumdaki aciliyet onun neşesini yok etti. "İhtiyacın olan bir şey varsa, sadece sorman yeterli," diyerek beni temin etti, oturdu ve benim de aynı şeyi yapmamı işaret etti.

Ayakta kaldım, parmaklarım çoktan kesemin iplerini çözmüş ve incileri avucuma düşürmüştü. Tenimde karıncalanıyor ve içimdeki ateşle titreşiyordu.

Prens Yanxi incileri incelemek için daha yakına eğildi ve başını kaldırdı. "Bunlar Saygıdeğer Prens'in incileri mi? Ejderhalar mı?"

"Evet."

"Onları nasıl aldın?" diye sordu merakla.

"Onlar bana verildi." Kelimeler tökezledi, duraksamalı ve belirsiz. Sırlarımı bu kadar kolay ifşa etmeye alışık değildim. Şu anda bile bir parçam buraya gelmekle hata ettiğimden, Prens Yanxi'nin bizi Göksel Krallığa teslim etmekle yükümlüdür.

Belki de tedirginliğimi hissederek sertleşti ve geri çekildi. "Onları sana kim verdi? Bunu yapmaya kimin hakkı var?"

"Ejderhaların kendileri," diye cevap verdim, şüphesi biraz canımı sıkıyordu. Ama ejderhalara ne kadar değer verdiğini hatırladım. Ve ben de onların incilerinin bana emanet edilmesine hâlâ inanamıyordum.

"Babam Xingyin'i ejderhaların incilerini toplaması için görevlendirdi. Onun mührü kullanılarak Ölümlü Diyar'dan serbest bırakıldılar," diye açıkladı Liwei.

Prens Yanxi ayağa fırladı, yüzü ıslı ıslıldı. "Ejderhalar serbest bırakıldı! Babama haber vermeliyim."

Onun önüne geçtim. "Ekselansları, babanız zamanı gelince öğrenecek. Şimdilik, yardımınıza ihtiyaç duyduğumuz daha acil bir konu var."

"Acil mi?"

"Size bu inciler hakkında bir şey sormalıyım."

Tekrar yerine otururken bakışları bir kez daha temkinli bir şekilde beni inceledi. "Merak etmeden duramıyorum, Göksel İmparator incileri neden şimdi istiyor? Ve ejderhalar neden onlardan vazgeçsin?"

"Göksel Majesteleri'nin niyetleri hakkında konuşamam. Kabul ettiğimde, incilerin ne anlama geldiğini fark etmemiştim. ejderhalar. İçiniz rahat olsun, onların özgürlüğünü koruyacağıma söz verdim."

Cevap vermedi, sanki bize güvenip güvenmeyeceğine henüz karar vermemiş gibi başı bir tarafa eğikti.

Derin bir nefes alarak ilerledim. "Büyü Ejderhaların ruhani özünü incilere bağlayan ... geri alınabilir mi?" Cevabını beklerken kalbim güm güm atıyordu.

"Neden?" Bana çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi baktı.

"Ejderhaların özünü onlara geri vermek istiyorum. Bir daha asla başkalarına borçlu kalmayacaklar."

"Bunu neden yapmak istiyorsun? Neden incileri ejderhalara geri vermiyorsun?" diye sordu, her zamanki anlayışıyla.

Prens Yanxi'nin hâlâ tanımıyor olabileceği annemi düşündüm. "Aslında ben de bencilce davranıyorum. Eğer incileri ejderhalara geri verirsem, görevimde başarısız olmuş olacağım. Ben bunu istemiyorum. İmparator bana çok istediğim bir şey vaat etti."

Bir kaşını kaldırdı. "Önemli bir şey olmalı, Birinci Okçu."

"Hiçbir şey aileden daha önemli değildir," dedim alçak bir sesle. "Sizin de bildiğiniz gibi, Majesteleri."

Prens Yanxi sandalyesine yaslanırken yüz ifadesi yumuşadı. Kardeşini mi düşünüyordu? Ailesini mi?

"Bahsettiğiniz bu büyü çok güçlü bir bir." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu, "Mühür kan ve büyü ile oluşturuldu ve bunlar aracılığıyla kırılabilir. Ama sadece mührün gerçek sahibinin inciler."

Bu mümkündü. Hâlâ bir şans vardı. Her Büyü için sihir gerekiyordu, yine de kandan bahsedilince irkilmeden edemedim.

Liwei'ye bakarak tereddüt etti.

"Rahatça konuşun, Majesteleri. Dostlarınızın arasındasınız, kimse size gücenmez," dedi Liwei.

Prens Yanxi parmaklarını birbirine geçirdi, dirseklerini masaya dayadı. "Birinci Okçu Xingyin, ejderhalar incilerini yalnızca size mi sundu?"

Başımı salladığımda kaşları daha da çatıldı. "Hükümdarları, yani onları kurtaran savaşçı hakkında pek bir şey bilinmiyor. Bazıları onun Göksel İmparator'un bir akrabası olduğuna inanıyor. Eğer öyleyse, neden ejderhalar sana ya da babana bağlılıklarını sunmadılar mı?" diye sordu Liwei'ye.

Yeşim Sarayı'nın çatısındaki altın heykeller, imparatorluk cüppelerindeki işlemeler . . söylentiler doğru muydu yoksa bunlar sadece güçlü bir efsaneyi sürdürmek için kullanılan semboller miydi? İmparator bunca zamandır ejderhaların kudretini mi arzuluyordu? Cezalandırılmalarının nedeni ona boyun eğmeyi reddetmelerinden mi kaynaklanıyordu?

"Göksel Krallık'ta çok fazla

Ejderhalar hakkında bilgi. Tek bildiğim babama hizmet etmek istemedikleri. Babama hizmet etmek istemediklerini serbest bırakıldı." Liwei durakladı. "Neden sordunuz?"

Prens Yanxi iç çekti. "Ejderhaların özünü serbest bırakmak basit bir mesele değil. Büyük bir fedakârlık gerektirir, öyle bir fedakârlık ki savaşçı özünü incilere bağlamak için para ödedi. Büyüyü tamamlamak için kişinin yaşam gücünün yarısı." Masanın üzerinden bana doğru eğildi, "Ejderhalar incilerini sana teslim ettiler, bu da seni onların gerçek sahibi olarak kabul ettikleri anlamına geliyor. Bu nedenle, bu bedeli ödemesi gereken tek kişi sensin. fiyat."

Sözleri aklıma kazındı. Yaşam gücümün yarısı mı? İyileşme yoluyla geri kazanılabilen enerjimin aksine, yaşam gücümü geri kazanmam onlarca yıl alabilir. Belki de yüzyıllar. Son derece zayıflamış olurdum. Yeşim Ejderha Yayını çekmek zor olacaktı. Sevdiklerimi nasıl koruyabilirdim? Kendimi nasıl savunabilirdim?

Liwei elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Xingyin, bunu yapma. Başka bir yolu olmalı."

Prens Yanxi'nin delici bakışlarının farkında olarak ellerinden kurtuldum. Çekip gitmek, kaderin akışına bırakmak çok kolay olurdu. Kararın benim için verilmesini sağlamak.

onunla boğuşmak yerine. Ama o kadar yaklaştım ki daha önce incileri kaybetmişim, tekrar riske atmaya cesaret edemedim. Daha ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Şu anda bile, Wenzhi'nin birlikleri bize yaklaşıyor olabilir. Ve imparator da benim yokluğumda sabırsızlanıyor.

Dudağımın içini ısırdım, yumuşak et yol verene kadar daha sert ısırdım, kanın sıcak tınısı dolduğunda acıdı Ağzımı. Eğer Prens Yanxi yanılıyorsa, ya da Büyü başarısız olursa, kendimi boş yere zayıflatmış olurdum. Ve eğer incileri teslim etmeseydim O zaman Göksel İmparator'un ebedi düşmanlığını kazanacaktım. Anneme zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tutacak mı? Kendime gelince...

Bedenimde bir ürperti dolaştı.

Ama sahip olduğum tek güç büyü değildi. daha önce onsuz yaşadım. Wenzhi'yi sözlerimle ve bir avuç

yaprakla kandırmıştım, bir İblis prensini

güçler bağılıydı. Eğer bu işe yararsa, tek bir hamlede ejderhaları serbest bırakabilir ve incilerle geri dönebilir, imparatorla yaptığım pazarlığı -sözde- yerine getirebilirdim. Annemi kurtarmak için hâlâ bir şansım olabilirdi.

"Bunu yapacağım." İncileri keseme bırakıp ipi sıkıca düğümlerken ellerim titriyordu. "Majesteleri, ben Yardımlarınız için minnettarım." Artık karar verilmişti, devam etmek için sabırsızlanıyordum.

"Bir silaha ihtiyacın olacak. Güçlü bir silaha," dedi. "Kan mührü kaldıracak ve yaşam gücün yolu açacak ama ejderhaların özünün incilerden dışarı atılması gerekiyor. Eğer silahınız çok zayıfsa, kendinizi daha fazla tüketirsiniz.

Büyü bir kez gerçekleştiğinde geri dönüş yoktur. devam ediyor." Söylemediği bir uyarı vardı: ölebilirsiniz.

Yeşim Ejderha Yayını sırtımda rahatlatıcı bir ağırlık oluşturunuyordu. "Bu olur mu?" Yayını omzumdan indirdim ve önündeki masanın üzerine koydum.

Prens Yanxi saygıyla karmaşık oymaların izini sürdü. Yay ona dokunduğunda takırdayınca hemen geri çekildi. "Yeşim Ejderha Yayını mı kullanıyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim. "Onu kullanmamı sağlayan şey yay."

"İşte bu yüzden ejderhalar incilerini sana verdiler," dedi.

"İstemediler," diye itiraf ettim, utancımın sıcaklığı içimde yükseliyordu. "Ama onların gücü beni baştan çıkardı ve Onları güvende tutabileceğime inanarak kibirlendim. Yanılmışım."

Masanın üzerindeki yayı kaldırdım. "Majesteleri, ben Acelemiz için özür dilerim ama gitmeliyiz. Yakınlarda ejderhaları çağırabileceğimiz تنها bir yer var mı?"

Ayağa kalktı. "Güney ucunda sakin bir arazi var. Eğer bir itirazınız yoksa, sizi oraya götüreceğim.

kendim." Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "İtiraf ediyorum, Saygıdeğer Ejderhaları görmeyi uzun zamandır arzuluyordum. Belki de

Ölümlüler için efsane, ama ejderhalar hepimiz için efsane."

Prens Yanxi'nin bulutu bizi sahile götürdü, kısa bir uzakta. Yüksek kayalıklar ve sivri kayalarla çevrili olmasına rağmen ıssız olması şaşırtıcı değildi.

bozulmamış sular. Beyaz kumların üzerinde durduğumuzda, elimdeki incilere baktım. İşe yarayacak mıydı? Yakında öğrenecektim. Derin bir nefes alarak incilere ejderhaların isimlerini fısıldadım, parlak derinliklerinde ateş parlıyordu.

Tek bir kalp atışı için her şey durgundu; deniz ve gökyüzü bir bütündü. Fısıltılı bir telaşla sular masmavi renkten yeşile dönüştü, dalgalar daha da yükselerek beyaz köpükler kıyıya doğru hızla ilerliyordu. Ufukta, bir girdap esnedi, daha geniş ve daha geniş bir daire çizerek okyanusu yutmakla tehdit ediyordu. Derinliklerinden, dört ejderha gökyüzüne doğru yükseldi. Soğuk su üzerimize sıçradı, damlalar güneş ışığında parlıyordu. Altın pençelerini kuma gömüp önümüzde uzanan sahile indiklerinde hava onların gücüyle titriyordu.

Prens Yanxi sendeleyerek geri döndü ve çenesi açıldı. Cübbesi nemliydi, saçları alnına yapışmıştı. Kendi yüzümdeki suyu silerken, tertemiz prensi bu kadar dağınık ve sırlıklam görünce gülümsememeye çalıştım.

Ejderhaların devasa gövdeleri sahile gölge düşürüyordu, ancak sinsice ilerlerken adımları zarif ve hafifti Bize doğru.

Uzun Ejder'in kehribar rengi bakışları üzerimde sabitlenmiş, sesi zihnimde yankılanıyordu. Xingyin, Chang'e ve Houyi'nin kızı. Bizi neden çağırdın?

Prens Yanxi keskin bir nefes aldı. Uzun Ejderha Hepimizle konuştun mu? Ona özür dileyen bir bakış attım. Şimdiye kadar onu karanlıkta bırakarak çok kaba bir misafir olmuşum.

Orada durup ejderhaların ihtişamını seyretmekle yetinebilirdim ama boşa harcamaya cesaret edemedim.

daha fazla zaman. "Saygıdeğer Ejderhalar. Ruhani özünüzü incilerden serbest bırakmak ve size geri vermek istiyorum. Siz de bunu mu istiyorsunuz?" Açıkça konuştum, meselenin özüne indim.

Başlarını kaldırdılar, hava heyecanla çatırdıyordu. Uzun Ejder'in sesi kulaklarımın arasında çınladı. Bunu denizde yüzmekten ve havada uçmaktan daha çok istiyoruz. Bunu sizden daha önce isteyemezdik; bu fedakârlık istekli bir yürekten gelmeli.

Altın gibi parlayan gözlerindeki umut karşısında göğsüm sıkıştı. "O zaman deneyeceğim."

Ejderhalar uzun boyunlarını zarif bir baş hareketiyle eğdiler, bakışları açlıkla elimdeki incilere sabitlendi.

Prens Yanxi kabzası lapis olan bir hançer çıkardı. "Hazır mısınız?"

Başımı salladım ve avucumu ona doğru uzattım. Ama Liwei aramıza girerek bileğimi yakaladı.

Yüzü solgundu ve endişeyle çizilmişti. "Xingyin, dikkatli ol. Eğer durman gereken yerde durmazsan, ben-"

"Bunu tek başına yapmalı," diye uyardı Prens Yanxi. "Sen Büyü başladıktan sonra müdahale edemezsiniz. Karışırırsanız ölür."

Liwei onu görmezden gelerek benimle yalnız konuştu. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Şimdi karar vermek zorunda değilsin."

"Kararımı verdim," dedim ona sessizce. "Bu benim seçimim." Sustu ve sonunda hançeri Prens Yanxi'den aldı. Başımı salladığımda parmak eklemleri kabzanın etrafında beyazlaştı, Bıçağını avucumda sürüklüyor. İyi bir kesik, temiz bir kesik, ne çok sığ ne de çok derin. Soğuk metal uyuşturdu Derim yarılıp sıcak kan akmaya başlayınca acıyı hissettim. Parmaklarımı sıkı bir yumruk haline getirip ters çevirdim ve kıpkırmızı bir yağmur gibi incilerin üzerine damlamasına izin verdim.

Önümde ne olduğunu düşündükçe içim içimi yiyordu. Gözlerimi kapatarak, gözlerimdeki ışık izlerini takip ettim. Ta ki kafamın derinliklerine sıkışmış yaşam gücümün parlayan çekirdeğine ulaşana kadar. Bir İngiliz anahtarıyla

onu parçalara ayırdım.

Bu yanlış bir histi, kendime karşı bir ihlaldi ama durmadım, yaşam gücüm serbest kaldı, damarlarımda akan bir nehir gibi akmaya başladı. Güçlü, yılmaz, güçle kaynayan. Sonsuz yıldızlardan daha parlak, aydan daha ışıltılı. Ama yaşam gücüm ellerimden
İncileri görünce ani bir güçsüzlük kapladı içimi, gücüm kolumdan kanadımdan çekildi. Tökezledim, neredeyse düşüyordum.

Çenemi ağrıyana kadar sıkarak dizlerimi kilitledim ve içgüdüsel olarak akışı durdurma dürtüsüyle savaştım. Yaşam gücüm incilerin üzerinden kayarak kanımı pırıl pırıl yaptı; bir kalp atışı sonra kanım süngerin içindeki su gibi emildi. İnciler avucumdan havaya süzüldü. İçlerindeki parlaklık, her biri saf alevden bir küre olana kadar daha parlak yanıyordu.

Ancak o zaman yaşam gücümün akışını durdurdum, kumun üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm, boğazımdan boğuk nefesler çıkıyordu. Yüzümden aşağı ter damlaları süzülürken

Yorgunluk bacaklarımda ve kollarımda sürünüyordu. Daha da kötüsü içimdeki boşluktu, içimden bir parça kopup gitmişti. Sadece bunun yeterli olmasını umabilirdim.

Liwei çömeldi ve ellerimi sıktı. Onun enerjisi içime doldu, vücudumda dolaştı. Beni iyileştirdiği diğer zamanların aksine, bu sefer sıcaklığı boş, rahatlığı zayıftı. Taşan bir bardağa su doldurur gibi bana verdiği gücü artık yönlendiremez miydim?

Bunu düşünecek zaman yoktu, işim bitmemişti. Kendimi yerden kaldırırken nefes nefese kaldım. Birkaç adım geriye sendeleyerek Yeşim Ejderha Yayını kaldırdım. Bir zamanlar kavrayışında ipek gibi kıvrılmıştı, ama şimdi ip inatçıydı, kanla kayganlaşana kadar parmaklarımı kesiyordu.

Kaslarım gerildi ama yine de sıkı tuttum, ta ki sonunda ince bir Gökyüzü ateşi parlayana kadar. Azalan gücünden dolayı içim acıdı ama şimdi kendime acıyacak zaman değildi.

Kırmızı inciye hedef alarak, alevli merkezindeki yıldırımını serbest bıraktım. Kör edici bir parıltıyla vurdu, inciden bir altın bulutu fişkırdı. Uzun Ejder boynunu öne doğru uzatarak

Parıldayan zerrecikleri vücuduna çekmek için çenesini iyice açtı. Göğsü sanki bir yıldız yutmuş gibi parlıyordu. karanlıkta kayboluyor.

Kıpkırmızı inci kumun üzerine düştü. Sağlamdı ama içindeki ateş sönmüştü. Diğer ejderhalar bana doğru döndüler, yüzleri beklentiyle parlıyordu. Üç kez yayı çektim ve kalan incilere üç ok attım. Her seferinde altın bulut patladı ve bir ejderhanın bekleyen çenesine doğru süzüldü. Enerjim neredeyse tükenmişti, parmaklarım kemiğe kadar kesilmişti ve kanım Karda açan erik çiçekleri gibi beyaz kum.

Dört inci yerde yatıyordu. Eğilerek onları ellerimin arasına aldım, güneş parlaklığında, ateş kırmızısı, don beyazı, gece yarısı siyahı. Çok güzellerdi ama içlerindeki hayati bir şey kaybolmuştu. Dolunayı gördükten sonra hilal cazibesini yitirirdi.

Ağızları bir gülümsemeye dönüşürken ejderhaların gözleri altın parçacıklarıyla parıldadı. Sesleri tek bir ağızdan yankılandı, bu ses dünyadaki tüm şarkılardan daha enfesti. Size minnettarız. Bir kez daha bütünüz, kendi efendilerimiziz.

Alçakgönüllü ve konuşamayacak kadar bitkin bir halde onların önünde eğildim.

Uzun Ejder pençesiyle parlayan bir pul kopardı. Açmış bir gülün yaprağı kadar mükemmeldi. Başını eğerek ölçeği bana uzattı.

Bize ihtiyacınız olursa, bunu sıvıya batırın ve biz size gelelim.

Tartıyı aldım ve sıkıca kavradım. Başka bir şey söylemeden döndüler ve suya daldılar. Son olarak Kuyruklarından gelen dalgalanma kayboldu, deniz sakinleşti - bir kez daha yukarıdaki gökyüzünü yansıttı.

Liwei elini benimkinin üzerine koydu, büyüğü çoktan İçimde dolaşıyor, harap olmuş bedenimi iyileştiriyordu ama içimdeki boşluk için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona doğru eğilerek okyanusa baktım ve

Garip bir şekilde yoksun. Prens Yanxi yanımızda duruyordu, bir heykel gibi hareketsizdi, bakışları uzaklara sabitlenmişti.

"Ekselansları, yardımlarınız için teşekkür ederim,"

dedim ona. Gülümsemesi ısıltı ısıltı. "Asıl ben size

teşekkür etmeliyim,

Ay Tanrıçası'nın kızı. Bugün gördüklerim beni sonsuza kadar ısıtacak."

Kızarmıştım, onun korkusuz hitabı karşısında şiddetli bir gururla dolmuştum. Ama annem hâlâ tutsaktı, kaderlerimiz

tehlikeli bir dengede asılı duruyordu. Pişmanlık

duymuyordum; yaptığım şeyden memnundum; ancak bu, giderek artan bir gölgelenmeydi.

Önümde beliren yüzleşmeden korkuyordum. Bu

Göksel İmparator merhametiyle tanınmazdı ve bugünden sonra bana merhamet göstermemesi için ona yeterince sebep vermiştim.

OceanofPDF.com

Bulutumuz hafif bir esintiyle gökyüzünde süzülüyordu. Açık bir gündü ve aşağıdaki ölümlüler dünyasına kadar her yeri görebiliyorduk; yine de boş gözlerle önüme bakıyordum. Uzakta, güneş ışığı Yeşim Sarayı'nın çatısında duran altın ejderhaların üzerinde parlıyordu.

Siyah zırhlı askerler ufukta belirdi ve menekşe rengi bulutların üzerinde süzülerek bizimle Göksel Krallık arasına girdi. Bir anda etrafımızı sardılar, sadece Wenzhi'nin geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Şimdi önümde duruyordu, koyu gri Cübbesi ayak bileklerinin etrafında dönüyor, tacındaki zümrüt yeşim ateşiyle parlıyordu. Zırh giymese de yanında bir kılıç vardı.

Liwei yanımda kaskatı kesildi, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Hain. Suçlarını itiraf etmek için mi buradasın?"

"İtiraf edecek bir şey yok. Herhangi bir şey de duymadım. Göksel Mahkeme'den gelen suçlama." Wenzhi'nin ipeksi tonu çileden çıkarmak için işlenmişti.

"Ne yaptığını sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve suçlarının bedelini ödeyeceksin," diye hırladı Liwei.

"Belki. Ama bugün değil. Ve kesinlikle senin ellerinde değil." Wenzhi kasıtlı olarak ondan uzaklaştı ve bakışları benimkilere kilitlendi. "Bugün seninle dövüşmeye gelmedim."

Askerlerinin bize doğrulttuğu okları ve mızrakları işaret ettim. "Bu aksini ima ediyor."

"Onun hakkında hiçbir şey söylemedim." Başını Liwei'ye doğru çevirdi ama gözlerini benden kaçırmadı. "İncileri bana ver," dedi, sanki saçımdan bir iğne istermiş gibi.

Ona kendimden daha fazla bir şey veremezdim, ne şimdi ne de başka zaman. "Artık çok geç. İncilerin artık sana bir faydası yok."

Kaşlarını çattı, yüzümü inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ejderhaların özü gitti; onlara geri döndü."

Keskin bir nefes tıslaması. "Yalan söyleme, Xingyin. Bu sana yakışmıyor."

"Bu yalan değil." Ciddiyetle konuştum. Bana inanmazsa, incileri tekrar alırsa, annemin özgürlüğü için son umudu da elinden almış olacaktı. İncileri kazıp çıkardım. Bulutun kenarına doğru yürürken onları avucumun içine aldım.

"Daha önce ne olduklarını gördünüz. Aynı olduklarını söyleyebilir misin?" Nabzım düzensiz bir ritme sıçradı. Yine de

Ne kadar küçüldüklerini görmesini istedim, imparatorun keşfedip beni cezalandırmasından korktuğum şey tam da buydu.

Hiç konuşmadan incilere baktı. "Neden?" diye sordu sonunda.

Sesi öylesine şaşkınlık, dehşet ve hayal kırıklığıyla çarpıyordu ki, kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Bu zengin memnuniyetin içimde dolaşmasını beklemiyordum, bu coşkulu

Yaptığı her şeye, beni içine çektiğı karmaşık ağa rağmen tüm bunların bir hiç uğruna olduğu zaferini.

"Senin yüzünden," dedim ona.

"Ne?"

"Bana yapılması gerekenleri, incilerin yanlış ellere geçmesi halinde neler olabileceğini gösterdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim." İncileri keseme geri koydum. "Artık istediğın bir şey yok, geçelim."

Onun yerine bulutu daha da yaklaştı, ifadesindeki öfke azaldı. Kendimi daha fazla yalana hazırladım.

"Ya sana buraya sadece inciler için gelmediğimi söylersem?" diye sordu.

"Ne için burada olduğun umurumda bile değil." Liwei bana yaklaştı, parmak eklemleri kılıcının kabzası etrafında bembeyazdı.

Kolunu kavradım. "Liwei, ona saldıрма."

"Her şeye rağmen onu hâlâ önemsiyor musun?" diye sordu inanamayarak.

"Bunu nasıl düşünürsün?" Onu serbest bırakarak öfkelen dim. "Kan dökölmesinden, terörden ve kederden bıktım usandım. En iyi Onu bizi bırakmaya ikna etmek için bir şansımız var. Eğer ona saldırırsanız, askerleri bizi vurur. Ve eğer sizi bir daha incitirse," Wenzhi'nin duyabilmesi için sesimi yükselttim, "kalbine bir şimşek çakacak."

"Onu zaten kırdın, Xingyin. Başka ne zarar verebilirsin ki?" dedi sessizce.

Kahkahalarım keskin ve parlak bir şekilde çınladı. "Denemekten memnuniyet duyarım." Bir sonraki anda yayı açmıştım, Gökyüzü Ateşi sıkılı parmaklarımın arasında parlıyordu - ama daha önce inkar edilemez bir şekilde sessizdi.

Wenzhi'nin bakışları elimden akan kana sabitlendi, eski yaralarım yeniden deşilmişti. "Sana ne oldu böyle? Neden zayıf düştün?" Ses tonu acelecilikle kabalaşmıştı.

Birlikte o kadar çok savaşmıştık ki, gücümün azaldığını hissetmesi şaşırtıcı değildi. Cevap vermedim, acı dolu bir tıslamayı bastırdım.

Liwei, "Kendini yorma," diye uyardı.

"Kılıcını bırak, şeytan Prens," dedim en yüksek sesimle tehditkar bir ses. "Askerlerini geri çek ve gitmemize izin ver. Karşıılığında bunu göğsüne saplamayacağım. Hak edilmiş olsa bile."

Sessizliğin kalp atışları içimizde atıyor, ne bir kelime ne de bir nefesle bölünüyordu.

Wenzhi'nin gözleri gümüşü bir parıltıyla parladı. "Xingyin, sen

Aklını mı kaybettin? İncileri güçlerinden mahrum bıraktıysan, Yeşim Sarayı'na nasıl dönebilirsin? Göksel Majestelerinin merhametine bu kadar mı güveniyorsun?"

Küçümsemesi karşısında kaskatı kesildim, ancak bunun altında

Başka bir şey mi? Alarm mıydı? Güvenliğim için mi? Çenemi meydan okurcasına kaldırarak onun sınırsız hilekârlığını hatırladığımda bunun bir önemi yoktu.

"Seninkinden daha fazla. Sana olan güvenim bana daha önce ne kazandırdı? Yalanlar ve tutsaklık. Büyüm mühürlendi ve eşyalarım çalındı." Bu anıyı hatırlayınca öfkeyle titremekten kendimi alamadım.

Wenzhi elini bana doğru uzattı. "Yapmak zorunda değilsin Göksel İmparator'la yüzleş. Benimle gel, seni güvende tutacağım. Bu sefer tutsak olmayacaksın. Sana ve annene yardım etmek için elimden geleni şartsız yapacağım."

Teklifi beni şaşırttı, endişesi de öyle. Ama sözler kolay söylenirdi. Önemli olan kişinin davranışlarıydı ve ona bir daha asla güvenemezdim. Tutuşumu korudum Silahıma sabitlenmiş, bakışlarımı ona dikmiştim. "Seninle gelmeyeceğim. Ve kendimi güvende tutacağım."

Yüzü karardı. "Göksel Mahkeme'de seni nelerin beklediğinin farkında mısın? Annene yaptıkları gibi seni de hapse atarlarsa kendini şanslı say!"

"O benim desteğime sahip. Senin aksine, ben ona asla ihanet etmeyeceğim," dedi Liwei kesin bir ifadeyle.

Ben daha konuşmadan, bir ok yağmuru ıslık çalarak bir tanesi omzuma saplandı. Bir çığlık atmamak için kendimi zor tutarken, yay elimden kayıp giderken içimde bir acı parladı. Bu bir tuzak mıydı? Liwei oku çıkarıp yaramı iyileştirirken Wenzhi'ye baktım. Yine de yüz ifadesi Garip bir şekilde çarpılmış.

Askerlerine "Ateş etmeyin," diye bağırdı.

Bana döndüğünde gözbebekleri rüzgârlı bir denizin grisi gibiydi. "Kardeşimin sana ne söylediğini biliyorum. O

Sana özgürlüğünü ve benim ölümümü teklif ettim. Sen reddettin. Neden?"

Liwei'nin bana baktığını ve dile getiremediği şaşkınlığını hissedebiliyordum.

Bunu ona söylememiştim. Bazı nedenlerden dolayı istedim. "Senin yüzünden değil," dedim şiddetle. "Ona izin veremezdim, çünkü en kötü düşmanım bile bu şekilde öldürülmeyi hak etmiyordu. Bu onurlu bir davranış olmazdı."

Dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onurunuz için minnettarım. O gece beni kurtardın. Bir bakıma." Yavaş bir nefes aldı ve nefesini bıraktığında pişmanlık dolu bir ses duydu. "Seni bir daha isteğin dışında tutmayacağım. Nefretin ve kızgınlığın istediğim şey değil."

Liwei'ye bakarken yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Ona olan borcumu ödemek için seni serbest bırakacağım. O kadar da

bir dahaki görüşmemizde şanslıyız."

"Sen de öyle." Liwei'nin ses tonundan küçümseme damlıyordu.

Wenzhi'ye inanamayarak baktım. Bu bir numara mıydı? O muydu

Gerçekten gitmemize izin mi veriyor? Peki ya hırsı?

Babasıyla yaptığı anlaşma? Bir parçam onun

Bunu yapacağına hiç inanmamıştım.

Bir rüzgâr eserken bu düşüncelerimi kendime sakladım, Liwei'nin enerjisiyle ısıldayarak bulutumuzu uzaklaştırdı. Arkamı dönme isteğime karşı koysam da, Wenzhi'nin bakışlarının sıcaklığının peşimizden geldiğini hissedebiliyordum.

Yeşim Sarayı'na yaklaştıkça dehşetim daha da derinleşiyordu. Tenim buz gibiydi, kalbim imparatorun öfkesini düşündükçe çarpıyordu. İncilerdeki değişikliği hissedeceğinden hiç şüphem yoktu, yine de pazarlığımızı yerine getirmek için talep etmeyi umuyordum. Beni hilekârlıkla mı suçlayacaktı? Bizi cezalandırır mıydı? Başımı ellerimin arasına aldım, nefeslerim çılgınca bir ritimle girip çıkıyordu.

Sıcak parmakları bileklerimi çevreledi. Liwei sanki boya

fırçalarından birini tutuyormuş gibi nazikçe ellerimi çekti.
uzakta. "İnciler sende. Görevini yerine getirdin. Seninle
olacağım."

Doğu Işığı Salonu'nun yanına inene kadar beni bırakmadı. Güneş ışığı taş duvarların üzerinde ısı ısı ve parlak bir şekilde parıldıyordu. Dehşetle tamamen zıttı içimde gizleniyordu. Kaçmak, adım unutulana kadar ortadan kaybolmak için içimde bir dürtü vardı. Ama daha önce başıma gelen her zor şey gibi - Xiangliu, Vali Renyu, Ebedi Bahar Ormanı'nda Liwei ile savaşmak - bununla da yüzleşecektim.

Salona adımımı attığım anda bütün başlar bana doğru döndü; vücutlar gerildi, gözler sertleşti. Ama bu, etrafımı saran fısıltıların yanında hiçbir şeydi. Yılanların tıslaması. "Traitor," "Liar," ve "İblis," kulaklarımdan süzüldü. Acıyan bakışlar Liwei'ye baktı, sanki benim tarafımdan nasıl kandırılmış olabileceğini merak ediyordu. Böylesine düşmanca bir karşılama karşısında içim içimi yiyor, suçlu bulunmuş olmak içimi yakıyordu.

kendimi savunma şansım olmadan. Liwei adına da, kimin kararına daha çok güvenmeleri gerektiğini.

Kendimi bir mızrak gibi dikleştirerek kürsünün önüne doğru yürüdüm. Saray mensuplarına tek bir bakış bile atmadım.

Kibirden değil, kınamalarının ağırlığının sahte kabadayılığımı ezmemesini sağlamak için. Tek savunmam yanlış bir şey yapmadığımdı, bu yüzden en ufak bir şüphe belirtisi göstermeye cesaret edemedim.

Göksel Majestelerinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm, Alnımı ve avuç içlerimi yeşim taşlarına değdirmek için katlandım. Beni sessizlik karşıladı; imparator beni ayağa kalkmaya davet etmedi. Tereddütle başımı tahttakilere doğru kaldırdım; bakışlarım önce inci işlemeli ayakkabılarına, sonra da gecenin rengine bürünmüş brokar cüppelerinin eteklerine kaydı.

İşlemeli altın ejderhalar imparatorun giysisinin eteğinde gezinirken, gümüş anka kuşları imparatoriçeninkinde dans ediyordu. Göksel İmparator öne doğru eğilirken gözleri yüzümü inceledi, tacındaki inci teller birbirine çarpıyordu.

"Bana senin bir hain olduğunu söylediler. Ejderhaların incilerini İblis Diyarı'na götürüp sevgiline teslim etmişsin.

İnanması zor bir hikaye değil, gerçi oğlum

seni savunurken o kadar şiddetliydin ki. Yine de beni duraksatan tek şey, daha önce annen için ne kadar tutkuyla yalvardığındı. Eminim ki, onu bir daha suçlarınızla daha kötü bir kader. Elbette hiçbir çocuk sevdiği ebeveynine böyle bir şey yapamaz. Sana olan güvenim boşa çıkmadı."

Sesi yumuşaktı ama içindeki tehdidi fark etmeyecek kadar aptal değildim. Anneme yönelik tehdidi beni derinden yaraladı. İblis Diyarı'ndan kaçabildiğim ve şimdi onun önünde kendimi savunabildiğim için minnettardım. İçgüdülerim haklıydı, anneme misilleme olarak saldıracaktı.

hayali suçlar. Ancak aynı derecede açık olan bir şey daha vardı ki o da bu çilenin daha yeni başladığıydı.

"Göksel Majesteleri bilgedir. Ben asla böyle bir şey yapmazdım." Böyle bir övgüyü dile getirmek beni boğdu ama hayatlarımız tehlikedeyken onu kızdırmaya cesaret edemedim.

İmparator tahtına geri yaslandı, hava Aramızda dizginlenemez bir beklenti vardı. "Ejderhaların incileri nerede?"

Parmaklarım kesemi yoklarken titriyordu. Ama onları sabit durmaya zorladım ve incileri göstermek için elimi uzattım.

Bir görevli onları benden aldı ve imparatora verdi. Her birini sırayla başparmağı ve parmağı arasında kaldırıp ışığa tuttu. Bana bakarken Çizilmiş kaşlarının altındaki o siyah buz parçacıkları, içimi üşüttü - kışın ısırın sertliğiyle.

"Ne cüretle beni kandırmaya çalışırsın!" diye gürledi.

Bornozumun altında bacaklarım titriyordu. Öfkesi daha da dehşet vericiydi çünkü daha önce hep böyle bir kontrol sergilemişti. Ama sinmek ve merhamet dilemek, suçu kabul etmek anlamına gelirdi. Ve bunu yapamazdım.

"Göksel Majesteleri, bu bir hile değil. Bunlar, aramamı emrettiğiniz gibi ejderhaların incileri."

"Değiller!"

"Saygıdeğer Peder, kadın doğru söylüyor." Liwei kürsüdeki yerini almak yerine yanımda kaldı.

İmparatorun avucundan beyaz ışık fışkırdı, dönerek parlak kürelerin etrafında. "Ejderhaların özü nerede?" Ses tonu tehditle dolu olmasına rağmen her kelimeyi şimdi daha sessiz bir şekilde çıkardı.

Dehşete kapılmam gerekirdi ama bunun yerine içimde bir öfke kıvılcımı çaktı. Bu bir tesadüf değildi; imparator ejderhaları kendi iradesine zorlamak için beni kullanmak niyetindeydi. Bakışlarına gözümü kırpmadan karşılık verdim. "Başkasına ait olmadığı için onlara geri verildi. Göksel Majesteleri, benden tek istediğiniz elinizdeki incilerdi. Pazarlığın bana düşen kısmı tamamlandı."

Yumruğu tahtının kol dayanağına çarptı. "Ejderhalar benim yönetimime ait. Bana boyun eğmeliler Otorite!"

"Ejderhalar aynı fikirde değil." Aceleci sözler, diye kendimi azarladım.

Gerçeklerden başka bir şey olmamasına rağmen.

Saraylılar, ipekten bir hışırtıyla yanımdan uzaklaştılar. ve broker. Sanki bende veba varmış da onlar ölümsüz değilmiş gibi.

Liwei, "Saygıdeğer Baba, ejderhalar kimsenin yönetimi altında olmak istemez," dedi. "Burayı terk etmek çok tehlikeliydi.

inciler olduğu gibi. Ya tekrar düşmanımızın eline geçerse? Xingyin onları ancak kendini büyük bir riske atarak geri alabildi. Emirlerindeki ejderhalarla İblislerin üzerimize yağdıracağı yıkımı bir düşünün!"

Göksel İmparatoriçe parmağıyla beni işaret ettiğinde sessizliğe bürünen saray mensuplarından şaşkın nefesler yükseldi.

"Kendini fena halde aştın," diye tükürdü, dişleri kıpkırmızı dudaklarına karşı bembeyazdı. "Bir şekilde, işbirlikçi yöntemlerinle oğlumu kandırıp senin adına konuşuyorum. Ama sen bir hainsin ve cezalandırıldım. Atıldığın için mi geri döndün? Sevgilin tarafından kandırıldığın için mi? Oğlumun gözüne tekrar girmeyi mi umuyorsun?"

Öyle iğrenç kelimelerdi ki, kendimi dizginlememin son parçalarını da koparıp aldılar. İki kat daha acımasızdı çünkü onun öngördüğü şekilde değil, yanlış bir şekilde oyuna getirilmiştim.

Bacaklarımı çözdüm ve ayağa kalktım. Görgü kurallarına büyük bir aykırılıktı ama şu anda ağzımdan dökülen sözlerin yanında hiçbir şeydi. "Ben hain değilim. Görevimi yerine getirdim, ejderhaların incilerini geri aldım, sonra da onları tekrar çalmak için hayatımı tehlikeye attım. Emrettiğiniz gibi yaptım ve şimdi sizden tek istediğim, söz verildiği gibi, onurun gerektirdiği gibi annemi serbest bırakmanız."

"Onurdan mı bahsediyorsun? O'na hiç mi saygınız yok? Göksel Majesteleri? Diz çök ve merhamet dilen!" Sert bir ses beni azarladı ve ekledi, "Başkaları daha azı için öldü."

Döndüğümde Bakan Wu'nun öne çıktığını ve gözlerinin öfkeyle dolduğunu gördüm. İçim burkuldu. O vardı ne benim ne de annemin dostu olmadığını kanıtladı ve bu da bir istisna değildi.

Bakan tahtların önünde eğildi. "Göksel Majesteleri, bu yalancıya karşı çok nazik davrandınız ve o da size defalarca yalan söyledi. Kim bilir belki de gerçekten de özünü İblis Âlemindeki haine değil de ejderhalara mı teslim etti?"

Bir an için konuşamadım, onun kötü niyetli suçlaması karşısında sersemlemiştim. Sonunda "Bu doğru değil," demeyi başardım.

"Bunu nasıl kanıtlayabilirsiniz?" Bakan Wu karşı çıktı.

Liwei ona ters ters baktı. "Benim sözüm yeterli olur mu? Çünkü Xingyin kaçırıldığında yanımdaydım ve İblis Ordusu'na karşı bizim yanımızda savaştı. Özünü ejderhalara geri verirken onun yanında durdum. Bakan Wu, siz de mi benim onurumu sorguluyorsunuz?" Her kelimeyi bir meydan okuma olarak savurdu.

Bakan Liwei'nin önünde eğildi ama yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Majesteleri, nazik ve merhametlisiniz. Birinci Okçu ile olan özel dostluğunuzun hepimiz farkındayız. Söylemeyeceğiniz hiçbir şey yok mu? Onu korumak mı?"

Birisi onun imasına kıs kıs güldü. Birkaçı ise düpedüz güldü. Bakanın sözleri imparatorun öfkesini alevlendirmek için hesaplanmıştı ve ona Liwei'nin "zayıflıkları" olarak küçümsediği şeylerin onun en güçlü yanları olduğunu hatırlatıyordu. Daha önce, benden hoşlanmamasının Belki de mirasımdan, ölümlüleri hor görmesinden kaynaklanıyordu. Ama düşmanlığından, bana karşı İmparatoru bize karşı kıskırtmak. Bundan daha fazlası olmalıydı. Farkında bile olmadan onu gücendirmiş miydim? Aileme karşı bir kin mi besliyordu?

Bir parça sıcaklığa tutunmak için kollarımı kavuşturduğumda salondaki enerji değişti, havada buz parçacıkları sürüklendi. Fısıltılı mırıltılar kayboldu, bir an önce odayı ölümler diyarına taşınmışım gibi bir durgunluk kapladı. Göksel İmparator'un yüzü bir buzulun kalbi. Bir elini kaldırdı, parmak uçlarından beyaz kıvılcımlar çıkarken elini uzattı, daha da parlaktı yayımdan gelen ışıktan daha fazla- bana doğru yükselen nefes kesici bir hız. Korku beni buz ve kardan oluşan bir kar fırtınası içinde yuttu. Kıpırdayamıyordum, gözlerimi Gök-Ateş'in korkunç güzelliğinden ayıramıyordum bile, acımasız bir isabetle üzerime savrulmadan bir kalp atışı önce.

Acı patladı. Kavurucu, yakıcı. Binlerce beyaz sıcak iğne göğsümü delip geçiyordu, hiç bitmeyen bir acıyla tekrar tekrar. Kendimi yere yığılmış hissetmedim, gözyaşları gözlerimden yeşim fayansların üzerine düşüyor. tek bir damla kan. Bu işkence bedenimin kesilmesi ya da mızraklanması değil, derimin üzerinde çatırdayan ışık denizinin sinirlerimi etimden koparmasıydı. Hiç böyle hissetmemiştim.

Xiangliu'nun asidinden, deniz akrebi zehrinden, Liwei kılıcını bana sapladığında bile böyle acı çekmedim. En kötü kabuslarımdaki ya da en karanlık korkularımdaki hiçbir şey varlığımı parçalayan bu iç burkucu azap için beni hazırlayamazdı.

Ağzımdan boğuk nefesler döküldü. Kendimi kustururken vücudum kasıldı. Buraya başımı tutarak gelmişim.

ama yabancılardan oluşan bir kalabalığın benim aşılanmama tanıklık etmesini umursamıyordum.

Çığlıklarım sessizliği parçalayarak geldi. Çığlıklarımı bastırmak için dilimi çok geç ısırdım, kan ağzıma dökülüyordu. Hâlâ hayatta olduğumu hatırlattığı için memnuniyetle karşıladım. Şaşkınlığımın arasından bir ses kulaklarıma doldu - Liwei'nin ıstırabı, ben acı içinde boğulurken bile kalbimi sıkıyordu.

Yaşanmamış bir hayatın, gidilmemiş yolların anlık görüntüleri zihnimden geçerek binlerce pişmanlık ve özlem uyandırdı. Keşke eve, annemin yanına gidebilseydim. Keşke Liwei ve ben hiç ayrılmamış olsaydım. Keşke Wenzhi bana ihanet etmeseydi. Keşke . . . bu son olmasaydı.

Gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaştım, içine batmak için unutulmayı çağırıyordu. Bundan kurtulmak mümkün müydü? Bir öfke titreşimi bekledim, irademin sertleşmesini ve canlanmasını. Güçlüydüm ama iliklerime kadar işleyen bu yorgunluğun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Burada ölecektim; bunu artık biliyordum. İmparatorun yüzünde ne acıma ne de merhamet vardı, sadece duygusuz bir ifade vardı.

Adaletin yerini bulacağından emin olmak. Ama kendimi mutlu bir cehalet içinde kapatmayacaktım. Ayrılırdım. gözlerim açık. Sevgilimin yüzünden katilimin yüzüne kadar her şeyi görebiliyordum.

Avuçları yere bastırıp başımı yerden bir santim kaldırırken vücudum titriyordu. Aldığım her nefes ürpertici bir azaptı. Kolyem dışarı kaydı cübbemin kıvrımlarından, yeşim taşı disk fayanslara çarpıyor.

Sadece birkaç saniye mi geçmişti? Bir ömür boyu acı çekmişti.

"Baba!" Liwei'nin haykırışı, havadaki o uğursuz çatırtıyla birlikte yine kulaklarıma deldi.

Sersemlemiş bir halde ona bakarken, altın ışıktan parlayan bir bariyer beni sardı. Tıpkı beni İblis askerlerinden koruduğu zamanki gibi -İmparator'un

Gökyüzü ateşi

vurduğunda hiçlik oldu. Kalkan bir an sonra paramparça olmasına rağmen vücudum bu ertelemenin verdiği rahatlamayla gevşedi. Liwei ileri atıldı, benimle tahtların arasında durdu - yüzü solgundu, alnından ter akıyordu. Yardıma gelmişti, tıpkı her zaman yapacağını bildiğim gibi.

"Liwei, kenara çekil. Bana bir daha karşı gelersen sana hiç hoşgörü göstermeyeceğim." İmparator'un sesi o kadar düşmancaydı ki

Oğlu yerine bir düşmanla konuşmuş olsa da.

İmparatoriçe acelesinden tökezleyerek kürsüden indi. Başlığındaki altın çiçekler fırtınaya yakalanmış gibi titriyordu. "Liwei, bu hilekâr kız senin korumanı hak etmiyor. Yaptıkları hepimizi tehdit ediyor." Onu uzaklaştırmak için kolundan çekiştirdi.

İmparator, Liwei'yi tuttuğu yerden çekip kurtarıırken, Liwei'ye doğru koşan muhafızlarına başıyla işaret etti. Ona gitmesini söylemek istedim ama kalmak için mücadele etmesi içimi şiddetli bir sevinçle doldurdu. O kadar üşümüştüm ki, bir daha ısınabileceğimi sanmıyordum ama onun çırpınışlarını izlerken içimde bir kıvılcım alevlendi ve kolum nafile bir çabayla yere uzandı ona ulaşmak.

İmparator elini kaldırırken bakışları bana kaydı. Hırpalanmış bedenim başka bir saldırıya daha dayanamazdı, yine de gözlerimi açmaya zorladım - parmak uçları bir kez daha alevlenirken bile.

Zaman durdu. Gökyüzü ateşi göz kamaştırıcı bir hızla ama acı verici bir yavaşlıkla bana doğru ilerliyordu. Liwei'nin çığlığı sersemliğimi paramparça etti. Başımı salladım, boğazımdan bir çığlık koptu ve Liwei muhafızların arasından sıyrılıp

Onu kenara itmek için uzandığımda bile beni vücuduyla korudu. Çok geç kaldığımı bilsem bile.

"Hayır." Ellerimi sıkarken kırık bir fısıltı. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda -böyle bir sıcaklık ve sevgiyle dolup taşarken-

bu son manzaradan pişman olamazdı.

Beyaz ışık görüşümü doldurdu. Ölüme hazırlandım.

Yine de derime saplanan bir acı yoktu.
Acı etimi parçaladı. Onun yerine, beni bir

İşıltılı bir koza, şafak vakti sis kadar yumuşak ve hassas. Gözlerim Liwei'ye kaydı. O güvende ve hayattaydı, ben de öyle... İşte o zaman hissettim, göğsümde bir serinlik dalgalanıyordu. Elimi Liwei'ninkinden çekip babamın kolyesini kavradım, tenimde karıncalanıyordu ve ısıltıyla kaplanmıştı. Babamın

Liwei ve beni zarardan koruyan aynı ışık. Yine de çok geçmeden soldu, yeşim taşı parmaklarımın arasında ısınırken pürüzsüz taş çatladı - tıpkı Uzun Ejder'in nefesi onu onarmadan önce olduğu gibi.

Göksel İmparator. O anda onu tanıyamadım. Şoktan solgun, öfkeden kıpkırmızı. Herhangi bir şey hissetti mi? Oğlunu neredeyse öldürdüğü için pişmanlık mı? Benim için hiç pişmanlık duymayacaktı. Taş gibi bakışları bana doğru döndüğünde kendimi zorladım.

Onun nefretini kucaklar ve kendiminkiyle karşılık verirdim.

Liwei cübbesini bir kenara iterek yere diz çöktü.

"Saygıdeğer Babamız, emriniz ejderhalardan incileri geri almaktır, bunun karşılığında

Ay Tanrıçası'nın cümlesi. Onlardan hiç bahsetmedin. ruhani öz. Eğer hata yaptıysak, bizim adımıza merhamet diliyorum. Yine de dört inci önünüzde, söz verildiği gibi teslim edildi. Pazarlığın sadece bir tarafı kaldı. tamamlandı. Sizin olsun."

Sesi salonun her köşesine ulaşarak saraydakileri sersemliklerinden uyandırdı. Daha cesur olan birkaç saray mensubu başlarıyla onayladı. Arkalarında fısıldaşmalar oldu.

kollarını kaldırdı. Elbette inciler ve bir zamanlar sahip oldukları büyük güç hakkında çok az şey biliyorlardı.

Onların gözünde

görevimi tamamladım, sadece göğsüme bir şimşekle ödüllendirildim.

Göksel İmparator sustu. Liwei'nin sözleri

onu izleyen birçok spekülatif gözü hatırlattı mı?

Burada yargılarını esirgeyen sessiz diller, evlerine döndüklerinde bu kadar dizginlenemeyebilirdi. Adil ve iyiliksever olarak mı görülmüştü? Yoksa kaprisli ve zalim mi? Bana gelince, Liwei kaderlerimizi geri dönülmez bir

şekilde birbirine bağlamıştı.

birlikte. "Benim" seçimlerim "bizim" seçimlerimiz haline gelmişti. Benim ceza da onun olacaktı. Ebedi Bahar Ormanı'nda Liwei için savaşıyordum, tıpkı onun burada benim için savaştığı gibi. Sonra bu tür düşünceleri kovmak için başımı salladım. Bana daha önce söylediği gibi, böyle bir muhasebeye gerek yoktu

Aramızdaki bağ. Yollarımız ne kadar ayrılırsa ayrılsın, aramızdaki bağ hiç kopmadı.

"Göksel Majesteleri," Bakan Wu'nun ipeksi tonu bir kez daha ortaya çıktı. "Size naçizane tavsiyem Böyle bir meydan okumayı hemen kabul edemem. Bu kız ve annesi Göksel Krallık'la alay edecek. Unutmayın ki Chang'e çocuğunun varlığını sizden gizledi, tıpkı kızının şimdi sizi kandırmaya çalıştığı gibi. Ya başkaları da sizi böyle kandırabileceklerine ve zarar görmeden kaçabileceklerine inanırlarsa?"

Liwei ona doğru döndü ve yere yığıldığım yeri işaret etti. "Yıkılmadın mı? Sen de onun gibi Gökyüzü Ateşi'ne dayanabilir misin? O her türlü suçun bedelini fazlasıyla ödedi-"

"Sessizlik!" diye bağırdı imparator, tahtının kolçaklarını kavrayarak.

Hava boğucuydu ve gerginlikle doluydu. Kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu; İmparatoriçe bile inanmayan gözlerle Liwei'ye bakıyordu.

Göksel İmparator'un ağzı ince çizgiler halinde kenetlendi. Bedenim geri çekilirken havada bir kez daha buz parlıyordu. İşkencenin hatırası, ölümün kucaklaması için hazırlanıyor.

Çizmelerin fayanslara vurduğu keskin tıkırtılar sessizliği bozdu. Bir aura yaklaştı -kararlı, kararlı ve güçlü -General Jianyun'un. Kürsünün önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Göksel Majesteleri. Siz hüküm vermeden önce, Birinci Okçu'nun bugün Göksel Ordu'yu İblis Diyarı'nın iğrenç tuzaklarından kurtardığını size hatırlatmak sadık hizmetkârınızın görevidir. Askerler ona minnettarlık ve şimdi bile dışarıda bekliyorlar." Başını kaldırarak salonun girişini işaret etti.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım, sendeleyerek ayağa kalktım ve her hareketimde artan acıyı görmezden geldim. Yavaşça.

General Jianyun'un elini takip ederek döndüm. Önümdeki saray mensupları kendi aralarında fısıldaşarak ayrıldılar.

Shuxiao girişin yakınında duruyordu ve hemen arkasında, salonun ötesinde, görebildiğimden daha uzağa uzanan bir Göksel asker denizi vardı. Hep birlikte eğildiler, güneş ışığı zırhlarının üzerinde dalgalanıyordu, altın-beyaz bir ateş dalgası. Benim

Vücudumdaki acı azalırken kalbim boğazımda düğümlendi. Karşılığında kendimi onlara doğru eğdiğimde gözlerime yaşlar doldu.

Göksel Krallık'a sadık değildim. Ama arkadaşlarıma sadıktım; birlikte savaştıklarımıza, birlikte kan döktüklerime. Doğrulurken gözlerim Shuxiao'nunkilerle buluştu. Selamlamak için elimi ona doğru kaldırdım. Şüphelendiğim çok şey vardı. ona minnettarım. Başka kim General Jianyun'u bilgilendirip orduyu buraya getirebilirdi?

Göksel İmparator'un ordusu.

Tüylerim ensem boyunca diken diken oldu. Hatırlamak Kendi etrafımda döndüm ve tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. Yalvarmayacak ya da yakarmayacaktım; bunun hiçbir yararı olmayacaktı. "Senin Göksel Majesteleri, ben hain değilim. Anlaşmamızın şartlarını yerine getirdim ve adaletinizi bekliyorum." Sözlerim nezaketsizdi.

Çıglıklarımdan dolayı sesim kısılmıştı ama sonrasında ne olursa olsun, elimden geleni yaptığımı bilmenin verdiği bir huzur vardı.

Salondaki mırıltılar daha da yükseldi, birkaç saray mensubu başlarını salladı. Askerler ise dağılmadı, salonun girişinde kaldı.

Göksel İmparator'un yüzü, az önceki hiddet ve öfkesinden eser kalmamış, asil bir duruş maskesiydi. Konuştuğunda da sesi sabit ve sakindi.

"Birinci Okçu Xingyin. Asil hizmetiniz için minnettarlığımızla, dileğinizi yerine getireceğiz. Chang'e

affedildi ve
bundan böyle Ay'dan ayrılmakta özgür olacak. Ancak,
sorumluluklarından kaçmamalıdır. Ay Tanrıçası olarak,
hala

istisnasız her gece ayın doğmasını sağlamak ona düşüyor."

Bir kalp atışı sessizlik. Ardından Doğu Işığı Salonu'nun içinde ve dışında tezahürat patlak verdi. Eğer İmparatoriçe ya da Bakan Wu'ya katılmayanlar varsa, onların itirazları kulak ardı edildi. Topuklarımın üzerine geri çöktüm. Zihnim dönerken bile gerginlik vücudumdan kayıyordu. İmparatorun affı cömertçeydi. Cömertçe. Tamamen beklenmedikti. Onun gibi ben de görevimi tam olarak yerine getirmediğimi biliyordum; onun istediğini yapmamıştım. Kendisi aynı zamanda benim yargıcımken, pazarlığın kendi tarafını reddetme hakkına sahipti. Mahkemenin ve askerlerinin ruh halini okuyarak, onurunu ve itibarını korumak için lütfunu iyi hesaplamıştı. Sözlerindeki tehdidi ben de duydum. Her şey yolunda değildi. Ve ikinci kez merhamet olmayacaktı.

İmparator elini salladığında, önümde bir yıldız gibi parlayan bir mühür belirdi. Parmaklarımı mührün etrafına doladım, vücudumu aşağı doğru katladım ve başımı soğuk taşa bastırdım.

zemin. İliklerimde ne alçakgönüllülük ne de minnettarlık vardı ama bu maskaralıktaki rolümü oynayacaktım. Acı her yanıma sarmıştı.

Etimin her santimetrekaresinde bunun hâlâ bir numara olabileceğine dair içimdeki korkuyu kovamıyordum. Güven, kolayca teslim olmamayı öğrendiğim bir şeydi. Yine de sevincim

Sınırsız gökyüzüne uzanan güneş ışınları gibi içimden taşarak özgürleşiyor.

Eve gidiyordum.

OceanofPDF.com

Bu yolu daha önce sadece bir kez kat etmiş olmama rağmen, zihnim buraya binlerce kez yolculuk etmişti. İlk gördüğüm

Ay beyazı osmanthus ormanı, uzaktaki ışıltılı defne ağacı. Süpüren gümüş çatı, sonra Saf Işık Sarayı'nın parlayan taş duvarları. Benim evim. Kapatıyorum Gözlerimi açtığımda baş döndürücü bir tarçın-odun kokusunu içime çektim. Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyordum.

Bulutumu durdurdum ve fenerlerin ışıltısıyla aydınlanan yere sıçradım. Annem ve Ping'er her an bir ziyaretçinin ürkütücü varlığını hissedebilirlerdi. Kapılar açıldığında henüz birkaç adım atmıştım ki

Beyazlar içinde ince bir kadın çıktı, saçlarına kırmızı bir şakayık sıkıştırmıştı. Solgundu, dudakları sımsıkıydı.

Ziyaretçiler

burada ender rastlanan bir durumdu ve genellikle talihsizlik ya da kötü haberlerin habercisiydi.

Artık korkup kaçan bir çocuk değildim. bilinmeyen ve Ping'er'e yapışan. Yine de burada zaman durmuştu; onu her yerde tanıyabilirdim. Ayaklarım taş patikanın üzerinde uçarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Daha önce hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Ve kalbim... kalbim akkor halindeydi, cennetteki tüm yıldızlardan daha parlaktı.

"Anne!" Kollarımı ona doladım, artık ondan daha uzun boyluydum. "Geri döndüm."

Geri çekilirken vücudu kaskatı kesildi ve yüzüme baktı. Onu gafil avlayacak bir numaradan mı şüpheleniyordu? Bakışları beni aradı, gözlerimin içine baktı, çenemdeki yarığa doğru ilerledi. Keskin bir nefes aldı, parmakları yanağımı okşamak için kalkmadan bir an önce gözleri parlıyordu

Ay ışığının suya vuruşu gibi. Sonra kolları beni sardı, rüyalarımındaki gibi sıkıca sarıldı.

"Xingyin, Xingyin," diye fısıldadı. Tekrar ve tekrar, Her seferinde bir öncekinden daha yüksek sesle. Sanki adımı ne kadar çok söylerse, bunun doğru olduğuna o kadar çok inanacakmış gibi.

Girişte başka bir figür belirdi, belki de kargaşadan etkilenmişti. Sedefte bir sütunun yanında durmuş, boynunu bükmüştü. "Küçük Yıldız?" Hafif bir fısıltı dudaklarından döküldü.

Çocukluk adım ani bir tatlılıkla içime işledi. Yıllar akıp gitti; sanki hiç gitmemişim gibiydi. Aslında kalbim hep buradaydı.

"Ping'er! Benim!" diye bağırdım.

Bana doğru koştu ve her zamanki gibi beni kucakladı.

"Her şey

Bunca yıldır çok endişelendim!" Sanki uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi kelimeleri ağzından döküldü. "I . . . I O gün seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok yavaş davrandım. Ben çok-"

"Hayır, Ping'er. Sen olmasaydın asla kaçamazdım." Ona daha sıkı sarıldım. "Askerlerden nasıl kaçtın?"

Onu son görüşüm, bulutu uçup giderken cansız bedeni olmuştu.

"Neredeyse kendimi tüketmişim, öldüğüme inanmışım. Neyse ki bir rüzgâr çıktı ve beni güvenli bir yere götürdü. Geri dönmeden önce enerjimi yeniden kazanmam gerekiyordu. Seni bulmak için Göksel Krallık'a geri döndüm ama nerede olduğunu bilmiyordum.

gitmiştin. O zaman askerler beni durdurdu." Yüzü solgundu. "Benden şüphelendiler ve o zamandan beri

izinsiz buradan ayrılmama izin verilmedi."

"Beni bulmaya çalışacağını biliyordum." Göğsümden bir hafiflik yayıldı. "Bunu yapmadığında, yapamadığın için olduğunu."

Ay ışığı solmaya başlayana kadar dışarıda kaldık. Üçümüz güldük ve ağladık, ellerimiz birbirine kenetlenmişti, hiçbirimiz bırakmak istemiyorduk. Şimdiye kadar böyle bir duyguyu -aile birliğini, koşulsuz sevgiyi- ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Hareket etmek, hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Bu anın mükemmelliğini bozabilecek, bu ruhumun yenilenmesi. Ölümsüz bir hayatta bile böyle zamanlar ne kadar nadirdir? Mutluluğun mutlak olduğu, bizi avlayan sürekli mırıltıları susturduğu zamanlar. Annem ve Ping'er yanımdayken, evimin toprağında. Kalbimin çoktan dolup taşıdığı şu anda başka hiçbir şey için sabırsızlanıyordum.

Sadece gece yerini şafağın incisine bıraktığında Sonunda gümüş giriş kapısından içeri girdik. Bakışlarım soluk duvarlarda, beyaz yeşim lambalarda, her biri oyulmuş tahta sütun. Hiçbir şey Yeşim Sarayı, yine de benim için yüz kat daha değerliydi. Havaya nüfuz eden sükûnet gibi durgunluk da hatırladığımdan daha derindi. Ama yaşadığım onca şeyden sonra, bundan memnundum.

Bir sandalyeye çöktüm, parmaklarım ahşabın damarlarında geziniyordu. Evimdeyim, diye fısıldadım kendi kendime.

Gözlerimi kaçırırsam annemin kaybolacağından korkuyordum. Bütün bunların yok olup gideceğinden, beni yatağымda yalnız bırakacağından.

Göksel Krallık. Belki de çok fazla kabus görmüştüm, belki de bu kabuslara alışmışım.

Hayal kırıklığı - hala oradaydı, göğsümde bunun sadece bir yanılsama olduğuna dair o sıkı korku çekirdeği.

Kolumda kırmızı hilaller belirene kadar kendimi çimdikledim, bana bunun gerçek olduğunu söyleyen acının tadını çıkardım.

Ping'er ellerime sıcak bir fincan mis kokulu çay tutuşturdu. Sonra sorular akmaya başladı: İyi miydin?

Mutlu musun? Bunca zamandır neredeydin? Ne yapıyordun?

Onlara elimden geldiğince ayrıntılı cevaplar verdim. yılların endişesini ve merakını giderdi. Altın Lotus Köşkü'nde geçirdiğim zamana dair bazı anılar bulanık olsa da, bazıları dilediğimden daha keskindi. Altın Lotus Köşkü'ne girmekten bahsettiğimde

Jade Sarayı'nda annem kolumu tuttu ve çekti. "Göksel

İmparator kimliğini keşfetti mi?" Annem sanki silahlı askerlerin kapımıza dayanmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"O zaman olmaz," diye teminat verdim. O daha fazla araştıramadan,

Büyü, dövüş ve okçuluk eğitimimi hızlıca anlattım.

"Okçuluk mu?" Sesinde bir tutukluk vardı. "Tıpkı baban gibi," dedi gururla.

Boğazımın arkasında bir yumru şişti. O kadar uzun süre kim olduğumdan korkarak yaşamıştım ki, ailemin isimlerini asla söylememiş, dış dünyaya onlar yokmuş gibi davranmıştım.

Sanki açık bir alanda yabancı bir otmuşum gibi. Şimdi, bunu dünyaya haykırmak istiyordum.

Bir keresinde annem sözümü kesti. Evimde korunmasız bir şekilde Liwei'nin adını her andığımda sesime bir sıcaklık doluyordu.

"Göksel Veliaht Prens ile ilişkiniz nedir?" diye sordu.

Alnının hafifçe buruştuğunu fark ettim. "Biz ... arkadaşız," diye kekeledim, sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyordu.

"Bu Yüzbaşı Wenzhi, o da mı senin arkadaşın?" Annemin ses tonu aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

"Hayır," diye bağırdım, niyetlendiğimden daha şiddetli bir şekilde.

Annem Ping'er'le endişeli bir bakış alışverişinde bulunurken garip bir duraklama oldu.

başka bir şey sormadı. Aceleyle, katıldığım savaşları, Göksel Ordu'nun hizmetinde savaştığım yaratıkları ve düşmanları anlatmaya başladım.

O canavarlar, zihnimde yaşayanlardan çok daha iyiydi. Ping'er Xiangliu'yu tarif ettiğimde ürperdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Korkuyor muydun?"

"Her zaman." Bazıları benim bir korkak olduğumu düşünebilirdi ama bunu itiraf etmekten hiç utanç duymuyordum. Tehlikenin içine korkusuzca dalan o yiğit kahramanlardan biri değildim. Yaralanmaktan, başarısız olmaktan ve en önemlisi de Ölüm. Annemi ya da sevdiklerimi bir daha asla görememek. Söylenmemiş ya da yapılmamış her şey için pişmanlık duymak. Beni terk etmek . . .yaşanmamış bir hayat. Cesaretimden dolayı övgüler almıştım ama gerçeği biliyordum; bunları korkuma rağmen yapmıştım. Çünkü bunları yapmamak beni daha çok korkutuyordu.

Liwei'nin hayatını nasıl kurtardığımı duyunca hayrete düştüler. Onlara Leydi Hualing'in bize yaptırdığı kötü şeylerden bahsetmedim; o acı hatıraları gün yüzüne çıkarmaya hevesli değildim ve onları daha fazla üzme istemiyordum.

Yine de annemin yüzü, kimliğimin ve imparatorla yaptığım pazarlığın ortaya çıkmasıyla kül rengine döndü.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabildin? Böyle bir riski nasıl alırsın?" Ayağa fırladı ve odada volta atmaya başladı, elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki parmak boğumları bembeyazdı. "Ya sen hapse mi mahkum edildi? İşkenceye mi? Ölüme mi?"

"O zamanlar bunların hepsi çok gerçek olasılıklardı," diye güldüm.

Ama onun ciddi yüzünü görünce neşem kayboldu. "Anne, Kızıl Aslan Tılsımı'nı kazandım. İmparatorun lütfunu. Ondan bunu istemek için daha iyi bir zaman olamazdı. Eğer yapmasaydım, bugün burada olmazdım. Olurdum Günlerimi, keşke deneseydim diyerek bu fırsatı kaçırdığım için üzülererek geçireceğim. Ve bu daha kötü bir kader olurdu."

Sonra duraksadım, yüzüne baktım. "İksiri içtiğinde sen de kendini riske attın anne." O kadar durgunlaştı, o kadar sessizleşti ki neredeyse söylediklerime pişman olacaktım. "O

zaman beni kurtardın ve bunun için sana teşekkür ederim."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile annemin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Ah, bu kadar üzüntü yeter," dedi Ping'er, kolunun bir köşesiyle gözlerini silerek. "Bugün mutlu bir gün. En mutlu gün. Artık ağlamayacağız."

"Ve gördüğünüz gibi iyiyim," diye onları temin ettim, ayağa kalktım ve kollarımı uzattım. Acı çekmediğimden emin olana kadar gözlerini üzerimden ayırmadılar. Görünürde bir yaram yoktu. Yine de göğsümde yayılan beyaz yara izleri hakkında hiçbir şey söylemedim. İmparatorun Gökyüzü Ateşi'nden kalan yaralarım hâlâ hassas. Hiç geçmeyeceklerini sanıyordum; sonsuza dek işaretlenmişim. Ama bunun ne önemi vardı ki? Birkaç yara izi, yeniden kazandıklarımın yanında hiçbir şeydi.

Annem saygıdeğer Yüzbaşı Wenzhi'nin İblis Âleminden olduğunu duyduğunda dehşetle geri çekildi.

"Xingyin, nasıl hissettin?" diye sordu delici bir içgörüyle.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı salladım; onun aldatmacasına katlanmak benim için hâlâ zordu. Artık güvende olduğuma göre, Wenzhi'nin ihanetinin ağırlığı tamamen çökmüştü. Farklı bir acı

Liwei ve ben ayrıldığımızda, her ikisine de isteyerek katlanacak değildim. Liwei'yle, koşullar

Bu da bizi parçaladı. O, krallığına karşı yükümlülükleri olan Göksel Veliaht Prens'ti. Wenzhi ile birlikteyken. . . beni yaralayan onun ikiyüzlülüğü ve seçimleri olmuştu.

Acım, onun yalanlarına kanacak kadar dikkatsiz ve tedbirsiz olduğum için duyduğum pişmanlıkla iç içeydi. Ve kendime olan güvenimi sarstığı için de acı duyuyordum. Beni kendi aldatmacasının derinliklerine indirdiği için- onu uyuşturup kaçmasını sağlamak için sevgi gösterisinde bulunduğumda. Yaptığım şeyden utanmıyordum ama gurur duyuyorum.

Neyse ki Ping'er'in soracak daha önemli soruları vardı. "İncilere ne oldu? Ejderhalara?"

Onların olağanüstü güzelliğinin, gücünün ve zarafetinin hakkını verecek kelimeleri bulmakta zorlandım. Onarmaktan bahsettiğimde

Ejderhaların özü, annemin eli benimkini kapladı. Kendimi ve onun özgürlüğünü tehlikeye attığım için suçlama yoktu, sadece yüzünde parlayan bir gurur vardı.

"Ejderhalar özgür," diye fısıldadı Ping'er. "Onların sonsuza dek kaybolduğuna inanmıştım."

Hikayemi anlatmaya devam ettim, sorularını elimden geldiğince iyi cevapladım, sadece çok fazla acı verdiğinde - duygularımı gizleyemediğimde - tereddüt ettim.

Bitirdiğimde güneş yükselmiş, gökyüzü masmavi olmuştu.

İşte o zaman kesemi çözdüm ve içine uzandım.

Parmaklarım Göksel İmparator'un bana verdiği bir avuç kar kadar soğuk mührün etrafına dolandı. Kalbim öyle çarpıyordu ki

Sandalyemden kayarak annemin önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde zorlukla nefes alabiliyordum.

"Xingyin, neden diz çöküyorsun?" Öne doğru eğilip ellerini beni kaldırmak için uzatırken kafası karışmış gibiydi

-

Ama bunun yerine ellerimi ona doğru kaldırdım. Avuçlarımın arasında, güneşin aydınlattığı buz gibi parılayan mühür vardı. O kadar çok titriyordum ki nedenini bile bilmiyordum.

korku, heyecan, umut, ya da hepsi? Bu işe yarayacak mıydı? Olması için nasıl dua ettim.

Elimden mühürü aldı ve havaya kaldırdı. "Nedir bu?"

Cevap veremedi metalin içinde bir şey kıvılcımlandı - derinliklerinden gümüş-beyaz ışık huzmeleri yayılıyordu, Annemi göz kamaştırıcı bir ışıltıyla sardı. Ping'er ve ben gözlerimizi koruduk, parıltıdan neredeyse kör olacaktık; parıltı aniden kayboldu, mühür artık donuk bir kömür yığınınına dönüşmüştü.

Annem mermer gibi hareketsiz kaldı. Bana döndüğünde gözleri hayretle dolup taşıyor, yanan binlerce fenerden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

"Büyü kalktı. Özgürüm."

Ping'er sevinç çığlıkları atarak ayağa fırladığında, vücudum rahatlayarak gevşedi. O ana kadar

İmparatorun zalimce bir oyun oynamasından korkuyordu. Ama o sözünü tutmuştu. İçimden, derinlere gömülü düğümleri çözen, gizlenen gölgeleri dağıtan, kederimi söküp atan bir duygu seli geçti - tüm varlığım o anda yükselen, alev alev yanan bir hafiflik dışında hiçbir şeyle dolmadı.

Sonunda hayatlarımız yeniden başlayabilirdi.

OceanofPDF.com

Çocukluğumda, yalnızlığımız büyük bir yük değildi. Arkadaşım ya da yoldaşım yoktu ve onlara pek ihtiyacım da yoktu; annem ve Ping'er bana yetiyordu. Ama şimdi, böyle bir huzurun içinde geçirdiğim birkaç haftadan sonra kendimi

Göksel Krallık'taki ve ötesindeki dostlarımı özlüyorum.

Dileğim hayal ettiğimden daha çabuk gerçekleşti. Ertesi gün güneş doğmadan önce Ping'er, Liwei'nin geldiğini haber verdi. Gözlerim uykudan ağırlaşmıştı ama onu göreceğim düşüncesi içimde bir nabız gibi atıyordu. Yataktan fırladım ve yüzümü hızlıca yıkadım, ardından mavi bir bornoz giydim - onun en sevdiği renk, hain zihnim

susturdum. Bir tarağı saçlarımda gezdirerek bir kısmını topladım. Adımlarım hızlı ve sabırsızdı.

Çünkü bir dostu, herhangi bir dostu gördüğüme sevinmişim.

-Bu yalnızlıktan sonra. Gümüş Armoni Salonu'na girdiğimde, annemi onunla birlikte oturmuş, rahat bir samimiyetle sohbet ederlerken buldum. Ping'er yanlarında durmuş çaylarını dolduruyordu. Genelde kendimiz servis yaptığımız için, onun

Bugünkü katılımımız Göksel Veliaht Prens'e daha yakından bakmak içindi.

Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Koyu mavi brokar cübbesi, uzun siyah bir kumaşla tutturulmuştu.

Belinden ipek ve yeşim taşından püsküller sarkıyordu. Onun Uzun saçları altın bir halka şeklinde toplanmıştı ve sırtından aşağıya doğru sallanıyordu. Avuçlarını dizlerinin üzerine koymuş, uzun zamandır görmediğim bir rahatlıkla oturuyordu. O otururken

Beni selamlamak için ayağa kalktı, gülümsemesi güneşten daha ısıltılıydı. "Sen . . . buradasın," diye kekeledim. düşünce benden kaçtı.

"Davetsiz. Ama umarım istenmeyen biri değilsindir?" Elimi tutmak için uzandı.

Böyle bir samimiyet beni gafil avladı, tıpkı Bakışlarında sınırsız bir sıcaklık vardı. "Hayır, asla öyle bir şey değil," dedim sonunda.

Hassas bir zamanlamayla, annem ve Ping'er başka bir yerde onlara ihtiyaç vardı. Annem beni onunla yalnız bırakarak Liwei'yi tüm kalbiyle onayladığını göstermiş oldu,

Daha önceki çekincelerine rağmen. İnsanlarla iyi anlaşır, daha kim olduğunu bilmeden başkalarını kendisine çeken bir samimiyeti vardı. Tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Beklediğimden daha iyi," diye dürüstçe cevap verdim. Kabuslar tarafından rahatsız edilmeyen huzurlu bir uyku. Sorumlulukların olmadığı kaygısız bir varoluş. Kalbimi yakacak ya da umutsuzluğa boğacak kimse yok. Bu tür lüksler insanın bünyesi üzerinde harikalar yaratabilir. Döndüğümünden beri yaşam gücüm de güçleniyordu. Ayın güçlü bir etkisi vardı.

Daha önce farkında olmadığım gençleştirici enerji, belki de büyüm bastırıldığı için. Gücümü yeniden kazanmam biraz zaman alacaktı ama bu beklediğimden daha erken olabilirdi.

Bedenim iyileşiyor olsa da ruhum huzursuzdu. Osmanthus ormanında sadece birkaç kez yürüyebilirdim. Okuyarak ve müzik dinleyerek geçirebileceğim çok fazla saat vardı.

"İyi miydin?" Ben de onun sorusunu yineledim. Babasına meydan okuyuşunu hatırladıkça içimi bir korku kapladı. Ve Onu bu yüke katlanmak zorunda bıraktığım için ben de

utanç duydu.

ailesinin gazabından tek başıma kurtuldum. O sarsıcı yüzleşmeden sonra beni tüketen tek şey, eve dönmek, Göksel Krallık'tan ayrılmak için umutsuz bir istekti, yarı yarıya imparatorun fikrini değiştirebileceğinden ve Mührünü iade et.

Liwei'nin tutuşu sıkılaştı, kara gözleri beni olduğum yere mıhladı. "Daha önce yaşamadığım bir şey değil."

Dudağımı ısırdım, daha fazlasını sormak istiyordum. Yine de bakışlarının yoğunluğu, yakınlığı beni duraksattı. Orada Bugün onda farklı bir şeyler mi var? Sanki eski Liwei'ye geri dönmüş gibiydi. I

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım. O buradaydı, bunun için mutluydum. Ve bugün ondan bir iyilik isteyecektim, annemi ve beni Ölümlüler Âlemi'ne götürmesini. Bizi babama götürmesini.

Bencilce, haberi anneme söylemek için beklemiştim. Birkaç gün katıksız mutluluğun tadını çıkaralım, yeniden bir araya gelmemizin ve onun yeni kazandığı özgürlüğünün tadını çıkaralım diye. Ama biliyordum ki İlk fırsatta babamı aramak için Ölümlüler Diyarı'na uçmayı arzuluyordu. Bir akşam, daha fazla erteleyemeyeceğimi anladığımda, elini elime almıştım.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var." Önsezi dolu, hoş karşılanmayan sözler. Yoksa içimdeki titreme miydi? yüzünü küle çeviren ses?

Soğuk eli avuçlarımdan kaydı. "Bunu duymak istemiyorum."

Onun çocuksu yakarışı beni delip geçmişti. Merak ettim, her şeyin olduğu gibi devam etmesine izin vermeli miydim? Yarı umut, yarı inkâr içinde?

İçimde bir şey şaha kalktı. Kaçınılmaz sona doğru yıpranmasına izin vermektense kordonu temiz bir şekilde kesmek daha iyiydi.

"Özür dilerim. Kara Ejder bana söyledi. Babam öldü." Boğazım sıkıca kapanırken sesim kelimeler üzerinde çatlamıştı.

O sırada yere yığılmıştı, vücudu katlanır gibi kabarmıştı. Onu sıkıca tuttum, boğuk çığlıklarından ürkmemeye çalıştım. Sözlerim içindeki tüm umudu bıçak gibi kesmişti.

Hala hayata tutunmaya çalışan hasta bir bitkiyi kesmek.
Birini kaybetmiştim.

Babamı hiç tanımadım ama annem hâlâ sevdiği kocasını kaybetti.

Şimdi üçümüz birlikte Ölümlüler Âlemine uçtuk. Annemin yüzü bembeyazdı, gergin bir şekilde kollarını çekiştiriyordu. Ay'dan ayrılalı çok uzun zaman olmuştu. Neyse ki Liwei'nin bulutu havada bir kuş kadar yumuşak süzülüyordu.

Kara Ejderha burayı iyi tarif etmişti. Nerede İki nehrin birleştiği yerde, beyaz çiçeklerle kaplı küçük bir tepe bulduk. En yüksek noktada büyük dairesel bir Mermerden yapılmış bir mezar. Altın kakmalı karakterler ismi heceliyordu:

HOUYI

Her tarafta babamın başarılarının resimleri vardı; kazandığı savaşlar, yendiği düşmanlar. Muhteşem bir mezardı, bu dünyadaki bir krala bile layıktı. Yine de ailesinden ya da torunlarından hiç bahsedilmemesi beni üzüyordu. Sonuna kadar yalnız mı yaşamıştı?

Annem kolumu tuttu, adımları titriyordu. Mezara baktı, yüzü kederle kaplanmıştı.

"İstersen gidebiliriz," diye fısıldadım göğsümdeki ağrının arasından.

"Hayır," diye bağırdı şiddetle. Uzun kollarını yukarı itti, süpürgeyi eline aldı ve bir enerji patlamasıyla süpürmeye başladı. Bir an için ölümlülerin, saygıdeğer Ay Tanrıçası'nı sıradan bir köylü kadar çalışkan bir şekilde süpürürken görseler ne düşüneceklerini merak ettim. Bir anda aklıma geldi, kocasına göstermek istediği saygıyı herkesten çok onlar anlayacaktı. Ölümünde bile onu onurlandırdığını göstermek için. Çömelip mendilimle mermerdeki toz ve kiri sildim, karakterleri bir kez daha parlayana kadar cilaladım.

Daha fazla. Liwei önce ayrı durdu, sonra eğilerek yabancı otları temizledi.

Alan tertemiz olduğunda, annem hazırladığı meyve ve kek ikramlarını ortaya çıkardı porselen tabaklara yığılmıştı. Tütsü çubuklarını yaktım ve ona üç tane uzattım, uçları kıpkırmızıydı. sessiz alev. Onları önümüzde tutarak, önünde diz çöktük ve üç kez eğildi. Bir eş ve kız, en büyük kaybımızın yasını tutuyoruz. Son selamdan sonra tütsü çubuklarını küçük pirinç buhurdanlığa sıkıca yerleştirdim. İnce izler kokulu duman gökyüzüne doğru sürüklendi.

Eline dokunarak onu şaşkınlığından uyandırdım. "Anne, gece ormanda yürürken ne düşünüyorsun? ne hakkında?" Bunu daha önce pek çok kez sormak istemiştim.

Gözlerini kapattı, dudaklarında rüya gibi bir gülümseme vardı. "Sen, bir çocuk olarak. Baban. Birlikte yaşadığımız hayat. Nasıl da isterdim Bizimle olduğunu, geride bırakılmadığını." Sonra başını eğdi, ağzından kırık fısıltılar döküldü. "Bazen merak ediyorum... ya doktorlar yanılısaydı? Ya iksiri içmemiş olsaydım? Bütün bu yıllar boyunca aşağıdaki dünyada birlikte yaşırdık. Saçlarım ağarmış olurdu ama mutlu olurduk."

Kavrayışı benimkinin etrafında sıkılaştı. "Gökyüzüne yükselirken, bir kez arkamı döndüğümde onu pencerenin yanında gördüm; elini uzatmış, yüzünde büyük bir ıstırap vardı. Elini uzatmıştı. çok geç döndü. Bazı geceler, uçup gitmemi izlerken ne hissettiğini merak ederek kendime eziyet ediyorum. Bunu neden yaptığımı anladı mı? İhanete uğradığını hissetti mi? Benden nefret etti mi?

O geceler ben de kendimden nefret ediyorum."

Devam etmeden önce boğazını çalıştırarak önüne baktı.

"İksiri tuttuğum o anda, tek yaptığım

Seni, beni ve yaşamamızı ne kadar çok istediğimi düşünebildim. Onu içtiğimde, kocamın ölümünü kendiminkine tercih ettim. Onsuz bir hayatı seçtim. Bizi seçtim." Sesi

ani bir duyguyla zonkladı. "Asla özgür olamayacağım

üzüntü. Ve yine de, sonrasında olacakları bilsem bile bunu yine yapardım. Çünkü bu, sana sahip olduğum anlamına geliyordu."

Gözyaşları yağmur damlaları gibi dökülüyordu. Lanet ettim

Düşüncesizce sorduğum soru için. Onu üzeceğini bilmeme rağmen sorduğum için. Ama saklanmaya devam edemezdik.

ve acılarımızı gömmek, özellikle de sevdiklerimizden. Acının ardında bağışlama, büyüme ve yaralarımızın nihai olarak iyileşmesinin yattığını öğrenmiştim. O zaman belki de annemle hayal ettiğimden daha çok benzediğimizi fark ettim. İkimiz de annemin bize sunduğu fırsatları değerlendirmiştik.

yolumuza çıktı, ikimiz de yaşamayı seçtik.

Yavaşça, sanki varlığımı unutmuş gibi parmakları avuçlarımdan kaydı. Bakışları pırıl pırıl parlayan Mezar taşında babamın isminin karakterleri, dudakları sessizce onları söylemek için hareket ediyor. Mirası ve başarıları değişmez taşlara kazındı. Sonsuza dek Okunacak kitaplar ve söylenecek şarkılar olduğu sürece, kurtardığı dünyanın hafızasına kazındı. O asla unutulmayacaktı. Ama bu onu sevenler için boş bir teselliydi.

Ayağa kalkarak nehrin kıyısında Liwei'ye katıldım. Sessizce durduk, esinti saçlarımızla oynarken güneş ışığında parlayan suyu seyrettik. İçerideki hava Ölümlü dünya sayısız kokuyla doluydu; açan çiçekler, çürüyen yapraklar, hayatla çalkalanan topraklı nehir suyu.

Sonra bana döndü. "Prenses Fengmei'den beni nişanlılıktan azat etmesini istedim."

Şaşkınlıkla ona baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Neden?"

Ne zaman?" Sonunda sordum.

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Nedenini sormana gerek var mı? Sen gittikten sonra Prenses Fengmei'yi ziyaret ettim. Ona çok daha önce söylemem gereken gerçeği söyledim. Ona sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyordu: asla onun olmayacak bir kalbi. Çok anlayışlıydı. Ve

benden sana söylememi istedi.

birlikte mutluluğu bulacağımızı umuyordu. Sanırım onu kurtardığınız günden beri bunu biliyordu."

Gökyüzü Damlası Püsküllerimizin üzerine düştüğünde, onların uyumlu bir çift olduğunu fark ettiğinde net bakışlarını hatırladım.

Onu incitmek istemiyordum... ama şu anda içimde filizlenen sevinci de inkâr edemezdim.

"İttifak ne olacak?"

"Anka Krallığı, Göksel Krallık'a olan desteğini bir kez daha teyit etti. Her ne kadar aramızdaki bağ Evlilik yoluyla bağlanmış olsalar da dostumuz ve müttefikimiz olarak kalacaklar. Hem kraliçe hem de kendisi yardımlarımız için minnettar."

Elimi tuttu ve kalbinin benimki kadar yüksek sesle çarptığı göğsüne bastırdı. Gözleri parlıyordu dizginlenemeyen duygular. Diğer avucu yanağımın kıvrımını kavradığında, bilinçsizce ona doğru eğildim, hatırladığım sıcaklığına çekildim. "Kalbim senindir; her zaman

senin oldu," dedi. "Bana şimdi cevap vermek zorunda değilsin. Annenle birlikte olmak ve her şeyi enine boyuna düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Daha önce hatalıydım; çok mücadele etmedim O zaman bize yeter. Ama seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım." Son sözleri bir yemin gibi ciddiyetle söyledi.

İçimi kaplayan duygular konuşmaya yer bırakmıyordu. Sanki bulutların arkasından güneş doğmuş gibiydi, gökyüzünü aydınlatıyor. Gölgeler geri dönebilirdi ama şimdilik onun ışıltısının tadını çıkarabilirdim.

Alacakaranlık çökerken, aya geri döndük. Ayrılmadan önce Liwei koruma kalkanlarını kurmama yardım etti. Evimiz artık ölümsüzlere yasak değildi ve ziyaretçileri kabul etsek de dikkatli olmamız gerekiyordu.

Birlikte, büyülerimizi Saf Işık Sarayı'nın dört bir yanına uzanan güç ipliklerine dönüştürdük. Çabalarımдан yorulup durakladığımda, Liwei devraldı. Gözlerini kapattığında, enerjisi bir ışık dalgası halinde patladı ve kaybolmadan önce koğuşlarımızı çevreledi.

"İster İblis, ister ruh, isterse Göksel olsun, formlarını gizleyenleri tespit etmek için bir koruma katmanı daha ekledim. Girişlerini engelleyemese de Umarım sizi yeterince uyarırız" diye açıkladı.

Ses tonundaki ciddiyet karşısında yüzümdeki kan çekildi. "Göksel mi?" Kelimenin üzerinde tökezleyerek tekrarladım. Ben de

Entrika, tehlike ve korkuyla işimizin bittiğini sanıyorduk.

Liwei'nin yüzü karardı. "Bildiğim kadarıyla herhangi bir komplo yok. Bununla birlikte, ailem bu durumdan hoşnut değil.

ordu size destek vermek için araya girdi. Burada teslim olmalarının pek çok kişi tarafından bir zayıflık işareti olarak görüldüğüne dair fısıltılar kulaklarına ulaştı. Bazıları geçmişte aldıkları kararların - ejderhaları hapsetmek, Ay Tanrıçası'nı sürgüne göndermek - bilgeliğini yeniden sorgulamaya başladı. Güneş kuşlarının serbestçe dolaşmasına izin vermek."

İçimi bir ürperti kapladı. "Tek istediğim eve dönmek ve annemi kurtarmaktı. Bunların hiçbirini bir meydan okuma olarak düşünmedim. Sadece burada huzur içinde yaşamak istiyorum."

"Başkalarının korktuğu şeyleri kontrol edemeyiz. Ama yalnız olmayacaksınız. Bana izin verdiğiniz sürece sizinle olacağım." Liwei donmuş ellerimi tuttu, dudaklarına götürdü ve sıcak nefesini üzerlerine üfledi. "Ben sadece dikkatli davranıyorum. Bunlar söylenti ve dedikodular, şimdilik endişelenecek bir şey yok."

Başımı salladım. Yanlış kulaklardaki dedikodular ve söylentiler hâlâ korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

O gece, Liwei gittikten sonra, bir o yana bir bu yana döndüm.

uykuya dalmadan önce. Uykuda bile huzur bulamadım; balkonda durup gökyüzünü seyrettiğim canlı bir rüyanın içinde kayboldum. Bulutlar garip bir renkteydi, neredeyse menekşe.

Uzun boylu bir figür yanımda dururken, yeşil cübbesi rüzgârda savruluyordu.

Sanki konuşmamı bekliyormuş gibi o gümüşü

gözleriyle bana baktı.

"Gitmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ama bu yaptığınız her şeyi silmiyor," dedim sertçe.

"Söylediğimde ciddiydim. Seni asla zorlamayacağımı "Yine senin isteğin dışında." Sesinde daha önce hiç duymadığım hüzünlü bir nota vardı. "Kaybolana kadar neye sahip olduğumuzu fark etmemiştim. Keşke her şeye yeniden başlayabilseydik, her şeyi farklı yapardım."

Ona cevap vermedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Sana sormak istediğim bir şey var."

"Sorabilirsin ama cevap vermeyebilirim," diye karşı çıktım, Çok fazla tedirgin edici anıyı geri getiren bir konuşmanın derinliklerine çekilmek istemiyordu.

Gülümsemesine rağmen, yüzünde bir kofluk vardı. "Beni şımartır mısın? Arkadaşlığınızı özledim."

"Seninkini özlemedim." Yarı gerçek, yarı yalan. Kendime, özlediğim şeyin onun aldatmacasının gerçekliği değil, arkadaşlığımızın yanılsaması olduğunu hatırlattım.

Gözleri parladı. "Çatıda, ejderha seni alıp götürmeden önce beni vurur muydun?"

Bunu kendime daha önce sayısız kez sormuştum. Ve şimdi, sonunda cevabı biliyordum. "Hayır." Onun dürüstlüğü benimkinden daha azını hak etmiyordu.

Bu tek kelimeyle, çekilmiş bir nefes bıraktı. Omuzlarındaki gerginlik hafifliyor. "Göksel'e gösterdiğin ilgiyi bir İblis'e gösterebilir misin?"

"Göksel hiç var olmadı. Başından beri İblis'ti." Her nasılsa, göğsümdeki sancıya aldırmadan sesimi düz tuttum.

Başını ciddiyetle eğdi. "Belki de. Beni nasıl görürseniz görün, siz görene kadar bekleyeceğim."

"Ne yapmak?"

"Beni tekrar sev." Parmakları başımın yan tarafına dokunarak saçlarımı hafifçe okşadı. "Ya da en azından artık benden nefret etme."

Dilimde sert bir karşılıkla sarsılamadan ortadan kayboldu.

Ertesi sabah uyandığım da kumral gözlü ve asık suratlıydım. Benim

Rüya o kadar canlıydı ki, uyandırdığı duygular o kadar gerçekti ki, uzun süre düşüncelere dalmıştım. Arada sırada

Rüyalarım a sızmış olabileceğine dair öfke ve onun düşüncesinin beni hâlâ bu kadar rahatsız etmesine dair kızgınlık.

Sonunda giyinmek için ayağa kalktım. Aynanın karşısında, saçımdaki gümüş iğneyi görünce donup kaldım. bulutların deseni. Parmaklarım soğuk metali kavradı, kopardı ve bir çekmeceye fırlattı.

Yeşim Ejderha Yayını aldım ve odadan çıkmadan önce omzuma astım. Orduda geçirdiğim zaman bana tedbirli olmayı öğretmişti; her zaman yanımda bir silah bulundurmalıydım.

Dışarıda yürürken Liwei ve benim ördüğümüz koruyucuları bir kez daha test ettim. Altın ve gümüş iplikler birbirine sıkıca örülmüştü; bir örümcek ağı kadar narin ama demirden daha sağlam. Bir meydan okuma patlamasıyla, ufukta düşmanlar pusuda bekliyorsa, onlara karşı hazırlıklı olacağımı düşündüm.

O gece rüyamda Wenzhi'yi görmedim. Tedirgindim, nasıl hissettiğimden emin değildim, ancak bunun onu son görüşüm olmadığını hissediyordum.

Günlerim rutine bağlanmıştı. Annemin cezası kaldırıldığından beri birçok ölümsüz bizi ziyarete geldi. Bazıları saygılarını sunmak için, bazıları da meraklarını gidermek için.

gerçek bir endişeden çok, hikâyemizin skandalıyla ilgileniyordu. İlk fincan çaydan sonra onları dışarı çıkarmak istedim ama annemin bakışları daha kaba dürtülerimi dizginledi. Yine de bu küçük rahatsızlıkların ötesinde, evde olmak harikaydı. Kendimi güvende, özgür ve sevilmiş hissetmek. Shuxiao sözünü tutarak sık sık ziyaretime geliyor, çoğu zaman da habersizce uğruyordu. Onun arkadaşlığından ve diyarla ilgili haberlerini duymaktan her zaman memnun oldum. Minyi de gelirdi, hatta Öğretmen

Daoming ve General Jianyun da. Bunlar benim
En sevdiğim zamanlar - evimi edindiğim arkadaşlarımla
paylaşmak, onların seslerini ve kahkahalarını duymak

salonlarımızda. Böyle bir misafirlik huzuru azaltmadı, aksine artırdı.

Yine de hiçbir ziyaretçi Liwei kadar sık gelmiyordu. Beyaz osmanthus ormanında uzun yürüyüşler yaptık. parlayan fenerlerin arasında, yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında.

Ben qin ya da flüt çalarken o yanımda oturur, eskiz ya da resim yapardı. Bazen başımı kaldırdığımda onun koyu renk gözlerinin bana öyle bir yoğunlukla sabitlendiğini görürdüm ki parmaklarım melodinin üzerinde bocalar dururdu. Ama artık onun dokunuşundan çekinmiyor, onu gördüğümde nabzım hızlandığında o suçluluk duygusunu hissetmiyordum. Ve zihnim bir kez daha geleceğimizi hayal etmeye cesaret etti.

Bazı geceler, Ping'er yattıktan sonra, evimizin balkonunda duran anneme katılırdım. Birlikteydik ama her birimiz kendi anılarımızda kaybolmuştuk -onunki aşağıdaki diyara, benimki ise yukarıdaki gökyüzüne aitti. Annemin bu zamanlarda neden rahatsız edilmek istemediğini şimdi şaşırtıcı bir netlikle anlıyordum. Ve konuşmasak da, birbirimizin arkadaşlığında, üzüntümüzü paylaşmakta bir tür teselli bulduk - benim hiç bilmediğim bir üzüntü. Çocukluğumdaki anlayışım. Sık sık kendimi yalnız bulmaya başladım, onun ne zaman gittiğini fark etmiyordum; kendi düşüncelerime dalmış, zihnimde dönüp duran soruları yanıtlamaya çalışıyordum.

Liwei ve ben bizi ayıran her şeyi gerçekten unutabilir miydik? Kopan bağlar yeniden kurulabilir miydi? Evimin huzurunda, hayatımın bu karışık düğümlerini çözecek zamanım olmasını umuyordum. Yine de ölümsüz olsak da bu yolda sonsuza kadar yürüyemezdim -aşktan korkarak, yanlış karar vermekten çekinerek, korkarak incinmişim. Kendimin vefasız olduğuna inanmamıştım ama gerçek şu ki artık kendi kalbimi tanımıyordum.

Hayatın her zaman kaderin cilveleriyle dönüp duran bir yol olduğunu düşünmüşümdür. Şans ve fırsat, hediyeler kontrolümüz dışında. Sonsuz geceye bakarken, yollarımızın yaptığımız seçimlerle şekillendiğini fark ettim. Bir fırsata ulaşmak ya da

Geçip gitmesine izin vermek. Değişime ayak uydurmak ya da ayaklarının üzerinde durmak. Görünürde, hayatım tam bir döngüye girmişti. Artık gölgelerde saklanıp geçmişimi gömmek zorunda değildim.

ve geleceğim için korkuyordum. Bir daha asla kim olduğumu, babamın ve annemin isimlerini gizlemeyecektim. Söz vardı

Ölümsüz'ün sekiz krallığına yayıldı.

Ay Tanrıçası'nın ve güneşleri öldüren ölümlünün kızı olduğumu.

Karanlıkta binlerce fener titreşerek canlandı.

Gökyüzü berraktı. Yıldızlar sonsuzdu. Ayın ışığı dolgun ve parlaktı. Böyle bir gecede kalbim huzurluydu ve yarının vaadini bekliyordu.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Ay Tanrıçasının Kızı, sevgi ve destek olmadan mümkün olamayacak vahşi bir rüya olarak başladı. Ailemin, arkadaşlarımla, kitaba ve bana inananların desteği. Bu kitaba şunları ekleyebildiğim için kendimi gerçekten kutsanmış hissediyorum Onları buraya.

Harper Voyager ABD'deki parlak editörüm David Pomerico'ya - her zaman ilk telefon görüşmemizi hatırlayacağım. hayatımın gidişatını değiştirdi ve o zaman kitabımın evini buldu. Sizinle çalışmak bir onur ve Ay Tanrıçasının Kızı için inanılmaz bir destekçi oldunuz. Kitap için vizyonunuz ve keskin notlarınız (mizah takdir edildi) beni daha iyi bir yazar olmaya itti ve hikaye sizin sayenizde çok daha güçlü.

Harper Voyager UK'deki muhteşem editörüm Vicky Leech'e

-Sizinle çalışmaktan gerçekten çok memnunum! Harika bir savunucu olduğunuz ve ilham verici fikirleriniz için teşekkür ederim

Bu bizi hiç hayal etmediğim yollara götürdü, ki bunu yaptığımız için minnettarım.

Dünyanın öbür ucunda yaşayan ve yazarlık konusunda çok az deneyimi olan tanınmamış bir yazara inandığı ve zanaatımı geliştirmek için benimle birlikte çalıştığı için inanılmaz menajerim Naomi Davis'e sonsuz teşekkürler.

Sen harikasın ve

Fierce, içgörün, deneyimin ve empatinle her şey boyunca rehberim ve ortağım oldun.

Birlikte çalıştığım için çok şanslı olduğum muhteşem Harper Voyager ABD ekibine en içten teşekkürlerimi sunarım: DJ DeSmyter, Sophie Normil, Ronnie Kutys ve HarperCollins satış ekibi - keşke herkesin adını sayabilseydim! Minnettarlığımı ifade edecek kelimeler bulmakta zorlandım ama lütfen her şey için çok minnettar olduğumu bilin.

Kuri Huang, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımını gösterdiğin için çok teşekkür ederim. ABD kapağının enfes başyapıtı ve ilham verici yönetiminiz için Jeanne Reina'ya. Bir sanat eserinin ötesinde, hayallerimin kapağı! Angela Boutin'e özel teşekkürler, Virginia Norey, Rachel Weinick, Jane Herman ve Mireya Chiriboga'ya paha biçilmez yardımlarınız için! Ve inanılmaz yetenekli Natalie Naudus'a, Xingyin'in sesi olduğu ve ona hayat verdiği için teşekkür ederiz.

Harika Harper Voyager'a da çok minnettarım. İngiltere'deki ekip-Natasha Bardon, Maddy Marshall, Jaime Witcomb, Susanna Peden, Robyn Watts ve Marta Juncosa -Desteginiz benim için çok önemli. Muhteşem kapak tasarımcısı Ellie Game'e ve durduramadığım çarpıcı İngiltere kapağını yarattığı için Jason Chuang'a teşekkür ederim.

Bu da hikaye için son derece mükemmel.

HarperCollins'in dünya çapındaki diğer çalışanlarına Ay Tanrıçası'nın Kızı'nı destekledi. okuyucularına, zamanlama nedeniyle buraya dahil edemediklerime -lütfen bilin, yaptığınız her şey için minnettarım.

Yayıncılığa kimseyi tanımadan girdim ve kitabımı kimsenin okumayacağı korkusunu yaşadım. Ben Taslağın ilk versiyonunu okuyan parlak yazarlara sonsuz minnettarım: Stephanie Garber, Shelley Parker-Chan, Andrea Stewart, Shannon Chakraborty, Ava Reid, Genevieve Gornichec, Tasha Suri ve Elizabeth Lim. Düşünceli ve cömert sözlerinizden ne kadar etkilendiğimi anlatamam ve sizlerin görüşlerini okuduğum için kendimi

şanslı hissediyorum.
güzel kitaplar.

Anissa de Gomery'ye, birbirimize bağlandığımız için çok mutluyum,
Ve şimdi de dostluğunuz için. Sizinle çalışmak yazarlık yolculuğumun en önemli anlarından biri ve bunun için size minnettarım.
siz ve harika ekibiniz.

Sevgili kocam Toby'ye - hayat arkadaşım, ilk okuyucum, en sert eleştirmenim ve en cesur destekçim - beni hayallerimin peşinden gitmeye teşvik ettiğin ve hayatımın bu yeni ve inkar edilemez derecede zorlu evresine geçerken bana katlandığın için sana sonsuza dek minnettarım. İçin Son teslim tarihimde (2021'in çoğu) çocuklarımıza baktığınız, her şey imkansız görüldüğünde korkularımı dinlediğiniz ve her dönüm noktasını kutladığınız için. Bunu sensiz yapamazdım.

Lukas ve Philip'e, annenizin "çılgın fikri" olarak başlayan şey için duyduğunuz heyecan için coşkulu resimleriniz ve karalamalarınız, hikayemle ilgili sorularınız ve en önemlisi kulaklıklar açıkken çalışmama izin verdiğiniz için. İkinizi de tüm kalbimle seviyorum.

Ailem olmasaydı şu an bulunduğum yerde olamazdım. Sevginiz ve desteğiniz için, çocukluğumda Çin fantastik dizilerine olan hayranlığımı geliştirdiğiniz ve dışarı çıkmak yerine evde kalıp okumama izin verdiğiniz için anneme teşekkür ederim. O birkaç flüt ve guzheng dersi boşa gitmedi! Ve babama, bize daha iyi bir yaşam sağlamak için bu kadar çok çalıştığın için, yaptığımız her şey için sevgin, mizahın ve coşkun için ve bana hikayelere olan tutkumu ateşleyen kitapları verdiğin için. Seni özlüyorum ve keşke hala bizimle olsaydın.

Sevgin ve cesaretin için, en iyi ve en kötü zamanlarımda yanımda olduğun ve ilk çalışmalarımı okuduğun için kız kardeşim Ee Lynn'e. Kuzenim Swee Gaik'e, paha biçilmez tavsiyelerin ve ilk çalışmamda beni yüreklendirdiğin için yazar olma hayalimi dile getirdiniz. Sana ve Dan'e çok teşekkürler!

Sonali, benim yazılarımı okuduğun için sana her zaman minnettar olacağım.
korkunç ilk taslak ve sorgulamanın ürkütücü dünyasına

dalma cesareti verdiğin için. Bana olan inancın

bunu yakan kıvılcım. Jacquie'ye.
desteğin, nezaketin ve mantığının sesi olduğun için. Siz olmadan bunu nasıl atlatabilirdim bilmiyorum. Siz ikiniz hayatımda olduğunuz için çok minnettarım - isteyebileceğim en iyi arkadaşlar, yayıncılığın, anneliğin ve hayatın çalkantılarında sakinliğim.

Ne yazık ki Çince bir şiir yazacak kadar yetenekli değilim. Han Lihua'ya güzel şiiri için özel teşekkürler. Xingyin'in yarışmadaki beytini yorumlamama ve mükemmel yer isimlerini bulmama yardımcı olduğun için.

Yangsze Choo'ya yeni bir yazara verdiği cömert tavsiyeler için. Ve Lisa Deng'e, isimlerden mitlere ve kültüre kadar rastgele ve sıkça sorduğum sorulara gösterdiği sabır için teşekkür ederim.

Hong Kong'daki sevgili arkadaşlarıma - BA ve HKIS'te tanıştıklarıma. Özellikle ilk yılımın çılgınlığı sırasında bana verdiğiniz cesaret ve destek için hepinize minnettarım. Arkadaşlığınız benim için çok şey ifade ediyor ve hayatıma birçok yönden dokundu.

Şimdiye kadar sahip olduğum en ilham verici öğretmene, Puan Vasantha Menon'a - bana edebiyat sevgisini aşıladığınız için teşekkür ederim.

İnanılmaz derecede yetenekli #22Debuts'un bir parçası olmak ve aklımı başımda tutmama yardımcı olan böyle harika menajer kardeşlere sahip olmak büyük bir ayrıcalık. Ayrıca, Kristen'a

(@myfriendsarefiction), Mike Lasagna, Daniel Bassett, Kelecto (@panediting), Ellie (@faerieontheshelf), CW, Kristin Dwyer, Lauren (@fictiontea)-hepiniz harikasınız ve ilk desteğiniz için minnettarım.

Son olarak, ama en az bunun kadar önemli olarak, okuyuculara, kitapçılara, kütüphanecilere, blog yazarlarına, bookstagrammer'lara ve kitap camiasına sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Ay Tanrıçasının Kızı'nı destekliyorum. Ve eğer bunu okuyorsanız, bu kitaba bir şans verdiğiniz, hikayemi sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için size çok minnettarım. Tüm kalbimle yazmayı çok sevdim ve umarım siz de

İçinde sevilecek bir şey de var.

Yazar Hakkında

SUE LYNN TAN, çocukken aşık olduğu efsane ve mitlerden esinlenerek fantastik romanlar yazıyor. Malezya'da doğdu, ailesiyle birlikte Hong Kong'a yerleşmeden önce Londra ve Fransa'da eğitim gördü.

Hikâyelere olan sevgisi, babasının ona hediye ettiği, dünyanın dört bir yanından masallardan oluşan ilk derlemesiyle başladı. Sonra kütüphanede bulabildiği her masalı yutarak Fantezi kitaplarını keşfetti - gençlik yıllarının çoğunu büyülü dünyalarda kaybolmuş olarak geçirdi.

Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda, evinin çevresindeki tepeleri ve gölleri, tapınakları, plajları ve dar dolambaçlı sokakları keşfetmekten hoşlanıyor. Ayrıca şu anda Ne yazık ki pişiremediği balonlu çay ve baharatlı yiyeceklere ulaşabilecek mesafede.

Onu www.suelynntan.com adresinde veya Instagram ve Twitter'da @suelynntan adresinde bulabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

The logo for Bookperk, featuring the word "Bookperk" in a sans-serif font. "Book" is in yellow and "perk" is in white. The logo is centered within a large, faint white circle on a black rectangular background.

Bookperk

[Sign up for Bookperk](#) and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, tamamen tesadüfi.

AY TANRIÇASININ KIZI. Telif Hakkı © 2022 Sue Lynn Tan tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Tarafından gerekli ücretlerin ödenmesi halinde, size münhasır olmayan Bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı devredilemez. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins e-kitaplarının izni.

Harper Voyager ve tasarım HarperCollins Publishers LLC'nin ticari markalarıdır.

BİRİNCİ BASKI

Virginia Norey tarafından harita illüstrasyonu
Ön resim © hikolaj2/stock.adobe.com Kapak
tasarımı Jeanne Reina
Kuri Huang'ın kapak illüstrasyonu

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı OCAK 2022 ISBN: 978-0-06-303132-6

Baskı ISBN: 978-0-06-303130-2

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

